

DAVID

BALDACCI

NUMBER ONE INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

Saving Faith

David Baldacci

Spasiti Fejt

Naziv originala – Saving Faith

Prevod – Saša Radojčić

Pristu, mom prijatelju

1

Mračna grupa ljudi sedela je u velikoj sobi koja se nalazila duboko ispod zemlje i kojoj se moglo prići samo jednim jedinim liftom velike brzine. Prostorija je bila tajno sagrađena tokom ranih šezdesetih, pod izgovorom renoviranja privatne kuće koja se nalazila iznad nje. Prvobitni plan je, naravno, bio da se ovaj „super-bunker“ koristi kao sklonište u slučaju nuklearnog napada. Postrojenje nije bilo za vrhovnike američke vlade, bilo je namenjeno onima čiji je status relativne „nevažnosti“ određivao to da verovatno neće moći da izađu na vreme, ali koji su ipak uživali zaštitu kakvu nijedan obični građanin nije imao. U politici, čak i u trenutku potpunog raspada, mora biti reda.

Bunker je sagrađen u vreme kada su ljudi još verovali da je moguće preživeti direktan nuklearni udar tako što bi se žarili u zemlju i ostali unutar čelične čaure. Posle holokausta koji bi uništio ostatak zemlje, vođe bi se pojavile iz ruševina, ali ne bi imale čime da vladaju, ukoliko ne računate isparenja. Prvobitna nadzemna zgrada je bila odavno srušena, ali podzemna prostorija je ostala ispod onog što je sada bio mali tržišni centar, godinama napušten. Potpuno zaboravljena, prostorija je sada služila za sastanke određenih ljudi iz glavne državne agencije za prikupljanje informacija. To je uključivalo izvesni rizik, budući da sastanci nisu imali veze sa zvaničnim dužnostima tih ljudi. Stvari o kojima se raspravljalo na okupljanjima bile su nezakonite, a večeras čak i zločinačke.

Stoga su bile potrebne dodatne mere predostrožnosti. A čelični zidovi velike debljine bili su presvučeni bakarnim omotačem.

Takva mera, uz tone zemlje iznad, štitila je od radoznalih elektronskih ušiju koje su vrebale u prostoru i drugde. Ovi ljudi nisu preterano voleli da dolaze u skrivenu sobu. Bilo je nezgodno i ironično, previše je ličilo na nešto iz filmova o Džejsmu Bondu, čak i kad se uzme u obzir njihova ljubav ka tajanstvenom. Međutim, istina je takva da je zemlja okružena sa tako naprednom tehnologijom za osmatranje, da stvarno nijedan razgovor koji se odvija na njenoj površini nije siguran od prisluškivanja. Čovek mora da ode pod zemlju da bi pobjegao svojim

neprijateljima. A, ako negde postoji mesto gde ljudi mogu da se sastanu ubeđeni da njihove razgovore niko neće čuti čak ni u ovom svetu visoko sofisticiranog zastrašivanja, to je upravo ovo mesto.

Sedi ljudi prisutni na ovom sastanku su svi bili muškarci bele puti i većina se bližila granici od šezdeset godina, koja je u njihovoj agenciji označavala doba za odlazak u penziju. Sudeći po jednostavnim i profesionalnim odelima, mogli bi biti doktori, advokati ili bankari. Čovek se verovatno ne bi sećao nikoga iz te grupe dan nakon što bi ih video. Ova anonimnost je bila uobičajena u njihovom poslu. Takvi ljudi su živeli i umirali, ponekad nasilnom smrću, zbog tih detalja.

Ovo tajno društvo zajedno je čuvalo hiljade tajni koje javnost nikad nije smela da sazna, zato što bi javnost bez sumnje osudila radnje koje su dovele do ovih tajni. Bilo kako bilo, Amerika je često zahtevala rezultate , ekonomske, političke, socijalne i druge , koji su se mogli postići jedino tako što bi određene delove sveta smrskala u krvavu kašu. Posao ovih ljudi bio je da smisle kako to tajno da učine, tako da ne izgleda loše po Sjedinjene Države, a da ipak čuva zemlju od prokletih međunarodnih terorista i drugih stranaca nezadovoljnih tim kako se Amerika razvija.

Svrha večerašnjeg okupljanja bila je zavera oko ubistva Fejt Lokhart.

Tehnički, izvršnim naređenjem predsednika bilo je zabranjeno da CIA organizuje atentate. Međutim, ovi ljudi, koji jesu bili zaposleni u Agenciji, večeras nisu predstavljali CIA. Ovo je bila njihova privatna konferencija i nije bilo neslaganja oko toga da ta žena mora da umre, i to uskoro, to je bilo neophodno za dobrobit zemlje. Ovi ljudi su takve stvari znali, čak i ako američki predsednici ponekad nisu. Ipak, zbog toga što je bio u pitanju još jedan život, sastanak se zaoštrio i grupa je nalikovala gomili pozera iz parlamenta koji se bore na Kapitolu oko milijardu dolara vrednih parčića slanine.

„Znači, ono što hoćeš da kažeš“, rekao je jedan od sedih ljudi dok je tankim prstom probijao vazduh ispunjen dimom, „jeste da zajedno sa Lokhartovom moramo da ubijemo i federalnog agenta.“ Čovek je odmahivao glavom u neverici.

„Zašto da ubijemo jednog od naših? To može dovesti samo do

propasti.“

Gospodin u čelu stola je zamišljeno klimnuo glavom. Robert Tornhil je bio najistaknutiji vojnik CIA iz perioda hladnog rata, čovek čiji je status u agenciji bio jedinstven. Njegova reputacija je „bila nepobitna, a spisak njegovih profesionalnih“ uspeha bez premca. Kao zamenik direktora Operacija, on je bio krajnja linija odbrane Agencije. ZDO ili zamenik direktora Operacija je bio odgovoran za vođenje operacija na terenu, koje su se bavile tajnim prikupljanjem informacija iz inostranstva. Operacijski direktorat CIA je bio nezvanično poznat kao „špijunska radnja“ i zamenik direktora još nije bio poznat javnosti. To je bilo savršeno mesto da se obavi značajan posao.

Tornhil je organizovao ovu odabranu grupu, koja je bila uznemirena koliko i on sam stanjem stvari u CIA. On je bio taj koji se setio da ova uvećana vremenska kapsula uopšte i postoji. A Tornhil je bio i taj koji je obezbedio novac da se ta prostorija vrati u radno stanje i da se unaprede njene instalacije. Bilo je na hiljade takvih malih igračaka plaćenih novcem poreznika, rasutih po državi, mnoge od njih potpuno uništene. Tornhil je potisnuo osmeh. Pa sad, kad vlade ne bi trošile teško zarađeni novac svojih građana, šta bi im onda ostalo da rade?

Čak i sad, dok je prevlačio rukom preko konzole od nerđajućeg čelika sa neobičnim ugrađenim pepeljarama, udisao filtriran vazduh i osećao zaštitnu hladnoću zemlje koja je bila svuda unaokolo, Tornhilov um se za trenutak vratio u period hladnog rata. Sa čekićem i srpom je bar postojao neki stepen sigurnosti. Uistinu, Tornhil bi uvek pre odabrao glomaznog ruskog bika nego okretnu pustinjnsku zmiju, za koju i ne znaš da je prisutna sve dok ne zarije svoj otrov u tebe.

Postoje mnogi koji ništa više u životu ne žele nego da sruše Sjedinjene Američke Države. Njegov posao je bio da osigura da se to ne desi.

Gledajući oko stola, Tornhil je merio posvećenost svakog od ljudi ka njihovoj zemlji i bio je zadovoljan što je odgovarala njegovoj. Želeo je da služi Americi otkako je znao za sebe. Njegov otac je radio za OSS, prethodnika CIA iz perioda Drugog svetskog rata. Malo je znao o tome šta je njegov otac radio u to vreme, ali je taj čovek usadio u svoga sina

verovanje da nema veće stvari u životu od služenja svojoj zemlji. Tornhil je stupio u Agenciju odmah posle Jejla. Sve do dana dok nije umro, njegov otac je bio ponosan na sina. Ali ne više nego što je sin bio ponosan na svog oca.

Tornhilova kosa je bila boje sjajnog srebra, što mu je davalo otmen izgled. Oči su mu bile sive i žive, a ugao njegove brade tup. Glas mu je bio dubok, obrazovan, tehnički žargon i poezija Longfeloua su sa istom lakoćom tekli sa njegovih usana. Još uvek je nosio trodelna odela i više voleo da puši na lulu nego cigarete. Pedesetmogodišnji Tornhil je mirno mogao da završi posao u CIA i da vodi prijatan život bivšeg javnog službenika koji je mnogo putovao i naučio. Nije imao nameru da se mirno povuče, a razlog je bio vrlo jasan.

U poslednjih deset godina odgovornosti i budžet CIA su desetkovani. Bio je to užasan tok stvari, jer neredi koji izbijaju po svetu često uključuju i fanatične umove koji nemaju odgovornost ni prema jednom političkom telu i koji su u mogućnosti da dođu do oružja za masovno uništenje. I dok gotovo svako misli da je visoka tehnologija odgovor na sva zla na svetu, najbolji svetski sateliti ne mogu da se šetaju ulicama Bagdada, Seula ili Beograda i da izmere emocionalnu temperaturu tamošnjih ljudi. Kompjuteri u svemiru nikako ne mogu da vide o čemu ljudi misle, ni kakvi đavolji porivi vrebaju u njihovim srcima. Tornhil će uvek pre odabrati pametnog terenskog operativca koji je spreman da rizikuje svoj život, nego najbolju opremu koja se može naći.

Tornhil je imao upravo takvu malu grupu obučениh operativaca unutar CIA, koji su bili potpuno lojalni njemu i njegovom ličnom cilju. Svi su mnogo radili na tome da vrate Agenciju na njeno nekadašnje istaknuto mesto. Tornhil je konačno imao sredstva da to učini. Vrlo uskoro će imati u vlasti moćne kongresmene, senatore, čak i potpredsednika, i dovoljno visoko rangirane birokrate da uguši nezavisno veće. Tornhil će dočekati da mu se budžet obnovi, broj ljudi vrtoglavo poraste, da se domen odgovornosti njegove agencije u svetu vrati na mesto koje joj pripada.

Ista strategija je uspela Džeju Edgaru Huveru i FBI. Nije bila slučajnost, verovao je Tornhil, da je budžet i uticaj Biroa procvetao pod

uticajem bivšeg direktora i njegovih navodno „tajnih“ dosijea o moćnim političarima. Ako postoji ijedna organizacija na svetu koju Robert Tornhil mrzi iz dna duše, to je FBI. Ali, on će iskoristiti svaku taktiku da vrati svoju agenciju u prvi plan, čak i ako to uključuje kopiranje taktike svog najljućeg protivnika.

Dakle, posmatraj kako te nadmašujem, Ede.

Tornhil se ponovo usredsredio na ljude okupljene oko njega. „Bilo bi, naravno, idealno da ne moramo da ubijemo jednog od naših“, rekao je. „Međutim, činjenica je da je FBI drži pod danonoćnom tajnom zaštitom. Ranjiva je jedino kada ide u kolibu. Mogu da je bez upozorenja stave u program zaštite svedoka, tako da moramo da ih napadnemo kod kolibe.“

Jedan drugi čovek je progovorio. „U redu, ubijemo Lokhartovu, ali da pustimo agenta FBI da preživi, za ime Boga, Bobe.“

Tornhil je odmahnuo glavom. „Rizik je suviše veliki. Znam da je ubistvo kolege agenta užasavajuće. Ali, da sada izbegnemo našu dužnost bila bi katastrofalna greška. Znaete i sami šta smo uložili u ovu operaciju. Ne smemo da doživimo neuspeh.“

„Dodavola, Bobe“, rekao je prvi čovek koji je protestovao, „znaš li šta će se dogoditi dozna li FBI da smo smakli jednog od njihovih ljudi?“

„Ako ne možemo da sačuvamo takvu tajnu, onda ne treba da radimo ovaj posao“, prasnuo je Tornhil. „Ovo nije prvi put da se žrtvuju životi.“

Jedan član ove grupe se nagnuo napred u svojoj stolici. Bio je najmlađi od svih. I pored toga stekao je poštovanje u grupi svojom inteligencijom i sposobnošću da upotrebi ekstremnu, istančanu okrutnost.

„Razmatrali smo scenario o ubistvu Lokhartove samo da bi osujetili istragu FBI oko Bjukenena. Zašto se ne bismo obratili direktoru FBI i zatražili da naredi svom timu da preda istragu nama? U tom slučaju niko ne mora umreti.“

Tornhil je uputio razočaravajući pogled svom mlađem kolegi. „A kako predlažeš da se objasni direktoru FBI zašto želimo da to uradi?“

„Kako bi bilo da mu kažemo nešto što liči na istinu?“ rekao je mlađi čovek. „Čak i u obaveštajnom poslu ponekad ima mesta za to, zar ne?“

Tornhil se toplo osmehnuo. „Znači, trebalo bi da kažem direktoru

FBI-ja, koji bi, uzgred, sve nas voleo da vidi smeštene u muzej, da želimo da opozove svoju potencijalno veliku istragu tako da bi CIA mogla da iskoristi nezakonita sredstva da pobedi njegovu agenciju. Brilljantno. Zašto se ja toga nisam setio? A gde bi ti voleo da služiš svoju zatvorsku kaznu?“

„Pobogu, Bobe, mi sad radimo sa FBI. Nismo više u šezdesetim godinama. Nemoj da zaboravljaš na PTC.“

PTC je predstavljao Protivteroristički Centar, zajednički napor između CIA i FBI u borbi protiv terorizma, uključujući podelu informacija i sredstava. Ocenjen je kao uspešan od strane većeg dela onih koji su bili uključeni u njega. Za Tornhila, to je bio samo još jedan način da FBI ugura svoje pohlepne prste u njegov posao.

„I ja sam donekle uključen u PTC,“ rekao je Tornhil. „Smatram da je to idealno mesto sa kojeg možemo nadzirati Biro i ono što oni nameravaju da urade, što uglavnom nije dobro, barem po nas.“

„Ma daj, Bobe, svi smo mi u istom timu.“

Tornhilove oči su se ustremile na mlađeg čoveka na taj način da su se svi u sobi zaledili. „Zahtevam od tebe da nikad više ne izgovoriš te reči u mom prisustvu“, rekao je Torhi.

Čovek je prebledeo i zavalio se natrag u stolicu. Tornhil je stegao lulu među zubima.

„Hoćeš li da ti dam konkretne primere kada je FBI primio pohvale i slavu za rad koji je obavila naša agencija? Za krv koju su prosuli naši terenci? Za nebrojene slučajeve kada smo spasili svet od uništenja? Hoćeš li da ti kažem kako oni manipulišu istragom tako da unište sve ostale, i da pojačaju svoj ionako naduvani budžet? Hoćeš li primere iz moje tridesetšestogodišnje karijere kada je FBI učinio sve da bi okrnjio ugled naše misije i naših ljudi? Hoćeš li to?“ čovek je polako odmahivao glavom dok se Tornhilov pogled zarivao u njega. „Nije me briga i da sam direktor FBI dođe ovde dole, poljubi mi cipele i zakune mi se na doživotnu vernost , mene neće pokolebati. Nikad! Da li sam bio dovoljno jasan?“

„Jesi.“ Dok je izgovarao ovo mladi čovek se trudio da ne odmahuje glavom u neverici. Svako je u ovoj sobi osim Roberta Tornhila znao da

FBI i CIA zapravo dobro saraduju. Možda se dešavalo da ponekad budu nespretni u zajedničkim istragama, zato što su imali više sredstava od bilo koga drugog, ali FBI nije vodio pohod sa ciljem uništenja Agencije. Ali ljudi u ovoj sobi su isto tako jasno razumeli da je Robert Tornhil verovao da je FBI njihov najveći neprijatelj. A znali su i da je Tornhil nekoliko decenija ranije organizovao dobar broj atentata koje je Agencija odobrila. Zašto stati na put takvom čoveku?

Drugi kolega je rekao: „Ali ako ubijemo agenta, ne misliš li da će FBI pokrenuti pravi krstaški pohod da bi doznao istinu? Imaju sredstva da sprže zemlju. Koliko god mi bili dobri, ne možemo se meriti sa njihovom snagom. Šta smo onda uradili?“

Začulo se gundanje i među ostalima. Tornhil je oprezno pogledao oko sebe. Grupa ljudi koja se ovde nalazila predstavljala je jedan čudan savez. To su bili paranoični, zagonetni ljudi, koji su odavno navikli da ne odaju svoje mišljenje. Uistinu, pravo čudo je uopšte bilo što je uspeo da ih skupi zajedno.

„Naravno da će FBI učiniti sve što je u njihovoj moći da reši ubistvo jednog od svojih agenata i glavnog svedoka u jednoj od njihovih najambicioznijih istraga ikada. Tako da ono što ja predlažem jeste da im damo rešenje koje mi želimo da pronađu.“ Radoznalo su se zagledali u njega. Tornhil je otpio malo vode iz svoje čaše i zatim zastao da napun, lulu.

„Posle niza godina u kojima je pomagala Bjukenenu da sprovodi svoje operacije, kod Fejt Lokhart je prevladala njena savest, zdrav razum, ili paranoja. Otišla je do FBI i već je počela da im priča sve što zna. Zbog izvesne dalekovidnosti s moje strane, uspeali smo da otkrijemo ovakav razvoj stvari. Bjukenen, međutim, uopšte nije svestan da se njegov partner okrenuo protiv njega. On takođe ne zna ni da mi nameravamo da je ubijemo. To znamo samo mi.“ Tornhil je u sebi čestitao samome sebi na ovoj poslednjoj primedbi. Zvučala je dobro, sveznajuće, kakav je uostalom bio i posao kojim se bavio.

„FBI, s druge strane, verovatno sumnja da on zna za njenu izdaju, ili da će uskoro saznati. Stoga, za nekoga ko sve to posmatra sa strane, niko na svetu nema veću motivaciju da ubije Fejt Lokhart od Denija

Bjukenena.“

„A tvoja poenta je?“ čovek je bio uporan.

„Moja poenta“, rekao je Tornhil otresito, „jeste vrlo jednostavna. Umesto da dozvolimo Bjukenenu da nestane, dojav ćemo FBI-u da su on i njegovi klijenti otkrili dvoličnost Lokhartove i uredili da ona i agent budu ubijeni.“

„Ali kad se jednom dočepaju Bjukenena, on će im sve reći“, čovek je brzo odgovorio.

Tornhil ga je pogledao kao što razočarani nastavnik gleda učenika. U toku protekle godine Bjukenen im je dao sve što im je bilo potrebno, sad je zvanično bio potrošna roba.

Istina je konačno sinula članovima grupe. „Znači, obavest ćemo FBI o Bjukenenu posle njegove smrti. Tri smrti. Ispravka, tri ubistva,“ rekao je jedan od njih.

Tornhil se osvrtao po sobi, tiho posmatrajući reakciju ostalih na ovu izmenu, na njegov plan. Uprkos njihovim protestima oko ubistva agenta FBI, znao je da ovim ljudima tri smrti ništa ne znače. Oni su pripadali staroj školi, koja je vrlo jasno podrazumevala da su takve žrtve ponekad neophodne. Sigurno da je ono čime su oni zarađivali za život ponekad koštalo ljude života, međutim, njihove operacije su takođe sprečavale otvorene sukobe. Ubiti troje da bi se spasla tri miliona, ko bi uopšte mogao da raspravlja o tome? Čak i ako su žrtve bile relativno nevine. Svaki vojnik koji je ikada poginuo u borbi je takođe bio nevin. Tornhil je bio uverenja da je tajno delovanje, koje se u obaveštajnim krugovima drugačije nazivalo „trećom opcijom“, onom između diplomatije i otvorenog sukoba, bilo nešto gde je CIA stvarno mogla da se dokaže. Mada je ono ujedno bilo i uzrok nekih od najvećih katastrofa Agencije. Ipak, bez rizika nikad nema mogućnosti za slavu. To bi mogao biti epitaf na njegovom nadgrobnom spomeniku.

Tornhil nije sproveo nikakvo formalno glasanje, to nije bilo ni potrebno.

„Hvala, gospodo“, rekao je Tornhil. „Za sve ću se ja pobrinuti.“ Prekinuo je sastanak.

Mala, daščana koliba se nalazila usamljena na kraju kratkog, tvrdo nabijenog šljunkovitog puta, čiji su prašnjavi rubovi bili ukrašeni isprepletenim rastinjem maslačka, izuvijane kiselice i korova. Ruševna građevina je počivala na jednom aru očišćene ravne zemlje, ali je sa tri strane bila okružena šumom u kojoj se svako drvo borilo da dođe do sunca na užrb svoga suseda. Zbog močvarnog zemljišta i drugih problema oko gradnje, osamdesetogodišnja kuća nikada nije imala komšije. Najbliža zajednica nalazila se otprilike na pet kilometara, ako biste išli kolima, a ako biste imali hrabrosti da se uputite kroz gustu šumu, i na manje od polovine od te udaljenosti.

Veći deo prethodnih dvadeset godina jednostavna koliba je služila tinejdžerima za improvizovane zabave, i povremeno lutajućim beskućnicima u potrazi za ugodnošću i sigurnošću koju pružaju četiri zida i krov, koliko god on bio porozan. Potišteni sadašnji vlasnik kolibe, koji je u skorije vreme nasledio tu ruševinu, najzad se odlučio da je izda. Pronašao je stanara koji je bio voljan da unapred, u kešu, plati punu cenu zakupa za celu godinu.

Ove večeri se visoka trava u dvorištu povijala nadole, a zatim ispravljala pod udarima vetra. Iza kuće niz debelih hrastova je oponašao pokrete trave dok se ljuljao napred-nazad. Skoro da zvuči nemoguće, ali izuzev vetra, nije bio drugih zvukova.

Sem jednog.

U šumi, nekoliko stotina metara iza kuće, par stopala je pljusкао po dnu plitkog potoka. Čovekove prljave pantalone i natopljene čizme su svedočile o teškoćama s kojima se probijao kroz težak teren po mraku, čak i uz pomoć tri četvrti punog meseca. Zastao je da obriše svoje blatnjave čizme o stablo palog drveta.

Li Adams je bio oznojen i promrzao nakon napornog trčanja. U četrdeset i prvoj godini, njegovo dva metra visoko telo je bilo izuzetno jako. Redovno je vežbao i to se moglo videti na njegovim bicepsima i deltama. U njegovom poslu bilo je neophodno sačuvati relativno dobru kondiciju. Tako je, na primer, često morao da sedi u autu danima bez

prekida, ili u biblioteci, ili u sudnici pregledajući dosijea na mikrofilmovima, a takođe je, povremeno, morao da se penje po drveću, da savladava ljude koji su veći nego što je on sam, ili je, kao sada, morao da se probija kroz šume prepune potoka u gluvo doba noći. Malo dodatnih mišića nikad ne škodi. Međutim, više nije imao dvadeset godina i njegovo telo mu je to stavljalo do znanja.

Li je imao gustu, talasastu smeđu kosu koja mu je stalno išla u lice, brz i zarazan osmeh, izražene jagodične kosti i par privlačnih plavih očiju koje su spontano uzrokovale treperenje u ženskim srcima, od petog razreda na ovamo. Ali ipak, pretrpeo je dovoljno slomljenih kostiju tokom svoje karijere da se osećao kao da mu je telo dosta starije nego što je izgledalo. A toga bi se setio svako jutro kad bi ustajao. Sva ta škripa i sitni bolovi. Kancerozni tumor ili samo artritis? ponekad se pitao. Da li je to uopšte i važno? Kada Bog prozove tvoj broj, On to čini s autoritetom. Nikakva dijeta i zezanje sa tegovima, ili trčkanje po spravi za trčanje, ne može promeniti odluku glavnog Čoveka da te odvede nagore.

Li je pogledao ispred sebe. Još nije mogao da vidi kolibu, šumsko rastinje je bilo suviše gusto. Petljao je oko kontrola fotoaparata kojeg je izvukao iz ranca dok je hvatao vazduh. Li je istrčao ovu stazu već nekoliko puta ranije ali nikada nije ulazio u kolibu. Doduše, video je neke stvari, čudne stvari. Zato se i vratio. Došlo je vreme da otkrije tajnu koja se krila iza toga mesta.

Kada je povratio vazduh, Li je nastavio dalje, u društvu sa rastrčalim divljim životinjama. Jeleni, zečevi, veverice, pa čak i dabrovi su bili brojni u ovom, još uvek netaknutom delu severne Virdžinije. Dok je išao dalje, Li je osluškivao beg letećih stvorenja. Njemu su se u ovom trenu priviđali samo besni slepi miševi kako paraju vazduh oko njegove glave sa penom na ustima, i činilo mu se da na svakih nekoliko koraka uleće u roj komaraca. Mada mu je velika količina gotovine bila plaćena unapred, ozbiljno je razmišljao o tome da poveća svoju dnevnicu za ovaj slučaj.

Kada je prišao rubu šume, Li se zaustavio. Posedovao je veliko iskustvo kada je reč o špijuniciranju ljudskih prebivališta i delatnosti. Najbolje je ići polako i metodično, kao kad pilot proverava svoju listu

pre poletanja. Preostaje vam samo da se molite da se ne dogodi nešto što bi vas nateralo da improvizujete.

Lijev pljosnati nos je služio kao trajna medalja časti iz vremena kad je bio amaterski bokser u ratnoj mornarici, gde je iskaljivao svoju mladalačku agresiju u kvadratu platna okruženom konopcima, na protivniku slične težine i sposobnosti. Par velikih rukavica, brze ruke i spretne noge, prepreden um i jako srce sačinjavali su njegov arsenal oružja. U većini slučajeva bili su dovoljni za pobjedu.

Posle kratkog vremena provedenog u vojsci, stvari su se uglavnom dobro odvijale po njega. Nikad nije bio bogat, ali ni istinski siromašan, uprkos tome što je već duži niz godina uglavnom bio sam svoj gazda, nikad nije bio potpuno sam, pored toga što je bio razveden poslednjih petnaest godina.

Jedina dobra stvar iz tog braka je upravo napunila dvadesetu. Njegova ćerka je bila visoka, plava i vrlo pametna, a uz to i ponosni vlasnik akademske stipendije na univerzitetu u Virdžiniji i zvezda ženskog tima u Lakrosu. A u poslednjih deset godina, Rene Adams nije uopšte bila zainteresovana da ima bilo kakve veze sa svojim starim. Bila je to odluka koju je njena majka potpuno podržavala, ako ne i prouzrokovala, Li je to dobro znao. A njegova bivša je bila tako divna na prvih nekoliko sastanaka, tako zalučena njegovom mornaričkom uniformom i tako revnosna u trganju njegovog kreveta.

Njegova bivša žena, nekadašnja stiptizeta po imenu Triš Bardo, udala se po inerciji za prvog koji je naišao, momka po imenu Edi Stipovic, nezaposlenog inženjera koji je imao problem s pićem. Li je mislio da ide u propast i pokušao je da dobije starateljstvo nad Rene na osnovu činjenice da njena majka i poćim nisu bili u stanju da se brinu o njoj. No, upravo u to vreme je Edi, podmukli žgoljavac koga je

Li prezirao, izmislio, uglavnom slučajno, neki usrani mikroćip koji je od njega napravio multimilijardera. Posle toga je Lijeva borba za starateljstvo izgubila sav smisao. Kao so na ranu su došle prićeo Ediju u Vol Strit Džurnalu, Tajmu, Njuzviku i velikom broju drugih publikacija. Postao je slavan. Čak im se i kuća pojavila u Arhitektural Dajdžestu.

Li je nabavio taj broj Dajdžesta. Trišin novi dom je bio neukusno

ogroman, uglavnom u grimiznocrvenoj boji ili boji patlidžana, toliko tamnoj da je Lija odmah podsetila na unutrašnjost mrtvačkog kovčega. Prozori su bili veličine onih na katedralama, nameštaj toliko veliki da čovek može da se izgubi u njemu, i bilo je toliko drvenih rezbarija, oplata i stepeništa da bi bili dovoljni da greju jedan tipični grad sa srednjeg zapada čitavu godinu dana. Imali su i kamene fontane sa skulpturama golih ljudi. Kakva smejurija! U članku je bila priložena i fotografija srećnog para. Po Lijevom mišljenju mogli su da prilože i naslov: „Štreber i Seks Bomba se obogatili ali ostali siromašni duhom.“

Jedna fotografija je, međutim, potpuno privukla Lijevu pažnju. Rene je pozirala na najveličanstvenijem pastuvu koga je Li ikada video, na polju trave koja je bila tako zelena i savršeno podšišana da je izgledala kao jezero boje trave. Li je pažljivo isekao tu fotografiju i sklonio je na sigurno mesto u neku vrstu njegovog porodičnog albuma. Članak ga, naravno, uopšte nije pominjao, nije ni bilo razloga za to. Mada, jedna stvar ga je iznervirala, a to je bila aluzija da je Rene Edijeva ćerka.

„Pastorka“, rekao je Li kada je pročitao taj red. „Pastorka. To ne možeš da promeniš, Triš.“ Uglavnom nije osećao zavist prema bogatstvu koje je njegova bivša žena sada posedovala, jer je to značilo da njegovoj ćerci nikad neće nedostajati novca. Ali ponekad ga je to ipak bolelo.

Imaš nešto toliko godina, nešto što si stvorio jednim delom sebe, i to voliš više nego što je verovatno zdravo voleti bilo šta, a onda ga izgubiš, no Li se uvek trudio da ne misli dugo o tom gubitku. Jer kad bi dozvolio sebi da misli o ogromnoj rupi koja se nalazila usred njegovih grudi, velika žilava muškarčina kakva je bio, ubrzo bi jecala kao beba.

Život ponekad stvarno ume da se našali sa vama. U toj meri da jednoga dana dobijete savršen zdravstveni nalaz, a drugoga padnete mrvu.

Li je gledao u svoje blatnjave pantalone i razradio grč u nozi dok je u isto vreme terao komarca iz oka. Kuća veličine hotela. Sluge. Fontane. Veliki konji. Luksuzni privatni mlaznjak... verovatno je sve to jedna velika gnjavaža.

Li je prigrlio fotoaparatus na grudi. U njemu se nalazio film brzine 400 asa, koji je Li dodatno ubrzavao tako što je podešavao standardnu brzinu

fotoaparata na 1600. Brzi film zahteva manje svetla, a pošto je i blenda kraće otvorena, postoji manja verovatnoća da će pomeranje fotoaparata ili vibracije dovesti do izobličenja slika. Stavio je sočivo od 600 mm i rastavio tronožac zakačen za sočivo.

Vireći kroz granje jednog drveta, Li se usredsredio na zadnji deo kolibe. Raštrkani oblaci su prekrili mesec produbljujući tamu oko njega. Napravio je nekoliko snimaka i zatim sklonio fotoaparata.

Dok je posmatrao kuću, problem je bio u tome što nije mogao znati da li unutra ima nekog ili nema. Nije mogao da vidi svetlo, to je istina, ali možda u kući postoji i prostorija koja se ne može videti spolja. Pored toga, nije mogao da vidi prednju stranu kuće, gde je, koliko je on mogao da zna, mogao biti parkiran i neki auto. Posmatrao je kretanje vozila i otiske stopala kada je ranije dolazio ovde. Nije bilo mnogo toga da se vidi. Malo vozila je išlo ovim putem, a pešaka i džogera nije bilo. Svi automobili koje je video su se okrenuli i vratili, jer su očigledno pogrešno skrenuli. Odnosno, svi osim jednog.

Pogledao je u nebo. Vetar se smirio. Li je grubo proračunao da će oblaci zamračivati mesečevo svetlo još nekoliko minuta. Prebacio je ranac preko leđa, napeo se na trenutak, kao da je raspoređivao energiju, i zatim istrčao iz šume.

Li je bešumno klizio dok nije došao do mesta gde je mogao da se sakrije iza nekoliko velikih žbunova i da u isto vreme da posmatra prednji i zadnji deo kuće. Dok je posmatrao kuću, tamne senke su se povlačile pred mesecom koji se pojavio. Izgledao je kao da ga lenjo gleda, radoznalo se pitajući šta to on radi tamo dole.

Iako izolovana, koliba je bila udaljena samo četrdeset minuta vožnje kolima od centra Vašingtona. Zato je bila pogodna za veliki broj stvari. Li se raspitao o vlasniku i saznao da je legalan. Zakupca je, međutim, bilo malo teže pronaći.

Li je izvukao spravicu koja je ličila na diktafon ali je zapravo bila pištolj za obijanje na baterije, zajedno sa kutijicom sa rajsferšlusom koju je otvorio. Napipavao je različite kalauze i zatim odabrao onaj koji je želeo. Pomoću ključa je učvrstio kalauz u mašinicu. Lijevi prsti su se kretali brzo, sa sigurnošću, čak i kad se pojavila još jedna grupa oblaka i

ponovo pojačala tamu. Li je ovo radio već toliko puta da je mogao da zatvori oči i prsti bi nastavili svoj posao, rukujući provalničkim alatom sa zavidnom preciznošću. Li je već proverio brave na kolibi u toku dana dvogledom. To ga je dodatno uznemirilo. Sigurnosne brave na svim spoljnim vratima. Prozori sa rezom na prvom i na drugom spratu. I tehnika je bila nova. Na ruševnoj iznajmljenoj kući bogu iza leđa.

Uprkos hladnom vremenu, graška znoja od nervoze se pojavila na Lijevom čelu dok je razmišljao o tome. Dotakao je devetmilimetarski pištolj koji se nalazio u futroli zakačenoj za kaiš, osećaj metala ga je smirivao. Odvojio je sekund da pripremi svoj poluautomatski pištolj, ubacio je metak u cev, zapeo oroz i zakočio pištolj.

Koliba je imala i sigurnosni sistem. To ga je stvarno zapanjilo. Da je pametan, Li bi spakovao svoj kriminalni alat, otišao kući i prijavio neuspeh svom poslodavcu. Međutim, on se ponosio svojim poslom. Sprovešće ga do kraja, ili bar dok se ne dogodi nešto što bi ga nateralo da promeni mišljenje. A Li je mogao da trči vrlo brzo kada je to bilo potrebno.

Neće mu biti teško ući u kuću, pogotovo što je imao šifru za ulazak. Uspeo je da je nabavi kad je treći put bio ovde, kada je dvoje ljudi došlo do kolibe. Već se bio uverio da je postojao sigurnosni sistem, tako da je došao pripremljen. Došao je pre to dvoje ljudi i sačekao da završe šta god su već radili unutra. Kad su izašli, žena je unela šifru da zaključa sistem. Li, koji se sakrivao u istom žbunju gde je bio sad, poneo je sa sobom jedno elektronsko čudo tehnike koje je moglo tu šifru da uhvati kroz vazduh kao što bejzbol igrač lako uhvati loptu u rukavicu. Svaki protok električne energije proizvodi magnetno polje, koje je kao mali transmitter. Kada je visoka žena ukucala brojeve, sigurnosni sistem je odavao male signale za svaku brojku, koji su uletali direktno u Lijevu elektronsku rukavicu.

Li je proverio da li mu oblaci pružaju dovoljan zaklon, navukao gumene rukavice sa ojačanim vrhovima prstiju i dlanovima, pripremio baterijsku lampu i još jednom duboko udahnuo. Za tren se izvukao iz zaklona iza žbunja i polako se dovukao do zadnjih vrata. Skinuo je blatnjave čizme i ostavio ih pored vrata. Nije želeo da ostavi tragove

svoje posete. Dobri privatni detektivi su nevidljivi. Li je držao lampu pod rukom dok je gurao kalauz u bravu, a onda je pokrenuo napravu.

Koristio je pištolj za obijanje delimično zbog njegove brzine, a delimično i zbog toga što nije obio dovoljno brava da u tome bude stručnjak. Obični kalauz zahteva stalnu upotrebu da bi prsti dostigli taj nivo osetljivosti koji je potreban da se oseti dokle treba gurnuti kalauz, i kad polako okrenuti da bi delovi unutra počeli da igraju. To je prava umetnost i Li je znao svoje granice. Ubrzo je osetio kako se reza otvara.

Kad je polako otvorio vrata, tišina je bila narušena tihim pištanjem sigurnosnog sistema. Brzo je pronašao kontrolni displej, ukucao šest brojeva i pištanje je odmah prestalo. Nakon što je lagano zatvorio vrata za sobom, Li je bio svestan da je sada prekršilac zakona.

Čovek je spustio pušku i crvena tačka koja je poticala sa laserskog nišana na njegovom oružju je nestala sa širokih leđa Lija Adamsa koji ništa nije sumnjao. Čovek koji je držao pušku je bio Leonid Serov, bivši oficir KGB čija su specijalnost bili atentati. Serov je ostao bez unosnog poslodavca nakon raspada Sovjetskog Saveza. Međutim, njegova sposobnost efikasnog ubijanja ljudskih bića bila je vrlo tražena u „civilizovanom“ svetu. Kao komunista, godinama su mu dosta dobro ugađali, imao je svoj auto i stan, ali kao kapitalista je postao bogat bukvalno preko noći. Da je to samo znao ranije.

Serov nije poznao Lija Adamsa i nije imao pojma zašto je on ovde. Nije ga primetio sve dok Li nije počeo da se šunja od šume ka žbunju u blizini kuće, jer je Li prošao kroz šumu na strani koja je bila najudaljenija od Rusa. Zvuči njegovog prisustva su bili prigušeni vetrom, kako je Serov tačno pretpostavio.

Serov je pogledao na svoj sat. Oni će se uskoro pojaviti. Proverio je izduženi prigušivač prikačen za pušku i zatim nežno pogladio njegovu dugačku njušku, kao da je gladio omiljenog kućnog ljubimca i kao da je verovao u nepogrešivost glatkog metala. Kundak puške je bio od specijalne smeše kevlar, fiberglasa i grafita, što mu je davalo neverovatnu stabilnost. Cev oružja nije bila izljebljena na konvencionalni način. Umesto toga je imala okrugli i pravougaoni profil, poznat kao poligonalni otvor, sa zaokretom na desno. Ovakav način žljebovanja je

trebalo da uveća brzinu metka pri izlasku iz cevi za preko osam procenata i, što je bilo još važnije, balistička procena zrna koje je ispaljeno iz ove puške je bila stvarno nemoguća, jer nije bilo takvih ureza u cevi koji bi ostavili karakteristične oznake na zrnima dok izleće iz oružja. Uspeh stvarno počiva na detaljima. Serov je celu svoju karijeru izgradio na toj jednoj filozofiji.

Mesto je bilo toliko izolovano da se Serov premišljao da li da skinu prigušivač i osloni se na svoju veštinu kao strelca, svoj visoko tehnički razvijen nišan i dobro smišljen plan bekstva. Verovao je da je njegovo samopouzdanje bilo opravdano. Kao kada se obori drvo, kad ubiješ nekog u divljini, ko to može da čuje? A znao je i za slučajeve kada su neki prigušivači znatno izmenili pravac leta zrna, sa neprihvatljivim rezultatom da niko ne umre, osim nazovi atentatora kada bi klijent saznao za nespeh. Serov je lično nadgledao pravljenje ove spravice, tako da je ipak bio uveren da će se ponašati onako kako je predviđeno.

Rus se lagano pomerio, razrađujući svoje ukočeno rame. Bio je ovde od sumraka, ali je navikao na dugačka bdenja. Nikada se nije umarao tokom ovakvih zadataka. Dovoljno je ozbiljno shvatao život, da mu je priprema da ugasi jedan drugi držala nivo adrenalina u krvi na visokom nivou. Izgleda da sa svakim rizikom uvek dolazi novo jačanje. Bilo da ste planinar ili se spremate da ubijete nekoga, paradoksalno je što mogućnost bliske smrti čini da se osećate mnogo življim.

Njegova ruta za beg kroz šumu je vodila do povučenog puta gde ga je čekao auto da ga odbaci do obližnjeg Dalas aerodroma. Zatim će otići na neki drugi zadatak, neko drugo mesto, verovatno egzotičnije nego ovo. Međutim, za njegove namere, ovo okruženje je imalo svoje prednosti.

Najteže je ubiti nekoga u gradu. Pronalaženje mesta odakle će pucati, potom povlačenje obarača, a zatim i beg, poprilično su komplikovani zbog činjenice da su i svedoci i policija samo nekoliko užurbanih koraka u bilo kom pravcu. A ako mu daš selo, izolovanost ruralnog života, zaklon u drveću, veliku razdaljinu među kućama, on će, kao tigar u oboru za stoku, ubijati sa zapanjujućom preciznošću svakog dana u nedelji.

Serov je sedeo na panju nekoliko stopa udaljenom od linije drveća i samo oko dvadeset i pet metara od kuće. Uprkos gustini šume, ovo mesto je omogućavalo čisto polje delovanja: zrnju je potrebno samo oko tri santimetra slobodnog prostora. Čovek i žena, tako mu je bilo rečeno, treba da uđu u kuću sa zadnjih vrata. Samo što oni nikad neće stići dotle. Sve što laser dotakne, metak može da uništi. Bio je uveren da može pogoditi svica sa duplo veće udaljenosti od one sa kojom je ovde bio suočen.

Stvari su bile tako dobro podešene da je Serovljev instinkt zahtevao od njega da bude u stanju visoke pripravnosti. Sada je imao i dobar razlog da ne upada ni u kakvu zamku: zbog čoveka u kući. Nije bio iz policije. Pripadnici zakona se ne šunjaju kroz žbunje i ne provaljuju u kuće drugih ljudi. Budući da nije bio ranije obavešten o prisustvu ovog čoveka večeras, zaključio je da taj čovek nije bio na njihovoj strani.

Međutim, Serov nije voleo da menja unapred ustanovljen plan. Odlučio je da se ponaša prema originalnom planu i pobegne kroz šumu ako čovek ostane u kući, nakon što tela padnu na zemlju. Ako bi se čovek na bilo koji način umešao ili izašao iz kuće nakon što bi meci bili ispaljeni, pa dobro onda, Serov je imao dovoljno municije, a krajnji rezultat bi tada bio tri tela umesto dva.

Danijel Bjukenen je sedeo u svojoj zamračenoj kancelariji i srkao crnu kafu takve jačine da je gotovo mogao da oseti kako mu se puls pojačava pri svakom gutljaju. Provukao je ruku kroz kosu koja je još bila gusta i kovrdžava, ali je prešla od plave u sedu posle trideset godina teškog rada u Vašingtonu. Posle novog dugačkog dana u pokušavanju da ubedi zakonodavce da su njegovi razlozi vredni njihove pažnje, nivo njegove iscrpljenosti je dosegao krajnje granice, a ogromne količine kofeina su ubrzo postale jedini lek. Normalan san, noću, uglavnom nije bilo opcija. Tu i tamo neka dremka, zatvorio bi oči dok bi ga vozili na novi sastanak, novi let, povremeno bi mu se spustio mrak na oči za vreme nekog dugog kongresnog zasedanja, čak i sat ili dva u krevetu kod kuće, to je bio njegov uobičajeni odmor. Pored toga bi obično proučavao Kapitol sa svih njegovih pomalo misterioznih strana.

Bjukenen je izrastao u čoveka od sto osamdest i pet santimetara sa širokim ramenima i sjajnim očima, i posedovao je neverovatan apetit za uspehom. Njegov prijatelj iz dečastva je otišao u politiku, Bjukenen, s druge strane, nije bio zainteresovan za političku službu, ali njegov živi duh i urođena moć ubeđivanja napravili su od njega savršenog lobistu. Odmah je postigao uspeh. Karijera mu je bila jedina opsesija. Kada nije uticao na zakonodavni proces Bjukenen nije bio zadovoljan čovek.

Dok bi sedeo u prostorijama raznih kongresmena, Bjukenen bi slušao zvuke glasačkih tastera i gledao TV koji je svaki poslanik imao u svojoj kancelariji. Monitor im je pokazivao trenutni broj glasova, odnos za i protiv i to koliko im je vremena preostalo da se sjure kao mravi u salu i ubace svoju lopticu za glasanje. Kad preostane oko pet minuta do kraja glasanja, Bjukenen bi završio sastanak i požurio niz hodnike tražeći ostale poslanike sa kojima je hteo da razgovara, stežući skraćeni izveštaj u ruci. U njemu se nalazio raspored dnevnih glasanja, koji je pomagao Bjukenenu da odredi gde bi određeni poslanici mogli biti, što je vrlo važna finformacija kada pokušavate da uhvatite više tuceta pokretnih meta koje verovatno ne žele da pričaju sa vama.

Danas je Bjukenen uspeo da privuče pažnju jednog važnog senatora

tako što se odvezao privatnim podzemnim metroom do Kapitola zbog glasanja u donjem domu. Bjukenen je ostavio tog čoveka prilično sigurnim u njegovu pomoć. On nije bio jedan od Bjukenenovih „specijalnih“ ljudi, ali Bjukenen je bio svestan da nikad ne možete znati odakle može doći pomoć. Nije mario za to što njegovi klijenti nisu bili popularni, ili nisu činili biračko telo koje bi privuklo pažnju člana parlamenta. On je uporno nastavljao dalje. Njegov cilj je bio plemenit tako da su i sredstva bila podložna nižim merilima ponašanja.

Bjukenenova kancelarija je bila slabo nameštena i nedostajala joj je uobičajena oprema zauzetog lobiste. Deni, kako je voleo da ga zovu, nije imao nikakav kompjuter, nikakve diskete, dokumente, niti dokaze o bilo čemu važnom.

Dokumentacija na papiru se može ukrasti, a kompjuteri se mogu hakovati. Razgovori preko telefona se stalno prisluškuju. Špijuni prisluškuju uz pomoć svega, od običnih čaša prislonjenih uza zid, do najnovijih naprava koje pre godinu dana nisu ni bile izmišljene ali koje mogu da upiju gomile važnih stvari pravo iz vazduha. Tipična organizacija gubi poverljive informacije brzinom kojom torpedovan brod gubi svoje mornare. A Bjukenen je imao mnogo toga da sakrije.

Preko dve decenije Bjukenen je bio politički kormilar sa najvećim uticajem od svih njemu sličnih. U nekim važnim pogledima on je postavio temelje za lobiranje u Vašingtonu. Ono se razvilo od grupe visoko plaćenih advokata koji dremaju na kongresnim saslušanjima, do sveta zapanjujuće složenosti gde ulozi ne mogu biti veći no što jesu. Kao plaćeni čovek Kapitola, uspešno je zastupao zagađivače okoline u bici sa EPA, omogućavajući im da šire smrt u javnosti koja nije ništa sumnjala, bio je glavni politički strateg za farmaceutske džinove koji su ubijali mame i njihovu decu, zatim vatreni zastupnik proizvođača oružja koji nisu marili za to da li im je oružje ispravno, a onda i zakulisni igrač za proizvođače automobila koji su više voleli da se bore nego da priznaju da nisu bili u pravu oko pitanja sigurnosti, i konačno, u najvećem od svih profitabilnih poslova, predvodio je pothvate duvanskih kompanija u krvavim ratovima sa svima ostalima. U to vreme Vašington nije mogao da ignoriše njega i njegove klijente. A Bjukenen je zaradio

ogromno bogatstvo.

Mnoge strategije koje je skovao tokom tog vremena su postale prepreke za sadašnje zakonske manipulacije. Pre mnogo godina je učio kongresmene da predlažu zakone u skupštini za koje je znao da neće proći, da bi uništio podlogu za kasnije promene. Sada se ta taktika stalno primenjuje u Kongresu. Bjukenenovi klijenti su mrzeli promene. Neprestano se borio protiv onih koji su želeli da sprovedu nešto što su njegovi klijenti sasekli u korenu. Koliko je samo puta izbegao pravu političku katastrofu tako što bi zatrpao kancelariju nekog poslanika sa pismima, propagandnim materijalom i blago zamaskiranim pretnjama o uklanjanju finansijske podrške. „Moj klijent će podržati vaš ponovni izbor na poziciju, senatore, jer znamo da ćete biti pravedni prema nama. E, da, ček sa našim doprinosom je već na računu vaše kampanje.“ Koliko puta je izgovorio te reči.

Cinično, ali plen od lobiranja za moćne je bio taj koji je doveo do dramatične promene u Bjukenenovom životu pre više od deset godina. Njegov prvobitni plan je bio da prvo izgradi karijeru, a tek zatim da se oženi i podigne porodicu. Odlučivši da vidi svet pre nego što preuzme odgovornosti ove vrste, Bjukenen se vozio kroz zapadnu Afriku u šezdeset hiljada dolara vrednom „rejnđž roveru“ na foto safariju. Pored prelepih životinja video je bedu i ljudsku patnju nemerljive veličine. Na jednom drugom putovanju, u udaljenu regiju Sudana, bio je svedok masovnoj sahrani dece. Epidemija je zbrisala selo, tako su mu rekli. To je bila jedna od onih strašnih bolesti koje su rutinski harale tim područjem, noseći sa sobom i stare i mlade. Koja je to bolest? Bjukenen je upitao. Nešto slično ospicama, rečeno mu je.

Na jednom putovanju je gledao kako se vrši istovar u Americi proizvedenih milijardi cigareta, na kineske dokove, da bi ih konzumirali ljudi koji već provode život noseći maske zbog krajnjeg zagađenja vazduha. Bio je svedok kada su sredstva za kontracepciju koja su bila zabranjena u Sjedinjenim Američkim Državama isporučena u stotinama hiljada komada Južnoj Americi sa uputstvima napisanim samo na engleskom jeziku. Video je straćare pored oblakodera u Meksiko Sitiju, ljude koji su umirali od gladi pored pokvarenih kapitalista u Rusiji.

Mada nikad nije imao priliku da ode tamo, znao je da je Severna Koreja osvedočena gangsterska država, gde je, kako se verovalo, deset posto populacije umrlo od gladi u poslednjih pet godina. Svaka zemlja ima neku svoju šizofrenu priču.

Posle dve godine ovakvog „hodočašća“, Bjukenenova želja za brakom i sopstvenom porodicom je nestala. Sva umiruća deca koju je video su postala njegova deca, njegova porodica. Sveži grobovi će i dalje biti kopani za milione mladih, starih i izgladnelih u svetu, ali ne bez borbe koja je postala njegova. A on je u nju uneo sve što je imao, mnogo više nego što je ikad dao duvanskim, hemijskim i čudovištima iz industrije oružja. Do današnjeg dana se sećao do najsitnijih detalja kako se taj njegov preokret desio: vraćao se iz Južne Amerike, toalet u avionu, on na kolenima, muka u stomaku. Činilo mu se da je on lično ubio svako mrtvo dete koje je video na tom kontinentu.

Sa sveže otvorenim očima, Bjukenen je krenuo da obilazi ta mesta da tačno vidi kako može da pomogne. Lično je odneo pošiljku hrane i lekova u jednu zemlju, samo da bi otkrio da nema načina da je prenese u unutrašnjost zemlje. Bespomoćno je gledao kako pljačkaši čiste njegov tovar „humanitarne pomoći“. Zatim je počeo da radi kao neplaćeni prikupljač novčanih sredstava za humanitarne organizacije, sve od organizacije CARE do Katoličke pomoći. Dobro je radio, ali su svi ti dolari činili samo kap u kofi bez dna. Brojke nisu bile na njihovoj strani, stvari su se samo pogoršavale.

To je bilo vreme kada se Bjukenen vratio svojoj prevlasti u Vašingtonu. Napustio je firmu koju je osnovao, i poveo samo jednu osobu sa sobom: Fejt Lokhart. Poslednju deceniju su njegovi klijenti, njegovi štićenici, bile najsiromašnije zemlje na svetu. Uistinu, Bjukenenu je bilo teško da ih posmatra kao geopolitičke jedinice, on je gledao na njih kao na slabašne grupe propalih ljudi pod raznim zastavama, koji nisu imali glasa. Posvetio je ostatak svog života rešavanju nerešivog problema globalnih siromaha.

Iskoristio je sve svoje neizmerne veštine u lobiranju i kontakte u Vašingtonu, samo da bi otkrio da su ovi novi razlozi bili mnogo manje popularni od onih koje je predstavljao ranije. Kada je išao na Kapitol

kao zastupnik moćnih, političari su ga pozdravljali sa osmehom, bez sumnje sa vizijama o doprinosima za kampanje i PAC dolarima koje su igrale u njihovim glavama. Sada mu nisu davali ništa. Neki članovi Kongresa su se hvalisali time kako uopšte nemaju pasoše, i govorili da Sjedinjene Američke Države ionako već suviše troše na pomoć inostranstvu. Dobrotvorni rad počinje kod kuće, rekli bi, i treba da se prokleta dobro potrudimo da ga zadržimo tamo.

Ali daleko najbrojniji odgovor je bio: „Gde je tu biračko telo, Deni? Kako će pomoć u hrani Etiopljanima pomoći da me ponovo izaberu u Ilinuju?“

Dok su ga brzo terali iz kancelarije za kancelarijom, osećao je da su ga svi gledali sa sažaljenjem: Deni Bjukenen, možda najveći lobista ikad, sada je, evo, budalast i senilan. To je tako tužno. Naravno, to je za pravedan cilj i slično, niko ne sumnja u to, ali ozbiljno, Afrika? Izgladnele bebe u Južnoj Americi? Imam ja svoje probleme upravo ovde.

„Vidi, ako se ne radi o trgovini, vojsci, ili nafti, Deni, zašto si, dođavola, uopšte došao ovde da mi tračiš vreme?“ jedan visoko poštovani senator mu je rekao. Ta izjava predstavlja osnovu američke inostrane politike.

Da li je moguće da su toliko slepi? Bjukenen se neprekidno pitao. Ili je on bio potpuna budala?

Konačno, Bjukenen je odlučio da ima samo jedno rešenje. Bilo je potpuno nelegalno, ali čovek koji je doteran do ivice ne može da ostane veran čistoj etici. Koristeći bogatstvo koje je nagomilao tokom godina, krenuo je da podmićuje, na razne načine, određene ključne političare radi njihove pomoći. To je odlično uspevalo. Porasla je pomoć za njegove klijente, na mnoge različite načine. Čak i dok se njegovo bogatstvo topilo, Bjukenen je verovao da stvari idu nabolje. Ili se bar nisu pogoršavale, zadržavanje dragocenog, teško dostignutog položaja je smatrao uspehom. Sve je dobro napredovalo, do pre otprilike godinu dana.

Kao po dogovoru, kucanje na vratima kancelarije ga je prenulo iz njegovog sanjarenja. Zgrada je bila zatvorena, navodno obezbeđena, čistači su odavno otišli. Nije ustao od svog stola. Jednostavno je gledao

kako su se vrata otvorila na unutra, a silueta visokog čoveka se ocrtala na otvoru. Njegova ruka je posegnula i upalila svetlo.

Bjukenen je zaškiljio od jačine svetla koje ga je obasulo odozgo. Kada su mu se oči privikle na svetlost, gledao je kako Robert Tornhil skida svoj kišni mantil, ispravlja sako i košulju i seda preko puta njega. Njegovi pokreti su bili graciozni, mirni, kao da je svratio na jedno neobavezno piće u svoj kantri klub.

„Kako si ušao unutra?“ oštro je upitao Bjukenen. „Zgrada bi trebalo da je obezbeđena.“ Iz nekog razloga, Bjukenen je osećao da drugi vrebaju pred vratima.

„Ona to i jeste, Deni. Jeste obezbeđena. Za većinu ljudi.“

„Ne volim to što si došao ovde, Tornhile.“

„Dovoljno sam učtiv da koristim tvoje kršteno ime. Voleo bih da mi uzvратиš istom merom. To je sitnica, naravno, ali bar ne tražim da mi se obraćaš sa gospodine Tornhile. Takav je običaj između gospodara i sluge, zar ne Deni? Vidiš da nije tako loše raditi za mene.“

Bjukenen je znao da je samozadovoljni izraz na njegovom licu bio smišljen da ga toliko uznemiri da ne može da misli jasno. Umesto toga on se zavalio u stolicu i prekrstio ruke preko stomaka.

„Čemu dugujem zadovoljstvo zbog tvoje posete, Bobe?“

„Tvom sastanku sa senatorom Milstedom.“

„Mogao bih vrlo lako da se nađem sa njim u gradu. Nisam siguran da shvatam zašto insistiraš da idem do Pensilvanije.“

„Ali, na taj način dobijaš još jednu šansu da reklamiraš svoje izgladnele mase. Vidiš, ipak imam srca.“

„Da li makar malo utiče na ono što zoveš savešću činjenica da koristiš jadan položaj miliona muškaraca, žena i dece kojima je dovoljno čudo to što vide naredni izlazak sunca, da ispuniš svoj sebični plan?“

„Mene ne plaćaju za to da imam savest. Plaćen sam da štitim interese ove zemlje. Tvoje interese. Pored toga, kad bi savest bila merilo, ne bi niko ostao u ovom gradu. Štaviše, ja podzravljam tvoje napore. Nemam ja ništa protiv siromašnih i bespomoćnih. Bravo, Deni!“

„Izvini što ti ne verujem.“

Tornhil se osmehnuo. „Svaka zemlja na svetu ima ljude kao što sam

ja, odnosno imaju ako su pametni. Mi dajemo rezultate koje svi traže, zato što većina tih 'svih' nema dovoljno hrabrosti da to sama uradi.“

„Znači, ti se igraš Boga? Zanimljiv ti je posao.“

„Bog je pojam. Ja se bavim činjenicama. Kad već govorimo o tome, ti si sponzorisao svoje planove nelegalnim sredstvima, ko si ti da meni uskratiš isto pravo?“

Uistinu, Bjukenen nije imao odgovor na ovu izjavu. A Tornhilovo nepokolebljivo mirno ponašanje je samo pojačavalo njegov osećaj bespomoćnosti.

„Imaš li neko pitanje vezano za sastanak sa Milstedom?“ pitao je Tornhil .

„Imaš dovoljno informacija o Harviju Milstedu da ga strpaš u zatvor na tri doživotne. Šta ti zapravo želiš?“

Tornhil se zasmejuljio. „Nadam se da me ne optužuješ da imam skrivene namere.“

„Meni možeš da kažeš, Bobe, mi smo partneri.“

„A možda bi trebalo da ti jednostavno skočiš kad god ja pucnem prstima.“

„U redu, ali ako se nakon godinu dana pojaviš ovde i ponašaš se tako, možda nećeš otići svojevolumno.“

„Pretnje usamljenog lobiste upućene meni“, uzdahnio je Tornhil. „Ali ne baš tako usamljenog. Imaš armiju koja broji jednog čoveka. Kako je Fejt? Je li dobro?“

„Fejt nije deo ovoga. Fejt nikad neće biti deo ovoga.“

Tornhil je klimnuo glavom. „Ti si jedini u procepu. Ti i tvoja mala grupa pokvarenih političara. Najpametnije i najbolje što Amerika može da ponudi.“

Bjukenen je hladno merio svog protivnika i nije rekao ništa.

„Stvari dolaze do kritične tačke, Deni. Predstava će se uskoro završiti. Nadam se da si spreman da čist izadeš iz svega ovoga.“

„Kad odem, moj trag će biti tako čist da ga ni tvoji špijunski sateliti neće uspeti da pronađu.“

„Samopouzdanje je inspirativno. Mada se često koristi u pogrešnim situacijama.“

„Da li je to sve što si hteo da mi kažeš? Da budem spreman na beg? Ja sam na to spreman još od trenutka kad sam te upoznao.“

Tornhil je ustao. „Samo se ti usredsredi na senatora Milsteda. Nabavi nam neke dobre, sočne stvari. Navedi ga da priča o zaradi koju će da ostvaruje nakon što se povuče, o glavnim zadacima koje će vršiti kad bude ljudima mazao oči. Što određenije, to bolje.“

„Baš me raduje što vidim da toliko uživaš. Verovatno ti je ovo zanimljivije i od Zaliva svinja.“

„To je bilo pre mog vremena.“

„Ipak, siguran sam da si ti ostavio traga na neki drugi način.“

Tornhil se za trenutak nakostrešio, ali je ubrzo povratio mirnoću. „Bio bi dobar igrač pokera, Deni. Samo, pokušaj da zapamtiš da blef uvek ostaje samo blef kada ništa ne držiš u ruci.“ Tornhil je obukao svoj kišni mantil. „Nemoj da ustaješ, znam sam da ponadem put napolje.“

U sledećem momentu Tornhila više nije bilo. Izgledalo je da se taj čovek pojavljivao i nestajao kad je želeo. Bjukenen se zavalio u svoju stolicu i brzo izdahnuo vazduh. Ruke su mu drhtale i pritisnuo ih je jako na sto dok drhtanje nije prestalo.

Tornhil je uleteo u njegov život kao eksplodirajući torpedo. Bjukenen je, u osnovi, postao lakej, sada je špijunirao one koje je godinama podmićivao svojim novcem i skupljao bogatstvo materijala za tog ljudoždera, da bi ga on koristio za ucenu. A Bjukenen je bio nemoćan da ga zaustavi.

Ironija je da su ovo propadanje materijalnih dobara i njegov rad u službi drugoga, vratili Bjukenena tačno tamo odakle je došao. Odrastao je u poznatoj Mejn Lajn ulici u Filadelfiji. Živeo je na jednom od najveličanstvenijih imanja u tom kraju. Debeli poljski kameni zidovi, kao debeli namazi sive boje četkicom, obrubljivali su zelene krajeve nepreglednih savršenih travnjaka, na kojima se prostirala kuća od dvanaest hiljada kvadratnih stopa, sa širokim, natkrivenim tremovima i odvojenom garažom za četiri auta, sa stanom iznad nje. Kuća je imala više spavaćih soba od studentskog doma i raskošna kupatila sa skupim pločicama, a čak i obične stvari kao što su slavine bile su pozlaćene.

To je svet američke plave krvi, gde rame uz rame stoje razmaženi

životni stil i izneverena očekivanja. Bjukenen je posmatrao ovaj složeni univerzum iz jedne intimne perspektive, ali on ipak nije bio jedan od njegovih privilegovanih stanovnika. Pripadnici Bjukenenove porodice su bili šoferi, služavke i baštovani, majstori za sitne popravke, dadilje i kuvari u ovoj porodici plave krvi. Pošto su preživeli dosta zima na kanadskoj granici, Bjukenenovi su se odselili na jug, svi zajedno, u toplije krajeve, za nekim manje zahtevnim poslom od onog u kojem se koriste sekira i ašov, čamac i udica. Gore su morali da love za hranu i da seku drva da bi se ugrejali, samo da bi bespomoćno gledali kako priroda nemilosrdno seče njihove redove, u procesu koji je učinio preživele jakima, a njihove potomke još jačim. A Deni Bjukenen je možda bio i najjači od njih.

Mladi Deni Bjukenen je zalivao travnjak i održavao bazen, čistio i farbao teniski teren, brao cveće i povrće i igrao se s decom, na određeni način, pun poštovanja. Kako je odrastao, Bjukenen se družio sa mlađom generacijom pokvarenih bogataša, koji su duboko u privatnosti složenih cvetnih vrtova, pušili, pili i seksualno istraživali jedni druge. Bjukenen je čak bio i nosač kovčega, iskreno plaćući dok je nosio dvoje od tih mladih i bogatih koji su upropastili svoje privilegovane živote, kombinujući suviše viskija sa brzim sportskim kolima, koje su vozili suviše brzo za njihove slabe vozačke sposobnosti.

Kada život živite tako brzo, obično i umrete brzo. Upravo sada je Bjukenen gledao kako se njegov kraj približava vrtoglavom brzinom.

Otada se Bjukenen nije osećao prijatno niti u jednoj grupi, ni sa bogatima, niti sa siromašnima. Nikada neće biti deo bogatih, bez obzira na to koliko mu račun u banci poraste. On se jeste igrao sa bogatim naslednicima, ali kada bi došlo vreme obroka oni su išli do svećanih soba za ručavanje, dok bi se on odvikao do kuhinje da deli hleb sa drugim slugama. Mladi plemići su pohađali Harvard, Jejl, Princeton, on je završio večernju školu na instituciji kojoj bi se bolji od njega otvoreno rugali.

Bjukenenu je sopstvena porodica sada bila strana. Slao je rođacima novac. Oni su ga vraćali. Kad je otišao da ih poseti, otkrio je da nemaju o čemu da pričaju. Oni nisu razumeli, niti marili, za to čime se on bavio.

Pored toga, pored njih se osećao kao da nema ničeg poštenog u njegovom životnom zanimanju, mogao je to da pročita u njihovim stegnutim licima, njihovim promrmljanim rečima. Vašington je bio stran kao pakao svemu u šta su oni verovali. On je lagao za novac, za velike sume novca. Bolje bi bilo da je nastavio njihovim stopama: da ima jednostavan, ali pošten posao. Uzdižući se iznad njih, pao je daleko ispod onoga što su oni predstavljali: čestitost, istinoljubivost, karakter.

Staza koju je odabrao u poslednjih deset godina je samo produbila njegovu usamljenost. Imao je malo prijatelja. Bez obzira na to, milioni stranaca širom sveta su umnogome zavisili od njega u nečemu tako elementarnom kao što je preživljavanje.

Čak je i Bjukenen morao priznati da je to jedan čudan način života.

A sada, sa dolaskom Tornhila, Bjukenenova noga je skliznula za još jednu prečku na merdevinama koje su visile nad ambisom. Sada više nije mogao da se poveri ni svojoj jedinoj nepobitnoj srodnoj duši, Fejt Lokhart. Ona nije znala ništa o Tornhilu, a neće ni saznati ništa o čoveku iz CIA, to je bilo ono što ju je činilo sigurnom. I to ga je koštalo njegovog poslednjeg pravog ljudskog kontakta.

Deni Bjukenen je sada zaista bio sam.

Otišao je do prozora svoje kancelarije i pogledao napolje na veličanstvene spomenike poznate širom sveta. Neko bi se možda suprotstavio tome da su njihove prelepe fasade upravo takve: kao ruka mađioničara, one su bile dizajnirane da skrenu pažnju očiju sa stvarno važnih poslova u ovom gradu, koji se uglavnom sprovode za dobit odabrane manjine.

Bjukenen je naučio da uticajna, dugotrajna moć u biti dolazi od neprimetne snage vladanja manjine nad većinom, jer većina ljudi nije luda za politikom. Potrebna je osetljiva ravnoteža, prevlast manjine nad većinom, ali na miran, civilizovan način, a Bjukenen je znao da najsavršeniji primer toga u istoriji sveta postoji upravo ovde.

Zatvorio je oči i dozvolio da ga tama obuhvati, da bi sakupio novu energiju koja mu je bila potrebna za sutrašnju borbu. Vrlo je verovatno da će to biti zaista jako duga noć, jer je njegov život stvarno postao jedan dugački tunel koji nije vodio nigde. Kad bi mogao da usput

osigura i Tornhilovo uništenje, sve bi to vredelo. Jedan mali zrak svetla u tami, to je bilo sve što je Bjukenenu potrebno. Kad bi samo moglo biti tako.

Auto se kretao niz put tačno najvećom dozvoljenom brzinom. Muškarac je vozio, a žena se nalazila pored njega. Oboje su sedeli ukočeno, kao da su se bojali iznenadnog napada onog drugog.

Dok je mlažnjak sa spuštenom opremom za sletanje preletao preko njih u pravcu za Dalas aerodroma, kao soko u brisanom letu, Fejt Lokhart je zatvorila oči i za trenutak se pretvarala da se ona nalazi u tom avionu i da je, umesto sletanja, on započinjao neko putovanje u daleke predele. Dok je lagano otvarala oči, auto je skrenuo sa autoputa, ostavivši za sobom neprijatno blještanje natrijumskih svetiljki. Ubrzo su prolazili pored nazubljenih redova drveća sa obe strane puta i širokih, dubokih i močvarnih jaraka obraslih travom, prigušeno pulsiranje pljosnatih zvezda je sada predstavljalo njihov jedini izvor svetlosti pored identičnih snopova automobilskih svetala koji su probijali tamu.

„Ne razumem zašto agent Rejnolds večeras nije mogla da dođe“, rekla je.

„Jednostavan odgovor jeste da joj vi niste jedini slučaj na kome radi, Fejt,“ uzvratio je specijalni agent Ken Njumen. „Nisam ni ja baš stranac, zar ne? Samo ćemo da popričamo, kao i prethodnih nekoliko puta. Zamislite da sam ja Bruk Rejnolds. Svi smo mi u istom timu.“

Auto je skrenuo na jedan još više izolovan put. Na ovom delu su drveće zamenila ogoljena polja koja su iščekivala konačnu akciju buldožera. Za godinu dana će ovde biti skoro onoliko kuća koliko je ranije bilo drveća, kao posledica daljeg širenja predgrađa. Sad je zemlja jednostavno izgledala opustošena, gola. I sumorna, možda zbog onoga što treba da se desi. U tom pogledu, ta zemlja i Fejt Lokhart su bili jednaki.

Njumen je bacio pogled na nju. Mada to nije hteo da prizna, osećao se nelagodno pored Fejt Lokhart, kao da je sedeo pored lopte tempiranog C-4 eksploziva bez ideje kada bi mogao da eksplodira. Nameštao se u sedištu. Koža mu je bila malo oguljena na mestu gde se kožni deo njegove futrole preko ramena obično trljao uz njegovu kožu. Uglavnom se ljudima napravi žulj na tom mestu, ali se njemu iznova stvarao plik

koji se zatim ljuštio. Ludo je bilo što je osećao da mu to bolno probadanje daje izvesnu oštrinu zato što se nikada nije opuštao, to mu je bilo jasno upozorenje da bi ta mala neprijatnost mogla preći u nešto fatalno ako bi spustio gard.

Fejt je osećala kako joj krv navire u uši, a čula joj se pooštravaju, kao onda kada ležeći kasno noću u krevetu čujete neki čudni, uznemirujući zvuk. Kada ste bili dete, i kada bi se to desilo, otrčali biste i uskočili u krevet svojih roditelja, da vas ušuškaju i uteše sa rukama punim ljubavi i razumevanja. Njeni roditelji su mrtvi, a ona sad ima trideset i šest godina. Ko će sad da uteši Fejt Lokhart?

„Od večeras, agent Rejnolds će dolaziti umesto mene,“ rekao je Njumen. „Sa njom se osećate prijatno, zar ne?“

„Nisam sigurna da se kategorija 'prijatnosti' može primeniti na ovakve situacije.“

„Naravno da može. Štaviše, veoma je važna. Rejnoldsova je vrlo direktna. Verujte mi, da nije nje,cova stvar ne bi uopšte napredovala. Niste nam dali baš mnogo materijala. Ali ona veruje u vas. Sve dok ne uradite nešto čime biste uništili to poverenje, imate moćnog saveznika u Bruk Rejnolds. Ona se brine za vas.“

Fejt je prebacila nogu preko noge i prekrstila ruke preko grudi. Bila je visoka oko sto šezdeset i pet santimetara,ci imala je kratak torzo. Prsa su joj bila pljosnatija nego što je ona to želela, ali su joj noge bile dugačke i lepo oblikovane. Ako ništa drugo, uvek je mogla računati da će njene noge privući pažnju. Zaobljeni mišići u njenim listovima i butinama, vidljivi kroz providne čarape, bili su dovoljni da nekoliko puta privuku Njumenov pogled, koji ih je merio sa blagim zanimanjem, kako je ona primetila. Fejt je sklonila svoju dugu crvenkasto-kestenjastu kosu sa lica i spustila ruku na hrbat svog nosa. Nekoliko sedih vlasi se nalazilo među tamnijima. Još nisu bile primetne, ali to će se promeniti s vremenom. Štaviše, pritisak pod kojim se sad nalazi će bez sumnje ubrzati proces starenja. Pored napornog rada, žustrog uma i sigurnog nastupa, znala je da joj je i njen dobar izgled pomogao u karijeri. Plitko je verovati da nečiji izgled menja stvari. Ipak, istina je da menja, posebno kad neko radi sa gotovo isključivo muškom publikom, kao što

je ona radila kroz čitavu svoju karijeru.

Znala je da široki osmesi koji su joj bili upućivani pri ulasku u kancelariju nekog senatora nisu bili tu zbog njenih sivih ćelija, koliko zbog suknji iznad kolena koje je volela da nosi. Ponekad je bilo dovoljno da samo malo zanjše cipelom. Ona bi pričala o deci koja umiru, porodicama u dalekim zemljama koje su živele u kanalizacijama, a ti ljudi bi fiksirali pogled na njeno golo stopalo. Bože, testosteron je najveća slabost muškarca i najveća prednost žene. Bar je pomogao da se izjednače pravila koja su u ovom polju oduvek bila naklonjena muškarcima.

„Baš je lepo kad vas neko tako voli,“ rekla je Fejt. „Ali, sastanak u uličici. Dolazak ovde bogu iza leđa usred noći. To je malo suviše, zar ne mislite tako?“

„Nismo vas nikako mogli odvesti u našu ispostavu u Vašingtonu. Vi ste glavni svedok u onome što bi moglo da postane jedna vrlo važna istraga. Ovo je bezbedno mesto.“

„Hoćete reći da je savršeno za zasedu. Kako znate da nas neko ne prati?“

„Neko nas i prati, to je sigurno. To su naši ljudi. Da je još neko bio u blizini, verujte mi, naši ljudi bi to primetili pre nego što bismo i krenuli. Jedan auto je išao iza nas sve dok nismo sišli s autoputa. Nema nikoga tamo iza nas.“

„Znači, vaši ljudi su nepogrešivi. Baš bih volela da takvi ljudi rade i za mene. Gde ih samo nalazite?“

„Slušajte, mi znamo šta radimo, u redu? Opustite se.“ Međutim, čak i dok je izgovarao ovo, ponovo je pogledao kroz retrovizor. Bacio je pogled na mobilni telefon koji se nalazio na prednjem sedištu, i Fejt je lako prozrela o čemu je razmišljao.

„Odjednom vam je potrebna podrška?“ Njumen ju je oštro pogledao ali nije rekao ništa. „U redu, hajde da prođemo kroz glavne uslove,“ rekla je. „Šta ja stvarno dobijam iz svega ovoga? Nismo to još potpuno ustanovili.“

Kada Njumen ni tad nije progovorio, neko vreme je posmatrala njegov profil, pokušavajući da ga probije. Nagnula se i dotakla mu ruku.

„Mnogo sam rizikovala da bih uradila ovo što radim,“ rekla je. Osetila je njegovu napetost kroz sako, na mestu gde su joj počivali prsti. Zadržala ih je tamo i blago pojačala pritisak. Sada je pod vrhovima prstiju mogla osetiti razliku između materijala od koga je bio načinjen sako i onoga od kojeg je bila načinjena košulja. Kada se polako okrenuo prema njoj, videla je da je nosio pancirni prsluk. Pljuvačka u ustima joj se odjednom osušila, a zajedno sa njom je otišla i njena smirenost.

Njumen ju je pogledao. „Biću direktan s tobom. Kakav ćeš ti dogovor napraviti, to me se ne tiče. Do sada nam nisi dala ništa. Ali ako budeš igrala po našim pravilima, sve će biti u redu. Dobićeš ono što hoćeš, daćeš nama ono što nam je potrebno i vrlo brzo ćeš imati novi identitet, prodavačeš školjke na Fidžiju, dok će tvoj partner i njegovi saradnici postati dugoročni gosti naše vlade. Nemoj da uživaš u tome, nemoj da misliš o tome, samo pokušaj da to preživiš. Zapamti, mi smo ovde na tvojoj strani. Mi smo ti jedini prijatelji.“

Fejt se naslonila u sedište, konačno odvajajući oči od pancira. Odlučila je da je vreme da iznese svoj predlog. Može da pokuša sa Njumenom umesto sa Rejnoldsovom. Oko nekih stvari ona i Rejnoldsova su se dobro složile. Dve žene u moru muškaraca. Što se tiče mnogih delikatnih stvari, ženski agent ih je razumeo bolje nego što bi to muškarac ikad mogao. Oko nekih drugih stvari, međutim, ponašale su se kao dve ulične mačke koje kruže oko ribljih kostiju.

„Želim da uključim i Bjukenena u ovo. Znam da mogu da ga nateram da pristane. Ako nas dvoje budemo radili zajedno, imaćete mnogo jači slučaj.“ Brzo je sve ovo izgovorila, osećajući silno olakšanje što je to napokon izašlo napolje.

Njumenovo lice je odavalo začuđenost. „Fejt, mi smo poprilično fleksibilni, ali nećemo da ulazimo u dogovore sa čovekom koji je u vezi sa tobom sve to smislio.“

„Ti ne znaš sve činjenice. Zašto je on to uradio. On nije loša osoba u svemu ovome. On je dobar momak.“

„Prekršio je zakon. Prema tvom svedočenju, on je podmićivao zvaničnike u vladi. Meni je to dovoljno.“

„Kada saznaš zašto je to radio, nećeš misliti na taj način.“

„Nemoj da se uzdaš u tu strategiju, Fejt. Nemoj to da činiš sebi.“

„A šta ako ja zatražim da bude oboje, ili nijedno?“

„Onda ćeš učiniti najveću grešku u svom životu.“

„Znači, ili on ili ja?“

„A to ne bi trebalo da bude tako težak izbor.“

„Onda ću ipak morati da popričam sa Rejnoldsovom.“

„Ona će ti odgovoriti isto ono što sam ti ja upravo rekao.“

„Nemoj biti toliko siguran u to. Ja mogu da budem prilično ubedljiva. A slučajno sam i u pravu.“

„Fejt, ti nemaš pojma šta je sve umešano u ovo. FBI agenti ne odlučuju ko će biti tužen. Za to je zadužen ured državnog tužioca Sjedinjenih Američkih Država. Čak i kad bi Rejnoldsova prešla na tvoju stranu, a sumnjam da će preći, mogu ti sa sigurnošću reći da advokati neće pristati na to. Ako bi pokušali da sruše sve te moćne političare i u isto vreme da naprave neki dogovor sa čovekom koji ih je u sve to, na prvom mestu, i uvukao, odrali bi im dupeta, a zatim bi ostali bez posla. Ovo je Vašington, i mi ovde imamo posla sa gorilama teškim četrsto kilograma. Telefoni će se usijati od zvonjenja, nastaće ludilo u medijima, tajne pogodbe će se sklapati brzinom od hiljadu u minuti, i kada se sve završi, onda smo svi nagrabusili. Veruj mi, ja se bavim ovim već preko dvadeset godina. Ili Bjukenen ili ništa.“

Fejt se naslonila na sedište i zagledala u nebo. Za trenutak joj se, među oblacima, privideo lik Denija Bjukenena pogrbljenog u mračnoj zatvorskoj ćeliji, bez izlaza. Nije nikako smela da dopusti da do toga dođe. Moraće da razgovara sa Rejnoldsovom i advokatima, i da im dokaže da moraju obezbediti imunitet i za Bjukenena. To je bio jedini način koji je mogao da uspe. Ali Njumen je zvučao tako siguran u sebe. Ono što je upravo rekao je bilo savršeno logično. Ovo jeste Vašington. Brzinom munje, njeno samopouzdanje ju je potpuno napustilo. Da li je ona, savršeni lobista, koja je uticala na političke rezultate bog zna već koliko dugo, previdela da uzme u obzir politički aspekt?

„Moram u toalet,“ rekla je Fejt.

„Doći ćemo do kolibe za otprilike petnaest minuta.“

„Zapravo, ako skreneš levo na sledećem skretanju, doći ćemo do

benzinske pumpe koja radi dvadeset i četiri časa dnevno, otprilike kilometar i po niz put.“

Začudeno ju je pogledao. „Kako ti to znaš?“

Ona mu je uzvratila samopouzdanim pogledom kojim je skrivala rastuću paniku.

„Volim da znam u šta se upuštam. To uključuje proučavanje ljudi i geografije terena.“

Nije joj odgovorio, već je skrenuo levo, i ubrzo su se našli na dobro osvetljenoj Eksonovoj pumpi, koja je imala i samoposlugu. Mora da je autoput bio blizu, uprkos izdvojenosti ovog kraja, jer su kamioni bili parkirani po celom parkiralištu. Ekson se očigledno orijentisao na kamiondžije. Ljudi u čizmama i kaubojskim šeširima, uskom džinsu i vetrovkama, preko kojih su bili ispisani logoi proizvođača automobilskih i kamionskih delova, šetali su se svud okolo. Neki su mirno punili svoja vozila gorivom, drugi su pijuckali vrelu kafu, dok su se tanki pramenovi vrele pare dizali preko njihovih umornih, žilavih lica. Niko nije obraćao pažnju na „sedan“ dok se parkirao uz WC koji se nalazio na kraju zgrade.

Fejt je zaključala vrata toaleta iza sebe, spustila poklopac na šolji i sela na nju. Nije morala da ide u toalet, ali bilo joj je potrebno vreme da razmisli, da iskontroliše paniku koja je nadolazila sa svih strana. Osvrnula se oko sebe odsutno upijajući očima žvrljotine po ljuštećoj žutoj boji koja je pokrivala zidove kabine. Zbog nekih prostačkih poruka je skoro pocrvenela. Neke su bile dovitljive, čak i smešne do suza u svojoj sirovosti. Verovatno su prevazilazile bilo šta što su muškarci smišljali da bi ukrasili svoj WC koji se nalazio do ovoga, mada većina muškaraca nikad ne bi prihvatila ovu mogućnost. Muškarci su oduvek potcenjivali žene.

Ustala je, umila lice hladnom vodom iz slavine i osušila ga papirnim ubrusom. Otprilike u to vreme, njena kolena su odlučila da popuste i ona ih je zaustavila, čvrsto se prstima hvatajući za umrljani porcelan lavaboa. Ranije je imala noćne more u kojima joj se to dešavalo na njenom venčanju: klecnula bi joj kolena i zatim bi se onesvestila. Pa dobro, sada je imala jednu brigu manje. Nikad nije imala dugu vezu u

životu, osim ako se ne računa izvesni mladić u petom razredu čijeg imena nije mogla da se seti, ali čije plave oči boje neba nikad neće zaboraviti.

Njeno prijateljstvo s Denijem Bjukenenom je bilo vrlo dugo. On je bio njen mentor i zamena za oca poslednjih petnaest godina. Video je neke mogućnosti u njoj kada niko drugi nije. Pružio joj je šansu kada joj je ona bila očajnički potrebna. Došla je u Vašington sa bezgraničnim ambicijama i entuzijazmom i bez ikakve jasne ideje. Lobiranje? Nije znala ništa o tome, ali joj je zvučalo uzudljivo. I unosno. Njen otac je bio dobroćudan, ali je bio bez cilja i vukao je ženu i ćerku od jednog plana za bogaćenje do drugog. On je bio jedan od najsurovijih spojeva prirode: vizionar kome su nedostajala sredstva da sprovede svoje vizije. Njegova zaposlenja koja su donosila dobit merila su se danima, a ne godinama. Rastrzano su živeli od nedelje do nedelje. Kada bi mu planovi propali i kada bi počeo da gubi tuđi novac, spakovao bi stvari i pobjegao sa Fejt i njenom majkom. Ponekad su bili i bez krova nad glavom i više gladni nego siti, ipak, njen otac se uvek dočekao na noge, koliko god to bilo nesigurno. Sve do dana kada je umro. Siromaštvo je predstavljalo za nju jednu trajnu i snažnu uspomenu.

Fejt je samo želela jedan dobar, miran život i želela je da to ne zavisi ni od koga drugog. Bjukenen joj je dao mogućnost i način da ispuni svoj san, i mnogo više od toga. On je posedovao ne samo vizije, već i sredstva koja su mu bila potrebna da sprovede svoje dalekosežne ideje. Nikako nije mogla da ga izda. Bila je bez daha od divljenja prema onome što je uradio i prema onome što se još naporno trudio da uradi. Bio je stena koja joj je bila potrebna u toj fazi njenog života. Međutim, u poslednjih godinu dana njihov odnos se promenio. Postao je još povučeniji i prestao je da priča sa njom. Deni je postao razdražljiv, iznervirao bi se zbog nevažnih stvari. Kada bi ga ona terala da joj kaže šta ga muči, još više se povlačio u sebe. Njihov odnos je bio tako blizak da joj je stoga bilo još teže da prihvati promenu. Postao je tajnovit, prestao je da je vodi na putovanja, više se nisu upuštali ni u uobičajena duga razrađivanja strategija.

A onda je učinio nešto sasvim novo i poražavajuće na ličnom planu:

slagao ju je. Stvar je bila potpuno nevažna, ali su implikacije bile ozbiljne. Ako ju je lagao oko malih stvari, šta to važno nije hteo da joj kaže? Sukobili su se po poslednji put i Bjukenen joj je rekao da nikakvo dobro ne može da proizađe iz toga što bi joj rekao šta ga muči. A zatim ju je stvarno zapanjio.

Ako je želela da napusti njegovu službu, mogla je to slobodno da uradi, jer možda je već i bilo krajnje vreme da se to desi, to joj je vrlo jasno stavio do znanja. Njegovu službu! Osećala se kao da je drska ćerka kojoj je otac rekao da se gubi iz kuće.

Zašto je hteo da ona ode od njega? A onda joj je konačno sinulo. Kako je mogla biti tako slepa? Otkrili su Denija. Neko je okrio šta on radi, a on nije hteo da i njena sudbina bude ista. Bez oklevanja ga je suočila sa tim otkrićem. A on ga je bez oklevanja porekao. I zatim je insistirao da ode. Plemenit do samog kraja.

Kad već neće da joj se poveri, moraće da krene drugačijim putevima. Posle mnogo oklevanja otišla je do FBI. Znala je da je postojala mogućnost da je baš FBI otkrio Denijevu tajnu, ali to bi možda bila samo olakšavajuća okolnost, smatrala je Fejt. Sada je bila ophrvana sa hiljadu sumnji zbog svoje odluke da se obrati Birou. Zar je stvarno verovala da će se Biro pretrgnuti da prevede Bjukenena na stranu tužioca? Proklinjala je sebe što im je dala Denijevo ime, mada je on već bio jedan od najpoznatijih ljudi u gradu punom poznatih ljudi, FBI ionako ne bi propustio da uvidi vezu. Hteli su da strpaju Denija u zatvor. Ona ili Deni. To je trebalo da bude njen izbor? Nikad se nije osećala usamljenijom.

Pogledala je svoj odraz u napuklom ogledalu u toaletu. Izgledalo joj je kao da kosti lica hoće da se probiju kroz kožu, a da se očne duplje produbljuju pred njom. Santimetar kože između nje i ništavila. Njena velika vizija, način da se oboje izvuku, odjednom se pretvorila u vrtoglavi slobodni pad suludih dimenzija. Njen nesigurni otac samo bi spakovao stvari i pobegao u nepoznato. Šta da uradi njegova ćerka?

Li je izvukao pištolj i uperio ga ispred sebe dok se kretao niz hodnik. Sa drugom rukom je lagano i mirno, lučnim pokretima, pomerao baterijsku lampu.

Prva soba u koju je zavirio bila je kuhinja, u kojoj se nalazio mali frižider iz pedesetih, električna peć marke GE i pohabani linoleumski pod sa crnim i žutim kockama. Zidovi su na pojedinim mestima bili oštećeni od vode. Plafon nije bio završen, grede i niži sloj gornjeg poda su se jasno videli. Li je prelazio pogledom preko starih bakarnih cevi i manjih delova PVC cevi koje su bile savijene pod brojnim pravim uglovima i prolazile kroz izložene, potamnele nosače na zidu.

Nije se osećao miris hrane, već samo miris masnoće koja se verovatno stvrdnula u plamenicima na peći i unutar ventilacionih cevi, zajedno sa još otprilike nekoliko triliona bakterija. Iskrzani sto sa plastičnom površinom i četiri metalne stolice sa plastičnim naslonima stajali su nasred kuhinje. Radni sto je bio ogoljen, nije bilo posuđa. Takođe nije bilo ni krpa, aparata za kafu ili kutija za slatkiše, niti nekog drugog predmeta ili ličnog pečata koji bi mogao da ukaže na to da je kuhinja korišćena u prethodnoj deceniji, ili već tu negde. Činilo mu se da je otputovao unazad kroz vreme, ili naleteo na sklonište od bombi korišćeno tokom histerije koja je vladala u pedesetim.

Mala trpezarija se nalazila preko puta hodnika od kuhinje. Li je gledao u drvenu lamperiju visine pojasa, potamnelu i popucalu tokom godina. Osetio je iznenadnu jezu, mada je vazduh unutra bio ustajao i težak. Kuća očigledno nije imala centralno grejanje, niti je Li primetio klima uređaj na nekom od zidova. Napolju nije video ni rezervoar za grejanje na ulje, odnosno, bar ga nije bilo iznad zemlje. Li je primetio grejalice pričvršćene u donjem delu zidova, sa kablovima koji su bili uključeni u utičnice. Kao i u kuhinji, i ovde je plafon bo nedovršen. Električni kabl koji je vodio do prašnjavog lusteru je prolazio kroz rupe izbušene u izloženim gredama. Li je zaključio da je struja najverovatnije uvedena u kuću nakon nekog vremena pošto je sagrađena.

Dok se kretao niz hodnik ka prednjem delu kuće, Li nije mogao da

primeti nevidljivi laserski zrak, postavljen preko hodnika u visini kolena. Probio je ovu liniju obezbeđenja i negde u kući se oglasio jedva čujni škljocaj. Li se za trenutak trgnuo, okretao pištolj na sve strane, a zatim se opustio. Ovo je stara kuća, a stare kuće su prepune zvukova. Samo je bio malo nervozan, ali je i imao pravo na to. Koliba i njeno okruženje su ličili na pakao iz filma Petak trinaesti.

Li je ušao u jednu od prednjih soba. Tamo je, pod svetlom svoje baterijske lampe, video nameštaj koji je bio pomeren uz zidove, i otiske stopala i tragove vučenja po slojevima prašine na podu. U sredini sobe je bilo postavljeno nekoliko stolica na rasklapanje i četvrtasti sto. Nekoliko naslaganih čaša za kafu od stiropora je počivalo na jednom kraju stola, uz aparat za kafu. Pored tog istog aparata za kafu su bile i kesice kafe, posuda za mleko i šećer.

Li je upio sve što je video i trgnuo se pri pogledu na prozore. Ne samo što su teške zavese bile potpuno navučene, već su prozori takođe bili podaščani velikim komadima šperploče, tako da su zavese visile ispod drveta.

„Sranje,“ Li je promrmljao. Ubrzo je otkrio da su mali četvrtasti prozori na ulaznim vratima bili prekriveni kartonom. Izvadio je fotoaparat i napravio nekoliko snimaka ovih zabrinjavajućih stvari.

Pošto je želeo da što pre završi svoju pretragu, Li je požurio uz stepenice na sprat. Oprezno je otvorio vrata prve sobe i zavirio unutra. Krevet je bio mali i zategnut, a iz njega ga je smesta zapahnuo miris buđi. Zidovi ni ovde nisu bili završeni. Li je prislonio ruku uz goli zid i odmah osetio spoljašnji vazduh koji je ulazio kroz pukotine. Za trenutak se uplašio kad je video tračak svetla koji je dolazio sa vrha zida. Onda je shvatio da je to mesečina koja je ulazila kroz prorez gde su se spajali zid i krov.

Li je pažljivo otškrinuo vrata ormara. Ipak se začula duga škripa zbog koje mu je zastao dah. Nije uopšte bilo odeće, pa čak ni jednog jedinog ofingera. Odmahnuo je glavom i ušao u malo kupatilo. Ovde je bio moderniji, viseći plafon, linoleumski pod sa motivom kamenčića, i zidovi obloženi gipsanim pločama sa kojih su se ljuštile tapete sa cvetnim dezenom. Tuš je bio urađen u jednom komadu od fiberglasa.

Međutim, nije bilo peškira, papira za toalet niti sa puna. Nije bilo mogućnosti da se neko istušira ili makar i osveži.

Prošao je dalje u narednu, susednu sobu. Ovde je miris buđi sa pokrivača bio toliko jak da je maltene morao da začepi nos. I ovde je ormar bio prazan.

Ovo uopšte nije imalo smisla. Stajao je u jezeru mesečine koja je nadirala kroz prozor, osećao golicanje po vratu, od naleta vazduha kroz pukotine u zidovima i odmahivao glavom. Šta je Fejt Lokhart radila u ovoj kući ako je nije koristila kao nekakvo ljubavno gnezdo? To mu je bila prva pomisao, iako ju je video samo sa jednom visokom ženom. Ljudi imaju razne sklonosti. Ali, na ovim čaršavima nisu mogli voditi ljubav ni sa cementom u nozdrvama.

Li je sišao niz stepenice i otišao preko puta hodnika u drugu prednju prostoriju za koju je pretpostavljao da je dnevna soba. I ovde su prozori bili zatvoreni daskama. Polica je bila urezana u zid, mada na njoj nije bilo knjiga. Kao i u kuhinji, plafon nije bio završen. Kad je podigao lampu nagore, Li je uočio kratke drvene prečke ubačene između greda pod uglom od četrdeset i pet stepeni, koje su formirale liniju ikseva na plafonu. Drvo je očigledno bilo drugačije od onoga koje je korišćeno u prvobitnoj gradnji, bilo je lakše i drugačije teksture. Dodatna potpora? Zašto je ona bila potrebna?

Odmahivao je glavom u maniru čoveka koji se pomirio sa svojom sudbinom. Sada je listi Lijevih briga bila dodata i mogućnost da mu se prokleti sprat uskoro sruši na glavu. Zamislio je svoju smrtnicu otprilike ovako: NESREĆNOG PRIVATNOG DETEKTIVA POKLOPILA KOMBINACIJA KADE I TUŠA, BOGATA BIVŠA ŽENA ODBIJA DA KOMENTARIŠE.

Kad je nastavio da gleda okolo uz pomoć lampe, ukočio se. Na jednom zidu su se nalazila vrata. Najverovatnije od ormara. To nije bilo ništa neobično, ali ova vrata su bila zatvorena sigurnosnom bravom. Prišao je da bi bolje ispitaio bravu, i primetio malu hrpu drvene prašine na podu, tačno ispod brave. Li je znao da je ona ostala od onda kada je osoba koja je ugradila bravu probušila rupu kroz drvena vrata. Sigurnosne brave spolja. Sigurnosni sistem. Sigurnosna brava skorije

ugrađena na unutrašnja vrata od ormara u usranj iznamljenoj kući u zabiti. Šta je to ovde tako važno da se neko toliko potrudio?

„Sranje,“ Li je ponovo rekao. Hteo je da napusti ovo mesto, ali nije mogao da skine pogled sa brave. Ako je Li Adams imao neku manu, a teško da bi se takvo šta moglo nazvati manom za nekoga iz njegove struke, to je bila njegova preterana radoznalost. Tajne mu nisu davale mira. Ljudi koji pokušavaju nešto da sakriju doveli su ga gotovo do besa.

Kao što tip čoveka koji nosi kutiju za užinu iskreno veruje da veliki bogati moćnici šetaju zemljom i stvaraju razne vrste problema za obične ljude kao što je on sam, tako je Li svim svojim velikim srcem verovao u princip potpunog iznošenja stvari na videlo. Potkrepljujući taj stav delom, Li je stavio baterijsku lampu ispod pazuha, vratio pištolj u futrolu i izvukao pribor za obijanje. Prsti su mu vešto ubacili novi kalauz u pištolj za obijanje. Duboko je udahnuo, ubacio kalauz u bravu i uključio mašinicu.

Kada se reza pomerila u stranu, Li je još jednom duboko udahnuo, izvadio pištolj i uperio ga prema vratima dok je okretao kvaku. Nije stvarno verovao da se neko zaključao u ormaru i da se sprema da ga zaskoči, ali opet, video je i čudnije stvari. Neko bi mogao da se nalazi sa druge strane vrata.

Kad je video šta se nalazi u ormaru, deo njega je poželeo da je problem tako jednostavan kao kad ti neko spremi zasedu. Tiho je opsovao, vratio pištolj u futrolu i potrčao.

Iz ormara se treperenje crvenih svetala od gomile elektronske opreme pružalo kroz otvorena vrata.

Li je otrčao u drugu sobu s prednje strane i lagano osvetljavao zid, pomerajući se nagore. Ubrzo ga je spazio. Sočivo kamere se nalazilo u zidu, uz rezbariju. Verovatno sočivo veličine čiode specijalno napravljeno za tajna snimanja. Bilo ga je nemoguće videti pri slabom svetlu, ali snop svetla sa baterijske lampe se odbijao od njega. Kako je pomerao snop svetla okolo pronašao je ukupno četiri sočiva od kamera.

Jebeno sranje. Zvuk koji je začuo ranije. Verovatno je aktivirao neki uređaj koji je uključio kamere. Brzo se vratio do ormara u dnevnoj sobi i

osvetlio prednji deo video rikordera.

Izbacivanje. Gde je bilo dugme za izbacivanje kasete? Pronašao ga je, pritisnuo, ali ništa se nije desilo. Opet ga je pritisnuo, pa zatim opet. Pritiskao je drugu dugmad. Ništa. Zatim se Lijev pogled zaustavio na drugoj maloj infracrvenoj diodi na prednjem delu mašine i odgovor mu je sinuo. Neko je kontrolisao mašinu specijalnim daljinskim upravljačem, tako da je funkcijska dugmad bila neupotrebljiva. Krv mu se ohladila pri pomisli na mogućnosti koje je ovakva vrsta priprema implicirala. Palo mu je na pamet da puca u tu stvar, da je natera da iskašlje tu prokletu kasetu. Ali, moguće je da je prokleta stvar blindirana, pa bi još popio svoj metak pri rikošetetu. A šta ako je postojala stalna veza sa satelitom i ako kasetu služi samo kao rezerva? Da li se možda i unutra nalazi kamera? Možda ga ljudi upravo sada posmatraju. U trenutku besmisla, pomislio je da im pokaže srednji prst.

Li je ponovo pomislio da pobegne, ali je odjednom dobio inspiraciju. Kopao je po rancu, obično mirnim ali sada ne tako spretnim prstima. Rukama je obuhvatio jednu malu kutiju. Brzo ju je izvukao, malo se mučio s poklopcem i zatim uspeo da izvuče mali ali snažan magnet.

Magneti predstavljaju popularan alat za provalnike zato što su idealni za pronalazak i podizanje sigurnosnih igala na prozorima nakon što biste prorekli staklo. Bez njih, sigurnosne igle mogu da nadmudre i najspretnijeg provalnika. Sada je magnet trebalo da odigra suprotnu ulogu: ne da mu pomogne da uđe negde, već umesto toga da mu pomogne da, kako se nadao, neprimećen izađe.

Obuhvatio je dlanom magnet i prošao njime ispred videa, a zatim i iznad. Učinio je to onoliko puta koliko je mogao da učini u jednom minutu, a toliko je vremena odvojio pre nego što krene da spašava goli život. Pomolio se da magnetno polje izbriše lik na kaseti. Njegov lik.

Ubacio je magnet nazad u torbu, okrenuo se i potrčao ka vratima. Sam Bog zna ko može biti na putu ovamo. Li se odjednom zaustavio. Da li da se vrati do ormara, istrgne video rikorder i ponese ga sa sobom? Zvuk koji je zatim začuo oterao je iz njegove glave svaku pomisao na video-rikorder.

Auto se približavao.

„Majku mu!“ prosiktao je Li. Da li je to Lokhartova sa svojom pratnjom? Oni su dolazili ovde svake druge večeri.

Toliko o uhodanim shemama. Zatrčao se niz hodnik, širom otvorio zadnja vrata, izleteo napolje preskočivši betonski prag. Nežgodno se dočekaao na klizavu travu, njegove bose noge su se okliznule i prilično se udario. Udarac mu je izbio dah i osetio je oštar bol na mestu gde je lakat udario pod čudnim uglom. Ali, strah je odličan analgetik. Za nekoliko sekundi je bio na nogama i s teškom mukom krenuo je ka drveću.

Bio je na pola puta do šume kada je auto skrenuo na prilaz, dok su mu pri tom svetla pomalo poskakivala jer je prelazio sa ravnog puta na neravnu zemlju. Li je napravio još nekoliko koraka, došao do ruba šume i bacio se u zaklon.

Crvena tačka je oklevala neko vreme na Lijevim grudima. Serov je tako lako mogao da skine ovog čoveka. Ali, to bi upozorilo ljude u kolima. Bivši čovek KGB je uperio pušku na vrata s vozačeve strane. Nadao se da čovek koji je uspeo da se dokopa šume neće biti toliko glup da pokuša još nešto. Do sada je bio vrlo srećan. Izbegao je smrt ne jednom, već dvaput. Niko ne bi smeo da se igra sa takvom srećom. To bi bilo tako neukusno, pomislio je Serov dok je gledao kroz laserski nišan.

Li je trebalo da nastavi da trči, ali se zaustavio, zadihan, i otpuzao nazad do ruba šume. Radoznanost mu je oduvek bila najizraženija osobina, ponekad i previše izražena. Pored toga, ljudi koji su bili odgovorni za svu onu elektronsku opremu verovatno su ga već identifikovali. Sigurno su već znali ime njegovog zubara i to da više voli „koka-kolu“ od „pepsija“, tako da može i da ostane i vidi šta će se dalje desiti. Ako se ljudi iz auta upute ka šumi, on će se potruditi da što bolje imitira maratonca na olimpijskim igrama, bez obzira na bose noge i sve ostalo, pa da vidimo da li će ga neko uhvatiti.

Čučnuo je i izvadio svoj dvogled za noćno gledanje sa jednim okularom. Koristio je prostornu infracrvenu ili FLIR tehnologiju, koja je predstavljala veliki napredak u odnosu na opremu za pojačavanje svetla u okolini, koju je Li ranije koristio. FLIR, u osnovi, otkriva toplotu. Nije mu potrebno svetlo i za razliku od ranijih uređaja može da odvoji tamne

likove u odnosu na tamnu površinu, tako što bi se toplota jasno ocrtala u kristalno čistim video slikama.

Kada je Li uključio napravu, vidno polje mu je bilo zeleni ekran sa crvenim slikama. Auto se činio tako blizu da je osećao da može da ispruži ruku i dotakne ga. Motor je emitovao prilično jak sjaj, pošto je još uvek bio vreo. Posmatrao je čoveka koji je izlazio sa vozačeve strane. Li ga nije prepoznao, ali se privatni detektiv u njemu napeo kad je video Fejt Lokhart kako izlazi iz auta i priključuje se tom čoveku. U tom trenu su bili jedno uz drugo. Čovek je zastao kao da je nešto zaboravio.

„Dođavola,“ prosiktao je Li kroz stisnute zube. „Vrata.“ Li se skoncentrisao za trenutak na zadnja vrata na kolibi. Bila su širom otvorena.

Čovek je ovo očigledno primetio. Okrenuo se prema ženi i posegnuo ispod kaputa.

U šumi, Serov je namestio lasersku tačku na donji deo čovekovog vrata. Zadovoljno se osmehnuo. Čovek i žena su bili baš lepo poređani. Municija koju je Rus koristio bila je dosta modifikovana, sa zrnima u vojničkom stilu, potpuno obloženim metalom. Serov je pažljivo proučavao i oružje i rane koje je ono prouzrokovalo. Zbog velike brzine, ovo zrno ima minimalnu promenu pravca dok prolazi kroz metu. Ipak, ono izaziva neizlečivu povredu kada oslobođena kinetička energija zrna brzo prođe kroz telo. Putanja metka i šupljina koju on ostavi su mnogo veći od veličine samog zrna pre nego što izađe napolje. Razaranje tkiva i kosti se dešava kružno u odnosu na ranu, slično epicentru zemljotresa, prouzrokujući neverovatnu štetu daleko i od same rane. To je predivno, na svoj način, osećao je Serov.

Brzina je ključna za količinu kinetičke energije, Rus je to dobro znao, a to dalje određuje snagu udarca pri sudaru sa metom. Ako udvostručite težinu metka, udvostručiće se i kinetička energija. Međutim, Serov je odavno naučio da ako udvostručite brzinu pri kojoj je metak ispaljen, kinetička energija će se učetvorostručiti. A Serovljevo oružje i municija se nalaze na vrhu brzinske skale. Da, zaista predivno.

Pored toga, zato što je potpuno obloženo metalom, zrno može lako

proći kroz jednu osobu, a zatim pogoditi i ubiti drugu. Ovo nije bio nepopularan rasplet stvari za vojnike koji su to pokušavali u borbi. Ili za plaćene ubice s dve mete. Ipak, ako bude bio potreban još jedan metak da bi ubio ženu, nema veze. Municija je relativno jeftina. Shodno tome, takvi su i ljudi.

Serov je polako udahnuo vazduh, potpuno se umirio i polako pritisnuo obarač.

„O, Bože!“ uzviknuo je Li kada je video kako se telo muškarca uvija a zatim pada s velikom snagom na ženu. Oboje su pali na zemlju kao pokošeni.

Li je instiktivno izleteo iz šume da pomogne. Hitac je udario u drvo odmah do njegove glave. Li se istog trena bacio na zemlju i potražio zaklon, dok se i drugi hitac zario blizu njega. Ležeći na leđima, dok mu se telo treslo tako jako da je jedva mogao da se usredsredi na prokleti monokular, Li je skenirao područje odakle mu se činilo da su došli pucnji.

Još jedan hitac je udario blizu njega, bacajući mu vlažnu prašinu u lice, od koje su ga zapekle oči. Ko god je bio tamo, znao je šta radi i imao je municiju za lov na dinosauruse. Li je osećao kako mu se strelac metodično približavao, milimetar po milimetar.

Li je znao da je onaj koji je pucao koristio prigušivač, zato što je svaki pucanj zvučao kao jaki udarac po zidu dlanom ruke. Šljap. Šljap. Šljap. Kao baloni koji puknu na dečjoj zabavi, a ne kupasti parčići metala koji lete brzinom od milion maha da ubiju jednog privatnog detektiva.

Osim pomeranja ruke koja je držala njegov monokular, Li se trudio da se ne miče, trudio se da ne diše. U jednom užasavajućem momentu je ugledao crvenu liniju lasera pored svoje noge kao radoznanu zmiju, a zatim je nestala. Nije imao mnogo vremena. Ako ostane ovde, biće mrtav čovek.

Li je položio pištolj na grudi, ispružio prste i pažljivo pipao po prašini dok nije rukom obuhvatio kamen. Blagim pokretom zgloba je bacio kamen oko metar i po daleko i sačekao, i nakon što je kamen udario u drvo, nekoliko sekundi kasnije metak je pogodio isto drvo.

Sa svojinu infracrvenim okom, Li je momentalno uhvatio toplotu ovog poslednjeg bljeska iz otvora cevi, nastalog kad je vreli gas lišen vazduha došao u dodir sa spoljašnjim vazduhom. Ova jednostavna fizička reakcija elemenata koštala je mnoge vojnike života, jer im je otkrivala poziciju. Li se samo nadao istom ishodu i sada.

Iskoristio je bljesak iz otvora cevi da otkrije termalnu sliku tog čoveka pod zaklonom drveća. Strelac nije bio tako daleko, sasvim u dometu Lijeovog SIG-a.

Shvatajući da će verovatno imati samo jedan pokušaj, Li je polako stegao pištolj i podigao ruku, pokušavajući da ponade čist pravac za paljbu. Ne odvajajući oči od svoje mete kroz monokular, Li je otkočio pištolj, tiho se pomolio i ispalio osam metaka od ukupno petnaest. Svi su bili grupisani prilično blizu jedan drugom, tako da su povećavali šanse za pogodak. Pucnji iz njegovog pištolja bili su mnogo glasniji od onih iz puške sa prigušivačem. Sa svih strana oko njega životinjski svet je bežao od ljudskog konflikta.

Jedno od Lijeovih zrna je nekim čudom pronašlo svoju metu, uglavnom zato što se Serov pomerio tačno na putanju metka dok je pokušavao da se malo približi. Rus je jeknuo od bola kad mu je metak ušao u levu nadlakticu. U deliću sekunde je osetio ubod, a zatim tupi pulsirajući bol dok je zrno kidalo meko tkivo i vene, raznelo nadlaktičnu kost i konačno se zaustavilo u ključnoj kosti. Njegova leva ruka je istog trenutka postala teška i beskorisna. Nakon što je ubio veliki broj ljudi u svojoj karijeri, uvek puškom, Leonid Serov je konačno znao kako izgleda biti ranjen. Stežući pušku u zdravoj ruci, bivši agent KGB je pribegao profesionalnom izlazu. Okrenuo se i počeo da trči, sa svakim korakom prskajući krv unaokolo.

Li ga je kroz FLIR neko vreme posmatrao kako trči. Iz načina na koji se čovek povlačio, Li je bio dosta siguran da je makar jedan od njegovih metaka pogodio cilj. Odlučio je da bi bilo i glupo i bespotrebno juriti naoružanog i ranjenog čoveka. Pored toga, imao je drugog posla. Zgrabio je torbu i potrčao ka kolibi.

Dok su Li i Serov razmenjivali paljbu, Fejt se borila da dođe do daha. Sudar sa Njumenom joj je izbio vazduh i prouzrokovao pulsirajući bol u ramenu. Grčevitom snagom je uspela da ga skine sa sebe. Napipala je toplu i lepljivu supstancu na svojoj odeći. Na trenutak je, užasnuta, pomislila da je pogođena. Fejt to nije mogla da zna, ali agentov „glok“ pištolj je poslužio kao mali štit i odbio zrna kada je ono prošlo kroz njegovo telo. To je bio jedini razlog zbog kojeg je ona još uvek bila živa. Neko vreme je gledala u ono što je ostalo od Njumenovog lica, osetila je rastuću mučninu.

Fejt je skrenula pogled, uspela da čučne na prilazu i uvuče ruku u Njumenov džep odakle je izvukla njegove ključeve od kola. Srce joj je udaralo tako neobuzdano da je njenom umu bilo teško da se usredsredi. Jedva je držala proklete ključeve od kola. Još uvek u čučjećem položaju, polako je otvorila vrata sa vozačeve strane.

Telo joj se treslo tako jako da nije čak ni znala da li će moći da vozi kad uđe u kola. Našla se unutra, zalupila vrata i zaključala ih. Kad se motor upalio, ubacila je menjač u brzinu, pritisnula gas i preforsirala motor tako da se on ugasio. Glasno opsovavši, ponovo je okrenula ključ, motor je upalio. Malo opreznije je pritisnula pedalu za gas i motor je nastavio da prede.

Upravo je htela da doda gas kad joj se dah zaustavio u grlu. Neki čovek je stajao kod prozora sa vozačeve strane. Duboko je disao i izgledao uplašeno, kako se i ona osećala. Ali ono što joj je stvarno privuklo pažnju je bio pištolj uperen pravo u nju. Pokazao joj je rukom da spusti prozor. Razmišljala je o tome da nagazi pedalu za gas.

„Nemoj to ni da pokušavaš,“ rekao je kao da joj je čitao misli. „Ja nisam onaj koji je pucao na tebe,“ rekao je kroz staklo. „Da jesam, odavno bi bila mrtva,“ dodao je.

Konačno je Fejt spustila prozor.

„Otključaj vrata,“ rekao je, „i pomeri se u stranu.“

„Ko ste vi?“

„Hajde, gospođice. Ne znam za tebe, ali ja ne bih želeo da budem

ovde kad se neko drugi pojavi. Mogao bi biti bolji strelac.“

Fejt je otključala vrata i pomerila se. Li je stavio pištolj u futrolu, bacio torbu pozadi, ušao, zalupio vrata i krenuo u rikverc. U istom trenu je zazvonio mobilni telefon na prednjem sedištu, od čega su oboje poskočili. Zaustavio je auto i oboje su prvo pogledali u telefon, a zatim jedno u drugo.

„Ovo nije moj telefon,“ rekao je.

„Nije ni moj,“ odgovorila je Fejt.

Kad je zvonjava prestala, upitao je: „Ko je onaj mrtvac?“

„Neću ništa da vam kažem.“

Auto je izašao na asfaltni put, čovek je promenio brzinu i dodao gas. „Možda ćeš zažaliti zbog te odluke.“

„Ne verujem.“

Bio je zbunjen njenim samouverenim tonom.

Stavila je sigurnosni pojas kada je ušao prebrzo u jednu krivinu. „Ako ste vi ubili onog čoveka, onda ćete ubiti i mene bez obzira na to što vam kažem, ili ne kažem. Ako govorite istinu i niste ga ubili, onda ne verujem da ćete mene ubiti samo zato što neću da pričam.“

„Imaš vrlo naivan pogled na dobro i zlo. Čak i dobri momci moraju ponekad da ubiju,“ rekao je.

„Da li to govorite iz iskustva?“ Fejt se nagnula ka vratima.

Pritisnuo je automatsko zaključavanje vrata. „Slušaj, nemoj da iskačeš iz auta. Samo želim da znam šta se dešava. Počevši od toga ko je onaj mrtvac.“

Fejt ga je gledala, a nervi su joj potpuno popustili. Kad je konačno progovorila, glas joj je bio jako slab. „Možemo li da odemo negde, bilo gde, gde mogu da sednem i malo razmislim?“ Savila je prste i dodala hrapavim glasom, „Nikad nisam prisustvovala nečijem ubistvu. Nikad nisam bila blizu tome da ja budem...“ Glas joj se povisio dok je izgovarala ovaj poslednji deo i počela je da drhti. „Molim vas, zaustavite auto. Za ime Boga, zaustavite auto! Povratiću.“

Pritiskao je kočnicu sve dok se auto nije zaustavio pored puta, a onda je pritisnuo dugme za automatsko otključavanje vrata. Fejt je širom otvorila vrata, nagnula se napolje i ispovraćala se.

Nagnuo se prema njoj i stavio ruku na njeno rame, lagano ga stežući dok nije prestala da se trese. Progovorio je laganim mirnim tonom. „Sve će biti u redu sa tobom.“ Zastao je i sačekao dok se nije uspravila i zatvorila vrata, pa je nastavio.

„Prvo moramo da se rešimo ovog auta. Moj se nalazi s druge strane šume. Treba nam samo nekoliko minuta do tamo. A potom znam mesto gde ćeš biti sigurna. U redu?“

„U redu,“ uspela je da kaže Fejt .

Jedva dvadeset minuta kasnije jedan „sedan“ se parkirao na prilazu kolibi i čovek i žena su izašli iz njega. Metal njihovog oružja reflektovao je svetlo sa farova automobila. Kada je prišla mrtvom čoveku, žena je klekla i pogledala leš. Da nije jako dobro poznavala Kena Njumena, verovatno ga ne bi prepoznala. Videla je dosta slučajeva smrti, ali je ipak osetila kako joj se nešto podiže iz stomaka u grlo. Brzo je ustala i odmakla se. Dvoje ljudi su detaljno pretražili kolibu i zatim na brzinu pročešljali rub šume pre nego što su se vratili do tela.

Veliki momak sa grudima veličine bureta je pogledao u telo Kena Njumena i glasno opsovao. Hauard Konstantinopl je bio poznat pod nadimkom „Koni“ svima koji su ga znali. On je bio veteran u FBI agenciji i video je u svojoj karijeri već skoro sve. Međutim, ovo noćas je bilo novo čak i za njega. Ken Njumen mu je bio dobar prijatelj. Koni je izgledao kao da će zajecati.

Žena je stajala pored njega. Sa svojih metar i osamdeset pet santimetara bila je iste visine kao i Koni. Njena tamnosmeđa kosa bila je vrlo kratko ošišana i povijena iza ušiju. Lice joj je bilo dugo, usko i inteligentno, i bila je obučena u elegantno odelo sa pantalonama koje joj je dobro pristajalo. Godine i stres koji ide uz njeno zanimanje su urezali fine linije oko njenih usta i oko njenih tamnih, tužnih očiju. Njen pogled je pretraživao okolinu sa mirnoćom nekoga ko je navikao ne samo da posmatra već i da izvlači tačne zaključke iz onoga što posmatra. Postojala je neka oštrina na njenom licu, koja je jasno ukazivala na izrazit unutrašnji bes.

Sa trideset i devet godina, njeno privlačno lice i visoko i vitko telo su činili Bruk Rejnolds privlačnom muškarcima i kad god je ona to poželela. Međutim, ona se nalazila usred neprijatnog razvoda koji je užasno delovao na njeno dvoje dece i pitala se da li će ikad ponovo potražiti društvo nekog muškarca.

Rejnoldsovu je njen otac, zagriženi fan bejzbola, krstio kao Bruklin Dodžers Rejnolds, uprkos protivljenju njene majke. Njen stari nikako nije bio isti otkako je njegov voljeni klub otišao u Kaliforniju. Skoro od

samog prvog dana, njena majka je insistirala da je zovu Bruk.

„O, moj Bože,“ Rejnoldsova je konačno izgovorila dok joj je pogled bio prikovan za mrtvog kolegu.

Koni je pogledao u nju. „Šta sada da radimo?“

Odbacila je mrežu očajanja koja ju je obuhvatila. Bila je potrebna akcija, brza i metodična.

„Nalazimo se na mestu zločina, Koni. Nemamo mnogo izbora.“

„Šta ćemo sa lokalcima?“

„Ovo je AFO,“ rekla je, misleći na napad na federalnog oficira, „tako da je Biro u prednosti.“ Shvatila je da ne može da odvoji pogled od leša. „Ali, ipak ćemo morati da radimo sa ljudima iz okruga iz ove države. Imam vezu sa njima, tako da sam prilično uverena da možemo kontrolisati protok informacija.“

„Za AFO je zadužena jedinica za nasilne zločine u Birou. To ruši naš kineski zid.“ Rejnoldsova je duboko udahнула da spreči pojavu suza koje je osećala da joj naviru u oči. „Daćemo sve od sebe. Prvo treba da obezbedimo mesto zločina, mada to ovde neće biti teško. Pozvaću Pola Fišera iz glavnog štaba i obavestiću ga.“ Rejnoldsova je u glavi preispitivala komandni lanac u ispostavi FBI u Vašingtonu ili u WFO. Moraće biti obavešteni ASAC, SAC i ADIC, ADIC, to jest izvršni pomoćnik direktora, glavni je u WFO i uistinu samo stepenicu ispod samog direktora FBI. Uskoro će, pomislila je, ovde biti dovoljno skraćena da potope ratni brod.

„Kladim se da će i sam direktor biti ovde,“ dodao je Koni.

Unutrašnjost stomaka Rejnoldsove je počela da gori. Ubistvo agenta je predstavljalo šok. Gubitak života agenta u njenoj smeni je bila noćna mora iz koje se nikad neće probuditi.

Sat kasnije, snage zakona su se okupile na sceni zločina, srećom potpuno bez prisustva medija. Državni medicinski istražitelj je potvrdio ono što je svako ko je makar izdaleka video tu užasnu ranu već znao: naime, da je specijalni agent Kenet Njumen umro od rane iz vatrenog oružja zadate iz daljine, da je ulazni deo na gornjem delu vrata, a izlazni na njegovom licu. Dok je lokalna policija obezbeđivala okolinu, VCU ili agenti jedinice za nasilne zločine su metodično sakupljali dokaze.

Rejnoldsova, Koni i njihovi nadređeni okupili su se oko njenog auta. ADIC je bio Fred Mesi, agent najvišeg ranga na licu mesta. Bio je to jedan mali ozbiljni čovek koji je neprekidno odmahivao glavom prenaplašenim pokretima. Kragna bele košulje bila je razlabavljena oko njegovog mršavog vrata, a ćelava glava naizgled je sijala pod svetlom mesečine.

Jedan VCU agent se pojavio iz kolibe sa video-kasetom i parom blatnjavih čizama. Rejnoldsova i Koni su primetili čizme kad su pretraživali kolibu, ali su mudro odlučili da ne diraju nikakav dokazni materijal.

„Neko je bio u kući,“ izvestio ih je. „Ove čizme su bile na pragu zadnjih vrata. Nema znakova nasilnog ulaska. Alarm je bio uključen, a ormar sa opremom otvoren. Izgleda da se ta osoba možda nalazi na kaseti. Prekinula je laserski zrak.“

Predao je kasetu Mesiju, koji ju je odmah predao Rejnoldsovoj. Taj čin je bio daleko od suptilnog. Sve je ovo bila njena odgovornost. Ona će ili primiti pohvale, ili snositi krivicu. VCU agent je stavio čizme u kesu za dokaze i vratio se u kuću da nastavi pretraživanje.

Mesi je rekao: „Iznesite mi vaša zapažanja, agente Rejnolds.“ Ton njegovog glasa je bio otresit i svi su razumeli zašto.

Neki od drugih agenata su otvoreno zaplakali i glasno opsovali kad su videli telo svog kolege. Kao jedina prisutna žena, a uz to i nadzornik Njumenovog odreda, Rejnoldsova je osećala da ne može da sebi dozvoli taj luksuz da se rasplače pred njima. Velika većina agenata FBI prođe kroz čitavu karijeru a da nikad ne izvuče pištolj iz futrole, osim u slučaju ponovne registracije oružja. Rejnoldsova se ponekad pitala kako bi reagovala ako bi se takva katastrofa ticala nje lično. Sada je to znala: ne baš dobro.

Ovo je verovatno najvažniji slučaj kojim će se Rejnoldsova ikad baviti. Pre nekog vremena je prebačena u odsek Biroa za borbu protiv korupcije u društvu, koja je deo slavnog odseka za borbu protiv kriminala. Nakon što je jedne noći primila poziv od Fejt Lokhart i tajno se sastala sa njom nekoliko puta, Rejnoldsova je postavljena na mesto nadzornika odreda jedinice sa specijalnim ovlašćenjima. To „specijalno“

znači da oni mogu, ako Lokhartova govori istinu, da skinu s pozicije neka od najvećih imena u vladi Sjedinjenih Američkih Država. Većina agenata bi umrla makar za jedan ovakav slučaj u toku karijere. Pa, večeras jedan i jeste.

Rejnoldsova je podigla kasetu: „Nadam se da će nam ova kasetu reći nešto o tome šta se ovde desilo. I šta se desilo sa Fejt Lokhart.“

„Mislite da je moguće da je ona ubila Kena? Ako je tako, izdaćemo nacionalnu poternicu za oko dve sekunde,“ rekao je Mesi.

Rejnoldsova je odmahнула glavom. „Moj osećaj mi govori da ona nema veze sa tim. Ali činjenica jeste da ne znamo dovoljno. Proverićemo krvnu grupu i druge uzorke. Ako odgovara samo Kenovoj, onda znamo da ona nije pogođena. Znamo da Ken nije pucao iz svog pištolja. A takođe je na sebi imao pancir. Mada, nešto jeste otkinulo delić njegovog „gloka“.

Koni je klimnuo glavom. „Metak koji ga je usmrtio. Kroz zadnji deo vrata ušao, a izašao na prednji. Izvadio je svoj pištolj, verovatno u visini očiju, zrno ga je pogodilo i odbilo se od njega.“ Koni je progutao knedlu. „Uzorak krvi na Kenovom pištolju potvrđuje taj zaključak.“

Rejnoldsova je s tugom gledala u njega i nastavila analizu. „Znači da je Ken bio između Lokhartove i strelca?“

Koni je lagano odmahivao glavom. „Ljudski štit. Mislio sam da samo oni iz tajne službe rade takva sranja.“

Rejnoldsova je nastavila. „Razgovarala sam sa medicinskim istražiteljem. Nećemo znati ništa dok ne stigne izveštaj i ne vidimo rekonstrukciju putanje metka, ali mislim da se najverovatnije radi o pucnju iz puške. Što baš i nije oružje koje bi jedna žena nosila svakodnevno u torbici.“

„Znači, postojala je neka osoba koja ih je čekala?“ Mesi se ubacio.

„A zašto bi ta druga osoba počinila ubistvo, a zatim ušla u kuću?“ upitao je Koni.

„Možda su Njumen i Lokhartova bili ti koji su ušli u kuću,“ pretpostavio je Mesi. Rejnoldsova je znala da je prošao dobar broj godina otkako je Mesi radio na terenu, ali on je ipak bio njen ADIC pa nije mogla da ga ignoriše. Doduše, nije morala da se složi sa njim.

Rejnoldsova je odlučno odmahнула glavom. „Da su ušli u kuću, Ken ne bi bio ubijen na prilazu. Još uvek bi se nalazili u kući. Razgovor sa Lokhartovom svaki put traje bar dva sata. Mi smo se ovde pojavili najviše pola sata nakon što su oni mogli stići. I ono nisu Kenove čizme. Ali jesu muške čizme, i to veličine četrdeset i šest. Znači, verovatno se radi o velikom momku.“

„Ako Njumen i Lokhartova nisu ulazili u kuću, a nema znakova nasilnog ulaska, onda je ta treća osoba imala šifru za alarm.“ Mesijev ton je očigledno bio optužujući.

Rejnoldsova se osećala jadno, ali je morala da nastavi dalje. „Po mestu gde je Ken pao, rekla bih da je tek izašao iz auta. Zatim ga je nešto sigurno uplašilo. Izvukao je svoj 'glok' i zatim popio metak.“

Rejnoldsova ih je odvela do prilaza. „Pogledajte ove tragove kočnja. Ovde je zemlja prilično suva, ali su gume dobro zagrebale po prašini. Mislim da je neko otišao odavde u žurbi. I to u tolikoj žurbi da je otišao bez svojih čizama.“

„A Lokhartova?“

„Možda ju je ubica poveo sa sobom,“ rekao je Koni.

Rejnoldsova je razmislila o tome. „Moguće je, ali ne vidim zašto. Hteli su i nju da ubiju.“

„Pre svega, kako je ubica znao da dođe ovde?“ upitao je Mesi, a zatim odgovorio na svoje pitanje. „Krtica?“

Rejnoldsova je razmišljala o ovoj mogućnosti otkako je videla Njumenovo telo.

„Uz svo dužno poštovanje, gospodine, ne vidim kako je moglo doći do toga.“

Mesi je hladnokrvno odbrojavao na prste. „Imamo jednog mrtvog čoveka, ženu koja je nestala i par čizama. Kad se sve to sabere čini mi se da je umešan i neko treći. Recite mi kako je taj treći došao ovde bez informacija iz FBI.“

Rejnoldsova je govorila vrlo tihim tonom. „Možda je to slučajnost. Mesto je izolovano, možda je to bila oružana pljačka. Dešava se.“ Brzo je udahnula. „Ali ako ste u pravu i postoji krtica, onda ovo nije gotovo. Ubica očigledno nije znao za našu promenu plana u poslednjoj sekundi.“

Mislim, da ćemo Koni i ja večeras doći ovde,“ objasnila je Rejnoldsova, „Obično bih ja bila sa Fejt, ali sam radila na drugom slučaju. To se nije pokazalo uspešnim i u poslednjem trenu sam odlučila da se čujem sa Konijem i da dođemo ovamo.“

Koni je bacio pogled na kombi. „U pravu si, niko nije mogao znati za to. Čak ni Ken nije znao.“

„Pokušala sam da pozovem Kena otprilike dvadeset minuta pre nego što smo došli. Nisam želela da se samo iznenada pojavimo. Da je čuo auto kako prilazi obezbeđenoj kući bez prethodnog obaveštenja, verovatno bi se uplašio i prvo pucao, a zatim postavljao pitanja. Verovatno je već bio mrtav kad sam pokušala da ga dobijem.“

Mesi je zakoračio prema njoj. „Agente Rejnolds, svestan sam toga da vi od početka upravljate ovom istragom. Znam da su odgovarajući ljudi odobrili korišćenje ove obezbeđene kuće i televizijske opreme za nadgledanje gospođice Lokhart. Razumem vaše poteškoće u vođenju ovog slučaja i zadobijanju poverenja svedoka.“ Mesi je za trenutak zastao, naizgled birajući reči sa velikom pažnjom. Njumenova smrt ih je sve zapanjila, mada su agenti često bili u opasnosti. Ipak, neko će bez sumnje snositi krivicu za ovaj slučaj i svi su to znali.

Mesi je nastavio: „Međutim, vaš pristup nije bio baš po udžbeniku. A činjenica je da je jedan agent mrtav.“

Rejnoldsova se odmah ubacila. „Morali smo to da uradimo jako oprezno. Nismo baš mogli da okružimo Lokhartovu gomilom agenata. Bjukenen bi nestao pre nego što bi imali dovoljno dokaza za podizanje tužbe.“ Duboko je udahnula: „Gospodine, tražili ste moja zapažanja. Evo ih. Ne verujem da je Lokhartova ubila Kena. Mislim da Bjukenen stoji iza toga. Moramo je naći. Ali, to moramo da uradimo u tišini. Ako izdamo poternicu, onda je Ken Njumen verovatno umro uzalud. A ako je Lokhartova živa, neće to biti još dugo ako izađemo s ovim u javnost.“

Rejnoldsova je skrenula pogled na kombi baš u trenutku kada su se zatvarala vrata iza Njumenovog tela. Da je ona bila u pratnji Fejt Lokhart umesto Kena, najverovatnije bi ona noćas izgubila život. Za svakog agenta FBI smrt uvek predstavlja mogućnost, ma koliko udaljenu. Da je bila ubijena, da li bi sećanje na Bruklin Dodžers

Reynolds izbledelo u glavama njene dece? Bila je uverena da bi se njena šestogodišnja ćerka uvek sećala „mame“. Ali, imala je sumnje što se tiče trogodišnjeg Dejvida. Da je ubijena, da li bi Dejvid godinama kasnije govorio o njoj samo kao o svojoj „biološkoj“ majci? Sama pomisao na to je bila parališuća.

Jednog je dana čak napravila smešan potez i otišla da joj gledaju u dlan. Gatara je toplo primila Reynoldsovu, dala joj šolju biljnog čaja i proćaskala sa njom, postavljajući joj pitanja koja je trebalo da zvuče kao usputna. Reynoldsova je znala da je ovo ispitivanje bilo smišljeno da bi se prikupile neke informacije o njoj, na koje bi ta žena nadogradila odgovarajuće besmislice dok bi gledala u prošlost Reynoldsove, kao i u njenu budućnost.

Nakon što je pogledala u njen dlan, gatara joj je rekla da ima kratku liniju života. Štaviše, jako kratku. Najgoru koju je ikad videla. Žena je to izgovarala dok je gledala u ožiljak na dlanu Reynoldsove. Reynoldsova je znala da je on nastao kao posledica pada na polomljenu flašicu „kole“ iza njene kuće, kad je imala osam godina.

Gatara je podigla svoju šolju čaja, verovatno očekujući da Reynoldsova zatraži još neke podatke, po svoj prilici za odgovarajuću, dodatnu cenu preko one početne. Reynoldsova ju je obavestila da je jaka kao konj i da godinama nije болоvala čak ni od običnog gripa.

Smrt ne mora doći prirodnim putem, odgovorila je gatara, podižući namazane obrve da naglasi očiglednu stvar.

Na to joj je Reynoldsova platila njenih pet dolara i izašla napolje. Sada nije bila tako sigurna.

Koni je crtao stopalom po prašini: „Ako Bjukenen stoji iza ovoga, verovatno se već odavno izgubio.“

„Ne verujem,“ odgovorila je Reynoldsova. „Ako bi pobegao odmah nakon ovoga, to bi bilo isto kao da je priznao krivicu. Ne, ponašaće se hladnokrvno.“

„Ne sviđa mi se sve ovo“, rekao je Mesi. „Ja sam za to da se izda poternica za Lokhartovom i da se ona privede, ispod pretpostavkom da je još uvek živa.“

„Gospodine“, rekla je Reynoldsova čvrstim i razdražljivim glasom,

„ne možemo je navesti kao učesnika u ubistvu kad imamo razloga da verujemo da nije umešana u ubistvo, već da je možda i sama žrtva. To bi Biro izložilo čitavoj Pandorinoj kutiji građanskih parnica kad bi se ona pojavila. Toga ste svesni.“

„Onda kao materijalnog svedoka. Za to se prokleta dobro kvalifikuje“, rekao je Mesi.

Rejnoldsova je pogledala pravo u njega. „Poternica nije odgovor. Više bi škodila, nego što bi donela koristi. Svima koji su uključeni.“

„Bjukenen nema razloga da je održava u životu.“

„Lokhartova je pametna žena“, rekla je Rejnoldsova. „Provela sam neko vreme s njom i upoznala je. Ona je tip osobe koja preživljava. Ako izdrži nekoliko dana, imamo šansu. Bjukenen nikako ne može da zna ono što nam je ona govorila. Ali, kad izdamo poternicu i navedemo je kao materijalnog svedoka, potpisaćemo njenu smrtnu presudu.“

Neko vreme su svi ćutali.

„U redu, razumem“, Mesi je konačno rekao. „Stvarno mislite da možete da je pronađete u rekordnom vremenu?“

„Da.“ Šta je drugo mogla reći?

„Da li to govorite iz stomaka, ili iz mozga?“

„Iz oboje.“

Mesi ju je neko vreme proučavao. „Za sada se, agente Rejnolds, usredsredite na pronalaženje Lokhartove. Ljudi iz VCU će istraživati Njumenovo ubistvo.“

„Trebalo bi da pretraže dvorište u potrazi za zrnom koje je ubilo Kena. Posle toga bi trebalo da pretraže i šumu“, rekla je Rejnoldsova.

„Zašto šumu? Čizme su bile na pragu.“

Pogledala je u rub šume. „Da ja hoću ovde da postavim zasedu“ pokazala je ka šumi „ono bi bio moj prvi takički izbor. Dobro je zaštićeno, izvrsna je linija vatre i salivena je ruta za beg. Tamo ga čeka auto, rešava se oružja i brzo odlazi do Dalas aerodroma. Za sat vremena ubica je u drugoj vremenskoj zoni. Zrno koje je ubilo Kena ušlo je kroz zadnji deo vrata. On je bio okrenut leđima šumi. Ken verovatno nije video svog napadača jer mu inače ne bi okrenuo leđa.“ Posmatrala je gustu šumu. „Sve ukazuje na šumu.“

Još jedan auto se parkirao i sam direktor FBI je izašao iz njega. Mesi i njegovi pomoćnici su odjurili tamo, ostavivši Konija i Rejnoldsovu same.

„Kakav nam je dalji plan?“ pitao je Koni.

„Možda bih mogla da pokušam da nađem Pepeljugu kojoj bi odgovarale one čizme“, rekla je Rejnoldsova dok je gledala u Mesija koji je pričao sa direktorom. Direktor je nekad bio terenski agent i Rejnoldsova je znala da će on vrlo lično shvatiti ovu katastrofu. Svako povezan s njom će biti izložen temeljnom ispitivanju, kao i sve ono povezano s njom.

„Pokrićemo sve uobičajene stvari.“ Kucnula je prstom po kaseti. „Ali ovo je stvarno sve što imamo. Ko god da je na ovoj traci, obrušićemo se na njega svom snagom, kao da sutrašnji dan ne postoji.“

„Zavisno od toga kako se ovo završi, moguće je da nam nije ostalo mnogo sutrašnjica, Bruk“, rekao je Koni.

Li je stegao volan tako jako da su mu prsti pobeleli. Kada je policijski automobil sa upaljenim svetlima projurio pored njega u suprotnom pravcu, bučno je odahnuo i jako pritisnuo pedalu za gas. Nalazili su se u Lijeovom autu nakon što su se rešili onog drugog. Temeljno je očistio mrtvačev auto, ali lako je moguće da je nešto propustio. A danas postoji oprema koja može naći stvari nevidljive golim okom. To nije dobro.

Dok je gledala kako vrtložna svetla nestaju u tami, Fejt se pitala da li se policija uputila ka kolibi. Da li Ken Njumen ima ženu i decu, pitala se. Nije videla burmu na njegovom prstu. Kao mnoge žene, i Fejt je to po navici brzo primećivala. Ipak, izgledao je kao očinski tip.

Dok je Li vozio kroz sporedne ulice, Fejt je pomerila ruku nagore, pa nadole, a zatim povukla vodoravnu liniju preko grudi prekrstivši se. Skoro automatski pokret ju je pomalo iznenadio. Izgovorila je molitvu u sebi za mrtvog čoveka. Prošaputala je još jednu molitvu za porodicu koju je možda imao. „Tako mi je žao što si umro“, rekla je naglas, da ublaži rastuće osećanje krivice što je uopšte preživela.

Li je skrenuo pogled na nju. „Bio ti je prijatelj?“

Odmahnula je glavom. „Ubijen je zbog mene. Zar to nije dovoljno?“

Fejt je bila iznenađena lakoćom kojom su joj se vratile reči molitve i kajanja. Zbog njenog oca koji se stalno selio, tokom niza godina je samo povremeno išla na mise. Ali, njena majka je insistirala na katoličkim školama gde god bi se porodica zadesila i njen otac je poštovao ovo pravilo nakon što mu je žena umrla. Mora da je katolička škola urezala nešto u nju pored tragova stalnih udaraca lenjirom po njenim zglobovima, od strane sestre. Ove ili one. U leto pre njene završne godine u školi, postala je siročić, njena putovanja sa ocem su bila prekinuta srčanim udarom. Poslali su je da živi sa rođakom koji je nije želeo i koji se dobro potrudio da joj ne pruži nikakvu pažnju. Fejt je bila buntovnik na sve moguće načine. Pušila je, pila, prestala da bude devičanska Fejt mnogo pre nego što je to bilo pomodno učiniti. Kaluđerice koje su joj svakodnevno povlačile suknju do ispod kolena, samo su prouzrokovale

njenu želju da podigne prokletu stvar sve do prepona. Sve u svemu, to je bila zaista godina za zaborav u njenom životu, praćena sa još nekoliko dok se probijala kroz koledž i pokušavala da nađe neki pravac u svom životu. Zatim je poslednjih petnaest godina mislila da je njeno kormilarenje nepogrešivo, a veliki događaji u njenom životu tečni. Sada se koprcala i jurila ka stenama.

Fejt je pogledala u Lija. „Moramo da pozovemo policiju, i da kažemo nekome da je on tamo.“

Li je odmahnuo glavom. „To otvara potpuno novu Pandorinu kutiju. To definitivno nije dobra ideja.“

„Ne možemo ga jednostavno ostaviti tamo. To nije u redu.“

„Da ne predlažete možda da odemo do lokalne policijske stanice i pokušamo ovo da objasnimo? Stavili bi nas u ludačke košulje.“

„Dodavola! Ako nećete vi, ja hoću. Neću ga ostaviti tamo na milost i nemilost divljim životinjama.“

„U redu, u redu. Smirite se.“ Uzdahnuo je. „Pretpostavljam da bismo mogli da obavimo jedan anonimni poziv kroz neko vreme, da javimo policiji da ga pronađu.“

„Dobro“, rekla je Fejt.

Nekoliko minuta kasnije, Li je primetio da se Fejt vrpolti.

„Imam još jedan zahtev“, rekla je.

Njen zahtevni stil je stvarno počinjao da mu ide na nerve. Li je pokušao da ne misli na bol u laktu, na iritirajuće tačkice hladne prašine u svojim očima i nepoznate opasnosti ispred njih.

„Kakav sad zahtev?“ rekao je umorno.

„Ima jedna benzinska pumpa u blizini. Htela bih da se umijem.“ Tiho je dodala:

„Ako smem.“

Li je pogledao mrlje na njenoj odeći i izraz lica mu se smekšao. „Nema problema“, rekao je.

„To je niz put...“

„Znam gde je“, Li je rekao. „Volim da upoznam teren na kome radim.“ Fejt ga je samo začuđeno gledala.

U kupatilu, Fejt je pokušavala da ne misli o onome što radi dok je s

mukom čistila krv sa odeće. I pored toga, svakih nekoliko minuta je htela da iscepa odeću sa sebe i izriba se sapunom iz kutije i hrpom papirnih ubrusa sa prljavog lavaboa.

Kada se vratila u auto, izraz lica njenog pratioca je rekao ono što njegova usta nisu.

„Za sad ću preživeti“, rekla je.

„Uzged, zovem se Li. Li Adams.“

Fejt nije rekla ništa. Upalio je auto, a zatim su napustili benzinsku pumpu.

„Ne morate da mi kažete vaše ime“, rekao je. „Unajmljen sam da vas pratim, gospođice Lokhart.“

Sumnjičavo ga je pogledala. „Ko vas je unajmio?“

„Ne znam.“

„Kako je moguće da ne znate ko vas je unajmio?“

„Priznajem da je to pomalo neobično, ali i to se ponekad dešava. Neke ljude je sramota da unajme privatnog detektiva.“

„Znači, vi ste privatno njuškalo?“ izgovorila je prezirnim tonom.

„To može biti legitiman način da se zaradi neki dolar. A ja sam potpuno legitiman.“

„A zašto je ta osoba unajmila baš vas?“

„Ako nije zbog toga što imam izvrsnu reklamu u oglasima, onda nemam pojma.“

„Da li uopšte imate pojma u šta ste se upetljali, gospodine Adams?“

„Da kažemo da sada znam nešto više nego što sam znao ranije. Kada neko puca na mene, to mi uvek privuče celokupnu pažnju.“

„A ko je pucao na vas?“

„Isti čovek koji je sredio vašeg prijatelja. Mislim da sam ga zakačio, ali je pobegao.“

Fejt je masirala svoje slepoočnice i gledala u tamu. Iznenadile su je njegove naredne reči.

„Šta ste vi, u programu zaštite svedoka?“ Li je sačekao. Kad nije odgovorila, on je nastavio. „Na brzinu sam pretražio vašeg prijatelja, dok ste vi bili zauzeti gušenjem auta. Imao je 'glok' kalibra devet milimetara i prsluk od kevlara, mada mu nije nešto poslužio. Na kopči na njegovom

kaišu je pisalo FBI. Nisam imao vremena da mu proverim legitimaciju. Kako se zvao?“

„Da li je to bitno?“

„Možda.“

„Zašto program za zaštitu svedoka?“ pitala je.

„Zbog kolibe. Specijalne brave, sigurnosni sistem. To je neka vrsta sigurne kuće. Niko tamo ne živi, to je sigurno.“

„Znači, bili ste unutra.“

Klimnuo je. „Isprva sam mislio da ste u vezi sa nekim. Posle nekoliko minuta provedenih unutra uvideo sam da ono nije ljubavno gnezdo. Mada, jeste jedna čudna kuća. Skrивene kamere, sistem za snimanje. Uzgred, da li ste znali da se nalazite na pozornici?“

Zapanjen izraz na njenom licu odgovorio mu je na to pitanje.

„Ako niste znali ko vas je unajmio, kako ste znali da treba da me pratite?“

„Veoma lako. Poruka na telefonskoj sekretarici mi je rekla da će mi u kancelariju biti dostavljeni paket sa informacijama o vama i avans za moj honorar. I stigli su. Dosije o vama i veliki svežanj kesa. Rečeno mi je da pratim vaše kretanje i ja sam to radio.“

„Meni su rekli da me niko ne prati.“

„Prilično sam se izveštio u tome.“

„Očigledno.“

„Kada sam saznao kuda idete, samo sam dolazio tamo pre vas. Prilično jednostavno.“

„Da li je glas bio muški ili ženski?“

„Nisam mogao razaznati, bio je skremblovan.“

„Zar vam to nije bilo sumnjivo?“

„Meni je sve sumnjivo. Jedno je sigurno, ko god da vas juri, taj se ne šali. Municipija koju je onaj tip koristio bi mogla da ubije slona. Upoznao sam se sa njom baš izbliza.“

Začutao je i Fejt se nije mogla naterati da kaže još nešto. Imala je nekoliko kreditnih kartica u tašni, sve su bile sa bukvalno neograničenom kupovnom moći. A sve su joj bile beskorisne, jer čim bi ih provukla kroz čitač odmah bi znali gde se nalazi. Stavila je ruku u

tašnu i dotakla niklovani prsten od „Tifanija“ na kome su se nalazili ključevi od njene prelepe kuće i luksuznog auta. Takođe beskorisni. U novčaniku se nalazila veličanstvena suma od pedeset i pet dolara i nekoliko penija. Bila je gola, osim te gotovine i odeće koju je nosila na sebi. Njeno siromašno detinjstvo joj se vratilo tutnjeći, sa svim svojim umrljanim i beznadnim sećanjima.

Ima ona veliku sumu gotovine, ali ta se nalazi u kutiji u sefu, u njenoj banci u Vašingtonu. Banka se neće otvoriti do sutra ujutro. A u toj kutiji se nalaze još dve stvari koje su joj bitnije: vozačka dozvola i kreditna kartica. Obe pod lažnim imenom. Bilo ih je relativno lako napraviti, ali se tada nadala da ih nikada neće morati da koristi. I to toliko da ih je držala u banci umesto na nekom pristupačnijem mestu. Sada se čudila takvoj svojoj gluposti.

Sa tim dvema karticama mogla bi ići bilo gde. Često se podsećala da bi joj to bio izlaz, ako bi se sve obrušilo na nju. Pa, mislila je sad, krov se srušio, zidovi cvile, razorni tornado kuca na vrata. Ptičice su otpevale svoje i sele se na jug. Vreme je da se spakuju stvari i završi sa ovim životom.

Pogledala je u Lija. Šta da radi sa njim? Fejt je znala da je najveći izazov koji se nalazio pred njom bio da preživi ostatak ove noći. Možda joj on u tome može pomoći. Izgleda da zna šta radi, a ima i pištolj. Kada bi samo mogla bez većih problema da ude u svoju banku, bila bi mirna. Ima otprilike sedam sati do otvaranja banke. Izgledali su dugački kao sedam godina.

Tornhil je sedeo u maloj radnoj sobi svoje ljupke, bršljanom obrasle stare kuće, u prestižnom kraju u Maklinu, Virdžinija. Porodica njegove žene bila je bogata i on je uživao u raskoši koju mu je novac mogao priuštiti, kao i u slobodi da može da bude javni službenik tokom čitave karijere. Trenutno se, međutim, nije osećao previše udobno.

Nije mogao da veruje u poruku koju je upravo primio, mada su svi planovi podložni propasti. Pogledao je u čoveka koji je sedeo preko puta njega. Ova osoba je takođe bila veteran u Agenciji i član Tornhilove tajne grupe. Filip Vinslou je delio Tornhilove ideale i brige. Mnoge su noći proveli u Tornhilovoj radnoj sobi, sećajući se stare slave i kujući planove koji je trebalo da osiguraju mnoge uspehe i u budućnosti.

Obojica su diplomirali na Jejlu, bili među najboljima i najinteligentnijima. Završili su fakultet u vreme kada se smatralo časnim služiti svojoj zemlji. A CIA je u to vreme dobila svoj deo od najboljih u Ajvi ligi. Takođe su dolazili iz generacije čiji su članovi činili sve da zaštite interese svoje zemlje. Čovek sa vizijom, kako je Tornhil svim srcem verovao, mora biti spreman na rizike da bi ostvario tu viziju.

„Agent FBI je mrtav“, rekao je Tornhil svom prijatelju i kolegi.

„A Lokhartova?“ upitao je Vinslou.

Tornhil je jednom kratko odmahnuo glavom. „Nestala je.“

Vinslou je sumirao situaciju. „Znači, ubili smo jednog od najboljih u Birou, a dozvolili da nam pobegne prava meta.“ Zazveckao je ledom u svojoj čaši. „Nije dobro, Bobe. Ostalima neće biti drago da to čuju.“

„Čisto da ti kažem sve dobre vesti, naš čovek je takođe pogođen u toku akcije.“

„Agent ga je pogodio?“

Tornhil je odmahnuo glavom.

„Ne. Bio je još neko tamo noćas. Još ne znamo ko. Ispitali smo Serova. Dao nam je opis čoveka koji je bio u kolibi. Upravo se vrši kompjuterska generacija njegovog lika. Ubrzo bi trebalo da saznamo njegov identitet.“

„Da li nam je rekao još nešto?“

„Trenutno ne. Za sad smo zadržali gospodina Serova u sigurnim prostorijama.“

„Svestan si da će Biro krenuti da istraži ovo svom raspoloživom snagom, Bobe.“

„Tačnije“, rekao je Tornhil, „učiniće sve što je u njihovoj moći da pronađu Fejt Lokhart.“

„U koga sumnjaju?“

„U Bjukenena, naravno. To je logično“, odgovorio je Tornhil.

„Šta onda da radimo sa Bjukenenom?“

„Za sad ništa. Redovno ćemo ga izveštavati. Barem o našoj verziji istine, naravno. Dobro ćemo ga zaposliti, a u isto vreme ćemo pažljivo pratiti FBI. Ovog jutra ide na mali put van grada, tako da smo pokriveni s te strane. Međutim, ako se istraga FBI suviše približi Bjukenenu, potrudimo se da ga snađe prerana smrt, a našoj profesionalnoj braći ćemo doturiti sve te užasne činjenice o tome kako je Bjukenen planirao da ubije Lokhartovu.“

„A Lokhartova?“ upitao je Vinslou.

„O, pronaći će nju FBI. Dosta su dobri u takvim stvarima, na svoj ograničen način.“

„Ne vidim kako to pomaže nama. Ako ona progovori, Bjukenen pada i povlači nas sa sobom.“

„Čisto sumnjam da će se to desiti“, rekao je Tornhil. „Kad je FBI pronađe i mi ćemo biti tamo, ako je već prvi ne pronađemo. A ovaj put nećemo promašiti. Kad sklonimo Lokhartovu, ubrzo će je slediti i Bjukenen. Tada možemo da nastavimo sa svojim prvobitnim planom.“

„Bože, kad bi samo uspelo.“

„O, uspeće to“, rekao je Tornhil sa svojim uobičajenim optimizmom. Da bi opstao onoliko dugo koliko je on opstao u ovom poslu, čovek mora da ima pozitivan stav.

Li je ušao u uličicu i zaustavio se. Prešao je pogledom preko zamračene okoline. Vozili su se unaokolo preko dva sata dok se nije osećao dovoljno sigurnim da ih niko ne prati, a zatim je pozvao policiju iz govornice. Mada su se sada činili relativno sigurnim, Li je još uvek držao ruku na dršci pištolja, spreman da ga za tren izvuče i da pobije njihove neprijatelje salvama iz svog smrtonosnog SIG-a. Ovo je bila šala.

Ovih dana možete ubiti nekog s neba, bombom koja je pametnija od čoveka, oduzimajući ono što je najdragocenije jednom ljudskom biću, a da mu ne kažete ni:

„Hej, gotov si!“ Li se pitao da li se, u milisekundi koliko je potrebno da bi se spržili ti jadnici, mozak kreće dovoljno brzo da bi razlikovali da ih nije ubila Božja Ruka već nešto što je čovek, idiot, proizveo. U jednom trenutku ludila, Li je podigao glavu da bi ispitao nebo u potrazi za navodećim projektilom. A s obzirom na to ko je umešan u sve ovo, možda to i nije tako ludo.

„Šta ste rekli policiji?“ pitala je Fejt.

„Bilo je kratko, ali slatko. Položaj mesta gde se to dogodilo i šta se dogodilo.“

„I?“

„I, dispečer je bio skeptičan, ali se potrudio koliko je mogao da me zadrži na telefonu.“

Fejt se osvrnula po uličici. „Je li ovo to sigurno mesto koje ste pomenuli?“ Upijala je tamu, skrivene prolaze, kante za smeće i udaljeni zvuk koraka po pločniku.

„Ne, ovde ćemo ostaviti auto i odšetati do tog sigurnog mesta. Koje je, uzgred, moj stan.“

„Gde se nalazimo?“

„U severnom Arlingtonu. Sve više ga naseljavaju japiji, ali ipak može biti opasan, pogotovo u ovo doba noći.“

Držala se uz njega dok su išli niz uličicu i prešli u drugu ulicu, koja je bila avenija sa nizom starinskih, ali dobro održavanih kuća.

„Koja je vaša?“

„Ona velika, tamo na kraju. Vlasnik se povukao, živi u Floridi. Ima još nekoliko drugih nekretnina. Ja se staram o njegovim problemima, a on me ne gnjavi za kiriju.“

Fejt je krenula da izađe iz uličice, ali ju je Li zaustavio, „Dajte mi samo sekund, želim prvo da proverim stvari.“

Uhvatila se za njegovu jaknu: „Nemojte me ovde ostavljati samu.“

„Samo hoću da se uverim da nam neko nije pripremio zabavu iznenađenja. Ako vam bilo šta bude izgledalo čudno, samo viknite i ja ću se vratiti za tren oka.“

Nestao je i Fejt se uvukla u mračnu uličicu. Srce joj je lupalo tako jako da je gotovo očekivala da se neki prozor otvori i cipela poleti u njenom pravcu. Kad je već mislila da ne može više podneti da bude sama, pojavio se Li.

„Okej, sve je u redu. Hajdemo.“

Ulazna vrata na zgradi su bila zaključana, ali ih je Li otvorio svojim ključem. Fejt je primetila video-kameru prišrafljenu na zid iznad njene glave.

Li se okrenuo prema njoj. „Moja ideja. Volim da znam ko dolazi da me vidi.“

Popeli su se uz četiri niza stepenica do poslednjeg sprata i otišli niz hodnik do poslednjih vrata sa desne strane. Fejt je posmatrala tri brave na vratima. Li je svaku otvorio sa drugim ključem.

Kada su se vrata otvorila, začula je pištanje. Ušli su u stan.

Na zidu se nalazio kontrolni displej alarmnog sistema. Iznad njega, na jednoj šarci bilo je zašrafljeno sjajno parče bakra. Li je povukao bakarni štit nadole tako da je zaklanjao displej. Zavukao je ruku ispod bakarnog štita i pritisnuo neku dugmad na kontrolnom displeju i pištanje je prestalo. Pogledao je u Fejt koja ga je pažljivo gledala. „Van Ekova radijacija. Verovatno ne biste razumeli.“

Podigla je obrve. „Verovatno ste u pravu.“

Uz displej je bio mali monitor ugrađen u zid. Na monitoru je Fejt videla prednji ulaz u zgradu. To je očigledno bila video veza sa kamerom sistema za obezbeđenje napolju. Li je zaključao ulazna vrata i

zatim prislonio ruku uz njih. „Od čelika su i smeštena u specijalni metalni okvir koji sam sam napravio. Nije bitno koliko je brava jaka. Okvir je taj koji uglavnom popusti. Uglavnom je to bedni okvir metar sa dva, i to ako imate sreće. Božični poklon za provalnike, koji pravi građevinska industrija. Takođe, imam brave na prozorima koje se ne mogu obiti, detektore kretanja napolju i pomoćni mobilni povezan sa glavnim centrom alarmnog sistema. Bićemo u redu.“

„Čini mi se da ste pomalo opsednuti bezbednošću.“

„Ne, paranoičan sam.“

Fejt je začula kako se nešto približava niz hodnik. Trgnula se, ali se opustila kad je videla da se Li smeška i kreće u pravcu zvuka. Sekundu kasnije, jedan stari nemački ovčar se pojavio iza ugla. Li je čučnuo i poigrao se sa velikim psom, koji se prevalio na leđa. Li je ugadao životinji tako što ju je češkao po stomaku.

„Gde si Makse, kako si, dečko?“ Li je potapšao Maksovu glavu i pas je s ljubavlju liznuo ruku svog gazde.

„Vidite, ovo ovde je najbolja oprema za obezbeđenje ikad izmišljena. Ne morate da se brinete zbog nestanka struje, da li će vam otići baterije ili da li će neko da vam otkaže poslušnost.“

„Znači, vaš plan je da ostanemo ovde?“

Li je podigao pogled. „Hoćete nešto da pojedete ili da popijete? Lakše ćemo razgovarati o ovome sa punim stomacima.“

„Prijala bi mi šolja vrelog čaja. Hranu sada stvarno ne mogu ni da pogledam.“ Nekoliko minuta kasnije sedeli su za kuhinjskim stolom. Fejt je pijuckala biljni čaj, dok je Li ispijao šolju kafe. Maks je dremao pod stolom

„Imamo jedan problem“, Li je počeo. „Kada sam bio u kolibi uključio sam nešto. Tako da se nalazim na video-kaseti.“

Fejt je izgledala slomljeno. „O, bože, možda upravo dolaze ovamo.“

„Možda je to dobra stvar.“ Li ju je oštro pogledao.

„A zašto?“

„Ja ne pomažem kriminalcima.“

„Znači, mislite da sam kriminalac?“

„Jeste li?“

Fejt se igrala šoljom za čaj. „Radila sam sa FBI, ne protiv njih.“

„U redu, šta su oni radili sa vama?“

„To ne mogu da vam odgovorim.“

„Onda ne mogu da vam pomognem. Hajde, odvešću vas do vašeg stana.“ Li je krenuo da ustane iz svoje stolice.

Zgrabila je njegovu ruku. „Sačekajte, molim vas, sačekajte.“ Paralisala ju je pomisao da bi baš sad mogla da ostane sama.

Ponovo je seo i gledao je pun iščekivanja.

„Koliko toga treba da vam kažem da biste mi pomogli?“

„Zависи od toga kakvu pomoć želite. Neću da radim ništa protivzakonito.“

„Ne bih to ni tražila od vas.“

„Onda nemate zbog čega da brinete, osim onoga što hoće da vas ubije.“ Fejt je nervozno otpila gutljaj čaja dok je Li posmatrao.

„Ako već sa kasete znaju ko ste vi, treba li da sedimo ovde?“ pitala je.

„Petljao sam nešto oko kasete. Prešao sam magnetom preko nje.“

Fejt ga je pogledala sa tračkom nade u očima. „Mislite da ste uspeli da je obrišete?“

„Nisam baš siguran. Nisam stručnjak za takve stvari.“

„Ali bar će im biti potrebno određeno vreme da je rekonstruišu?“

„Tome se nadam. Mada se ovde ne radi baš o devojkicama izviđačicama. I sama oprema za snimanje je imala ugrađen sigurnosni sistem. Postoji šansa da se kasete uništi sama od sebe ako policija pokuša da je izvuče na silu. Što se mene tiče, dao bih svih četrdeset i sedam dolara koliko imam u banci, da se to dogodi. Ja sam čovek koji voli svoju privatnost. Ali, vi tek treba da mi ispričate svoj deo.“

Fejt nije ništa rekla. Samo je zurila u njega, kao da ju je startovao neki dosadnjaković.

Li je nakrenuo glavu prema njoj. „Znate šta. Ja sam detektiv, u redu? Ja ću da izvučem neke zaključke, a vi mi recite da li sam u pravu ili ne, šta mislite?“ Kako je Fejt još uvek ćutala, on je nastavio. „Jedine kamere koje sam video bile su u dnevnoj sobi. Sto, stolice, kafa i ostale stvari bile su smeštene takođe samo u dnevnoj sobi. Znači, zakačio sam

laser ili šta god je to bilo kad sam ulazio unutra. To je očigledno uključilo kamere.“

„Pretpostavljam da to ima smisla“, rekla je Fejt.

„Ne, nema. Imao sam šifru za alarmni sistem“, rekao je Li.

„Pa?“

„Pa, ukucao sam šifru i isključio alarm. Zašto bi onda i dalje radio laserski zrak? Tako je namešten da bi, čak i kada bi čovek s kim ste bili isključio sigurnosni sistem, zrak ipak uključio kamere. Zašto bi on želeo da snima samog sebe?“

Fejt je izgledala duboko zbunjena. „Ne znam.“

„Alo, tako da bi vas snimali, a da vi to ne znate. Znači, izolovano mesto sa sigurnosnim sistemom na nivou CIA, federalci, kamere i oprema za snimanje, sve ukazuje na jednu stvar.“ Li je zastao dok je razmišljao kako da se tačno izrazi.

„Odveli su vas tamo da vas ispitaju. Ali možda nisu sigurni u nivo vaše saradnje, ili misle da bi neko mogao da pokuša da vas ukloni, pa stoga snimaju ispitivanja za slučaj da se desi da kasnije nestanete.“

Fejt ga je gledala sa usiljenim osmehom. „Užasno su uviđavni, zar ne mislite tako? Oko ove stvari sa 'nestajanjem'.“

Li je ustao i zagledao se kroz prozor dok je razmišljao o svemu. Upravo mu je nešto vrlo važno palo na pamet. Nešto o čemu je mnogo ranije trebalo da razmišlja.

Čak i pored toga što nije znao ovu ženu, osećao se pomalo nelagodno zbog onoga što je morao da kaže.

„Imam loše vesti za vas.“

Fejt je bila iznenađena. „Na šta mislite?“

„Nalazite se pod istragom FBI-a. Verovatno ste i u njihovom programu za zaštitu svedoka. Jedan od njihovih ljudi je smaknut dok vas je štitio, a ja sam verovatno ranio čoveka koji ga je ubio. Federalci imaju moje lice na traci.“ Zastao je za trenutak. „Moram da vas predam policiji.“

Fejt je skočila. „Ne smete to da uradite! Ne smete! Rekli ste da ćete mi pomoći.“

„Ako to ne uradim, onda mi sleduje jedan dug period vremena u

mestu gde su momci suviše prijateljski nastrojeni prema drugim momcima. U najboljem slučaju mogu da izgubim dozvolu privatnog detektiva. Verujem da bih se još gore osećao što ovo radim da vas bolje poznajem, ali na kraju nisam siguran da bi i moja baba bila vredna tolike muke.“ Obukao je jaknu. „Ko vam je glavna veza?“

„Ne znam mu ime“, rekla je Fejt hladno.

„Imate li njegov broj telefona?“

„Ne bi vam to ništa značilo. Sumnjam da može trenutno da vam se javi na telefon.“

Li ju je gledao sa sumnjom. „Hoćete da mi kažete da je onaj mrtvac tamo vaša jedina veza?“

„Tačno tako.“ Fejt je izrekla ovu laž sa potpuno ozbiljnim izrazom lica.

„Onaj čovek vam je bio glavna veza, a nikad se nije potrudio da vam kaže svoje ime? To nije baš po udžbeniku FBI.“

„Izvinjavam se, ali to je sve što znam.“

„Je l' tako? Pa, da vam kažem onda što ja znam. Video sam vas još tri puta u toj kolibi, sa ženom. Visokom brinetom. Znači, sedeli ste s njom i zvali je agente Iks?“ Nagnuo joj se pravo u lice. „Prvo Pravilo Sranja: Budi prokleta siguran da osoba koju lažeš ne može to da pobije.“

Uhvatio ju je za ruku. „Ajdemo!“

„Znate, gospodine Adams, vi imate problem koga možda niste svesni.“

„Je l' tako? Da li biste hteli to da podelite sa mnom?“

„Šta tačno mislite da kažete FBI-ju kada me privedete?“

„Ne znam, šta kažete na istinu?“

„U redu. Hajde da pogledamo istinu. Pratili ste me zato što vam je neko koga ne znate i koga ne možete da identifikujete to naložio. Što znači da imamo samo vašu reč za to. Uspeli ste da me pratite iako me je FBI uveravao da to niko ne može. Bili ste te večeri u kući. Vaše lice se nalazi na kaseti. Jedan agent FBI je mrtav. Vi ste pucali iz svog pištolja. Vi tvrdite da ste pucali u drugog čoveka, a nemate način da dokažete da je neko drugi uopšte bio tamo. Znači, dokazane činjenice jesu da ste vi bili kod te kuće i da sam ja bila kod te kuće. Vi ste pucali iz pištolja, a

jedan agent FBI je mrtav.“

„Municija koja je ubila tog čoveka ne staje u moj pištolj“, rekao je besno, puštajući joj ruku.

„Znači da ste drugo oružje bacili.“

„Zašto sam vas onda odveo odande? Ako sam ja ubica, zašto vas nisam ubio još tamo?“

„Ja ne govorim ono što ja mislim, gospodine Adams. Samo vam kažem da bi FBI mogao da posumnja u vas. Pretpostavljam da će vam FBI poverovati, ako nema ništa sumnjivo u vašoj prošlosti.“ Nezainteresovano je dodala: „Verovatno će vas ispitivati jedno godinu dana, a zatim odustati, ako ne pronađu ništa.“

Li ju je mrko pogledao. Njegova skorija prošlost je bila čista kao suza. Malo dalje u prošlosti, voda je bila nešto mutnija. Kada je počinjao posao kao privatni detektiv, učinio je neke stvari koje sada ne bi ni uzeo u obzir. Ne protivzakonite, ali ipak komplikovane da bi se objasnile užtogljenim federalnim agentima.

A zatim, tu je bila i naredba o zabrani prilaska koju je njegova bivša nabavila baš pre nego što je Srećni Edi pronašao zlatnu žilu. Tvrđila je da je Li proganja, da je verovatno nasilan. Li bi postao nasilan da se dočepao onog malog seronje. Svaki put kad bi se setio modrica na rukama i licu svoje ćerke kad je nenajavljeno posetio njihov prljavi stan, skoro bi doživeo srčani udar. Triš je tvrdila da je Rene pala niz stepenice. Stajala je tamo i lagala ga u lice, a Li je mogao da vidi ono što je bio otisak zgloba na mekoj koži njegove ćerke. Isprobao je pajser na Edijevom autu, a isprobao bi ga i na Ediju da se ovaj nije zaključao u kupatilo i pozvao policiju.

Da li je stvarno želeo da mu FBI njuška po životu narednih dvanaest meseci? S druge strane, ako bi pustio ovu ženu da ode, a federalci ga uhvate, gde bi tad bio? Kako god da okrene, upada u zmijsko gnezdo.

Fejt je progovorila prijatnim glasom. „Da li želite da me odvezete do ispostave FBI u Vašingtonu? Nalazi se na uglu Četvrte i F ulice.“

„U redu, u redu, ubedili ste me“, rekao je Li ljutito. „Ali ja nisam tražio da mi ovo sranje padne u krilo.“

„Nisam ni ja tražila da se umešate u to. Ali...“

„Ali, šta?“

„Ali, da niste bili tamo noćas, ne bih sada bila živa. Izvinjavam se što vam se ranije nisam zahvalila. Sada vam se zahvaljujem.“

Uprkos svojim sumnjama, Li je osećao kako mu se bes povlači. Ova žena je bila ili iskrena, ili jedna od najlukavijih varalica koju je dosad sreo. Ili je možda bila od oboje pomalo. Ipak je ovo Vašington.

„Uvek mi je zadovoljstvo da pomognem dami“, rekao je suvo., „U redu, da pretpostavimo da odlučim da vas ne privedem. Čime da prekratimo noć, šta imate na umu?“

„Moram da odem odavde. Treba mi malo vremena da razmislim o ovome.“

„FBI neće tek tako da vas pusti da odšetate. Pretpostavljam da ste postigli neki sporazum sa njima.“

„Još ne. A čak i da jesam, zar ne mislite da imam dovoljno osnova da ga proglasim nevažećim.“

„A šta je s ljudima koji su pokušali da vas ubiju?“

„Kad dobijem malo prostora, onda ću moći da odlučim šta da radim. Ionako ću na kraju najverovatnije da se obratim FBI. Ali, ne želim da umrem. Ne želim ni da bilo ko drugi povezan sa mnom umre.“ Namerno je gledala u njega.

„Hvala vam na brizi, ali ja umem da se staram o sebi. Gde onda planirate da odete i kako planirate da stignete tamo?“

Fejt je zaustila da kaže nešto, ali se zaustavila. Spustila je pogled, odjednom oprezna.

„Ako mi ne verujete, Fejt, ništa od ovoga neće uspeti“, Li je nežno dodao. „Ako vas pustim da odete, onda ću ja za to debelo platiti. Ali to još nisam odlučio. Mnogo toga zavisi od onoga šta vi mislite. Ako ste potrebni federalcima da sruše neke moćne ljude, a po onome što sam dosad video ne radi se o sitnoj krađi, onda ću morati da stanem na stranu federalaca.“

„Šta ako pristanem da se vratim ukoliko mogu da mi garantuju sigurnost?“

„Pretpostavljam da to zvuči razumno. Ali ko garantuje da ćete se uopšte vratiti?“

„Šta ako vi pođete sa mnom?“ rekla je brzo.

Li se tako jako trgnuo da je slučajno udario Maksa, koji je izašao ispod stola i pogledao ga sažaljivo.

Fejt je nastavila dalje. „Verovatno je samo pitanje vremena pre nego što vas identifikuju sa kasete. Šta ako vas identifikuje osoba koju ste pogodili, onome ko ga je unajmio? Očigledno je da ste i vi u opasnosti.“

„Nisam siguran...“

„Li“, rekla je Fejt uzbuđeno, „da li vam je ikad palo na pamet da je ta osoba koja vas je unajmila da me pratite, pratila i vas? Lako je moguće da su vas koristili da izvrše ubistvo.“

„Pa, ako su mogli da prate mene, onda su mogli i vas“, suprotstavio se.

„Ali, šta ako su nekako hteli vas da optuže za sve ovo?“

Li je izduvao vazduh iz obraza kad je sagledao bezizlaznost svoje situacije. Majku mu, kakva noć. Kako dođavola nije sve ranije predvideo? Anonimni klijent. Puna kesa golovine. Nepoznata meta. Usamljena koliba. Je li bio u proklesoj komi ili šta već?

„Slušam.“

„Imam jednu kutiju u sefu u banci u Vašingtonu. U toj kutiji ima dosta gotovine i nekoliko komada plastike sa drugim imenom na njima, koji će nam omogućiti da odemo onoliko daleko koliko nam je potrebno. Jedini problem jeste što oni možda drže moju banku pod prismotrom. Treba mi vaša pomoć.“

„Ne mogu ja da doprem do vaše kutije u sefu.“

„Ali mi možete pomoći da izvidim mesto, da vidim da li ga neko osmatra. Očigledno ste u tome bolji od mene. Ja ću ući unutra, pokupiti sve iz kutije i otići odatle što brže mogu, dok me vi budete pokrivali. Ako bilo šta bude sumnjivo, pobeći ćemo glavom bez obzira.“

„Zvuči kao da planiramo da opljačkamo to mesto“, rekao je ljutito.

„Kunem se Bogom da su sve stvari u toj kutiji moje.“

Li je provukao ruku kroz kosu. „U redu, možda to i uspe. A šta onda?“

„Onda krećemo na jug.“

„Gde na jug?“

„Na obalu Karoline. Outer Benks. Tamo imam kuću.“

„Da li se vodi pod vašim imenom? To mogu otkriti.“

„Kupila sam je u ime korporacije i potpisala papire svojim drugim imenom, kao njen predstavnik. Ali šta ćete vi da radite? Ne možete da putujete pod svojim pravim imenom.“

„Nemojte da brinete za mene. Bio sam više ljudi u životu nego Širli Meklejn, a imam i dokumenta kao dokaz.“

„Onda smo spremni.“

Li je gledao u Maksa, koji je smestio svoju veliku glavu u njegovo krilo. Li je nežno pomilovao psa po njušci.

„Koliko dugo?“

Fejt je odmahнула glavom. „Ne znam. Možda nedelju dana.“

Li je uzdahnuo. „Pretpostavljam da se gospođa ispod mene može brinuti o Maksu.“

„Znači, uradićete to?“

„Samo ako razumete da pored toga što volim da pomognem nekom ko je u nevolji, ne volim da igram ulogu najveće budale na svetu.“

„Ne izgledate mi kao neko ko bi ikad bio u toj ulozi.“

„Ako želite da se stvarno nasmejete, recite to mojoj bivšoj ženi.“

Stari grad Aleksandrija je smešten u severnoj Virdžiniji uz reku Potomak, otprilike petnaest minuta kolima južno od Vašingtona. Voda je bila glavni razlog što je grad bio tu osnovan, i on je uspešno živeo kao luka dugo vremena. To je još uvek jedno uspešno i poželjno mesto za život, mada reka više nema istaknutu ulogu u ekonomskoj budućnosti grada.

To je sredina u kojoj žive i stari bogataši i skorije obogaćene porodice koje su se ugnezdile unutar otmenih građevina od cigle, kamena i drvenih okvira, karakterističnih za arhitekturu kasnog osamnaestog i ranog devetnaestog veka. Nekoliko ulica je popločano istom onom kaldrmom po kojoj su stupali koraci Vašingtona i Džefersona. A, takođe i mladog Koberta E. Lija, ispred njegovih dvaju domova iz dečastva koji su bili smešteni jedan nasuprot drugom u ulici Oronoko, koja je i sama nazvana po određenoj vrsti drevnog duvana iz Virdžinije. Mnogi od gradskih pločnika su bili od cigle koja se podizala oko brojnog drveća koje već jako dugo natkriljuje kuće, ulice i stanovnike. Šiljci i ukrasi inspirisani Evropom, na brojnim ogradama od kovanog gvožđa koje okružuju dvorišta i vrtove kuća, obojeni su zlatnom bojom.

U ranim satima, ulice ovog starog grada su bile tihe, izuzev rominjanja kiše i strujanja vetra kroz grane prastarog, kvrgavog drveća čije se plitko korenje čvrsto držalo za tvrdu ilovaču Virdžinije. Nazivi ulica odaju kolonijalno poreklo ovog mesta. Vozeći se kroz grad čovek bi prošao kroz Ulicu kralja, kraljice, vojvode i princa. Parkinzi su ovde malobrojni, tako da su uske avenije bile načičkane bukvalno svim vrstama i modelima vozila. Smeštene uz dvestogodišnje kuće, hromirani delovi guma i metalne haube izgledale su napadno neodgovarajuće, kao da su kroz procep u vremenu automobili bili vraćeni u vreme konja i kočija.

Uska četvorospratna kuća od cigle, uvučena u niz sličnih u ulici Djuk, nije bila najveličanstvenija u kraju. U malom prednjem delu dvorišta bio je usamljeni nahereni javor, čiji je raspucali trup bio prekriven olistalim mladicama. Ograda od kovanog gvozda je bila u

dobrom, ali ne u odličnom stanju. Iza kuće je bio vrt i dvorište, ali sadnice, fontana koja je curila i cigleni radovi nisu bili ni za prineti drugim sličnim, smeštenim samo nekoliko stopa dalje.

Unutrašnjost kuće je bila daleko elegantnije opremljena nego što bi njena spoljašnjost navela nekog posmatrača da očekuje. Za ovo je postojao jednostavan razlog: spoljašnjost kuće je bila nešto što Deni Bjukenen nije mogao da sakrije od radoznalih očiju.

Prvi zraci ružičaste zore su se upravo pojavljivali na rubu horizonta, a Bjukenen je sedeo, potpuno obučen, u maloj ovalnoj biblioteci u koju se ulazilo kroz trpezariju. Čekao ga je auto da ga odveze na nacionalni aerodrom Regan.

Trebalo je da se nađe sa senatorom iz odbora za raspodelu sredstava, sigurno jednog od najvažnijih odbora u Senatu, budući da je on zajedno sa svojim pododborima kontrolisao korišćenje državne tašne. Još važnije za Bjukenenove potrebe je bilo to što je taj čovek predsedavao pododborom za spoljne poslove koji je određivao gde ide najveći deo dolara namenjenih za humanitarnu pomoć. Visoki, naočiti senator ugladenog ponašanja i samouverenog glasa je već dugo bio Bjukenenov saradnik. Ovaj čovek je oduvek uživao u moći koju je njegov položaj podrazumevao i shodno tome, trošio je više nego što je mogao da priušti. Gotovo je nemoguće da jedno ljudsko biće može iscrpsti penzioni paket kakav mu je sledovao od Bjukenena.

Bjukenenov plan za mito je isprva počeo oprezno. Proučio je sve igrače u Vašingtonu koji bi makar izdaleka mogli da upotpune njegove planove, i to da li su skloni korupciji. Služba u Kongresu je često za ljude predstavljala finansijsku i porodičnu noćnu moru. Zastupnici moraju da imaju dva prebivališta, a metro u Vašingtonu nije jeftin. Često nisu ni vodili svoje porodice sa sobom. Bjukenen je prilazio onima za koje je mislio da ih može podmititi i počinjao je dug proces ispitivanja njihove moguće zainteresovanosti. Isprva je koristio male mamce, ali bi oni brzo rasli ukoliko bi ciljna grupa pokazala neki stepen interesovanja. Bjukenen je dobro vršio odabir, jer mu se nikad nije desilo da se njegov čovek nije složio da promeni glas i upotrebi svoj uticaj za nagradu u budućnosti. Moguće je da su smatrali da je razlika između onoga što je

on predlagao i šta se dešavalo u Vašingtonu svakog dana, bila u najboljem slučaju beznačajna. Nije znao da li im je značilo to što je njegov cilj bio plemenit. Ipak, nisu se potrudili da sami povećaju pomoć nekom od Bjukenenovih klijenata.

A, svi su oni videli kako su neki od njihovih kolega prestajali da se bave politikom da bi sakupljali zlato lobiranja. Ali, ko je uopšte želeo da radi tako naporno? Bjukenenovo iskustvo mu je pokazalo da su bivši poslanici ionako bili užasni lobisti. Ponizno lobiranje bivših kolega sa kojima više niste na istoj nozi, nije privlačno ovim preterano ponosnim ljudima. Mnogo je pametnije iskoristiti ih dok su na vrhuncu moći. Prvo ih dobro upotrebiš. A kasnije ih velikodušno isplatiš. Šta može biti bolje?

Bjukenen se pitao da li će moći da izdrži sastanak sa čovekom koga je već izdao. S druge strane, izdaja je u velikoj meri uobičajena u ovom gradu. Svi konstantno jure za stolicom pre kraja muzike. Senator bi bio očekivano uznemiren. No, morao bi da stane u red zajedno sa ostalima.

Bjukenen se odjednom osetio strašno umornim. Nije hteo da uđe u još jedan auto ili da se popne na novi avion, ali njega niko ništa nije pitao. Da li sam još uvek pripadnik posluge u Filadelfiji?

Lobista se usredsredio na čoveka koji je stajao pred njim.

„On vam šalje svoje pozdrave“, rekao je krupni čovek. Nekome spolja on je izgledao kao Bjukenenov vozač. U stvari, on je bio jedan od Tornhilovih ljudi, koji je pažljivo pratio njihov najvažniji posed.

„A ti, molim te, prenesi gospodinu Tornhilu moje najiskrenije želje da uz božju pomoć ne ostari ni jedan dan više“, rekao je Bjukenen.

„On želi da vas obavesti o tome da je došlo do izvesnih promena što se tiče nekih stvari“, rekao je taj čovek ravnodušno.

„Kakvih?“

„Lokhartova radi sa FBI na tome da vas privede.“

Na kratko ga je obuzeo takav osećaj mučnine da je mislio da će se isповraćati po sebi. „O čemu to dođavola govoriš?“

„Tu informaciju nam je upravo dojavio naš čovek u Birou.“

„Hoćeš da kažeš da su je uhvatili u zamku? Prisilili da radi za njih? Kao što ste vi mene.“

„Otišla im je svojevolutno.“

Bjukenen je polako povratio smirenost. „Ispričaj mi sve“, rekao je.

Čovek mu je odgovorio nizom istina, poluistina i besramnih laži. Sve ih je izgovorio jednakim, uvežbanim tonom iskrenosti.

„Gde se Fejt sada nalazi?“

„Pobegla je. FBI je traži.“

„Koliko toga im je rekla? Da li treba da se priprelim da napustim zemlju?“

„Ne. Sve je još u ranoj fazi. Ono što im je dosad rekla nije dovoljno za podizanje optužbe. Više im je govorila o samom postupku rada, a ne o umešanim. Međutim, to ne znači da oni ne mogu iskoristiti ono što im je rekla. Ali, moraju da budu oprezni. Mete nisu baš radnici kod Mekdonaldsa.“

„Ni vajni gospodin Tornhil ne zna gde je Fejt? Nadam se da ga sad neće izneveriti njegovo sveznanje.“

„O tome nemam nikakvo obaveštenje“, rekao je čovek.

„Jadna situacija za jednu obaveštajnu agenciju“, rekao je Bjukenen, uz mali smešak.

Klada u peći je glasno pukla i veliki komad smole štrcnuo je iz nje i udario u zaštitno staklo. Bjukenen ga je gledao kako curi niz staklo bez mogućnosti za izlaz. Zašto se osećao kao da se upravo simbolično odigrao ostatak njegovog života?

„Možda bi trebalo da pokušam da je nađem.“

„To stvarno nije vaša briga.“

Bjukenen ga je posmatrao. Zar je taj idiot stvarno to rekao? „Nećeš ti u zatvor.“

„Srediće se to. Samo vi nastavite dalje.“

„Želim da me redovno informišete. Je l' jasno?“ Bjukenen se okrenuo ka prozoru. U odrazu na prozoru je proučavao reakciju tog čoveka na njegove oštro izgovorene reči. Ali koliko su one uopšte vredele? Bjukenen je očigledno izgubio ovu rundu, on, zapravo, nije ni imao šanse da pobedi.

Ulica je bila mračna, bez vidljivog kretanja, uz dobro poznati zvuk veverica koje se penju uz drveće i skaču od grane do grane u svojoj

neprekidnoj borbi za opstanak. Bjukenen je učestvovao u sličnom takmičenju, koje je pri tom još opasnije od skakanja po klizavoj kori drveća na visini od ideset metara. Vetar se pojačao, mogla su se čuti prva zavijanja vetra u dimnjaku. Malo dima sa vatre je uletelo u sobu sa povratnom strujom vazduha.

Čovek je pogledao na sat: „Moramo da krenemo u natednih petnaest minuta, da bismo uhvatili vaš avion.“ Podigao je Bjukenenovu aktovku, okrenuo se i otišao.

Robert Tornhil je uvek bio oprezan oko načina na koji je kontaktirao s Bjukenenom. Nije bilo nikakvih poziva telefonom na kuću ili kancelariju. Samo sastanci licem u lice, pod uslovima sličnim ovim, gde neće izazvati sumnju, gde drugi neće moći da ih posmatraju. Prvi sastanak između njih dvojice je bila jedna od malobrojnih situacija u Bjukenenovom životu kada se osećao nedoraslim svom protivniku. Tornhil je mirno predstavio jake dokaze o Bjukenenovim nezakonitim poslovima sa članovima Kongresa, uticajnim birokratama, pa čak i ljudima u Beloj kući. Kasete na kojima oni razgovaraju o glasanju, strategijama za prevaru zakonodavstva, na kojima otvoreno diskutuju o tome kakve će im lažne profesije biti kada se povuku iz politike i na koji će se način odvijati isplate. Čovek iz CIA je razotkrio Bjukenenovu mrežu sentimentalnih fondova i korporacija osmišljenih da kanališu novac njegovim javnim službenicima.

„Odsad radiš za mene“, rekao je Tornhil bez uvijanja. „I nastavićeš da radiš ono što radiš, sve dok moja mreža ne bude jaka kao čelik. A onda ćeš se povući i ja ću preuzeti.“

Bjukenen je odbio. „Otići ću u zatvor“, rekao je. „Prihvatiću tu neželjenu dužnost.“

Tornhil je, prisećao se Bjukenen, izgledao pomalo nestrpljivo. „Žao mi je ako nisam bio dovoljno jasan. Zatvor nije jedna od opcija. Ili ćeš raditi za mene, ili ćeš prestati da živiš.“

Bjukenen je prebledeo pred ovom pretnjom, ali se još čvrsto držao. „Javni službenik umešan u ubistvo?“

„Ja predstavljam posebnu vrstu javnog službenika. Ja idem do kraja. To opravdava ono što radim.“

„Moj odgovor je isti.“

„Da li govoriš i u ime Fejt Lokhart? Ili bi trebalo nju posebno da kontaktiram oko ovoga?“

Ta opaska je pogodila Bjukenena kao metak u glavu. Bjukenenu je bilo jasno da Robert Tornhil nije bio samo neki tamo siledžija. Nije bilo ni nagoveštaja praznog hvalisanja kod ovog čoveka. Ako bi vam rekao nešto bezazleno kao: „Žao mi je što je došlo do ovoga“, verovatno biste bili mrtvi već narednog dana. Tornhil je bio oprezna, odlučna i usredsređena osoba, mislio je tada Bjukenen. Nimalo nalik na njega. Bjukenen je pristao. Da bi spasao Fejt.

Sad je Bjukenen razumeo značaj postojanja Tornhilove pratnje. Pratio ga je FBI. Pa, sigurno imaju dosta posla, jer je Bjukenen sumnjao da su bili na Tornhilovom nivou kad je reč o tajnim operacijama. Ali svako ima svoju Ahilovu petu. Tornhil je njegovu lako pronašao u Fejt Lokhart. Bjukenen se dugo pitao šta je Tornhilova slabost.

Bjukenen se zavalio u stolicu i proučavao sliku na zidu biblioteke. To je bio portret majke i deteta. Visio je u jednom privatnom muzeju skoro osamdeset godina. Bio je od jednog priznatog, ali manje poznatog, majstora renesansnog perioda. Majka je očigledno igrala ulogu zaštitnika, pošto se novorođeni dečak nije mogao sam da brani. Čudesne boje, izuzetno naslikani profili, istančana briljantnost ruke,tko jasno vidljiva u svakom potezu, koja je stvorila ovu sliku,zadivljivala je svakog ko bi je video. Blaga zakrivljenost prsta, sjaj u očima, svaki detalj još uvek tako živ skoro četiri stotine godina nakon što se boja stvrdnula.

Radi se o savršenoj ljubavi sa obe strane, koja nije dodatno komplikovana nekim tihim, izjedajućim planovima. Na jednom nivou radi se o jednostavnom odnosu koji je određen biološkom vezom.Na drugom se radi o fenomenu čija je vrednost uvećana božjom rukom. Ova slika je bila nešto najvrednije što je posedovao. Nažalost, uskoro će morati da je proda,a verovatno i kuću zajedno sa njom. Ponestajalo mu je novca da plaća „penzije“ svojim ljudima.Uistinu, osećao se krivim što je još uvek posedovao sliku. Koliko fondova ona može opskrbiti, kolikom broju ljudi pomoći. Ali ipak, tako ga je smirivao i ispunjavao

sam pogled na nju. Bio je to vrhunac sebičnosti, ali on mu je donosio više zadovoljstva nego bilo šta drugo.

Možda je sve to beznačajno u ovom trenutku. Za Bjukenena se približavao kraj. Znao je da mu Tornhil nikad neće dopustiti da slobodno odšeta. I nije gajio nikakve iluzije da će on dopustiti Bjukenenovim ljudima da uživaju u nekakvim penzijama. Oni su bili njegovi budući robovi. Čovek iz CIA je, i pored svoje ugladenosti i porekla, ipak bio samo špijun. Šta su drugo špijuni do veliki lažovi? Međutim, Bjukenen će ispoštovati svoj dogovor sa političarima. Daće im ono što im je obećao kao nagradu za njihovu pomoć, bez obzira na to da li će oni moći u tome da uživaju ili ne.

Dok je svetlost vatre igrala po slici, Bjukenenu se činilo da je lice žene poprimilo izgled lica Fejt Lokhart, a ovo nije bio prvi put da se to desilo. Njegov pogled se zaustavio na punim usnama koje su bez upozorenja mogle postati stegnute ili senzualne. Kad god bi mu oko prelazilo preko izduženog, graciozno oblikovanog lica, zlatne kose, ne žućkaste, osvetljene tačno pod određenim uglom, uvek bi se setio Fejt. Ona ima par očiju koje privlače pažnju, leva zenica, koja je bila malo pomerenjena, doprinosila je tome da njen izgled bude zaista izuzetan. Činilo se kao da joj je ova prirodna mana omogućavala da svakoga prozre.

Sećao se svakog detalja njihovog prvog susreta. Tek izašla iz koledža, uskočila je u njegov život sa entuzijazmom misionara koji tek započinje svoju misiju, spremna da osvoji svet. Bila je neiskusna, nezrela u nekim poljima, slabo upućena u način života u Vašingtonu, začuđujuće naivna što se tiče mnogih stvari. A ipak, mogla je privući poglede ljudi u nekoj prostoriji kao filmska zvezda. Mogla je da bude zabavna, a zatim u trenutku da postane ozbiljna. Mogla je hraniti ego političarima kao najbolji u tom poslu, i da uspe da prenese svoju poruku, a da je otvoreno ne forsira. Nakon pet minuta razgovora sa njom, Bjukenen je znao da ona ima ono što je potrebno da bi se uspelo u njegovom svetu.

Posle njenih prvih mesec dana na poslu, njegova intuicija se ispostavila tačnom. Radila je svoje domaće zadatke, neumorno se borila, naučila je pravila igre, upoznala igrače do nivoa potrebnog da se obavi

posao, a zatim išla i dalje. Razumela je šta je kome bilo potrebno dati da bi izašla kao pobednik. Ako spaljujete mostove iza sebe u ovom gradu, to znači da nećete preživeti. Pre ili kasnije, potrebna vam je pomoć od svakoga, a stvari se u prestonici izuzetno dugo pamte. Uporna kao vučica, izdržala je poraz za porazom na velikom broju frontova, ali je nastavila da se bori sve dok nije pobedila. Nikad ranije nije upoznao nikog kao što je ona. Za petnaest godina prošli su više toga zajedno nego što neki oženjeni parovi prođu kroz ceo život. Ona mu je stvarno bila jedina porodica. Prerano odrasla ćerka koja mu nikad nije bila suđena. A sad? Kako je zaštitio svoju malu devojčicu?

Dok je kiša udarala po krovu, a vetar čudno hučao niz stari dimnjak od cigle otporne na vatru, Bjukenen je zaboravio na svoj auto i svoj let i na dileme koje ga očekuju. Nastavio je da zuri u sliku pri slabom odsjaju tihe pucketave vatre. A očigledno ga nije fascinirao sam rad tog velikog majstora.

Fejt ga nije izdala. Ništa što bi mu Tornhil mogao reći ne bi moglo promeniti ovo njegovo mišljenje. Ali, sada je smetala Tornhilu, što znači da je u smrtnoj opasnosti. Zagledao se u sliku. „Beži Fejt, beži koliko te noge nose“, rekao je nečujno, uz sav bol očajnog oca koji zna da njegovo dete očekuje nasilna smrt. Ispred majke zaštitnice na slici, Bjukenen se osećao dodatno nemoćnim.

Bruk Reynolds je sedela u iznajmljenom kancelarijskom prostoru udaljenom otprilike deset blokova od ispostave FBI u Vašingtonu. Biro je ponekad obezbeđivao prostor van glavnog štaba za agente uključene u osetljive istrage, kad bi nešto izrečeno u kafeteriji ili hodniku moglo imati strašne posledice. Bukvalno sve čime se bavio odsek Biroa za borbu protiv korupcije u društvu, bilo je osetljive prirode. Uobičajene mete istrage ove jedinice nisu bili pljačkaši banaka sa maskama na licima, koji mašu pištoljima. To su uglavnom bili ljudi o kojima se čita na novinskim naslovnica ili koje intervjuišu na televizijskim vestima.

Rejnoldsova se nagnula napred i skinula svoje cipele sa ravnim đonovima, trljajući bolna stopala o noge stolice. Bila je sva napeta, osetljiva i u bolovima: sinusi su joj bili skoro potpuno zapušeni, koža upaljena, grlo hrapavo. Ali, bar je bila živa. Za razliku od Kena Njumen. Odvezla se pravo njegovoj kući, nakon što je prvo pozvala njegovu ženu da joj kaže da treba da se sretnu. Rejnoldsova nije rekla zbog čega, ali En Njumen je znala da joj je muž mrtav. Rejnoldsova je to zaključila po tome kako je zvučalo onih nekoliko reči koje je žena uspela da izgovori.

Obično bi trebalo da osoba višeg ranga otprati Rejnoldsovu do kuće ucveljene supruge, da bi pokazali da u Birou svi, od vrha naniže, žale kada izgube jednog od svojih. Međutim, Rejnoldsova nije čekala da se još neko prijavi da pode sa njom. Ken je bio njena odgovornost, a to je uključivalo i saopštenje njegovoj porodici da je mrtav.

Kad je ušla u kuću, Rejnoldsova je odmah prešla na stvar, računajući da bi neki razvučeni monolog samo produžio ženinu očiglednu patnju. Međutim, sažaljenje i saosećanje koje je Rejnoldsova osećala prema ucveljenoj ženi je bilo iskreno, nikako izveštačeno. Zagrlila je En, tešila je najbolje što je mogla, zaplakala zajedno sa njom.

En je dobro podnela nedostatak informacija, razmišljala je Rejnoldsova, verovatno mnogo bolje nego što bi ona da su uloge suprotne.

En će moći da vidi telo svog muža. Zatim će na njemu autopsiju

izvršiti glavni državni medicinski istražitelj. Koni i Rejnoldsova će prisustvovati službi zajedno sa predstavnicima policije Virdžinije i ureda državnog javnog tužioca, koji su svi pod strogim naredbama o tajnosti.

Morali su takođe da računaju na to da im En Njumen pomogne oko smirivanja ljutih i zbunjenih članova porodice. To je bila moguća slaba karika u lancu, očekivati od žene ophrvane bolom da pomogne vladinoj organizaciji koja joj čak ne može reći ni sve okolnosti u vezi sa smrću njenog muža. Ali, to je bilo sve na šta su mogli da računaju.

Dok je napuštala kuću jadne žene, deca su bila kod nekih prijatelja, Rejnoldsova je stekla jak utisak da je En krivi za Kenovu smrt. I dok je Rejnoldsova hodala ka svom autu, nije mogla da se ne složi sa tim. Krivica koju je Rejnoldsova u tom trenu osećala bila je kao prilepak koji se utisnuo u njenu kožu, kao parazit koji je lutao njenim telom, tražeći mesto da se ugnezdi, izraste i na kraju je ubije.

Ispred Njumenove kuće naletela je na direktora FBI koji je došao da izjavi saučešće. Izrazio je duboko razumevanje za bol koji je Rejnoldsova osećala zbog gubitka jednog od njenih ljudi. Rekao joj je da je obavešten o njenom razgovoru sa Mesijem i da se slaže sa njenim stavom. Međutim, naglasio je da rezultati moraju da budu brzi i evidentni.

Dok je Rejnoldsova posmatrala priličan nered po svojoj kancelariji, palo joj je na pamet da ta zbrka dobro simboliše nesklad, neki bi rekli i poremećaj, u njenom ličnom životu. Važne stvari iz raznih otvorenih slučajeva ležale su po njenom radnom stolu i malom stolu za sastanke. Bilo ih je uglavljenih na njenim policama, mutirale su u gomile na njenom podu, čak su pronašle put i do kauča gde je često spavala, daleko od svoje dece.

Da nije dadilje koja živi kod nje i njene ćerke tinejdžerke, Rejnoldsova ne bi mogla ni približno da obezbedi normalan život za svoju decu. Rouzmeri, divna žena iz centralne Amerike koja je volela decu skoro onoliko koliko i Rejnoldsova i bila fanatična u pogledu toga da kuća bude čista, jela skuvana, a odeća oprana, koštala je Rejnoldsovu više od četvrtine njene plate, ali svaki peni se uveliko isplatio. Ali, kada se sve oko razvoda konačno završi, biće gusto. A njen bivši muž neće

plaćati alimentaciju. Mada unosan, njegov posao modnog fotografa retko je donosio zaradu i bio je praćen dugim razdobljima namernog nerada. Rejnoldsova bi trebalo da bude srećna što na kraju ona njemu ne plaća alimentaciju. A, smešno bi bilo tražiti pare od njega za dečiji dodatak. Njemu bi slobodno mogle biti urezane na čelu reči „propali tata“.

Pogledala je na sat. Ljudi iz laboratorije FBI su upravo radili na video-kaseti. Postojanje njene specijalne jedinice bilo je nepoznato unutar FBI, osim za odabrane ljude, pa je stoga bilo kakav materijal za rad u laboratoriji morao da se šalje pod lažnim imenom i brojem dosijea. Bilo bi lepo kad bi imali posebnu laboratoriju i osoblje, ali to bi podrazumevalo ogromne troškove koji se jednostavno nisu uklapali u budžet Biroa. Čak i elitni borci protiv zločina moraju da žive od džeparca koji im daje Ujka Sem. Obično bi agent za vezu sa glavnim štabom radio sa timom Rejnoldsove kad je trebalo uskladiti neke laboratorijske nalaze. Međutim, Rejnoldsova nije imala vremena za uobičajene puteve. Lično je odnela u laboratoriju kasetu koja je uz blagoslov njenog pretpostavljenog dobila oznaku visokog prioriteta.

Nakon razgovora sa En Njumen, Rejnoldsova je otišla kući, ležala uz svoju uspavanu decu koliko je mogla, istuširala se, presvukla i odvezla natrag na posao.

Sve vreme je razmišljala o toj proklesoj kaseti. Kao da je odgovarao na njene misli, telefon je zazvonio.

„Da?“

„Bolje bi bilo da dođete ovamo“, rekao je muški glas. „I čisto da znate, ne radi se o dobrim vestima.“

Fejt se iznenada probudila. Pogledala je na sat. Bilo je skoro sedam. Li je insistirao da se malo odmori, ali ona nije očekivala da će on spavati toliko dugo. Ustala je osećajući bol u glavi. Boleli su je svi mišići, a kad je prebacila nogu preko stranice od kreveta, osetila je blagu mučninu u stomaku. Još uvek je bila u odelu, ali je skinula cipele i čarape pre nego što je legla.

Ustala je iz kreveta, odvukla se do kupatila i pogledala se u ogledalo. „Bože“, bilo je jedino što je uspela da kaže. Kosa joj je bila potpuno raščupana, lice u neredu, odeća prljava, a mozak težak kao cement. Baš prijatan način da se započne dan.

Pustila je vodu i vratila se u sobu da se svuče. Skinula je svu odeću i stajala gola nasred sobe kada je Li pokucao na vrata.

„Da?“ rekla je nervozno.

„Pre nego što odete pod tuš, treba nešto da uradimo“, rekao je Li kroz vrata.

„Je l' tako?“ Čudni prizvuk u njegovim rečima poslao joj je trnce niz kičmu. Na brzinu se ponovo obukla i ukočeno stajala nasred sobe.

„Mogu li da uđem?“ zvučao je nestrpljivo.

Otišla je do vrata i otškrinula ih. „Šta ho...“ Fejt je umalo vrisnula kad ga je ugledala.

Čovek koji je bio pred njom nije bio Li Adams. Ovaj čovek je imao kratku nakostrešenu frizuru, kosa mu je bila ofarbana u plavo i vlažna, imao je i odgovarajuću bradicu i brkove, a nosio je i naočare. Umesto sjajne plave boje, njegove oči su bile smeđe.

Čovek se osmehnuo kad je video njenu reakciju. „Odlično, prošlo je test.“

„Li?“

„Ne možemo baš proći pored FBI izgledajući kao i obično.“

Li je ispružio ruku. Fejt je ugledala makaze i tubu sa bojom za kosu.

„Lakše je brinuti se o kratkoj kosi, a ja lično mislim da je prazna priča to da se plavuše više zabavljaju.“

Pogledala ga je tupo. „Hoćete da ošišam svoju kosu? A zatim da je

ofarbam?“

„Ne, ja ću je ošišati. A ako hoćete, mogu je i ofarbati.“

„Ne mogu to da uradim.“

„Morate to da uradite.“

„Znam da je to smešno pod ovim okolnostima...“

„U pravu ste, to je stvarno smešno pod ovim okolnostima. Kosa izrasta, a kad si mrtav, onda si mrtav“, rekao je bez uvijanja.

Krenula je da se usprotivi, ali je onda shvatila da je u pravu.

„Koliko kratko?“

Nakrenuo je glavu, ispitujući joj kosu iz različitih uglova. „Šta mislite o kratkoj frizuri kao kod Jovanke Orlenke? Dečačka, ali slatka.“

Fejt ga je samo gledala. „Divno. Dečačka, ali slatka moja životna stremljenja ostvarena uz pomoć nekoliko rezova i jedne tube boje za kosu.“

Otišli su u kupatilo. Li ju je postavio na školjku i počeo da joj seče kosu, dok je Fejt držala čvrsto zatvorene oči.

„Hoćete da je ja i ofarbam?“ upitao ju je Li nakon što je završio.

„Da, molim vas. Nisam sigurna da trenutno mogu da je pogledam.“

Provela je izvesno vreme nad lavaboom i miris hemikalija iz boje je bio prejak za njen prazan stomak, ali kada se konačno pogledala u ogledalo, Fejt je bila prijatno iznenađena. Nije izgledalo tako loše kao što je očekivala. Konture njene glave, sada mnogo više izražene, zapravo su bile lepo oblikovane. A tamna boja se dobro slagala sa bojom njene kože.

„Sad možete da se istuširate“, rekao je Li. „Boja se neće isprati. Fen je ispod lavaboa. Ostaviću čistu odeću na krevetu.“

Osmotrla je njegovu krupnu građu. „Ja ne nosim baš isti broj.“

„Nemate šta da brinete. Vodim pansion koji uključuje punu uslugu.“

Nakon trideset minuta, Fejt se pojavila iz sobe u farmerkama i košulji od flanela, jakni i cipelama sa niskom petom koje je Li ostavio za nju. Od moćnika u odelu do studenta sa koledža. Osećala se nekoliko godina mlađom. Kratka crna kosa joj je uokvirila lice koje je ostavila au naturel. Potpuno novi početak.

Li je sedeo za kuhinjskim stolom. Proučavao je njen novi izgled.

„Dobro je“, rekao je odobravajuće.

„Vi ste zaslužni za to.“ Pogledala je njegovu vlažnu kosu i palo joj je nešto na pamet. „Da li imate dva kupatila?“

„Jok, samo jedno. Tuširao sam se dok ste spavali. Nisam upotrebio fen jer sam se bojao da ću vas probuditi. Otkrićete da sam ja jedna pažljiva osoba.“

Malo je ustuknula. Bilo je jezivo otkriće da se on šunjao unaokolo dok je ona spavala u njegovom krevetu. Odjednom joj se javila slika mahnitog Lija Adamsa koji maše makazama i kezi se dok ona leži vezana za krevet, gola i bespomoćna.

„Bože, mora da sam bila stvarno nokautirana“, rekla je što je opuštenije mogla.

„Stvarno jeste. Čak sam se i ja malo naspavao.“ Nastavio je da proučava njen izgled. „Znate, bolje izgledate bez šminke.“

Fejt se nasmešila: „Vrlo sam vam zahvalna na lažima.“ Ispravila je košulju.

„Uzgred, da li vi stalno držite žensku odeću po stanu?“

Li je navukao čarape, a zatim i patike. Nosio je farmerke i belu majicu koja mu se zategla preko prsa. Vene u njegovim bicepsima i podlakticama bile su nabrekle, a Fejt uistinu ranije nije primetila koliko mu je vrat širok. Torzo mu se dramatično sužavao u struku, gde su mu pantalone labavije stajale, dajući mu oblik slova V. Njegove butine su kiptele iz teksasa. Uhvatio je njen pogled i Fejt se brzo okrenula.

„To je od moje nećake Rejčel“, rekao je. „Ona ide na pravni fakultet u Mičigenu. Bila je pripravnik u jednoj firmi ovde, prošle godine, pa je stanovala kod mene. Samo što je ona za jedno leto zaradila više nego što ja zaradim za čitavu godinu. Ostavila je neke svoje stvari. Srećom, obe nosite otprilike isti broj. Verovatno će ponovo doći narednog leta.“

„Recite joj da bude oprezna. Ovaj grad zna da uništi ljude.“

„Ne verujem da će imati iste probleme kao vi. Ona hoće da jednog dana postane sudija. Za to se ne prijavljuju prestupnici.“

Fejt je pocrvenela u licu. Uzela je šolju sa police nad sudoperom i sipala kafu.

Li je ustao. „Slušajte, malo sam preterao. Izvinite.“

„Ja u stvari zaslužujem i mnogo više od toga.“

„Dobro, ali ostaviću to drugim ljudima.“

Fejt je nasula jednu šolju kafe za njega i sela je za sto. Maks je ušao u kuhinju i gurkao joj ruku. Nasmešila se i potapšala psa po širokoj glavi.

„Pobrinuli ste se za Maksa?“

„Sve sam sredio.“ Pogledao je na sat. „Banka će se uskoro otvoriti. Imamo taman dovoljno vremena da se spakujemo. Pokupićemo vaše stvari, otići na aerodrom, kupiti karte i odleteti daleko, daleko.“

„Mogu pozivom sa aerodroma da sredim sve oko kuće. Ili je bolje da to učinim odavde?“

„Ne. Telefonski pozivi mogu da se proverere.“

„Nisam razmišljala o tome.“

„Moraćete početi da razmišljate.“ Otpio je gutljaj kafe. „Nadam se da je kuća slobodna.“

„Jeste. Slučajno sam njen vlasnik. Ili je to bar moj drugi identitet.“

„Malo mesto?“

„Zavisi od toga šta podrazumevate pod malim. Mislim da će vam biti udobno.“

„Lako je sa mnom.“ Sa kafom u ruci otišao je u sobu i vratio se nakon nekoliko minuta, obukavši plavi mornarički džemper preko majice. Nije više imao ni brkove ni bradu i stavio je kačket na glavu. Držao je malu plastičnu kesu.

„Dokazi o našoj promeni izgleda“, objasnio je.

„Niste preruseni?“

„Gospođa Karter je navikla na to da sam pomalo čudan, ali da upadnem kod nje izgledajući kao neko drugi, to bi bilo previše za nju ovako rano ujutro. A, ne želim ni da kasnije može bilo kome da me opiše.“

„Dobri ste u ovome“, rekla je Fejt. „To me umiruje.“

Pozvao je Maksa. Veliki pas je poslušno dokaskao iz male dnevne sobe u kuhinju, protegao se i zatim seo pored Lija. „Ako telefon bude zvonio, ne javljajte se. I držite se dalje od prozora.“

Fejt je klimnula glavom i on i Maks su nestali. Uzela je kafu i šetala

po malom stanu. Bio je to čudan spoj neuredne studentske spavaonice i doma jedne zrelije osobe. Tamo gde je trebalo da bude trpezarija, Fejt je otkrila kućnu teretanu. Ništa fensi, nije bilo skupih mašina ni visoke tehnologije, samo gvozdeni utezi, benč i mašina za čučnjeve, koji su bili postavljeni bez ikakvog reda. U jednom uglu je bio veliki džak za udaranje, a pored njega mali za vežbanje brzine. Rukavice za boks i rukavice sa tegovima, zavoji za ruke i peškiri su bili uredno složeni na drvenom stočiću uz kutiju sa belim prahom. Medicinka je bila u suprotnom uglu.

Na zidovima su bile fotografije ljudi u belim mornaričkim odelima. Fejt je lako prepoznala Lija. Sa osamnaest je izgledao vrlo slično kao sad. Međutim, godine su mu ostarile lice, urezale linije i uglove koji su ga činili još privlačnijim, još zavodljivijim. Zašto je starenje tako prokleta naklonjeno muškarcima? Tu su se nalazile i Lijeve crno-bele fotografije u boksterskom ringu, na jednoj od njih je pobednički podigao ruku, dok mu je zlatna medalja počivala na širokim prsima. Izraz lica mu je bio miran, kao da je očekivao da pobedi, zapravo, kao da ne bi prihvatio poraz.

Fejt je lagano udarila veliki džak labavom pesnicom i šaka i zglobovi su je odmah zboleli. Tada se setila koliko su velike i široke Lijeve šake, sa zglobovima nalik na minijturni planinski masiv. Bio je to vrlo jak, snalažljiv, čvrst momak. Čovek koji može da podnese napor. Samo se nadala da će ostati na njenoj strani.

Otišla je u spavaću sobu. Na noćnom ormariću do njegovog kreveta bio je mobilni telefon, a pored njega pejdžer. Fejt je bila suviše premorena da bi ih primetila prošle noći.

Pitala se da li je spavao sa pištoljem ispod jastuka. Da li je on stvarno bio paranoičan, ili je znao nešto što ostatak sveta nije?

Odjednom joj je sinulo: zar se nije bojao da ona može pokušati da pobjegne? Otišla je u hodnik. Prednja vrata su bila pokrivena, video bi je ako bi pokušala da pobjegne tim putem. Ali, bila su jedna vrata u kuhinji koja su izlazila na požarne stepenice. Otišla je do njih i pokušala da ih otvori. Bila su zaključana. Rezom. Ona vrsta vrata koju bez ključa ne možete otvoriti ni iznutra. Na prozorima su takođe bile brave. Fejt je

ljutilo to što je bila zarobljena, ali istina je da je ona bila zarobljena još mnogo pre nego što je Li Adams upao u njen život.

Nastavila je da razgleda stan. Nasmešila se kad je videla kolekciju ploča u originalnim omotima i uramljeni poster iz filma Žaoka. Sumnjala je da ovaj čovek ima CD plejer ili bar kablovsku. Otvorila je jedna vrata i ušla u sobu. Pošla je da upali svetlo i zastala jer joj je jedan zvuk privukao pažnju. Zakoračila je ka prozoru, raširila roletne i pogledala napolje. Napolju se već potpuno razdanilo, mada je nebo još uvek bilo sivo i tmurno. Nije nikog videla, ali to ništa ne treba da znači. Mogla je da bude okružena čitavom armijom, a da to ne zna.

Upalila je svetlo i pogledala oko sebe, iznenađena. Oko nje su bili radni sto, ormarić za kartoteku, visoko razvijen telefonski sistem i police ispunjene priručnicima. Na zidu je bio veliki pano sa pričvršćenim karticama za podsećanje. Na stolu su bili uredno složeni dosijeji, kalendar i uobičajeni kancelarijski pribor. Očigledno, Liju je kuća ujedno služila i kao radno mesto.

Ako mu je ovo kancelarija, možda je njen dosije tu negde. Li verovatno neće da se vrati još koji minut. Pažljivo je krenula da pregleda papire na njegovom stolu. Zatim je prešla na fioke u stolu, a posle toga na ormarić za kartoteku. Li je bio jako dobro organizovan i imao je mnogo klijenata, uglavnom poslovnih i advokatskih firmi, ako je suditi po oznakama na dosijeima koje je primetila. Radio je za branioce, pretpostavila je, pošto tužiocima imaju svoje sopstvene detektivske odrede.

Telefon koji je zazvonio umalo ju je naterao da iskoči iz cipela. Otišla je do njega, drhteći od straha. Na osnovi telefona nalazio se displej. Li je očigledno imao identifikator poziva, pošto je broj osobe koja je zvala bio ispisan na displeju. Poziv je bio međugradski, sa pozivnim brojem 215. Filadelfija, prisetila se. Začuo se Lijev glas koji je rekao onom koji je zvao da ostavi poruku nakon zvučnog signala. Kada je ta osoba progovorila, Fejt se sledila.

„Gde je Fejt Lokhart?“ upitao je glas Denija Bjukenena. Deni je zvučao jako uznemireno dok je dalje zapitkivao: Šta je Li otkrio? Zahtevao je odgovore i to odmah. Bjukenen je ostavio broj telefona, a zatim spustio slušalicu. Fejt je osetila kako se povlači dalje od telefona.

Zaustavila se i smirila se, skamenjena zbog onoga što je upravo čula. Čitav minut zapanjujuće misli o izdaji vrtele su se u njenoj glavi kao konfete na paradi. Začula je zvuk iza sebe i brzo se okrenula. Vrisnula je kratko, oštro, i ostala bez daha. Li je nepomično gledao pravo u nju.

Bjukenen je osmatrao prepuni aerodrom. Rizikovao je pozivajući direktno Lija Adamsa, ali mu je izbor opcija sada bio sužen. Dok je očima ispitivao prostor, pitao se ko je to od ovih ljudi bio. Stara dama u uglu sa velikom tašnom i kosom vezanom u punđu? Ona je bila na Bjukenenovom letu. Visoki sredovečni čovek šetao je prolazom dok je Bjukenen razgovarao telefonom. I on je bio na istom letu.

Istina je bila takva da je neko od Tornhilovih ljudi mogao biti bilo gde i bilo ko. Kao da vas napada nervni gas. Uopšte ne možete da vidite neprijatelja. Osećanje dubokog beznada obuhvatilo je Bjukenena.

Najveći Bjukenenov strah bio je da će Tornhil pokušati da uključi Fejt u svoj plan, ili da će je iznenada napasti. Možda je odgurnuo Fejt od sebe, ali je nikada neće napustiti. Zato je i unajmio Adamsa da je prati. Kako se bližio kraj, morao se pobrinuti da ona ostane sigurna.

Bjukenen je, od svih mogućih mesta, pogledao u telefonski imenik i poslužio se najjednostavnijom mogućom logikom. Li Adams je bio prva osoba na listi privatnih detektiva. Bjukenen se umalo naglas nasmejao onome šta je učinio. Ali, za razliku od Tornhila, on nije raspolagao armijom koja je spremna da krene na svaki znak i poziv. Koliko je on mogao da zna, Adams se nije javio jer je bio mrtav.

Zastao je za trenutak. Da li da jednostavno otrči do šaltera za prodaju karata, kupi kartu za prvi slobodan let za neko daleko mesto i izgubi se? Lako je maštati o tome, potpuno druga stvar je to i ostvariti. Zamislio je svoj pokušaj bekstva: do tad nevidljiva Tornhilova armija odjednom bi se materijalizovala i sručila na njega iz senki, pokazujući značke koje izgledaju kao prave bilo kome ko bi bio dovoljno hrabar da se umeša. Zatim bi odveli Bjukenena u neku povučenu sobu unutar zgrade filadelfijskog aerodroma. Tamo bi ga čekao Robert Tornhil, mirno pušeći lulu, obučen u trodelno odelo, arogantan kao i obično. Smireno bi upitao Bjukenena da li želi da umre istog momenta? Zato što bi mu Tornhil sigurno pomogao ako je tako. A Bjukenen ne bi znao šta da mu odgovori.

Konačno je Deni Bjukenen uradio jedino što je mogao. Napustio je

aerodrom, ušao u auto koji ga je čekao i odvezao se da vidi svog prijatelja senatora, da ukuca još jedari ekser u kovčeg tog čoveka, na svoj razoružavajući način sa smeškom, i prislušivačem koji je izgledao potpuno isto kao koža i dlačice i bio toliko savršen da ga nisu mogli priinutili ni najnapredniji detektori za metal. Kombi sa opremom za snimanje pratiće ga do njegovog odredišta i snimati svaku reč koju Bjukenen i senator izgovore.

Kao rezerva, u slučaju da nešto omete prenos sa njegovog prislušivača, u okvir Bjukenenove aktovke bio je ugrađen diktafon. Uz mali okret na dršci aktovke, diktafon bi se aktivirao. Takođe je bio nevidljiv, čak i za visoko razvijenu opremu na aerodromu. Tornhil je stvarno mislio na sve. Proklet bio.

Tokom putovanja Bjukenen se tešio ludom fantazijom koja je uključivala slomljenog Tornhila koji moli za milost, gomilu otrovnih zmija, ključalo ulje i zarđalu mačetu.

Kad bi snovi samo mogli da se ostvare.

Čovek koji je sedeo na aerodromu imao je urednu frizuru, bio je u svojim tridesetima, obučen u tamno odelo konzervativnog kroja i radio je na laptopu, što znači da je izgledao isto kao bar hiljadu drugih poslovnih ljudi oko njega. Izgledao je zauzeto i usredsređeno, povremeno je čak pričao sam sa sobom. Običnom prolazniku odavao je izgled čoveka koji se priprema za neku prodaju ili koji pravi marketinški izveštaj. On je zapravo tiho pričao u sićušni mikrofon ušiven u njegovu kravatu. Ono što je ličilo na infracrvene portove za podatke na zadnjem delu njegovog kompjutera, zapravo su bili senzori. Jedan je bio napravljen da hvata elektronske signale. Drugi je bio mikrofon koji je skupljao reči i pokazivao ih na monitoru. Prvi senzor je vrlo lako uhvatio broj telefona koji je Bjukenen u tom času pozvao i automatski ga preneo na monitor. Senzor za zvuk nije baš najbolje funkcionisao, uz sve silne razgovore na aerodromu, ali video je dovoljno da se uznemiri. Reči „Gde je Fejt Lokhart?“ stajale su pred njim na monitoru.

Preneo je broj telefona i druge informacije svojim kolegama u Vašingtonu. U okviru nekoliko sekundi kompjuter u Lengliju izbacio je ime vlasnika telefonskog broja i adresu na kojoj je telefon bio prijavljen.

U roku od nekoliko minuta vrlo iskusan tim profesionalaca odanih Robertu Tornhilu, koji je čekao upravo na ovakvu misiju , krenuo je do stana Lija Adamsa.

Tornhilova uputstva su bila jednostavna. Ako tamo zateknu Fejt Lokhart, treba da je uklone, kako se to bezazleno kaže u uobičajenom špijunskom žargonu, kao da će je jednostavno otpustiti i reći joj da pokupi svoje stvari i napusti zgradu, umesto što će joj ispaliti metak u glavu. Svako ko se nalazi sa njom doživće istu sudbinu. Za dobrobit zemlje.

„Užasno ste me prestrašili.“ Fejt nije mogla da prestane da drhti.

Li je ušao u sobu i pogledao oko sebe: „Šta radite u mojoj kancelariji?“

„Ništa! Samo sam lutala. Nisam ni znala da vam je kancelarija ovde.“

„To je zato što to nije ni trebalo da znate.“

„Učinilo mi se da sam čula neki zvuk kod prozora kad sam ušla unutra.“

„Čuli ste zvuk, ali on nije poticao od prozora.“ Uperio je prst ka okviru vrata. Fejt je primelila četvrtasto parče bele plastike zakačeno za drvo.

„To je senzor. Ako neko otvori vrata od moje kancelarije, senzor to uključi i aktivira moj pejdžer.“ Izvadio je napravicu iz džepa. „Da nisam morao da smirujem Maksa dole kod gospođe Karter, došao bih mnogo ranije.“ Mrko ju je pogledao. „Ne sviđa mi se ovo, Fejt.“

„Dajte, samo sam razgledala, ubijala vreme.“

„Zanimljiv izbor reči: 'ubijala'.“

„Li, ne planiram ništa protiv vas. Kunem vam se.“

„Hajde da završimo sa pakovanjem. Ne želimo da nas vaši bankari čekaju.“

Fejt je izbegavala da ponovo pogleda u telefon. Li verovatno nije čuo poruku. Bjukenen ga je unajmio da je prati. Da li je on ubio onog agenta prošle noći? Da li će je možda nekako gurnuti sa visine od hiljadu metara kad se nađu u avionu i potom se divljački smeјati dok ona bude vrišteći padala kroz oblake?

Ali, mogao ju je ubiti bilo kad u periodu od prethodne noći pa do sada. Najlakše bi bilo da ju je ostavio mrtvu u kolibi. Tada joj je palo na pamet: to bi bilo najlakše jedino ako Deni nije hteo da sazna koliko je toga rekla FBI-ju. To objašnjava zašto je još uvek živa. A, takođe i to zašto je toliko želeo da je nagovori da priča. Kada bi mu sve ispričala, ubio bi je. A, evo, sada njih dvoje zajedno putuju avionom u naselje na plaži u Sevemoj Karolini, koje je uglavnom napušteno u ovo doba

godine. Polako je izašla iz sobe, kao osuđenik na putu za gubilište.

Dvadeset minuta kasnije, Fejt je zatvorila malu putnu torbu i prebacila kaiš od torbice preko glave na rame. Li je ušao u sobu. Ponovo je stavio brkove i bradicu, a skinuo je kačket. U desnoj ruci je držao svoj pištolj, dve kutije municije i futrolu za pojas.

Fejt ga je posmatrala dok je stavljao te predmete u posebnu kutiju od nekog tvrdog materijala. „Ne možete da ponesete pištolj u avion“, rekla je.

„Zezate me, stvarno? Kad su počeli sa tim sranjem?“ Zatvorio je kutiju, zaključao je i pre nego što je podigao pogled ,stavio ključeve u džep. „Možeš da ponesesh pištolj u avion ako ga pokažeš pri prijavi prtljaga i ispuniš formular. Oni zatim provere da li je oružje prazno i u odgovarajućem pakovanju.“ Kucnuo je zglobovima po tvrdoj aluminijumskoj kutiji: „A moje jeste! Zatim proveravaju da li je broj municije sto metaka ili manje, i da li je u originalnom pakovanju ili pakovanju koje odbrava FAA. Opet, i po tom sam pitanju bezbedan. Zatim označe torbu specijalnom nalepnicom i pošalju je u deo za prtljag, gde bi stvarno za mene bilo teško da je se dočepam ako planiram da otmem avion, slažete se?“

„Hvala na objašnjenju“, rekla je Fejt otresito.

„Ja nisam prokleti amater“, rekao je ljutito.

„Nisam ni rekla da jeste.“

„Dobro.“

„U redu, izvinite.“ Zastala je, trudeći se da uspostavi neku vrstu primirja, iz više razloga, a glavni od njih je bilo njeno preživljavanje. „Da li biste mi učinili uslugu?“

Pogledao ju je sumnjičavo.

„Zovi me Fejt.“

Zvono na vratima ih je oboje prenulo.

Li je pogledao na sat. „Malo je rano za posetioce.“

Fejt je gledala u čudu kako mu se ruke kreću kao mašina. Za dvadeset sekundi pištolj je bio van kutije i napunjen. Stavio je kutiju i pakovanje sa municijom u svoju putnu torbu i podigao je preko ramena.

„Uzmi svoju torbu.“

„Šta misliš ko je to?“ Fejt je osetila kako joj puls bubnja u ušima.

„Hajde da to otkrijemo.“

Tiho su zakoračili u hodnik i Fejt je pratila Lija do ulaznih vrata.

Proverio je monitor. Oboje su mogli da vide čoveka koji je stajao na stepenicama na ulazu u zgradu, sa nekoliko paketa u rukama. Poznata smeđa uniforma je bila jasno uočljiva. Dok su ga posmatrali, pozvonio je još jednom.

„To je samo raznosač paketa“, rekla je Fejt, ispuštajući uzdah olakšanja.

Li nije skidao pogled sa monitora. „Je l' tako?“ Pritisnuo je dugme ispod monitora, koje je očigledno pomeralo kamera, i Fejt je odjednom gledala na ulicu ispred zgrade. Nedostajalo je nešto što je tamo trebalo da se nalazi.

„Gde mu je kombi?“ rekla je, dok joj se strah naglo povratio.

„Izvršno pitanje. A pored toga, ja dobro poznajem čoveka koji radi kao raznosač paketa u ovom kraju, a ovo nije on.“

„Možda je otišao na odmor.“

„U stvari, upravo se vratio posle nedelju dana provedenih na ostrvima sa svojom novom ženom. I on nikad ne dolazi ovde ovako rano ujutro. Što znači da imamo problem.“

„Možda možemo da izađemo na zadnja vrata.“

„Da, sigurno su zaboravili da pokriju zadnji izlaz.“

„Pa, to je samo jedan čovek.“

„Ne, on je jedini koga vidimo. On pokriva prednji deo. Verovatno hoće da nas nateraju da odemo pozadi i upadnemo im pravo u ruke.“

„Znači, nalazimo se u zamci“, uspela je da šapne.

Ponovo se začulo zvono i Li je ispružio prst da pritisne dugme od interfona. Fejt mu je zgrabila ruku. „Šta to radiš, dođavola?“

„Hoću da vidim šta traži. On će reći da je raznosač parketa i ja ću ga pustiti unutra.“

„Pustićeš ga unutra“, mirno je ponovila Fejt. Bacila je i pogled na njegov pištolj. „I šta onda, započećeš pucnjavu po zgradi?“

Li se uozbiljio. „Kad ti kažem da kreneš, pomeraj dupe kao da ti tiranosaurus dahće za vratom.“

„Da krenem? Gde da krenem?“

„Samo prati mene. I bez dodatnih pitanja.“

Li je pritisnuo dugme interfona, čovek se predstavio i Li mu je otvorio vrata. Čim je to uradio, aktivirao je alarm u stanu, otvorio širom ulazna vrata, zgrabio Fejt za ruku i povukao je u hodnik. Preko puta Lijevog stana bila su jedna vrata. Na njima nije bilo oznaka. Dok je Fejt slušala odjek raznosačevih koraka dole u zgradi, Li je već otključao vrata. U tren oka su ušli unutra i on je tiho zatvorio i zaključao vrata iza njih. Unutra je bilo prilično mračno, ali Li se očigledno dobro snalazio. Odveo ju je pozadi, kroz još jedna vrata koja su vodila u nešto nalik na spavaću sobu, koliko je Fejt mogla da vidi.

Li je otvorio druga vrata u toj sobi i gurnuo Fejt unutra. Zakoračila je i skoro odmah naletela na zid ispred sebe. Kad joj se Li pridružio, bilo je prilično tesno, kao u telefonskoj govornici. Zatvorio je vrata i tama je postala crnija nego što je Fejt ikada iskusila.

Trgnula se kad je progovorio, a njegov dah ju je golicao po uvu. „Tačno ispred tebe su merdevine. Ovde su prečage.“ Uhvatio je njenu ruku i vodio je dok joj prsti nisu dotakli prečagu. Li je nastavio da šapuće. „Daj mi svoju torbu i počni da se penješ. Idi polako. Sad treba žrtvovati brzinu radi tišine. Ja sam odmah iza tebe. Kad dođeš do kraja, zaustavi se. Ja ću odatle preuzeti.“

Kad je krenula da se penje, Fejt je počela da se oseća užasno klaustrofobično. Pošto je izgubila pojam orijentacije, hvatala ju je mučnina. Sad je bilo savršeno vreme da izbací sadržaj svog stomaka, ma koliko malo toga bilo u njemu.

Polako je pomerala ruke i noge dok se penjala. Zatim je, stičući samopouzdanje, počela da ubrzava. To je bila greška jer je promašila jednu prečagu, okliznula se i bolno udarila bradom u drugu prečagu. Ali Lijeve snažne ruke odmah su se našle oko nje, podižući je. Zastala je za trenutak da se smiri, pokušala je da ignoriše bol u bradi i nastavila da se penje dok nije osetila plafon nad glavom i zaustavila se. Li je još uvek bio na prečagi ispod nje. Onda se iznenada popeo na istu prečagu gde je ona stajala, sa nogama sa obe strane njenih, tako da su njene noge bile pritešnjene između njegovih. Pritiskao ju je sve većom snagom i ona nije

bila sigurna šta je nameravao da uradi. Bilo joj je teško da diše jer su joj prsa bila pritisnuta uz prečage na merdevinama. U jednom zastrašujućem trenutku pomislila je da ju je namamio ovde da bi je silovao. Odjednom ju je odozgo obasjala eksplozija svetlosti i on se pomerio sa nje. Pogledala je nagore, brzo trepćući. Nakon užasne tame, pogled na plavo nebo bio je tako divan da je mogla da vrišti od olakšanja.

„Popni se gore na krov, ali se drži nisko. Što niže možeš“, Li joj je brzo promrmljao u uvo.

Provukla se gore i spustila se na stomak, osvrćući se. Krov ove stare zgrade bio je ravan, sa osnovom od šljunka i katrana. Glomazni stari elementi sistema za grejanje i noviji klima uređaji bili su razbacani po krovu na raznim mestima. Predstavljali su dobra mesta za zaklon i Fejt se odvukla do najbližeg i čučnula pored njega.

Li je još uvek bio na merdevinama. Napeto je osluškivao, a zatim pogledao na sat. Onaj momak bi upravo trebalo da se nalazi pred njegovim vratima. Pozvoniće i sačekati da se Li javi. Imali su najviše trideset sekundi pre nego što on shvati da niko ne prilazi vratima. Bilo bi lepo da ima nešto više vremena od toga i da pronade način da uključi i druge ljude za koje je Li znao da su tamo negde. Izvukao je mobilni telefon iz džepa i pritisnuo brzo biranje broja.

Kada je druga osoba odgovorila, rekao je: „Gospođo Karter, ovde Li Adams. Slušajte, hoću da pustite Maksa u hodnik. Tačno, znam da sam ga upravo ostavio. Znam da će se uputiti ka mom stanu. To i želim. Pa, ovaj, zaboravio sam da mu dam injekciju koja mu je potrebna. Molim vas požurite, stvarno moram da odem odavde.“

Stavio je telefon u džep, podigao torbe i izbacio ih napolje, a zatim se podigao kroz otvor i zatvorio ga poklopcem. Pretraživao je krov i primetio Fejt. Zgrabio je torbe i prišao ka njoj.

„U redu je, imamo nešto malo vremena.“

Ispod sebe su čuli kako je pas počeo glasno da laje i Li se osmehnuo:

„Prati me.“ Držeći se nisko, otišli su do ivice krova. Zgrada koja se nalazila do Lijeve bila je nešto niža, tako da je krov bio oko metar i po niži. Li je pokazao Fejt da ga uhvati za ruke. Ona je to i učinila, pa ju je

on spustio preko ivice, čvrsto je držeći dok joj noge nisu dotakle krov. Čim joj se Li pridružio, čuli su povike koji su dolazili iz Lijeve zgrade.

„U redu, svi su krenuli u napad. Proći će kroz vrata i to će aktivirati alarm. Ja nemam dogovor sa alarmnom kompanijom o dodatnom pozivu za proveru, tako da neće biti pauze pre slanja policajaca. Za nekoliko minuta će nastati pravi haos.“

„A šta ćemo mi da radimo u međuvremenu?“ upitala je Fejt.

„Idemo preko tri zgrade, a zatim niz požarne stepenice. Kreni!“

Pet minuta kasnije trčali su kroz jednu zabačenu uličicu, a zatim kroz drugu, mirnu ulicu predgrađa u kojoj su se s jedne strane nalazile niske stambene zgrade. Na obe strane uz ulicu bili su parkirani automobili. U pozadini, Fejt je čula zvuk udarca po teniskoj loptici. Primetila je teniski teren okružen sa nekoliko visokih četinara u malom parku preko puta stambenih zgrada.

Gledala je kao Li merka automobile parkirane uz ivičnjak. Zatim je otišao do parka i sagnuo se. Kad se uspravio, držao je tenisku lopticu, jednu od mnogih koje su tamo završile tokom niza godina zbog pogrešnih udaraca na terenu. Vratio se do Fejt. Mogla je videti da džepnim nožićem buši rupu u loptici.

„Šta to radiš?“ pitala je.

„Idi na pločnik i hodaj što mirnije možeš. I drži otvorene oči.“

„Li...“

„Samo uradi tako, Fejt!“

Okrenula se i otišla na pločnik prateći njegovo kretanje, dok je on išao s druge strane parkiranih automobila očima pregledajući vozila. Konačno je stao pored jednog novog luksuznog modela.

„Da li nas neko posmatra?“ pitao je Li. Fejt je odmahнула glavom.

Prišao je autu i prslonio tenisku lopticu uz bravu, tako da je rupa na loptici bila okrenuta ka bravi.

Fejt ga je pogledala kao da je lud. „Šta to radiš?“

Kao odgovor, udario je pesnicom po loptici, istiskujući sav vazduh iz loptice u bravu. Fejt je začuđeno gledala kako se sve četiri brave otvaraju.

„Kako si to uradio?“

„Upadaj.“

Li je ušao u auto i Fejt ga je pratila.

Gurnuo je glavu ispod volana i pronašao odgovarajuće žice.

„Ne možeš da prespojiš ove nove aute. Tehnologija...“ Fejt je prestala da priča kad je auto upalio.

Li se uspravio, ubacio menjač u brzinu i odvojio se od ivičnjaka. Pogledao je u Fejt. „Šta je?“

„No, dobro, kako je teniska loptica otključala auto?“

„Imam i ja svoje profesionalne tajne.“

Dok je Li čekao u autu i pažljivo očima osmatrao okolinu, Fejt je ušla u svoju banku, objasnila pomoćniku menadžera šta je želi a i uspela da se potpiše, a da nije pala u nesvest. Polako, devojko, korak po korak. Srećom, znala je čoveka.

Pomoćnik menadžera je radoznalo posmatrao njen novi izgled.

„Krizna srednjih godina“, rekla je, kao odgovor na njegov pogled. „Odlučila sam se za mladalački, moderan izgled.“

„Odlično vam pristaje, gospođice Lokhart“, rekao je galantno.

Pažljivo je gledala kako uzima njen ključ, ubacuje ga zajedno sa duplikatom banke u bravu i izvlači njenu kutiju. Izašli su iz sefa i on je smestio kutiju unutar privatne kabine, preko puta sefa, koja je bila rezervisana za vlasnike kutija u sefu. Fejt je nastavila da ga posmatra dok se udaljavao.

Da li je on jedan od njih? Hoće li otići da pozove policiju ili FBI, ili onoga ko je išao unaokolo i ubijao ljude? Umesto toga, seo je za svoj sto, otvorio belu kesu, izvadio krofnu sa prelivom i krenuo da je proždire. Za trenutak zadovoljna, Fejt je zatvorila i zaključala vrata. Otvorila je kutiju i neko vreme gledala u njen sadržaj. Zatim je sve smestila u svoju tašnu i zatvorila kutiju. Mladi čovek je stavio kutiju nazad u sef i Fejt je išetala što je mirnije mogla.

Ponovo u autu, Fejt i Li su išli niz međunarodni put broj 395, odakle su skrenuli na bulevar i krenuli južno do nacionalnog aerodroma Regan. Pošto su išli u suprotnom smeru od jutarnje gužve, imali su dobro prolazno vreme.

Fejt je pogledala u Lija, koji je gledao pravo ispred sebe, izgubljen u

mislila.

„Dobro si se poneo tamo“, rekla je.

„Zapravo, bilo je gušće nego što bih ja to voleo.“

Zastao je i odmahnuo glavom. „Stvarno se brinem za Maksa, koliko god to glupo zvučalo u ovakvim okolnostima.“

„Ne zvuči glupo.“

„Maks i ja smo već dugo zajedno. Već godinama sam sam s tim starim psom.“

„Sumnjam da su mu nešto uradili i sa svim tim ljudima unaokolo.“

„Da, želela bi u to da poveruješ, zar ne? Ali činjenica je da pas nema nikakve šanse, ako su spremni da ubiju čoveka.“

„Žao mi je što si to morao da uradiš zbog mene.“

Uspravio se. „Pa dobro, pas je ipak samo pas, Fejt. A sad imamo da brinemo o nekim drugim stvarima, zar ne?“

Fejt je klimnula glavom. „Da.“

„Izgleda da moj trik sa magnetom nije baš upalio. Verovatno su me identifikovali uz pomoć kasete. Ipak, bilo je užasno brzo.“ Odmahnuo je glavom, a na licu su mu se mešali divljenje i strah. „Stvarno strašno brzo.“

Fejt je osećala kako joj raspoloženje pada. Ako se Li bojao, ona bi trebalo da bude na nivou krajnjeg užasa. „Nije baš ohrabrujuće, zar ne?“ rekla je.

„Možda bih se malo bolje pripremio kad bi mi rekla šta se dešava.“

Nakon njegovog herojstva, Fejt je osećala želju da mu se poveri. Ali onda joj se u sećanje vratio Bjukenenov poziv, odzvanjajući joj u ušima kao pucnji od prethodne noći. „Kad stignemo u Severnu Karolinu, sve ćemo izneti na videlo. Obe strane“, rekla je Fejt.

Tornhil je spustio slušalicu i okretao se po svojoj kancelariji sa zabrinutim izrazom lica. Njegovi ljudi su zatekli njihovo gnezdo prazno, a jednog je čak i ujeo pas. Postojali su svedoci koji su videli čoveka i ženu koji su trčali niz ulicu. Sve je ovo bilo malo previše. Tornhil je bio strpljiv čovek, navikao da dugi niz godina radi na projektima, ali ipak, i njegovo strpljenje je imalo granice. Njegovi ljudi su otkrili poruku koju je Bjukenen ostavio na Lijevoj telefonskoj sekretarici. Uzeli su traku i pustili su je Tornhilu preko njegove sigurne telefonske linije.

„Znači, unajmio si privatnog detektiva, Deni“, Tornhil je promrmljao sam sebi.

„Za ovo ćeš platiti.“ Zamišljeno je klimnuo glavom. „Nateraću te da platiš.“

Policija je odgovorila na alarm za provalnike, ali kada su Tornhilovi ljudi pokazali svoje, naizgled prave legitimacije, povukla se. Po zakonu, CIA nema dozvolu da radi unutar Sjedinjenih Američkih Država. Stoga su Tornhilovi ljudi redovno nosili nekoliko vrsta dokumenata, pa bi odabrali jedan u zavisnosti od toga s kim bi bili suočeni.

Patroldžije su poslali nazad s uputstvima da zaborave sve što su videli. Ipak, Tornhilu se to nije sviđalo. Sve je to bilo preblizu ivici. Bilo je prepuno rupa i načina da ljudi steknu prednost nad njim.

Otišao je do prozora i pogledao napolje. Bio je prelepi jesenji dan, boje su tek počele da se menjaju. Dok je proučavao prijatan prizor opalog lišća, punio je lulu, ali nažalost to je bilo jedino što je mogao da učini. U glavnom štabu CIA pušenje je bilo zabranjeno. Kancelarija zamenika direktora ima balkon na kome bi Tornhil mogao da puši, ali to nije isto. Za vreme hladnog rata, uredi CIA su bili zamagljeni kao saune. Duvan pomaže u razmišljanju, verovao je Tornhil. To je bila sitnica, ali je mogla biti kao simbol svega onoga što se pokvarilo na ovom mestu.

Po Tornhilovom mišljenju, pad CIA je ubrzan 1994. godine sa debaklom u vezi sa Oldričom Ejmsom. Tornhil se još uvek trzao kad bi se setio bivšeg kontraobaveštajnog agenta CIA koji je bio uhapšen zbog špijuniranja za Sovjete i kasnije za Ruse. I naravno, kako se to već

sudbinski dešava, FBI je bio taj koji je rešio slučaj. Nakon toga, predsednik je izdao direktivu kojom se naređivalo da jedan agent FBI-ja bude stalno zaposlen u CIA. Od tada naovamo, taj agent FBI-ja je nadgledao kontraobaveštajni rad agencije i imao je pristup svim dosijeima CIA. Agent FBI-ja u ovoj zgradi! Gura nos u sve njihove tajne! Da ga ne bi nadmašila izvršna strana, idiotski Kongres je odmah izdao zakon koji je propisao da sve vladine agencije, uključujući i CIA, moraju obavestiti FBI kad god imaju dokaza da je moguće da su poverljive informacije dostavljene stranim silama. Rezultat je bio sledeći: CIA je preuzimala sav rizik, a pohvale prepuštala FBI-ju. Tornhil je ključao. To je bio direktan udar na zadatak CIA.

Tornhilov bes je rastao. CIA više ne može da stavi ljude pod prismotru ili da ih ozvuči. Ako bi sumnjali u nekoga, morali bi otići do FBI-ja da zatraže prismotru, elektronsku ili neku drugu. Ako je bilo potrebno elektronsko praćenje, tada je FBI morao da se obrati FISC-u, sudu za nadgledanje obaveštajnih službi čiji je rad povezan sa inostranstvom, da bi dobio odobrenje. CIA čak nije mogla sama da se obrati FISC-u. Morala je da za ruku drži Starijeg Brata. Sve je bilo namešteno u korist FBI-ja.

Tornhilu se zavrtelo u glavi kad se prisetio da okovi na CIA nisu bili vezani samo za domaće stvari. Agencija je morala da dobije odobrenje od predsednika pre nego što bi započela neku tajnu prekomorsku operaciju. O takvim operacijama moraju se na vreme obavestiti i kongresni odbori za nadzor. I budući da je svet špijunaže postajao sve komplikovaniji, CIA i FBI su se stalno sukobljavali oko sudskih rasprava, korišćenja svedoka i doušnika i tome slično. Mada je to trebalo da bude agencija samo za domaća pitanja, u stvarnosti je FBI dosta radio van granica, gde su mu glavna interesovanja bili antiterorizam i operacije za suzbijanje droge, uključujući i prikupljanje i analizu podataka. To je, opet bio domaći teren CIA.

Da li je onda čudno što je Tornhil mrzeo svoje federalne kolege? Širili su se svuda, kao rak. A samo iz razloga da još dublje zabiju ekser u kovčeg CIA, jedan bivši agent FBI-ja, koji je sprovodio interne provere prošlosti svih trenutnih i budućih zaposlenih, nalazio se na čelu centra za

sigurnost CIA. I svi zaposleni u CIA morali su da podnose godišnje izveštaje o finansijskom stanju, koji su morali biti proketo sadržinski iscrpni.

Da ne bi doživeo srčani udar razmišljajući dalje o toj ranjivoj temi, Tornhil se prisilio da preusmeri pažnju na druge stvari. Ako je Bjukenen unajmio tog privatnog detektiva da prati Lokhartovu, onda je lako moguće da je on bio taj čovek koji je prethodne noći bio u kolibi i ranio Serova. Ovaj je imao trajno oštećenje živaca u ruci od prostrelne rane pištoljem, i Tornhil je naredio da dokrajče Rusa. Plaćeni ubica koji više ne može da drži pušku dovoljno mirno da bi ubijao, mogao bi potražiti drugačiji način da zaradi novac i tako predstavljati manju pretnju. Serov je sam za to bio kriv, jer ako je Tornhil nešto tražio od svojih ljudi, bila je to odgovornost.

Znači, sada je taj Li Adams umešan u sve ovo, razmišljao je. Tornhil je već naredio da se izvrši potpuna provera tog čoveka. U ovim danima kompjuterskih fajlova, dobiće čitav njegov dosije za pola sata, ako ne i ranije. Tornhil je imao Adamsov dosije o Fejt Lokhart, njegovi ljudi su ga doneli iz stana. Beleške su ukazivale na to da je taj čovek bio sistematičan i da se u pristupu istrazi vodio logikom. To je bilo i dobro i loše za Tornhilove planove. Pored toga, Adams je utekao Tornhilovim ljudima. To nije lako uraditi. Ono što je dobro jeste da, ako je Adams uistinu logičan, onda bi trebalo da prihvati razboritu ponudu, odnosno onu koja bi mu omogućila da nastavi da živi.

Po svoj prilici, Adams je takođe pobegao iz kolibe sa Fejt Lokhart. Nije obavestio Bjukenena o ovome, što je i bio razlog zbog kojeg je Bjukenen ostavio onu poruku. Bjukenen očigledno nije znao šta se desilo prethodne noći. Tornhil će učiniti sve što je u njegovoj moći da se takvo stanje stvari nastavi.

Kako li će bežati? Vozom? Tornhil je sumnjao u to. Vozovi su spori. I vozom ne možete preko mora. Ali, odlazak vozom do aerodroma je nešto zanimljivija mogućnost. Ili taksijem? To je bilo još verovatnije.

Tornhil se zavalio u stolicu, a jedan pomoćnik ušao je sa nekim dosijeima koje je od njega bio tražio. Iako je ovih dana u CIA kompjuterizovano apsolutno sve, Tornhil je još uvek voleo osećaj papira

u ruci. Mnogo je bolje mogao da razmišlja sa papirom, nego kad samo bulji u monitor sa pikselima.

Znači, pokrivena su sve uobičajene stvari. Ali, šta je sa neuobičajenim? Budući da je on privatni detektiv, Adams i Lokhartova bi mogli bežati pod lažnim identitetima, možda čak i prerušeni. Njegovi ljudi su se nalazili na sva tri aerodroma i svim železničkim stanicama. Time su pokrili samo te varijante. Njih dvoje bi lako mogli iznajmiti auto, odvesti se do Njujorka i tamo šesti na avion. Ili bi mogli otići na jug i uraditi isto. To je bez sumnje predstavljalo problem,

Tornhil je mrzeo ovakve potere. Treba pokriti suviše stvari, a on je imao ograničen broj ljudi na raspolaganju za ove svoje „vannastavne aktivnosti“. Bar je imao tu prednost da može da radi manje ili više nezavisno. Niko, od direktora Centralne obaveštajne službe nadole, nije kontrolisao ono što je on radio. A ako bi pokušali, on je uspevao da izbegne odgovor na svako pitanje koje bi mu postavili. Postizao je rezultate koji su činili da svi oni dobro izgledaju, i to je bilo njegovo najveće oružje.

Mnogo je bolje izmamiti begunce napolje, dovesti ih k sebi, što je sigurno moguće uz pravu vrstu mamca. Tornhil je samo morao da pronade takav mamac. O tome treba još razmišljati. Lokhartova nema familiju, nema stare roditelje niti malu decu. Još nije dovoljno znao o Adamsu, ali će znati. Ako se taj čovek tek sad povezao s tom ženom, sigurno nije bio voljan da žrtvuje sve zbog nje. Bar ne još. Ako se ostave druge stvari po strani, Adams je čovek na koga se treba usredsrediti. A imaju i mogućnost komunikacije sa njim pošto znaju gde živi. Ako bi se ukazala potreba da mu pošalju diskretnu poruku, mogli bi to da učine.

Tornhilove misli su se ponovo vratile Bjukenenu. Ovaj se trenutno nalazio u Filadelfiji, gde je razgovarao sa jednim istaknutim senatorom o tome kako da se najbolje ostvari cilj jednog od Bjukenenovih klijenata. Toliko su imali dokaza o kriminalnim aktivnostima ovog čoveka, da su mogli bukvalno da ga nateraju da se ponizi i moli za svoj jadni život. On je predstavljao posebnu smetnju za CIA, sitničareći im sa svoje visoke pozicije sedišta u odboru za raspodelu sredstava. Osveta će biti tako slatka.

Tornhil je zamišljao kako bi to bilo ući u kancelarije svih tih moćnih političara i pokazati im video-kasete, audio-kasete, dokaze na papiru. O smišljanju sitnih zavera između njih i Bjukenena, sa svim detaljima o budućem načinu isplaćivanja, na kojima su oni tako voljni da urade ono što Bjukenen od njih traži u zamenu za sav taj novac. Kako su samo pohlepno izgledali!

Dragi senatore, da li bi mi polizao čizme, ti kukavni, bedni surogatu za ljudsko biće. A potom ćeš uraditi tačno ono što ja kažem, ni više, ni manje, ili ću te zgaziti nogom pre nego što izgovoriš „glasajte za mene“.

Naravno, Tornhil to nikad ne bi rekao. Takve ljude treba poštovati čak i ako to ne zaslužuju. Rekao bi im da je Deni Bjukenen nestao i ostavio te trake kod njih. Da oni nisu baš sigurni šta da urade sa dokazima, ali da im se čini da bi trake trebalo predati FBI. To bi zaista bilo užasno uraditi, ovi fini ljudi sigurno ne mogu biti krivi za te stvari, ali kad FBI jednom pokrene ludilo, zna se gde će završiti: u zatvoru. A kako bi to moglo da koristi državi? Svet bi nam se smejao. Teroristi bi bili ohrabreni pred naizgled oslabljenim neprijateljem. A finansijska sredstva su tako mala. Pa, evo, čak i CIA nema dovoljno osoblja niti fondova, a njene odgovornosti su nepravedno ograničene. Možete li možda, vi fini ljudi, učiniti nešto da to promenite? I ako možete, molim vas da to učinite na uštrb FBI-ja, upravo onih prokletnika koji bi tako voleli da se dočepaju ovih traka da bi mogli da vas unište. Počevši od toga da ih skinete sa naših leđa? Na kraju vam puno zahvaljujemo, fine društvene vođe. Znali smo da ćete razumeti.

Prvi korak u Tornhilovom veličanstvenom planu bio bi da mu njegovi novi saveznici pomognu da se potpuno ukloni prisustvo FBI iz Agencije. Sledeći korak bi bio povećanje budžeta za operacije CIA za pedeset procenata. Za početak. U sledećoj budžetskoj godini bi se ozbiljno pozabavio dolarima. Ubuduće, CIA bi podnosila izveštaje samo jednom zajedničkom odboru zaduženom za obaveštajne agencije umesto odvojenih odbora Senata i Bele kuće sa kojima se sad susretala. Mnogo je lakše preobratiti u svoju korist jedan odbor. Zatim bi trebalo da se jednom za svagda sredi hijerarhija američkih obaveštajnih agencija. A direktor centralne obaveštajne bi trebalo da bude na samom vrhu te

piramide. FBI bi bio onoliko duboko u hijerarhiji koliko bi ga Tornhil mogao zakopati. A, i mogućnosti CIA bi bile znatno veće. Prisluškivanje na domaćem nivou, tajni fondovi za naoružavanje grupa pobunjenika da bi se svrgli neprijatelji Sjedinjenih Američkih Država, pa čak i selektivni atentati, sva bi se ta oružja vratila u upotrebu za njega i njegove prijatelje. Istog trenutka Tornhil je mogao da se seti petoro državnih vođa čije bi skore smrti učinile svet boljim, sigurnijim, humanijim mestom. Vreme je da se skinu okovi sa najboljih i najbistrijih i da im se ponovo dozvoli da rade svoj posao. Bože, bio je tako blizu.

„Samo nastavi dobro da radiš, Deni“, rekao je Tornhil naglas. „Nastavi sa tim sve do kraja. Tako treba. Dozvoli im da osete slast pobede pre nego što im oduzmem živote.“

Namrštenog lica, pogledao je na sat i ustao od stola. Tornhil je bio čovek koji je mrzeo novinare. On, naravno, nije nikad dao ni jedan intervju za sve ove godine provedene u Agenciji. Ali, pošto se sada nalazio na visokoj poziciji, povremeno je morao da izdrži jednu drugu vrstu istupanja, koju je podjednako prezirao. Morao je da svedoči pred odabranim odborima Senata i Bele kuće, zaduženim za obaveštajne agencije, o nizu stvari vezanih za Agenciju.

U ova „prosvetljena“ vremena, osoblje CIA je moralo da podnosi Kongresu više od hiljadu pojedinačnih izveštaja godišnje. Toliko o tajnim operacijama. Tornhil je uspevao da izdrži ova saslušanja samo zato što bi se skoncentrisao da misli na to kako je lako mogao da manipuliše ovim idiotima koji treba da nadgledaju njegovu agenciju. Sa samozadovoljnim pogledima na licima, postavljali su mu pitanja koja je smislilo njihovo vredno osoblje, koje je znalo više o obaveštajnim stvarima nego zvaničnici za koje su radili.

Saslušanje se, na sreću, samo snima kamerom, nije dozvoljen pristup javnosti ili novinarima. Pravo na slobodu štampe je za Tornhila bila najveća greška koju su Oci Osnivači ikad napravili. Moraš biti jako oprezan oko piskarala, oni traže svaku priliku i koriste svaku šansu da ti stave reči u usta, podmetnu ti nogu i učine da Agencija izgleda loše. Tornhila je duboko bolelo što im niko, izgleda, nije verovao. Naravno da su lagali o mnogim stvarima, ali to im je posao.

Po Tornhilovom uverenju, CIA je očigledno bila dežurni krivac za Kapitol Hil. Članovi parlamenta su voleli da ispadnu čvrsti u sukobu sa supertajnom organizacijom. To je dobro prolazilo kod kuće: NEKAD SELJAK – SADA KONGRESMEN UPLAŠIO SABLASTI. Tornhil je sad već sam mogao da smišlja naslove. Međutim, postojale su neke naznake da bi današnje saslušanje moglo dobro proći, budući da je Agencija u skorije vreme zaradila dobar broj poena kod javnosti u prethodnim mirovnim pregovorima na Bliskom istoku. Zaista, najviše zahvaljujući Tornhilovim zakulisnim radnjama, Agencija je u suštini stekla dobroćudniji, ugledniji imidž, imidž koji će Tornhil danas pokušati da ojača.

Tornhil je zatvorio svoju aktovku i stavio lulu u džep. Idem da pričam laži gomili lažova, dok to obe strane znaju i obe dobijaju, mislio je. To može samo u Americi.

„Senatore“, rekao je Bjukenen rukujući se sa visokim, elegantnim gospodinom. Senator Harvi Milsted je bio dokazani vođa sa visokim moralnim standardima i jakim političkim instinktom, koji je davao promišljene odgovore na pitanja koja bi mu uputili. Pravi državnik. To je bila slika koju je odavao u javnosti. Stvarnost je bila takva da je Milsted bio ženskaroš prve klase i ovisnik o analgeticima zbog hroničnog bola u leđima, o lekovima koji su ponekad činili da govori nesuvislo. Takođe je imao i problem sa pićem, koji je postajao sve ozbiljniji. Dosta je godina prošlo otkako je podržao neki bitniji zakon na svoju ruku, mada je u naponu snage pomogao da se uvedu neki zakoni od kojih su danas svi Amerikanci imali koristi. Ovih dana je pričao dosta nerazumljivim jezikom koji se, zbog autoriteta kojim ga je izgovarao, niko nije trudio da proverava. Pored toga, novinari su obožavali tog šarmantnog čoveka sa tako otmenim ponašanjem, a zauzimao je i vrlo moćnu poziciju u vladi. On je takođe hranio medijsku mašinu sa obiljem dobro tempiranih sočnih informacija i bio je savršen za citiranje. Obožavali su ga, i Bjukenen je to znao. Kako i ne bi?

Kongres ima pet stotina i trideset pet članova, sto senatora plus predstavnici u Domu. Preko tri četvrtine njih, cenio je Bjukenen možda malo velikodušno, su poštene, vredni i stvarno brižni muškarci i žene koji čvrsto veruju u ono što rade u Vašingtonu i u ono što rade za ljude. Bjukenen ih je zajedničkim imenom zvao „Vernici“. Bjukenen se klonio Vernika. Kad bi kontaktirao te ljude, po brzom postupku bi završio u zatvoru.

Ostatak vlade u Vašingtonu je bio kao Harvi Milsted. Veći deo njih nisu bili pijanice, ili ženskaroši, ili olupine od ljudi, ali su iz raznih razloga bili zreli za manipulaciju i lake mete za mamce koje je Bjukenen bacao.

Postojale su dve grupe ljudi koje je Bjukenen uspešno regrutovao tokom godina. Zaboravite na republikance i demokrate! Ljudi koji su zanimali Bjukenena bili su članovi uvaženih „Građana“ i grupe koju je Bjukenen označio, mada pomalo neozbiljno, kao „Zombiji“.

Građani poznaju sistem bolje nego bilo ko drugi. Oni jesu sistem. Vašington je njihov grad, odatle im i nadimak. Oni su tu duže od Boga. Ako biste ih posekli, tekla bi im krv crvene, bele i plave boje, ili su bar tako voleli da pričaju. Bjukenen je dodao još jednu boju u tu mešavinu: zelenu.

Suprotno od njih, Zombiji su došli u Kongres bez imalo morala ili pojma o ponašanju u politici. Oni su došli do svog mesta u vlasti uz pomoć najboljih kampanja koje se mogu kupiti za medijske dolare. Oni su bili fantastični u predstavljanjima na televiziji i na debatama sa dobro kontrolisanim pravilima. Oni su, u najboljem slučaju, bili osrednjeg intelekta i sposobnosti, ali su ipak iznosili svoje programe sa zanosom i entuzijazmom najboljih govora jednog Džej Ef Keja. A kada ih odaberu, oni dolaze u Vašington potpuno bez ideje o tome šta treba da rade. Njihov jedini cilj je već bio postignut: pobedili su u svojoj kampanji.

Međutim, i pored toga, Zombiji obično ostanu u Kongresu zato što vole moć i uticaj koje im taj položaj donosi. A, uz visinu cene izbora koja prelazi stratosferu, moguće je pobediti čoveka koji se zabarikadirao na svom položaju, isto kao što je teoretski moguće popeti se na Mont Everest bez kiseonika. Čovek bi samo trebalo da zadržava dah nekoliko dana.

Bjukenen i Milsted su seli na udobni kožni kauč u senatorovoj prostranoj kancelariji. Police su bile ispunjene uobičajenim plenom političara sa dugom karijerom: plakete i medalje u znak poštovanja, srebrni pehari, nagrade od kristala, stotine fotografija senatora sa drugim ljudima, još poznatijim nego što je on, ceremonijalni čekići sa urezanim posvetama i minijature bronzane lopate koje su simbolizovale političke donacije za javne radove u njegovoj saveznoj državi. Dok se osvrtao unaokolo, Bjukenenu je palo na pamet da je proveo ceo svoj profesionalni život dolazeći na ovakva mesta, ponašajući se ponizno, a u stvari prosjačeći.

Još je bilo rano, ali njegovo osoblje je bilo zauzeto u drugoj prostoriji pripremajući se za grozničav dan sa biračima iz okruga Kistaun, dan prepun ručkova, govora, pojavljivanja i brzih večera, upoznavanja i pozdravljanja, pića i partija. Senator nije planirao da se

ponovo kandiduje, ali uvek je korisno dobro se predstaviti ljudima iz svog kraja.

„Hvala ti što si pristao da se sastaneš sa mnom u ovako kratkom roku, Harvi.“

„Teško te je odbiti, Deni.“

„Odmah ću preći na stvar. Pikensov predlog ukinuo bi moje fondove, zajedno sa još otprilike dvadeset drugih humanitarnih projekata. Ne možemo dozvoliti da se tako nešto dogodi. Rezultati govore sami za sebe. Stopa smrtnosti kod dece je pala za sedamdeset procenata. O bože, šta se sve može uraditi sa nešto vakcine i antibiotika. Otvaraju se novi poslovi, na ekonomskom planu se prelazi sa razbojništva na legitimne poslove. Izvoz je porastao za jednu trećinu, a uvoz iz naše zemlje za dvadeset posto. Kao što možeš da vidiš, to i ovde otvara nova radna mesta. Ne možemo dozvoliti da se to ugasi u ovom trenutku. Ne samo što je to pogrešno s moralne strane, već je i glupo s naše strane. Ako možemo takve zemlje da podignemo na noge, nećemo imati nesklad u trgovini. Ali prvo treba da se obezbede pouzdani izvori električne energije. Potrebno je edukovati narod.“

„AID je dosta postigla“, istakao je senator.

Bjukenen je bio dobro upoznat sa AID-om, to jest agencijom za unutrašnji razvoj. Nekad nezavisna agencija, sada je podnosila izveštaje ministru inostranih poslova, koji je takođe manje ili više kontrolisao njen izuzetno značajni budžet. AID predstavlja glavnu organizaciju za pomoć inostranstvu u Americi i velika većina sredstava se odvaja za njene dugoročne programe. Otkriti svake godine gde će završiti njen ograničen budžet je bilo kao jurenje za stolicom pre kraja muzike. Bjukenen je mnogo puta ostao bez stolice i bio je jako umoran od toga. Proces dobijanja odobrenja je bio naporan i vrlo konkurentan, i pod uslovom da na kraju ne upadate u kalup programa koje je AID želeo da finansira, nećete imati sreće.

„Ne može AID sve da uradi. A moji klijenti su suviše mali zalogaj za MMF ili za Svetsku banku. Pored toga, ovih dana slušam samo o 'opravdanom razlogu'. Ništa od dolara ukoliko se ne radi o opravdanom razlogu. Dodavola, poslednji put kad sam proverio, hrana i lekovi su bili

neophodni za život. Zar to nije dovoljno?“

„Propovedaš prosvećenom, Deni. Ali, i ovde ljudi broje novac. Prošli su mrsni dani“, rekao je Milsted ozbiljno.

„Moji klijenti će se zadovoljiti i posnim stvarima. Samo, nemoj da ih potpuno isključuješ.“

„Slušaj, jednostavno neću zakazati saslušanje predloga.“

Ako predsedavajući nekog odbora u Senatu ne želi da neki predlog prođe, on ga neće ni zakazati za saslušanje, kao što je Milsted sada predlagao. Bjukenen je već mnogo puta prošao kroz sve ovo.

„Ali, Pikens bi mogao da te preduhitri u tome“, rekao je Bjukenen. Priča se da je čvrsto rešio da dovede tu stvar do saslušanja na ovaj ili onaj način. A mogao bi imati i naklonjeniju publiku u skupštini nego u odboru. Zašto ne bismo stavili veto na predlog i tako sprečili njegovo saslušanje?“ predložio je Bjukenen.

Deni Bjukenen je bio majstor ove tehnike. Veto je predstavljalo jednostavno protestovanje jednog senatora protiv predloženog zakona. Zakonodavstvo bi bilo potpuno nemoćno sve dok se veto ne bi uklonilo. Pre određenog broja godina, Bjukenen i njegovi saveznici na Kapitol Hilu iskoristili su to pravo, uz zapanjujuće rezultate, kad su predstavljali interese najmoćnijih u zemlji. Potrebna je prava moć u Vašingtonu da učinite da se neke stvari ne dogode. A za Bjukenena je to oduvek bio najfascinantniji aspekt tog grada. To je bio razlog zbog kojeg su reforme u zakonu o zdravstvu ili u zakonu o pušenju, koji su bili podržani jakom medijskom pažnjom i pričama u javnosti, jednostavno nestale u dubokom ponoru Kongresa. Često je bio slučaj i da su nečiji interesi zahtevali da se održi status quo, koji su s teškom mukom uspostavili. Za njih promene nisu bile dobre. Otuda se dobar deo Bjukenenovog lobiranja odnosio na sprečavanje donošenja nekih zakona koji bi mogli da naškode njegovim moćnim klijentima.

Stavljanje veta je takođe poznato i kao potez „na slepo“, zato što, kao u dodavanju palice unutar Štafetnog tima, neki drugi senator može staviti novi veto kada je prethodni već ukinut, a samo vođe znaju ko je stavio zabranu. Ima tu još mnogo toga ali, sve u svemu, potez na slepo je ogromni gubitak vremena, ali je i užasno efikasan, što jasno kaže mnogo

toga o politici, a Bjukenen je to dobro znao.

Senator je odmahnuo glavom. „Saznao sam da je Pikens stavio veto na dva moja predloga i vrlo sam blizu da sklopim dogovor kojim bi ga on ukinuo. Ako mu ja odgovorim vetom, prokletnik će mi se zakačiti za dupe kao tvor za kobru.“

Bjukenen se naslonio na kauč dok mu je kroz glavu prolazio veliki broj mogućih strategija. „Slušaj, hajde da se vratimo na početak. Ako imaš dovoljno glasova da ga oboriš, zakaži saslušanje i pusti odbor da glasa o tome i dokrajči tog prokletnika. A, ako ga on zatim odnese u skupštinu, ne verujem da će imati podršku da ga progura. Kad smo već kod toga, jednom kad se nađe u skupštini, možemo ga zadržavati zauvek, tražiti amandmane, govoriti protiv njega u garderobi, napasti ga pretvarajući se da želimo te pare za jedan od tvojih predloga. Zapravo, toliko smo blizu izborima da možemo da se igramo traženja kvoruma dok se ne preda.“

Milsted je zamišljeno klimnuo glavom. „Znaš da mi Arčer i Sims prave izvesne probleme.“

„Harvi, poslao si dovoljno para za izgradnju autoputa u obe države tih prokletnika da podaviš sve muškarce, žene i decu. Prozovi njih po ovom pitanju!

Njih nije briga za ovaj predlog. Verovatno nisu pročitali ni sažeti prikaz predmeta namenjen osoblju.“

Milsted je iznenada izgledao odlučno. „Na ovaj ili onaj način, sredićemo to za tebe. To i nije tako velika stvar za budžet od jedan zarez sedam triliona dolara.“

„To je za mog klijenta. Mnogo ljudi računa na ovo, Harvi. A veći deo njih još nije prohodao.“

„Razumem te.“

„Trebalo bi da odeš tamo na jedan edukativni put. I ja ću ići sa tobom. To je stvarno prelepa zemlja, i nije u redu da tlo samo leži neiskorišćeno. Bog je možda blagoslovio Ameriku, ali je zaboravio dobar deo ostatka sveta. Ali oni ipak preživljavaju. Ako ikad pomisliš da imaš loš dan, dobro je setiti se toga.“

Milsted se nakašljao. „Moj raspored je prepun, Deni. A znaš da ne

nameravam da se ponovo kandidujem. Još dve godine i odoh odavde.“

U redu, gotovo je sa razgovorima o poslu i molbama za humanitarnu pomoć, mislio je Bjukenen. Hajde sada da se igramo izdajnika.

Nagnuo se napred i nonšalantno pomerio aktovku. Neprimetnim pokretom na ručki je aktivirao opremu za snimanje, sakrivenu unutra. Ovo je za tebe, Tornhile, ti samodopadni gade.

Bjukenen se nakašljao: „Dobro, pretpostavljam da nikad nije rano govoriti o zamenama. Potrebni su mi neki ljudi u komisijama i organizacijama za pomoć inostranstvu koji bi učestvovali u mom malom penzionom programu. Mogu im obećati onoliko koliko ću tebi platiti. Ništa im neće nedostajati. Samo treba da ispune moje ciljeve. Sada se nalazim u situaciji kada sebi ne mogu da dozvolim bilo kakav poraz. Moraju da mi pomognu. To je jedini način na koji mogu da im garantujem kasniju isplatu. Isto kao i tebi. Uvek si bio tu za mene, Harvi. Ima već skoro deset godina, a to još nije gotovo, i ti uvek uspeš da postigneš ono što treba. Milom ili silom.“

Milsted je bacio pogled na vrata i zatim progovorio vrlo tihim glasom, kao da je to nešto značilo. „Doista poznajem neke ljude sa kojima bi mogao da porazgovara.“ Bio je nervozan i bilo mu je neprijatno. „O tome da preuzmu neke od mojih dužnosti. Nisam im direktno saopštio o čemu se radi, naravno, ali bih bio iznenađen kad ne bi prihvatili takvu vrstu dogovora.“

„To je baš lepo čuti.“

„Dobro je to što planiraš unapred. Dve godine jako brzo prođu.“

„Bože, za dve godine možda ni ja neću biti ovde, Harvi.“

Senator se toplo osmehnuo. „Nisam očekivao da ćeš se ikada povući.“ Zastao je.

„Ali ti već imaš spremnog naslednika. Uzgred, kako je Fejt? Puna života kao i uvek, siguran sam.“

„Fejt kao Fejt. Znaš već.“

„Srećan si da imaš nekog kao što je ona, da te podržava.“

„Vrlo srećan“, rekao je Bjukenen, pomalo se mršteći.

„Pozdravi je u moje ime kada je vidiš. Reci joj da dođe i poseti starog Harvija. Sa najboljim nogama i umom i u ovom poslu“, dodao je

namignuvši.

Bjukenen na to nije ništa rekao.

Senator se zavalio u kauč. „Pola svog života sam proživio služeći javnosti. Plata je smešna, bedna, zapravo, za nekoga mojih mogućnosti i ugleda. Znaš i sam koliko sam mogao da zaradim van službe. Ali, to je kompromis na koji pristaneš kada služiš svojoj zemlji.“

„Potpuno si u pravu, Harvi. Naravno da je tako.“ Novac od mita je nešto što ti normalno sleduje. To si zaslužio.

„Ali ja ne žalim zbog toga. Uopšte.“

„Nema razloga da žališ.“

Milsted se umorno osmehnuo. „Koliko sam samo dolara potrošio tokom godina gradeći ovu zemlju i oblikujući je za budućnost, za naredne generacije.“

Sad je to njegov novac. On je spasao zemlju. „Ljudi to retko cene“, rekao je Bjukenen. „Mediji traže samo prljavštinu.“

„Izgleda da to nadoknađujem u svojim zrelim godinama“, rekao je Milsted, zvučeći pomalo skrušeno.

Posle svih ovih godina ipak je u njemu ostalo malo skromnosti, malo osećanja krivice. „Ti to zaslužuješ. Dobro si služio svojoj zemlji. Sve te to čeka. Baš kao što smo ugovorili. I bolje nego što smo ugovorili. Ništa neće nedostajati tebi i Luiz. Živećete kao kralj i kraljica. Obavio si svoj deo posla i dobićeš nagradu. Tako se to radi u Americi.“

„Umoran sam, Deni. Mrtav umoran. U poverenju, ne verujem da mogu da izdržim još dva minuta, a kamoli dve godine na ovom mestu. Ovo mesto me je potpuno iscrpio.“

„Ti si pravi državnik. Pravi uzor svima.“

Bjukenen je duboko udahnuo i pitao se da li Tornhilovi momci napolju u kombiju uživaju u ovom ljigavom razgovoru. Uistinu, Bjukenen je jedva čekao da izađe odatle. Pogledao je u svog starog prijatelja. Na licu mu je bio zamišljen izraz dok je, nesumnjivo, razmišljao o svom veličanstvenom povlačenju sa ženom s kojom je trideset pet godina u braku, ženom koju je mnogo puta prevario i koja ga je uvek primala nazad. I nije ništa spominjala. Psihologija supruga političara bi mogla da bude zanimljiv predmet za izučavanje na fakultetu,

verovao je Bjukenen.

Uskoro će Harvi Milsted imati novog gospodara. Trinaesti amandman ustava je ukinuo robovlasništvo, ali očigledno se niko nije potrudio da to saopšti Robertu Tornhilu. Predavao je svoje prijatelje u vlast Đavolu. To je mučilo Bjukenena najviše od svega.

Tornhil, uvek Tornhil.

Bjukenen i senator su ustali i rukovali se. „Hvala, Deni. Hvala ti za sve.“

„Molim te, ne spominji ništa“, rekao je Bjukenen. „Molim te, nemoj.“ Zgrabio je svoju špijunsku aktovku i napustio prostoriju.

„Neutralizovana?“ Rejnoldsova je buljila u dva tehničara. „Moja kasete je neutralizovana? Hoće li neko da mi to objasni?“

Pogledala je dosad tu kasetu već dvadeset puta. Iz svakog mogućeg ugla. Ili bolje rečeno, gledala je nazubljene linije i tačkice po ekranu koje su ličile na vazдушnu bitku iz Prvog svetskog rata, sa dodatnim oblacima prašine. Sedela je tu već jako dugo i nije znala ništa više nego onda kada je ušla tu prvi put.

„Bez namere da zvučim suviše tehnički...“ počeo je da priča jedan od ljudi.

„Molim vas nemojte“, Rejnoldsova ga je prekinula. Glava joj je pucala. Da li je kasete neupotrebljiva? Dobri bože, nije valjda.

„'Neutralizovanje' je priručni termin koji se koristi za brisanje magnetskog medijuma. To se radi iz mnogo razloga, a neki od najuobičajenih su da bi se taj medijum mogao ponovo koristiti, ili da bi se obrisala neka poverljiva informacija koja je bila snimljena. Video-kasete je jedna od različitih vrsta magnetskog medijuma. Ono što se desilo sa kasetom koju ste nam dali jeste neželjeni intruzijski uticaj koji je prouzrokovao distorziju i/ili korupciju medijuma, sprečavajući njegovu dalju utilitarnost.“

Rejnoldsova je u čudu gledala u čoveka. Kakav bi mu onda bio tehnički odgovor?

„Znači, hoćete da kažete da je neko namerno zeznuo kasetu?“ rekla je.

„Tako je.“

„Da nije problem do same kasete? Kako možete biti sigurni da je neko 'izvršio intruziju' na njoj?“

Drugi tehničar je progovorio. „Nivo korupcije slike koji smo dosad videli isključuje tu mogućnost. Naravno, ne možemo biti sto posto sigurni, ali stvarno izgleda da je došlo do interferencije s treće strane. Koliko sam shvatio, sistem za nadzor koji je bio korišćen je visoko razvijen. Višestruki sistem sa tri ili četiri povezane kamere, tako da nije bilo pauze u snimanju. Kako se uređaj aktivirao? Na detektore za pokret

ili laserskim zrakom?“

„Laserski zrak.“

„Mnogo su bolji detektori za pokret. Ti sistemi su danas tako osetljivi da mogu da se aktiviraju na ruku koja posegne za nečim na stolu u okviru trideset kvadratnih santimetara. Laserski zraci su zastareli.“

„Hvala, obratiću pažnju na to“, rekla je suvo.

„Uradili smo zumiranje piksela da bi detaljnije uvećali sliku, ali još ništa nismo dobili. Sigurno se radi o interferenciji.“

Rejnoldsova se prisetila da su u kolibi pronašli otvoren ormar sa opremom za snimanje.

„U redu, na koji način je to moglo da bude urađeno?“

„Pa, postoji širok raspon specijalne opreme koja je na raspolaganju.“

Rejnoldsova je odmahнула glavom. „Ne, ne radi se o laboratorijskom okruženju. Pitanje je kako se to može uraditi na licu mesta, tamo gde je oprema postavljena. A pri tom je moguće da onaj ko je to uradio nije ni znao da tamo postoji oprema za snimanje. Stoga uzmite u obzir da je iskoristio ono što je imao kod sebe.“

Tehničari su se za trenutak zamislili. „Pa“, rekao je jedan od njih, „ako je ta osoba imala kod sebe jak magnet i njime prešla nekoliko puta preko kasete, to je moglo dovesti do distorzije trake tako što bi preuredilo raspored metalnih čestica, što bi, zatim, obrisalo prethodno snimljeni signal.“

Rejnoldsova je duboko i teško udahnula. Jednostavni magnet je možda uništio njen najvažniji trag. „Da li postoji neki način da se to vrati, da se dobije slika na traci?“

„Moguće je, ali je potrebno određeno vreme za to. Ne možemo ništa da garantujemo dok ne dođemo dotle.“

„Uradite to. I dozvolite mi da ovo stvarno razjasnim.“ Ustala je, nadvisujući dvojicu muškaraca. „Moram biti u stanju da vidim šta se nalazi na kaseti. Moram biti u stanju da vidim ko je bio u toj kući. Ništa nema veći prioritet od toga. Ako imate neki problem s tim, proverite kod pomoćnika direktora, ali učinite sve što je moguće, radite dvadeset i četiri sata dnevno. To mi je jako potrebno. Da li ste razumeli?“

Dvojica muškaraca su se na kratko pogledala pre nego što su klimnuli glavama.

Kad se Rejnoldsova vratila u kancelariju, čekao ju je jedan čovek.

„Pole“, klimnula je glavom u njegovom pravcu dok je sedala.

Pol Fišer je ustao i zatvorio vrata kancelarije. On je bio njena veza sa glavnim štabom. Prekoračio je preko gomile dokumenata pre nego što je ponovo seo.

„Izgledaš premoreno od posla. Verovatno je to ono što volim kod tebe.“ Nasmehio se i Bruk je uhvatila sebe kako mu uzvraća osmeh.

Fišer je bio jedan od malog broja ljudi u FBI koga Bruk nije gledala s visine, i to bukvalno, jer je on imao bar dva metra. Oboje su bili otprilike istih godina, mada je Fišer bio njen pretpostavljeni u lancu komande, i bio je u Birou dve godine više. On je bio sposoban i samouveren. Takođe je bio i zgodan, pošto je zadržao kuždravu plavu kosu i vitku figuru još od svojih dana u Kaliforniji na UCLA. Nakon što je njen brak počeo da se raspada, Rejnoldsova je zamišljala kako bi to bilo biti u vezi sa razvedenim Fišerom. Čak i sad, zbog njegove neočekivane posete Rejnoldsova je bila srećna što je stigla da ode kući, istušira se i presvuče.

Fišer je skinuo sako, i košulja mu je bila zategnuta preko dugačkog torza. Znala je da je tek došao na posao, mada je uglavnom bio stalno prisutan.

„Žao mi je zbog Kena“, rekao je. „Bio sam van grada, inače bih došao tamo prošle noći.“

Rejnoldsova se igrala nožem za otvaranje pisama, koji je bio položen na sto. „Ne onoliko koliko je meni žao. A niko od nas se po žalosti ne može ni približiti En Njumen.“

„Razgovarao sam sa SAC-om“, rekao je Fišer, misleći na specijalnog agenta zaduženog za slučaj, „ali hoću da mi ti ispričaš šta se desilo.“

Nakon što mu je ispričala ono što je znala, on je protrljao bradu. „Očigledno je da oni znaju da ih tražite.“

„Tako izgleda.“

„Niste baš odmakli sa istragom, zar ne?“

„Nismo ni blizu da predamo optužnicu državnom tužiocu, ako na to

misliš.“

„Znači, Ken je mrtav, a tvoj glavni i jedini svedok je nestao. Reci mi nešto o Fejt Lokhart.“

Brzo je podigla pogled, podjednako uznemirena njegovim izborom reči i ravnim tonom kojim ih je izgovorio.

On joj je uzvratio pogled, sa očima boje lešnika u kojima se mogla primetiti izvesna doza neprijateljstva, zaključila je Rejnoldsova. Ali, ona je znala da on sad i ne treba da joj bude prijatelj. Sad je predstavljao glavni štab.

„Imaš li nešto da mi kažeš, Pole?“

„Bruk, uvek smo bili iskreni jedno sa drugim.“ Zastao je i kuckao prstima po naslonu stolice kao da je pokušavao da komunicira sa njom Morzeovom azbukom.

„Znam da ti je Mesi sinoć dao malo vremena, ali svi su oni vrlo zabrinuti za tebe. Treba to da znaš.“

„Znam da u svetlu skorijih dešavanja...“

„Bili su zabrinuti i pre ovoga. Skorija dešavanja su samo povisila taj stepen brige.“

„Da li hoće da jednostavno odustanem od svega? Bože, pa to možda uključuje i ljude po čijim imenima su nazvane neke vladine zgrade.“

„Sve je to pitanje dokaza. Šta imaš bez Lokhartove?“

„Blizu smo, Pole.“

„Čija imena ti je još dala, pored Bjukenenovog?“

Rejnoldsova je izgledala smeteno na tren. Problem je bio u tome što im Lokhartova nije dala nijedno ime. Još uvek. Bila je suviše pametna da bi to uradila. To je čuvala za trenutak kad bi se pravio dogovor.

„Ništa određeno, za sada. Ali nabavićemo ih. Bjukenen nije poslovaio sa ljudima iz lokalnog školskog odbora. A opisala nam je i deo njegovog načina rada. Dok su na položaju, oni rade za njega, a kada više nisu, on im obezbedi poslove na kojima nemaju stvarnih obaveza, a gde dobijaju ogromne dolarske svote u plati i drugim beneficijama. Vrlo jednostavno. Jednostavno i briljantno. Količina detalja koju nam je ispričala sigurno nije izmišljena.“

„Ne sumnjam u njen kredibilitet. Ali još jednom te pitam, možeš li

dokazati slučaj? Odmah?“

„Radimo sve što je u našoj moći da pribavimo dokaze. Nameravala sam da tražim od nje da nosi prislušivač kada se sve ovo dogodilo, ali znaš da te stvari ne mogu da se požuruju. Da sam je suviše pritisnula, ili izgubila njeno poverenje, ostali bi bez ičega.“

„Da li želiš da čuješ moju hladnu i razumnu analizu? Fišer je njeno ćutanje shvatio kao pristanak. „Spominješ sve te bezimene ali moćne ljude, od kojih mnoge čekaju neke stvari u budućnosti ili već sad imaju spremne karijere za period posle javne službe. Šta je tu toliko neobično? To se stalno dešava, čuju se telefonom, ručaju zajedno, šapnu nekom u uvo za neku uslugu. Takva je Amerika. Gde je tu naš interes?“

„Ovo je veće od toga, Pole. Mnogo veće.“

„Da li hoćeš da kažeš da možeš da otkriješ stvarnu ilegalnu aktivnost, način na koji su manipulirali zakonodavstvom?“

„Ne baš.“

„Ne baš je tačan odgovor. To je kao da pokušavaš da dokažeš netačnu tvrdnju.“ Rejnoldsova je znala da je u pravu po tom pitanju. Kako da dokažeš da neko nije uradio nešto? Veliki deo sredstava koji su Bjukenenovi ljudi koristili da bi ispunili njegove planove su verovatno sredstva koja koristi svaki političar, i to legitimno. Ovde se radi o motivaciji. Zašto neko radi nešto, ne kako to radi. Zašto je nezakonito, a ne kako. Kao košarkaš koji se ne trudi suviše jer je potplaćen.

„Da li je Bjukenen direktor u tim nepoznatim firmama gde bivši, nepoznati političari dobijaju poslove? Da li tamo ima akcije? Da li je on dotirao novac? Da li je on u partnerstvu sa nekim od njih?“

„Zvučiš kao neki branilac“, rekla je ona oštro.

„To mi je upravo i namera. Zato što to jesu pitanja na koja ćeš morati da daš odgovore.“

„Nismo uspeli da pronađemo dokaze koji bi Bjukenena povezali sa bilo čim od toga.“

„Na čemu se onda zasniva tvoja teorija? Koji je tvoj dokaz da tu uopšte postoji neka veza?“

Rejnoldsova je krenula da priča, a zatim se zaustavila. Lice joj je pocrvenelo i u besu je prelomila na pola olovku koju je držala u ruci.

„Dozvoli da ja odgovorim na to umesto tebe“, rekao je Fišer. „Fejt Lokhart, tvoj nestali svedok.“

„Naći ćemo je, Pole. A onda smo ponovo u igri.“

„A ako je ne nađete? Šta onda?“

„Pronaći ćemo neki drugi način.“

„Možeš li da utvrdiš identitet podmićenih zvaničnika nezavisno od toga?“ Rejnoldsova je očajnički htela da odgovori potvrdno na to pitanje, ali nije mogla.

Bjukenen je u Vašingtonu već decenijama. Verovatno je radio sa gotovo svakim političarem i birokratom u gradu. Nemoguće je suziti listu bez Lokhartove.

„Sve je moguće“, rekla je odlučno. Odmahnuo je glavom. „Nije baš tako, Bruk“.

Rejnoldsova je pukla. „Bjukenen i njegovi saradnici su prekršili zakon. Zar se to uopšte ne računa?“

„Na sudu se ništa ne računa bez dokaza“, uzvratilo je.

Lupila je pesnicom po stolu. „Ja odbijam da verujem u to. Pored toga, postoje zakoni, samo treba da nastavimo da kopamo.“

„Vidiš, to je problem. Jedna je stvar kad bi mogla da radiš u potpunoj tajnosti. Ali ovako, velika istraga sa tako važnim ličnostima koje spominješ, nikako ne može ostati potpuno u tajnosti. A sada treba da se bavimo i istragom oko ubistva.“

„Što znači da može doći do curenja informacija“, rekla je Rejnoldsova, pitajući se da li Fišer smatra da je do toga već došlo.

„Što znači da kada kreneš na neke važne ljude, bolje ti je da budeš prokleta dobro sigurna u svoj slučaj pre nego što dođe do curenja informacija. Ne možeš ići u lov na takve ljude ukoliko nemaš municiju za medvede. Trenutno je situacija takva da ti je pištolj prazan, a nisam siguran da imaš gde da odeš da ga napuniš. U pravilniku Biroa lepo piše da se ne mogu juriti javni zvaničnici na osnovu glasina i naznaka.“

Hladno ga je pogledala kad je završio sa govorom.

„U redu, Pole, zašto mi ne bi rekao šta tačno očekujete da uradim?“

„Jedinica za nasilne zločine će te izveštavati o toku istrage. Ti treba da pronađeš Lokhartovu. Budući da su ta dva slučaja neodvojivo

povezana, predlažem saradnju.“

„Ne mogu da im kažem ništa u vezi sa našom istragom.“

„Ne tražim to od tebe. Samo treba da saraduješ sa njima da bi pomogla u rasvetljavanju Njumenovog ubistva. I da nađeš Lokhartovu.“

„A šta posle? Ako je ne budemo pronašli? Šta se dešava sa mojom istragom?“

„Ne znam, Bruk. Sad je teško pročitati listiće čaja.“

Rejnoldsova je ustala i pogledala kroz prozor. Gusti tamni oblaci su dan gotovo pretvorili u noć. Mogla je videti svoj i Fišerov odraz na prozoru. Nije uopšte skidao pogled s nje, ali je sumnjala da ga je u ovom trenutku imalo zanimalo kako izgleda njena pozadina i duge noge u crnoj suknji do kolena i odgovarajućim čarapama koje je nosila.

Dok je stajala, njene uši su uhvatile zvuk koji inače ne bi: „beli šum“. U važnim vladinim prostorijama prozori su predstavljali moguće izlaze za važne informacije, prvenstveno putem razgovora. Da bi zatvorili ovu rupu, postavljani su zvučnici na prozore u takvim prostorijama da bi prenosili napolje takav zvuk koji ne bi značio ništa bilo kome ko se možda nalazi napolju i vrebao sa najrazvijenijom opremom za prislušivanje. Zvučnici to postižu tako što emituju zvuk nalik zvuku malog vodopada, odakle i potiče naziv „beli šum“. Rejnoldsova se, kao i većina zaposlenih u takvim zgradama, navikla na zvuk koji se nalazio u pozadini, to je bio svakodnevni deo njenog života. Sad ga je čula zapanjujuće jasno. Da li je to bio znak koji je trebalo da joj kaže da počne da primećuje i druge stvari? Stvari i ljude koje je videla svakog dana i o kojima više nije razmišljala, prihvatajući da su ono za šta se izdaju? Okrenula se licem Fišeru.

„Hvala ti na poverenju, Pole.“

„Tvoja karijera je poprilično spektakularna. Ali javni život je sličan privatnom u jednom pogledu: radi se o sindromu 'šta si u poslednje vreme učinio za mene'. Ne želim ništa da ulepšavam, Bruk. Već sam počeo da čujem govorkanja.“

Prekrstila je ruke preko grudi. „Cenim tvoju potpunu , otvorenost“, rekla je hladno. „Ako me izvinite, videću šta mogu uskoro da uradim za vas, agente Fišer.“

Kada je ustao, Fišer joj je prišao i dotakao je lagano po ramenu. Rejnoldsova je malo ustuknula, još uvek osećajući bol od ujeda njegovih reči.

„Uvek sam te podržavao i nastaviću da te podržavam, Bruk. Nemoj da shvatiš ovo kao da te bacam vukovima. Ne radim to. Užasno te poštujem. Samo nisam želeo da budeš slepa u vezi sa ovom stvari. To ne zaslužuješ. Ovo je prijateljska poruka.“

„To je dobro znati, Pole“, rekla je bez entuzijazma.

Kada je došao do vrata, okrenuo se. „Za odnose sa medijima je zadužen WFO. Već su nam novinari postavljali pitanja. Za sad smo im rekli da je jedan agent ubijen na tajnom zadatku. Nismo im dali nikakve druge detalje, uključujući tu i njegovo ime. To neće moći tako još dugo. A kada brana popusti, nisam siguran ko će ostati suv.“

Čim je zatvorio vrata za sobom Rejnoldsova je osetila hladne trnce. Osećala se kao da su je suspendovali zbog toga što je nešto skrivila. Da li je to bila njena stara paranoja? Ili je to jednostavno samo razumno rezonovanje? Zbacila je cipele i koračala po kancelariji, pri tom gazeći po minama od papira. Ljuljala se na nogama, pokušavajući da prenese tu ogromnu napetost, koju je osećala u celom telu, ka podu. Nije bila ni blizu da u tome uspe.

Aerodrom koji je bio nedavno preimenovan u Nacionalni aerodrom Ronald Regan u Vašingtonu, i koji su svi iz okoline i dalje zvali jednostavno Nacionalni, tog je jutra bio izuzetno prometan. Ljudi su ga voleli zbog povoljnog položaja u odnosu na grad i brojnih letova u jednom danu, a mrzeli zbog zakrčenosti, kratkih pisti i oštrih zaokreta da bi se izbegao zabranjeni vazdušni prostor koji bi ljudima kidao stomake. Međutim, novi šljašteći aerodromski terminal, sa nizom kupola inspirisanih Džefersonom i glomaznim kompleksima garaža za parkiranje, sa pokretnim trakama do terminala, bili su vrlo podesni za umorne putnike koji su putovali avionom.

Li i Fejt su ušli na novi terminal i Li je spazio policajca koji je tuda patrolirao. Auto su ostavili na jednom od parkinga.

Fejt je takođe posmatrala pokrete policajca. Nosila je 'naočare' koje joj je Li dao. Stakla su bila obična, ali su one pomagale da joj se dodatno izmeni izgled. Dotakla je Lijevu ruku.

„Jesi l' nervozan?“

„Uvek. To mi daje neku oštrinu. Nadoknađuje ozbiljan nedostatak formalnog obrazovanja.“ Prebacio je njihove torbe preko ramena. „Ajde da popijemo po šolju kafe i sačekamo da se smanji red na šalteru za prodaju karata, da izvidimo stvari.“ Dok su tražili kafić, pitao je: „Znaš li možda kad imamo let odavde?“

„Idemo avionom do Norfolka, a zatim lokalnim avionom do Pajn Ajlenda, koji se nalazi blizu Outer Benksa u Severnoj Karolini. Letovi za Norfolk su prilično česti. Za lokalni avion do Pajn Ajlenda treba pozvati i unapred rezervisati karte. Kad kupimo karte za let do Norfolka, obaviću taj poziv i srediću to. On leti samo tokom dana.“

„Zašto?“

„Zato što ne koristi pravu pistu, pre nešto kao mali put. Bez svetala, tornja, i svega sličnog. Ima samo vetrokaz.“

„To je baš utešno.“

„Čekaj da pozovem i da sredim stvari oko kuće.“

Otišli su do telefona i Li je slušao kako je Fejt spremala stvari za

njihov dolazak. Spustila je slušalicu. „Sve je sređeno. Kad dođemo dole, možemo da iznajmimo automobil.“

„Za sad je sve u redu.“

„To je dobro mesto za odmor. Ne moraš da se viđaš ili pričaš sa nekim ako to ne želiš.“

„I ne želim“, rekao je Li čvrsto.

„Mogu li da ti postavim jedno pitanje“, rekla je Fejt dok su išli ka kafiću.

„Reci.“

„Koliko dugo me već pratiš?“

„Šest dana“, odmah je odgovorio, „tokom kojih si tri puta išla do kolibe, uključujući i prethodnu noć.“

Prethodna noć, razmišljala je Fejt. Da li je to stvarno sve? „I nisi se još javio svom poslodavcu?“

„Ne.“

„Zašto ne?“

„Volim da predajem nedeljne izveštaje, osim ako se ne desi nešto stvarno neobično. Veruj mi, da sam imao vremena, prethodna noć bi bila dovoljna za izveštaj svih izveštaja.“

„Kako si mislio da podneseš te izveštaje ako ne znaš ko te je unajmio?“

„Dobio sam broj telefona.“

„I nikako ga nisi proverio?“

Pogledao ju je zlovoljno. „Jok, zašto bi me to zanimalo? Mene zanimaju samo pare.“

Na licu joj se nalazio izgled krivice. „Nisam tako mislila.“

„Aha, sigurno.“ Malo je pomerio torbe i nastavio, „Postoji posebni imenik koji ti može dati odgovarajuću adresu ako imaš broj telefona.“

„I u ovim danima satelitskih telefona i mobilnih telefonskih mreža rasprostranjenih po celoj zemlji, ništa nisam pronašao. Pozvao sam taj broj. Mora da je bio namešten tako da prima samo pozive s moje strane zato što je rekao gospodinu Adamsu da ostavi poruku na kaseti. Takođe sam dobio i broj poštanskog sandučeta negde u Vašingtonu. Pošto sam tip čoveka koji je stvarno radoznao, i to sam proverio, ali sam otkrio da

se vodi na ime neke korporacije za koju nikad nisam čuo, sa lažnom adresom. Čorsokak.“ Pogledao ju je. „Ja svoj posao shvatam ozbiljno, Fejt. Ne volim da ulećem u zamke. Čuvene poslednje reči, zar ne?“

Zaustavili su se kod malog kafića, kupili kafu i pecivo i seli u jedan prazni ugao. Fejt je brzo udahнула vazduh dok je ispijala kafu i grickala pecivo s makom iz kojeg je curio buter. Možda je bio iskren prema njoj, ali je ipak bio povezan sa Denijem Bjukenenom. Jako joj je čudno bilo to što se sada bojala čoveka koji je bio njen idol. Da se stvari nisu tako mnogo promenile između njih prethodne godine, bila bi u iskušenju da pozove Denija. Ali sada je bila zbunjena, a užas prethodne noći je bio jasno prisutan u njenoj glavi. Pored toga, šta je trebalo da ga pita: Deni, da li si ti pokušao sinoć da me ubiješ? Ako jesi, molim te nemoj više, radim sa FBI da ti pomognem, stvarno. I zašto si unajmio Lija da me prati, Deni? Da, morala je da se odvoji od Lija, i to što pre.

„Reci mi šta je stajalo o meni u izveštaju koji si primio“, rekla je Fejt.

„Ti si lobista. Nekad si radila sa velikom ekipom, predstavljajući Forčun 500. Pre otprilike deset godina, ti i čovek po imenu Danijel Bjukenen ste otvorili svoju sopstvenu firmu.“

„Da li su spomenuti neki od naših sadašnjih clijenata?“ Nakrenuo je glavu. „Ne, je li to važno?“

„Šta znaš o Bjukenenu?“

„Izveštaj nije dao mnogo toga o njemu, ali sam ja otkrio nešto na svoju ruku, ništa što ti već ne znaš. Bjukenen je legenda na Kapitol Hilu. Poznaje svakoga, i svako njega zna. Učestvovao je u svim velikim bitkama, i pri tom zaradio tone novca. Pretpostavljam da ni ti nisi loše prošla.“

„Dobro sam prošla. Šta još znaš?“

Čudno ju je pogledao. „Zašto želiš da čuješ nešto što već znaš? Da li je Bjukenen nekako umešan u sve ovo?“

Sad je bio red na Fejt da pažljivo osmotri Lija. Ako se pravi glup, onda to čini na fenomenalan način, mislila je.

„Deni Bjukenen je častan čovek. Njemu dugujem sve što imam.“

„Zvuči kao da ti je dobar prijatelj. Ali nisi mi odgovorila na pitanje.“

„Retki su ljudi kao što je Deni. On je pravi vizionar.“

„A ti?“

„Ja sam samo pomagala da se njegova vizija ostvari. Možeš naći tuce ljudi kao što sam ja za samo deset centi.“

„Meni ne izgledaš kao da si tako obična.“ Fejt je otpila gutljaj kafe i nije odgovorila. „Pa, kako se postaje lobista?“

Fejt je sakrila zevanje i ponovo otpila gutljaj kafe. U glavi je počela da oseća lupanje. Nikad joj nije bilo potrebno mnogo odmora, dok je išla svuda po svetu, dremajući po avionima. Ali sada je želela da se sklupča pod sto i spava narednih deset godina. Možda je njeno telo reagovalo na poslednjih dvanaest sati užasa tako što se zatvaralo, i predavalo. Molim te, nemoj da me povrediš.

„Mogla bih da te lažem i da kažem da sam htela da izmenim svet. To je ono što svi kažu, zar ne?“ Izvukla je bočicu s aspirinima iz torbe, ubacila dva u usta i progutala ih s kafom. „U stvari, sećam se da sam gledala saslušanja oko Votergejt afere kad sam još bila dete. Svi oni jako ozbiljni ljudi u toj prostoriji. Svi ti sredovečni ljudi s ružnim širokim kravatama, naduvenim licima, lošim frizurama, koji su pričali u te čudne velike mikrofone, i advokati koji su šaputali jedan drugome u uvo. Svi mediji i ceo svet koncentrisani na jednom mestu. Ono što je za ostatak zemlje bilo grozno, meni je izgledalo užasno kul. Ta neverovatna moć!“

Blago se nasmejala gledajući u svoju šolju kafe. „Moja poremećena duša. Kaluđerice su bile u pravu oko mene. Jedna pogotovo, sestra Odri En, ona je čvrsto verovala da je moje ime bogohuljenje. 'Draga Fejt', rekla bi, 'poslušaj svoje hrišćansko ime, a ne đavolje porive'.“

„Znači, ti si predvodila pobune?“

„Nekako mi je ušlo u naviku da budem zla. Tata nas je stalno selio, a ja sam bila dobra u školi, iako sam pravila pakao van nje. Otišla sam na dobar koledž i završila u Vašingtonu sa svim onim sećanjima o apsolutnoj moći koja su mi se motala po glavi. Nisam imala ni najblažeg pojma šta da radim sa sobom, ali sam znala da očajnički želim da uđem u tu igru. Dobila sam posao kod novopečenog senatora na Kapitol Hilu i zapala za oko Deniju Bjukenenu. Unajmio me je, valjda je video nešto u

meni. Mislim da mu se svideo moj duh, upravljala sam uredom senatora sa čitavih svojih dva meseca iskustva. Način na koji nisam htela da ustuknem ni pred kim, čak ni pred predsedavajućim.“

„Verujem da je to impresivno za nekog ko je tek izašao iz koledža.“

„Moja filozofija je bila da, posle kaluđerica, političari i nisu predstavljali neki izazov.“

Li je uspeo da se nasmeši. „Drago mi je što sam ja išao u državnu školu.“ Na trenutak je skrenuo pogled. „Nemoj da se osvrćeš, ali FBI kruži unaokolo.“

„Šta?“ Brzo je okrenula glavu i gledala svuda oko sebe, Li je prevrnuo očima. „O, da, to je bilo dobro.“

„Gde su?“

Lagano je udario po stolu. „Nigde. I svugde. Federalci ne šetaju unaokolo noseći značke na čelima. Ne možeš da ih primetiš.“

„Pa, zašto si onda dođavola rekao da kruže unaokolo?“

„To je bio mali test. A ti ga nisi položila. Ja mogu da uočim federalce, ponekad, ne uvek. Ako ti to ikad ponovo kažem, neću se zezati. Oni će biti prisutni. A ti ne smeš reagovati na način na koji si sad reagovala. Ponašaj se normalno, uz lagane pokrete. Kao lepa žena koja je na odmoru sa svojim dečkom. Razumeš?“

„U redu, dobro. Samo nemoj više da me tako prepadaš. Nervi mi nisu u baš savršenom stanju.“

„Čime ćeš platiti karte?“

„Čime bi trebalo da platim?“

„Kreditnom karticom. Onom koja se vodi na tvoje drugo ime. Ne treba da se razbacuješ unaokolo gomilom keša. Ako platiš kartu u jednom pravcu kešom za let koji polazi danas, to bi moglo da predstavlja znak za uzbunu u avio-kompaniji.

Trenutno je bolje privući što manje pažnje. Uzgred, koje je? Mislim na tvoje drugo ime.“

„Suzan Blejk.“

„Lepo ime.“

„Suzan je bilo ime moje majke.“

„Bilo? Preminula je?“

„Oboje mojih roditelja. Majka, kad sam imala jedanaest godina. Otac, šest godina kasnije. Nemam braće ni sestara. Bila sam sedamnaestogodišnje siroče.“

„To je sigurno bilo teško.“

Fejt nije ništa govorila neko vreme. Uvek joj je bilo teško da priča o prošlosti, tako da je to retko radila. A stvarno nije poznavala ovog čoveka. Ipak, bilo je nečega u Liju Adamsu što je ulivalo poverenje i sigurnost. „Stvarno sam volela majku“, počela je. „Ona je bila dobra žena i dugo je patila, zbog tate. I on je bio dobra osoba, ali jedan od onih ljudi koji uvek imaju neki plan, neki način da zarade pare na brzinu uz pomoć svojih ludih ideja. A kad bi mu plan propao, a uvek jeste, morali bismo da spakujemo stvari i da nastavimo dalje.“

„Zašto ste morali dalje?“

„Zato što bi i drugi ljudi izgubili novac učestvujući u tatinim velikim planovima. A onda bi bili razumljivo uznemireni zbog toga. Selili smo se četiri puta pre nego što mi je majka umrla. Još pet puta nakon toga. Mama i ja smo se molili za tatu svakog dana. Baš pre nego što je umrla, rekla mi je da se brinem o njemu, mada sam imala samo jedanaest godina.“

Li je odmahnuo glavom. „Ne mogu čak ni da zamislim tako nešto. Moji roditelji žive u istoj kući već pedeset godina. Kako si uspela da preživiš nakon smrti tvoje majke.?”

Reči su sada nekako lakše izlazile Fejt. „Nije bilo tako teško kao što misliš. Mama je volela tatu ali je mrzela njegov način života, njegove planove i sve te selidbe. Ali on nije imao nameru da se menja, tako da nisu baš predstavljali najsrećniji par za život. Bilo je vremena kad sam stvarno mislila da će ga ubiti. Kad je umrla, onda smo se u nekoj meri moj tata i ja borili protiv ostatka sveta. Obukao bi me u jedini lep komad odeće koji sam imala i pokazivao me svim svojim mogućim partnerima. Verovatno bi ljudi pomislili, ne može valjda ovaj čovek da bude tako loš, sa tom malom devojčicom i drugim stvarima? Kad sam napunila šesnaest godina čak sam mu pomagala da sklapa poslove. Brzo sam odrasla. Pretpostavljam da sam tako razvila svoj brzi jezik i jaku kičmu. Naučila sam kako da se stojim na svojim nogama.“

„Prilično neobično obrazovanje“, Li je prokomentarisao. „Ali verujem da ti ono dobro služi kao lobisti.“

Oči su joj se ovlažile. „Kad god bismo krenuli na neki sastanak, rekao bi: 'Ovo je onaj pravi, Fejt, draga. Osećam to tačno ovde', i stavio bi ruku na srce. 'Ovo je za tebe devojčice. Tata voli svoju Fejt'. A ja sam mu verovala svaki prokleti put.“

„Zvuči kao da te je na kraju stvarno povredio“, rekao je Li tiho.

Fejt je tvrdoglavo odmahнула glavom. „Nije on stvarno hteo da prevari ljude. Ne radi se tu o Ponzijevim planovima ili nečem takvom. On je iskreno verovao da će njegove ideje uspeti. Ali one nikad nisu uspevale i mi bismo se selili dalje. A nikako nismo ništa zarađivali. Bože, koliko smo puta prespavali u autu. Sećam se koliko bi se puta tata uvukao na zadnja vrata nekog restorana odakle bi izašao nekoliko minuta kasnije sa večerom koju je nekako iznudio od njih. Sedeli bismo na zadnjem sedištu i jeli. On bi gledao u nebo, pokazujući mi sazvežđa. Nije završio čak ni srednju školu, ali je znao sve o zvezdama. Govorio je da ih je dovoljno jurio kroz ceo život. Sedeli bismo tako do duboko u noć, a tata bi mi govorio da će se stvari poboljšati. Tamo negde niz put.“

„Zvuči kao da je bio čovek koji je mogao da se uvuče bilo gde uz pomoć razgovora. Verovatno bi bio dobar privatni detektiv.“

Fejt se nasmešila dok je dalje razmišljala o prošlosti. „Ušla bi u banku s njim i za pet minuta on bi svakog znao po imenu, pio bi kafu, razgovarao sa upravnikom banke kao da ga zna ceo život. A odande bi izašli sa pismom sa preporukama i spiskom lokalnih bogataša koje bi tata mogao da nagovori da ulažu u njegove planove. Imao je to nešto u sebi. Svi su ga voleli. Dok ne bi izgubili novac. A i mi bi uvek izgubili i ono malo što smo imali. Tata je jako pazio na to da i njegove pare budu ulagane u posao. On je zapravo bio jako pošten.“

„Izgleda da ti još uvek nedostaje.“

„I nedostaje mi“, rekla je ponosno. „Nazvao me je Fejt jer je mislio da ne može da propadne ako je vera na njegovoj strani.“ Na to je Fejt zatvorila oči, a suze su joj tekle niz obraze.

Li je izvukao salvetu iz držača i gurnuo je u njenu ruku. Obrisala je oči.

„Izvini“, rekla je. „Nikad ranije ni sa kim nisam pričala o ovome.“

„U redu je, Fejt. Ja dobro slušam.“

„U Deniju sam ponovo otkrila mog tatu“, rekla je, prokašljavajući se i širom otvarajući oči. „I on poseduje to nešto u sebi. Irsku odvažnost. Može doći do svakoga uz pomoć razgovora. Poznaje sve pristupe, zna sve odgovore. Odbija da ustukne pred bilo kim. Mnogo me je toga naučio. I i to ne samo o lobiranju. O životu. Ni njemu nije bilo lako detinjstvo. Imamo mnogo toga zajedničkog.“

Li se nasmešio. „Znači, od prevara sa tatom, do lobiranja u Vašingtonu?“

„Neko bi rekao da mi se nije promenio opis posla.“ Fejt se nasmejala sopstvenim rečima.

„A neko drugi bi rekao da iver nije pao daleko od klade.“

Zagrizla je svoje pecivo. „Kad smo već kod istinitih ispovedanja, reci mi nešto o svojoj porodici.“

Li se zavalio u stolicu. „Četvoro od jednih i četvoro od drugih. Ja sam broj šest.“

„Bože! Osmoro dece. Tvoja majka mora da je svetica.“

„Oboje smo ih namučili dovoljno za deset života.“

„Znači, oboje su još uvek živi.“

„Dobro se drže. Svi smo sada dosta bliski, iako smo ponekad tokom odrastanja imali problema. Dobri su kao podrška kad neke stvari zakažu. Pomoć je udaljena samo za jedan poziv telefonom. Obično je to tako. Mada, ne i ovaj put.“

„To zvuči lepo. Baš lepo.“ Fejt je okrenula glavu.

Li ju je prodorno gledao i s lakoćom čitao njene misli. „I porodice imaju svoje probleme, Fejt. Razvodi, ozbiljne bolesti, depresija, teška vremena, sve smo to iskusili. Moram da ti kažem da bih ponekad voleo da sam jedinac.“

„Ne, ne bi to voleo“, rekla je autoritativno. „Možda misliš da bi to voleo, ali ne bi, veruj mi“

„Da.“

Bila je zbunjena. „Šta da?“

„Da, verujem ti.“

Polako je progovorila, „Znaš, s obzirom da si paranoični privatni detektiv, prilično brzo se sprijateljuješ. Otkud znaš, mogla bih biti i masovni ubica.“

„Da si stvarao loša, federalci bi te zadržali u pritvora.“

Spustila je svoju šolju i nagla se ka njemu, krajnje ozbiljna. „Hvala ti što si to primetio. Ali čisto da razjasnimo nešto, nikad nisam čak ni mrava zgazila u celom svom životu, i još uvek ne smatram da sam kriminalac, ali shvatam da je FBI mogao da me strpa u zatvor da je hteo. Čisto da to razjasnimo“, rekla je ponovo. „Sad, da li još uvek hoćeš sa mnom na taj avion?“

„Apsolutno. Sad si mi stvarno probudila radoznalost.“

Uzdahnula je i naslonila se gledajući niz prolaz na terminalu. „Nemoj da se osvrćeš ali u ovom pravcu ide dvoje ljudi koji užasno liče na FBI.“

„Ozbiljno?“

„Za razliku od tebe, ja ne bih ni pokušala da se šalim sa takvim stvarima.“ Sagnula se i preturala neko vreme po torbi. Nakon nekoliko trenutaka nervoze, uspravila se kad je par prošao pored njih, a da ih nije ni pogledao.

„Li, s obzirom na ono što su verovatno otkrili, moguće je da tragaju za muškarcem i ženom. Zašto ti ne bi ostao ovde dok ja odem da kupim karte? Naći ćemo se kod sigurnosne kapije.“

Li je bio neodlučan. „Čekaj da razmislim.“

„Mislila sam da si rekao da mi veruješ.“

„I verujem ti.“ Za trenutak je zamislio Fejtinog oca kako stoji pred njim, i traži mu novac. I proklet bio Li ako ne bi posegao u džep za novčanikom.

„Čak i poverenje ima svoje granice, zar ne? Znaš šta, zadrži torbe. Meni treba samo moja tašna. Ako si stvarno zabrinut, odavde možeš jasno da vidiš sigurnosni ulaz. Ako bih pokušala da ti pobegnem, imaš me na čistini. A sigurna sam da možeš da trčiš mnogo brže od mene.“ Ustala je. „A znaš da ne mogu sada da pozovem FBI, je l' tako?“

Gledala ga je još neko vreme, očigledno ga izazivajući da dovede u pitanje njeno razmišljanje.

„U redu.“

„Koje je tvoje novo ime? Potrebno mi je da ti kupim kartu.“

„Čarls Rajt.“

Namignula mu je. „A prijatelji te zovu Čak?“

Izveštačeno se nasmejao, a Fejt se okrenula i nestala u gomili.

Čim je nestala, Li je zažalio zbog svoje odluke. Jeste ostavila svoju torbu, ali u njoj se nalazilo samo nekoliko komada odeće, i to one koju joj je on dao! Njena tašna je bila kod nje, što znači da je imala ono što joj je bilo stvarno potrebno: lažne isprave i svoje pare. Da, on je odavde mogao da vidi sigurnosni ulaz, ali šta ako ona jednostavno izađe na glavni ulaz? Šta ako upravo to uradi? Bez nje nije imao ništa. Osim nekih opasnih ljudi koji su sada znali gde on živi. Ljudi koji bi jako uživali u lomljenju njegovih kostiju, jedne po jedne, dok im on ne bi rekao ono što zna, što je bilo ništa. Ne bi bili oduševljeni tim odgovorom. Sledeća stanica: standardna sahrana u nekoj rupi. To mu je bilo dovoljno.

Li je skočio na noge, zgrabio torbe i pošao za njom.

Začulo se kucanje na vratima Rejnoldsove. Koni je proturio glavu unutra. Rejnoldsova je razgovarala telefonom, ali mu je pokazala rukom da uđe unutra.

Koni je držao dve šolje kafe. Stavio je jednu pred Rejnoldsovu, zajedno sa dva paketića mleka i šećerom. Uzvratila mu je zahvalnim smeškom. Seo je i pijuckao kafu dok nije završila razgovor.

Rejnoldsova je spustila slušalicu i počela da meša kafu. „Jako bih volela da čujem neke dobre vesti, Koni.“

Primetila je da je i on otišao kući, istuširao se i presvukao. Lutanje kroz šumu po noći mu je verovatno dosta oštetilo odelo, pretpostavljala je. Kosa mu je još uvek bila vlažna i zbog toga je izgledala više seda nego inače. Rejnoldsova je stalno zaboravljala da je on čovek u pedesetima. Koni se nikako nije menjao, uvek je bio visok, uvek kršan, on je bio stena istrošena nevremenom za koju bi se ona držala kad bi je vrtlog vukao nadole. Kao što je to bilo sada.

„Hoćeš li da te lažem, ili da ti kažem istinu?“

Rejnoldsova je otpila gutljaj kafe, uzdahnula i zavalila se u stolicu. „Trenutno nisam više sigurna.“

Nagnuo se i postavio svoju kafu na njen sto.

„Obradio sam mesto zločina sa momcima iz VCU. Tamo sam i počeo u radim u Birou, znaš. Bilo je baš kao u stara vremena.“ Naslonio je dlanove na kolena i savio svoj široki vrat da bi razradio ukočenost. „Dođavola, leđa me bole kao da je ReI dži Vajl skakao po njima. Postajem suviše star za ovaj posao.“

„Ne smeš se povući. Ne bih mogla da radim bez tebe.“

Koni je podigao svoju šolju s kafom. „To samo tako kažeš.“

Bilo je očigledno, međutim, da su mu njene reči prijale. Naslonio se, otkopčao sako i pustio da mu se stomak opusti. Sačekao je da prođe otprilike minut dok je, po svoj prilici, sabirao misli.

Rejnoldsova je strpljivo čekala. Znala je da Koni nije došao do nje da mlati praznu slamu. To nije činio ni sa kim. Rejnoldsova je naučila da je iza svega što je ovaj čovek radio stajao neki poseban razlog. Koni je

bio pravi veteran što se tiče birokratije i, shodno tome, stalno je sa sobom nosio rokovnik. Dok se potpuno oslanjala na njega zbog njegovog iskustva na terenu i njegovih instikata, Rejnoldsova nikad nije gubila iz vida činjenicu da je ona mlađa, manje iskusna, ali je ipak njegov šef, to je sigurno bila njegova bolna tačka. A povrh toga, ona je bila i žena, i to u polju gde ih nije bilo mnogo na njenom odgovornom položaju. Stvarno nije mogla da krivi Konija ako je osećao ogorčenost prema njoj. Ali on nikad nije rekao neku lošu reč o njoj, niti je ikad slabo odradio neki zadatak da bi ona izgledala loše. Potpuno suprotno tome, on je bio metodičan do krajnjih granica, i pouzdan kao izlazak sunca. Ipak, morala je da se pripazi.

„Video sam se s En Njumen jutros. Zahvalna ti je što si otišla do nje sinoć. Rekla je da si je stvarno utešila.“

Ovo je iznenadilo Rejnoldsovu. Možda je ta žena i nije krivila. „Prihvatila je to onako kako bi se očekivalo od svakoga.“

„Čuo sam da je i direktor bio tamo. To je bilo lepo s njegove strane. Znaš da se Ken i ja odavno poznajemo.“ Lako je mogla pročitati izraz na Konijevom licu. Ako bi on uhvatio ubicu pre nego što bi to učinio VCU, moguće je da ne bi bilo potrebe za suđenjem.

„Znam. Nisam ni razmišljala o tome koliko teško ovo mora biti za tebe.“

„Ima dovoljno stvari o kojima treba da razmišljaš. Pored toga, ja sam poslednja osoba o kojoj treba da brineš.“

Koni je progutao gutljaj kafe. „Ubica je ranjen. Odnosno, bar tako izgleda.“ Rejnoldsova se u trenu nagnula napred. „Sve mi ispričaj.“

Koni se odmah osmehnuo. „Ne želiš da sačekaš pismeni izveštaj od VCU?“

Prebacio je jednu nogu preko druge usput popravljajući manžete na patalonama.

„Bila si u pravu što se tiče pozicije na kojoj se nalazio ubica. Pronašli smo krv, i to veliku količinu krvi u šumi iza kuće. Uradili smo grubu procenu putanje metka. Ta pozicija se poklapa sa mestom odakle je, po analizi, metak verovatno došao. Pratili smo trag najbolje što smo mogli, ali smo ga izgubili u šumi nakon pedesetak metara.“

„Koliko je tačno bilo krvi? Dovoljno da mu je ugrožen život?“

„Teško je reći. Bilo je mračno. Jedan tim je upravo tamo i nastavlja potragu. Detaljno pretražuju travnjak u potrazi za zrnom koje je ubilo Kena. Takođe vrše pretres okoline, mada je mesto toliko izolovano da sumnjam da će im se to isplatiti.“

Rejnoldsova je duboko uzdahnula. „Ako bi našli leš, to bi i pojednostavilo i zakomplikovalo stvari.“

Koni je zamišljeno klimnuo glavom. „Vidim šta hoćeš da kažeš.“

„Jeste li uzeli uzorak krvi?“

„Upravo se obrađuje u laboratoriji. Ne znam koliko će i nam to značiti.“

„U najmanju ruku će nam potvrditi da li je ljudska ili ne.“

„U pravu si. Možda ćemo naći samo lešinu jelena. Ali sumnjam u to.“ Rejnoldsova je upitno podigla glavu. „Ništa konkretno“, odgovorio je na njenu reakciju, „čisto moj osećaj.“

„Ako je taj čovek ranjen, to bi trebalo da nam pomogne ne da ga lakše nađemo.“

„Možda. Ako mu je bila potrebna pomoć lekara, sigurno nije bio tako glup da ode do najbliže ambulante. Oni obavezno prijavljuju rane od metka. A ne znamo ni koliko je jako povređen. Možda je to bila samo rana u mesu koja je obilno krvarila. Ako je tako, mogao ju je zaviti, otići na avion i puf. Nema ga više. Mislim, sva smo mesta pokrili, ali ako je išao privatnim avionom onda imamo problem. Najverovatnije je već odavno otišao.“

„Ili je možda mrtav. Očigledno je promašio osnovnu metu. Onaj koji ga je unajmio neće biti srećan zbog toga.“

„Tačno.“

Rejnoldsova je prekrstila ruke dok je razmišljala o sledećoj stvari o kojoj je htela da razgovara. „Koni, Ken nije pucao iz svog pištolja.“

Koni je očigledno već razmišljao o tom problemu pošto je rekao: „Što znači da je, ako se potvrdi da je krv ljudska, sinoć kod kolibe definitivno bila prisutna i četvrta osoba. I ta osoba je pucala u ubicu.“ Umorno je odmahnuo glavom. „Sranje, samo slušaj šta pričamo, sve to zvuči ludo.“

„Ludo, ali očigledno istinito, uzimajući u obzir poznate nam činjenice. Razmisli o ovome. Da li je možda ta četvrta osoba ubila Kena? A ne čovek koji je ranjen?“

„Ne verujem u to. VCU traga za čaurama u šumi odakle se misli da je došao drugi pucanj, da bi to potvrdili. Ako je došlo do bitke pištoljima između dva nepoznata čoveka, onda će verovatno pronaći još jedan set praznih čaura.“

„No, možda prisustvo te četvrte osobe može da objasni otključana vrata i aktivirane kamere.“

Uspravio se. „Da li ste otkrili nešto na kaseti? Mora da se vidi neko lice ili već nešto.“

„Jednostavno rečeno, neutralizovani smo.“

„Molim?“

„Ne pitaj. Za sad ne možemo da računamo na kasetu.“

„Pa to je sranje. To nam ne ostavlja mnogo toga.“

„Tačnije, to nam ostavlja Fejt Lokhart.“

„Pokrili smo sve aerodrome, železničke i autobuske stanice, i agencije za iznajmljivanje automobila. Takođe i njenu firmu, mada ne verujem da bi otišla tamo.“

„Slažem se. U stvari, možda je odatle došao metak“, rekla je Rejnoldsova polako.

„Bjukenen?“

„Volela bih kad bismo to mogli da dokažemo.“

„Ako nađemo Lokhartovu, možda i možemo. Ona nam može poslužiti kao izvesna prednost.“

„Nemoj na to da računaš. Kada ti neko skoro otkine glavu, to te natera da preispitaš svoje prioritete“, rekla je suvo Rejnoldsova.

„Ako su se Bjukenen i njegovi ljudi ustremili na Lokhartovu, onda mora da su se ustremili i na nas.“

„To si već rekao. Krtica? Ovde?“

„Negde ima krtica. Ovde ili kod Lokhartove. Možda je ona uradila nešto što je učinilo Bjukenena sumnjivim. Sudeći po raznim pričama, tip je prepreden kao đavo. Poslao je nekoga da je prati. Taj je video kada se sastala sa tobom kod one kuće. Kopao je malo dublje, otkrio istinu i

dogovorio se da je smakne.“

„Volela bih da više verujem u to nego da nas je neko odavde prodao.“

„I ja bih to voleo. Ali činjenica je da svaka agencija koja sprovodi zakon ima u sebi kukolja.“

Rejnoldsova se na kratko pitala da li Koni sumnja u nju. Svako ko radi za FBI, od specijalnih agenata do pomoćnog osoblja, ima status strogo poverljive osobe. Kad se prijavite za posao u Birou, timovi agenata počnu da istražuju svaki delić vaše prošlosti, bez obzira na to koliko on nevažan bio, i pričaju sa svakim ko vas je ikad poznao. Svakih pet godina vrši se puna i temeljna provera svih trenutno zaposlenih ljudi u FBI-ju. U međuvremenu se svaka sumnjiva aktivnost u koju je umešan zaposleni u Birou ili neka primedba na osobe koje postavljaju sumnjiva pitanja zaposlenima treba prijaviti dežurnom za obezbeđenje u odseku tog zaposlenog. To se nikad nije desilo Rejnoldsovoj, hvala Bogu. Njen dosije je bio čist.

Ako bi postojala sumnja u krticu ili neku drugu vrstu narušavanja bezbednosnog sektora, to bi verovatno istražio ured za odgovornost na poslu, a možda bi i osumnjičeni zaposleni morao da ide na ispitivanje detektorom laži. Pored toga, Biro je uvek pazio na znake koji bi ukazivali da neki zaposleni ima nezgodne lične ili poslovne probleme koji bi ga učinili podložnim mitu ili uticaju sa neke strane.

Rejnoldsova je znala da Koni dobro stoji s finansijske strane. Žena mu je umrla pre dosta godina od bolesti koja je iscrpla njihova sredstva, ali je on živeo u lepoj kući koja je vredela mnogo više nego što ju je on platio. Njegova deca su završila koledže, a njega je spremno čekala penzija. Sve u svemu, mogao se nadati mirnom povlačenju iz službe.

S druge strane, Rejnoldsova je znala da su njen lični život i finansije u užasnom stanju. Pare za koledž? Dođavola, biće srećna ako bude mogla da priušti školarinu za prvi razred privatne škole. A uskoro neće imati ni kuću u svom vlasništvu. Ona se prodaje zbog razvoda. Apartman koji je merkala je otprilike bio veličine onog koji je iznajmila kad je završila koledž. Bio bi udoban za jednu osobu. Za odraslu osobu sa dvoje energične dece udobno bi ubrzo postalo skućeno. A da li može

priuštitu sebi da zadrži svoju dadilju? Kako sme da ne uradi tako kad se uzme u obzir njeno radno vreme? Ne može da ostavi decu samu, noću.

U bilo kom drugom poslu ona bi bila među prvih deset na listi za brzo otpuštanje. Ali u FBI-ju, broj razvoda je bio toliki da njena bračna katastrofa nije bila ni zabeležena na radaru Biroa. Karijera u FBI-ju, jednostavno, često nije išla zajedno sa srećnim porodičnim životom.

Na trenutak je zatvorila oči kad je otkrila da ju je Koni još uvek posmatrao. Da li je stvarno sumnjao u to da je ona krtica? Uzrok smrti Kena Njumena? Znala je da je sve to izgledalo loše. Upravo one noći kada je naredila Njumentu da je menja kod Lokhartove, on je ubijen. Znala je da je Pol Fišer razmišljao o tome, a bila je poprilično sigurna da i Koni upravo misli o istom.

Sabrala se i rekla: „Nema mnogo toga što sad možemo učiniti oko ove teorije o krtici. Hajde da se usredsredimo na ono što možemo da uradimo.“

„Dobro. Koji je onda, naš sledeći potez?“

„Da pojačamo istragu na svim poljima, koliko god to možemo. Da nađemo Lokhartovu. Nadajmo se da će upotrebiti kreditnu karticu za avionsku ili voznu kartu. Ako to uradi, naša je. Moramo se makar malo potruditi da pronademo ubicu. Treba da postavimo senku Bjukenenu. Da osposobimo kasetu i vidimo ko je bio u onoj kući. Ti ćeš biti veza sa VCU. Imamo dosta niti, samo treba da se uhvatimo za jednu ili dve od njih i čvrsto se držimo.“

„Hej, zar nije uvek tako?“

„Sad smo stvarno u škripcu, Koni.“

Zamišljeno je klimnuo glavom. „Čuo sam da je Fišer bio ovde. Pretpostavljam da je svratio da te vidi.“

Rejnoldsova nije na to odgovorila i Koni je dalje nastavio.

„Pre trinaest godina sam bio na čelu zajedničke tajne operacije protiv droge, sa DEA, u Braunzvilu, u Teksasu.“ Zastao je na trenutak kao da se pita da li da nastavi dalje ili ne. „Naš zvanični cilj bio je da se preseče put kokaina preko meksičke granice. Naš nezvanični cilj bio je da se ispuni naša misija, a da pri tom meksička vlada ne ispadne loša. Zbog toga smo imali otvorenu vezu za saradnju sa našim pandanima u

Meksiko Sitiju. Možda i suviše ovorenu, jer je korupcija bila jako raširena sa južne strane granice na svim nivoima. Ali radilo se na taj način da su i meksičke vlasti mogle da podele slavu sa nama nakon što bi mi sve obavili i sredili kretene na čelu kartela. Nakon dve godine rada, planirano je veliko hapšenje. Ali, saznalo se za naše planove i moji ljudi su upali u zasedu u kojoj su dvojica od njih poginuli.“

„O, moj bože. Čula sam za taj slučaj, ali nisam znala da si ti učestvovao u njemu.“

„Ti si tada verovatno još brusila zube u Kvantiku.“

Rejnoldsova nije znala da li je to bilo podbadaње ili ne, ali je odlučila da ne odgovori na to.

„Bilo kako bilo, nakon što se sve to desilo, posetio me je jedan od mladih ambicioznih tipova iz glavnog štaba koji nije znao koji kraj pištolja se drži u ruci, i koji me je učtivo obavestio da ću ja nastradati ako ne ispravim stvari. Ali tu je postojao i jedan uslov. Ako bih saznao da su nas prodali naši prijatelji u Meksiku, to ne bih mogao da navedem kao rešenje. Zbog međunarodnih odnosa, tako mi je rečeno. Trebalo je jednostavno da se bacim na mač za dobro sveta.“ Konijev glas je pomalo zadržtao dok je izgovarao ove poslednje reči.

Rejnoldsova je primetila da je usporeno disala. Nije ličilo na Konija da ovoliko priča. Njegova slika bi se s pravom mogla naći u rečniku uz reč 'ćutljiv'.

Otpio je veliki gutljaj kafe i obrisao usta gornjim delom dlana.

„Dakle, šta misliš, šta se dogodilo? Pratio sam trag sve do vrha meksičke policije i stavio jedan veliki znak X na čela tih kopiladi i otišao odatle. Ako moji nadređeni nisu hteli da urade ništa povodom toga, onda dobro. Ali proklet bio ako sam hteo da preuzmem krivicu zbog sranja koje je neko drugi uradio.“ Mirno ju je posmatrao.

„Međunarodni odnosi“, rekao je, dok mu se kiseo osmeh pri tom pojavio na licu. Naslonio je laktove na njen sto.

Da li joj je on ovo postavljao izazov? pitala se Rejnoldsova. Da li je nameravao da stavi znak X na njeno čelo, ili ju je izazivao da ga ona stavi na njegovo?

„To je otad bio moj zvanični moto“, rekao je.

„Šta to?“

„Zajebi međunarodne odnose!“

Po aerodromskom terminalu su šetali i članovi FBI i CIA, s tim što prva grupa uopšte nije bila svesna prisustva druge. Tornhilovi ljudi su takođe imali tu prednost što su znali da zajedno sa Fejt Lokhart najverovatnije putuje i Li Adams. Agenti FBI su tragali samo za ženom.

Li je ne znajući prošao pored dvojice agenata FBI koji su izgledali kao biznismeni, s aktovkama i Vol Strit žurnalima. I oni su bili potpuno nesvesni njegovog prisustva. Fejt je prošla pored istih agenata samo trenutak ranije.

Li je usporio kako se približavao glavnom šalteru za prodaju karata. Fejt se nalazila tamo i pričala je sa službenicom. Ovo je za sad dobro izgledalo. Odjednom je osetio krivicu zato što joj nije verovao. Pomerio se do jednog ugla i čekao.

Fejt je na šalteru pokazala svoje nove dokumente i kupila tri karte. Dve karte su bile na ime Suzan Blejk i Čarlsa Rajta. Žena je samo preletela pogledom preko njene fotografije. Hvala Bogu na tome, mada je Fejt pretpostavljala da ljudi retko liče na slike iz svojih dokumenata. Avion za Norfolk kreće za otprilike četrdeset i pet minuta. Treća karta koju je kupila je bila na ime Fejt Lokhart. Bila je za let do San Franciska sa presedanjem u Čikagu. Taj ovion je kretao za četrdeset minuta. Primetila je to na monitorima. Zapadna obala, veliki grad. Mogla bi se izgubiti, voziti se niz obalu, možda se čak i uvući u Meksiko. Nije bila sigurna kako bi uspela u tome, ali treba ići korak po korak.

Fejt je objasnila da kupuje kartu do San Franciska za svoju šeficu, koja će uskoro stići.

„Moraće da požuri“, rekla je službenica. „Mora još da prijavi prtljag. A ukrcavanje će početi za desetak minuta.“

„To neće biti problem“, Fejt ju je uveravala. „Ona nema prtljaga tako da može odmah na ukrcavanje.“

Službenica joj je predala kartu. Fejt je računala da nema opasnosti u tome što koristi svoje pravo ime na karti zato što je sve karte platila svojom kreditnom karticom koja se vodila na ime Suzan Blejk. Jedino je još morala da se prijavi sa svojom pravom ličom kartom. Znači Fejt

Lokhart, ili ništa. Sve će biti u redu.

Nije mogla više da pogreši.

Dok je Li posmatrao Fejt, jedna misao mu je munjevito prošla kroz glavu. Njegov pištolj! Morao je da ga prijavi pre nego što prođe kroz sigurnosna vrata, u suprotnom će nastati pakao. Pojurio je do šaltera i stao pored zbunjene Fejt.

Zagrlio ju je i ovlaš je poljubio u obraz. „Hej, dušo, izvini, telefonski poziv je potrajao duže nego što sam mislio.“ Pogledao je u šaltersku službenicu i nonšalantno rekao: „Trebalo da prijavim pištolj.“

Šalterska službenica je na to blago podigla obrve.

„Vi ste gospodin Rajt?“

Li je klimnuo glavom. Ona je pripremila potrebne papire. On je pokazao svoju lažnu ličnu kartu i ona mu je obeležila kartu odgovarajućim pečatom i ubacila tu informaciju u kompjuter. Predao je oružje i municiju, i ispunio obrazac. Službenica je stavila nalepnicu na kutiju i oni su se udaljili od šaltera.

„Izvini, zaboravio sam na pištolj.“ Li je uputio pogled ka sigurnosnoj kapiji. „U redu, sigurno su postavili ljude na kapiji. Proći ćemo odvojeno. Budi smirena, uopšte ne izgledaš kao Fejt Lokhart.“

Mada se Fejt sve vreme osećala kao da joj srce stoji u grlu, prošli su kroz sigurnosnu kapiju bez incidenata.

Dok su prolazili pored monitora sa informacijama o polasku letova, Li je video gde je njihova kapija. „Ovuda dole.“

Fejt je klimnula glavom dok je osmatrala položaj kapija. Izlazna kapija za let do San Franciska je bila dovoljno blizu da lako dođe do nje, a dovoljno daleko od kapije za Norfolk. Sakrila je osmeh. Savršeno.

Dok su išli ka kapiji skrenula je pogled ka Liju. Učinio je dosta za nju. Nije se osećala dobro zbog onoga što je nameravala da uradi, ali je uverila samu sebe da je tako najbolje. Za oboje.

Došli su do kapije za let do Norfolka. Rečeno im je da će ukrcavanje početi za desetak minuta. Dosta ljudi je čekalo.

Li se okrenuo ka njoj. „Bolje bi bilo da pozoveš i rezervišes taj let lokalnim avionom do Pajna Ajlanda.“

Li i Fejt su otišli do telefonske govornice i ona je obavila taj poziv.

„Sve je sređeno“, rekla je Fejt. „Sada možemo da se opustimo.“

„Tačno“, rekao je Li suvo.

Fejt se osvrnula oko sebe. „Moram do toaleta.“

„Onda bolje požuri.“

Odjurila je dok je Li zamišljeno gledao za njom.

„Pogodak!“ uzviknuo je čovek koji je sedeo ispred monitora kompjutera. Nalazio se u kombiju izvan aerodroma. FBI ima određenog čoveka za vezu sa avionskim kompanijama koji prati kretanje osoba koje Biro traži. Posao FBI-ja je malo olakšan zato što je veliki broj kompanija davao na uvid svoje podatke i sisteme za rezervaciju, a pogotovo pojavom korišćenja istih šifri. Biro je zatražio da ime Fejt Lokhart bude posebno označeno u sistemima za rezervaciju svih većih avionskih kompanija. Taj zahtev se sada uveliko isplatio.

„Upravo je rezervisala kartu za let do San Franciska koji kreće za otprilike pola sata“, izgovorio je u mikrofon koji je bio zakačen za slušalice na njegovoj glavi.

„Junajted Erlajns.“ Pronašao je broj leta i podatak o kapiji za ukrcavanje.

„Krenite“, naredio je ljudima unutar terminala. Podigao je telefon da bi obavestio Bruk Rejnolds.

Li je prelistavao časopis koji je neko ostavio na sedištu do njegovog kada su dva muškarca u odelima projurila pored njega. Nekoliko trenutaka zatim, dva muškarca u farmerkama i vetrovkama su odjurili u istom pravcu.

Odmah je skočio na noge, osvrnuo se da vidi da li se još neko užurbano kreće, video da se niko drugi toliko ne žuri i zatim je krenuo za onom grupom.

FBI agenti, koje su pratili ljudi u farmerkama, projurili su pored ženskog toaleta momenat pre nego što je Fejt izašla odande. Ljudi su već nestali u gužvi kad se ona pojavila.

Li je usporio kad je video Fejt kako izlazi iz toaleta. Još jedna lažna uzbuna? Kada se okrenula od njega i otišla u suprotnom pravcu, znao je da su njegovi strahovi opravdani. Dok ju je posmatrao, ona je pogledala na sat i ubrzala korak. Sranje, tačno je znao šta ona radi: ide na drugi let. A po načinu na koji je pogledala na sat i ubrzala, sigurno ubrzo polazi. Dok se gurao kroz gužvu, ispitivao je prostor ispred sebe. Ostalo je još deset kapija. Zastao je na tren pored monitora, prelazeći pogledom preko

obaveštenja, proveravajući kapije jednu po jednu dok mu se pogled nije zaustavio na svetlećem pozivu za „ukrcavanje“ na Junajtedov let do San Franciska. Pomerajući dalje pogled video je da je počelo ukrcavanje i na let do Toleda. Koji je bio njen? Pa, postojao je jedan pravi način da to otkrije.

Krenuo je u sprint, presekao čekaonicu i uspeo da prođe pored Fejt, a da ga ona nije videla. Naglo je stao unutar vidokruga kapije za let do San Franciska. Ljudi u odelima koji su protrčali pored njega su stajali pored kapije za ukrcavanje i pričali sa nervoznim radnikom Junajteda. Zatim su se ti ljudi kamenih lica pomerili i stali iza kapije fiksirajući pogled na gomilu i prostor za ukrcavanje. FBI, bez sumnje. Fejt je sigurno išla na avion za San Francisko.

Ali nešto se tu nije slagalo. Ako je Fejt upotrebila svoje lažno ime, kako...? Zatim mu je sinulo. Nije mogla da iskoristi svoje lažno ime za obe karte za letove koji polaze u razmaku od nekoliko minuta. To bi bio znak za uzbunu za šaltersku službenicu. Iskoristila je svoje pravo ime jer su joj potrebna dokumenta da uđe na avion. Sranje! Išla je pravo na njih. Pokazaće im kartu, agenti će viknuti FBI i sve će biti gotovo.

Dok se spremao da se okrene, primetio je dvojicu ljudi u vetrovkama i farmerkama koji su nešto ranije projurili pored njega. Lijeve iskusne oči su primetile da su oni pažljivo posmatrali federalce, mada to uopšte nije izgledalo tako. Prišao je bliže i zbog oblačnog vremena napolju uspeo je da osmotri njihov odraz na prozoru. Jedan čovek je držao nešto u ruci. Jeza je prošla kroz Lijevu kičmu kad se pomerio još malo i video šta je to bilo. Ili šta je on mislio da bi to moglo da bude. Ovaj slučaj je odjednom poprimio sasvim drugačiju dimenziju.

Li se probijao nazad niz prolaz, izgledalo mu je da su svi koji žive u metropoliten delu Vašingtona odlučili da putuju baš danas. Opazio je Fejt na drugoj strani prolaza. Još trenutak i proći će pored njega. Nasmuo je kroz zid ljudi i spotakao se na kofer koji je neko spustio. Žestoko je pao na pod, dok su mu kolena pri tom pretrpela najjači udarac. Kad je skočio na noge, Fejt je već bila prošla pored njega. Imao je najviše nekoliko sekundi, ako je imao i toliko.

„Suzan? Suzan Blejk?“ povikao je.

Isprva nije reagovala. Ali zatim je stala i osvrnula se. Ako ga vidi, Li je znao da će verovatno potrčati. Ali, njeno zaustavljanje mu je dalo onih nekoliko sekundi koje su mu bile potrebne. Napravio je krug i pojavio se iza njenih leđa.

Fejt se umalo onesvestila kad ju je uhvatio za ruku. „Okreni se i pođi sa mnom“, rekao je.

Pokušala je da odvoji njegove prste. „Li, ne razumeš. Molim te,пусти me.“

„Ne, ti ne razumeš. FBI te čeka na kapiji za San Francisko.“ Ukočila se od tih reči.

„Prilično si zabrljala stvari. Drugu kartu si rezervisala na svoje ime. Oni prate takve stvari, Fejt. Sad znaju da si ovde.“

Uputili su se niz prolaz ka svojoj prvobitnoj kapiji za ukrcavanje što su brže mogli. Počelo je ukrcavanje na avion. Li je zgrabio njihove torbe, i umesto da krene na avion, pošao je u drugom smeru, vukući Fejt za sobom. Ponovo su prošli kroz sigurnosnu kapiju i uputili se ka liftu.

„Gde mi to idemo?“ rekla je Fejt. „Avion za Norfolk se sprema da poleti.“

„Idemo što brže odavde pre nego što zatvore ceo terminal u potrazi za nama.“ Spustili su se liftom na donji nivo, izašli napolje i Li je pozvao taksi. Ušli su u njega, Li je dao vozaču adresu negde u Virdžiniji i taksi je krenuo. Tek tada se Li okrenuo ka njoj.

„Nismo mogli da odemo na avion za Norfolk.“

„Zašto ne? Karta je bila rezervisana na moje drugo ime.“

Li je bacio pogled na vozača, starog čoveka koji je opušteno sedeo u svom sedištu i slušao kantri muziku na radiju.

Zadovoljan time, Li je nastavio tiho da priča. „Zato što je prvo što će da urade biti to da provere na šalteru ko je kupio kartu za Fejt Lokhart. Tada će znati da je to uradila Suzan Blejk. I znaće da sa njom putuje Čarls Rajt. A, dobiće i opise nas oboje. Zatim će proveriti rezervacije na imena Blejk i Rajt i FBI će nas čekati da siđemo sa aviona u Norfolku.“

Fejt je prcbldela. „Kreću se tako brzo?“

Li je drhtao od besa. „S kim ti dođavola misliš da imaš posla? Sa Larijem, Moom i kovrdžavim Džoom?“ Lupio je rukom po butini u

nastupu besa. „Majku mu!“

„Šta je bilo?“ rekla je Fejt van sebe od straha. „Šta je bilo?“

„Imaju moj pištolj. Koji je registrovan na moje ime. Moje pravo ime. Prokletstvo! Sad sam i saučesnik, a federalci su nam za petama.“ U očaju je stavio ruke na glavu.

„Danas mora da mi je rođendan jer se stvari tako dobro odvijaju po mene.“

Fejt je počela da ga dodiruje po ramenu, ali je povukla ruku nazad. Umesto toga, gledala je kroz prozor. „Žao mi je. Stvarno mi je jako žao.“ Naslonila je ruku na prozor auta, dopuštajući da se hladnoća stakla uvuče u njenu kožu. „Slušaj, jednostavno me, odvedi do FBI-ja. Reći ću im istinu.“

„To bi bilo super kad bi FBI verovao tvojim rečima. Ali ima tu još nešto.“

„Šta?“ Fejt se pitala da li će joj reći da radi za Bjukenena.

„Nećemo sad o tome.“ Li je zapravo razmišljao o onim drugim ljudima koje je video kod kapije, o onome što je video u ruci jednog od njih. „Sada bih hteo da mi ti kažeš zašto se sve ono tamo desilo.“

Zagledala se kroz prozor u uzburkanu sivu reku Potomak. „Nisam sigurna da mogu to da uradim“, rekla je tako tiho da ju je jedva čuo.

„Pa, voleo bih da se potrudiš“, rekao je odlučno. „Voleo bih da se jako dobro potrudiš.“

„Nisam sigurna da ćeš razumeti.“

„Ja umem prilično dobro da razumem stvari.“

Konačno se okrenula ka njemu, sa crvenilom u licu, odvrćajući svoj pogled od njegovog. Nervozno se igrala sa rubom svoje jakne. „Mislila sam da bi bilo bolje da nisi sa mnom. Vidiš, mislila sam da ćeš tako biti sigurniji.“

Li je okrenuo glavu u gađenju. „Sereš!“

„To je istina.“

Ponovo se okrenuo i stegnuo joj ramena tako jako da se trgnula od boli. „Slušaj, Fejt, oni su bili u mom stanu, ko god oni bili. Znaju da sam umešan. Bilo da sam s tobom ili ne, nivo opasnosti se ne smanjuje, Čak štaviše, povećava se. A to što ti pokušavaš da me se rešiš, uopšte ne

pomaže.“

„Ali oni su već znali da si ti umešan. Seti se onoga u tvom stanu.“ Li je odmahnuo glavom. „Ono nisu bili federalci.“

Izgledala je zapanjeno. „Ko je to onda bio?“

„Ne znam. Ali federalci ne dolaze prerušeni u raznosaače paketa. Prvo pravilo FBI-ja je: nadmoćnost u broju nadjačava sve ostalo. Oni bi se pojavili sa stotinak ljudi i timom za spašavanje talaca, psima, pancirima i sličnim sranjima. I oni jednostavno upadnu i zgrabe te, i gotov slučaj.“ Lijev glas se smirio dok je razmišljao o situaciji.

„Sad, momci koji su te iščekivali na kapiji su bili federalci.“ Zamišljeno je klimnuo glavom. „Oni to nisu pokušavali da sakriju.“

A druga dvojica kod kapije za ukrcavanje? Sve pretpostavke su bile suviše. Ali, znao je da Fejt ima sreće što je živa.

„O, uzgred, nema na čemu što sam ti ponovo spasao dupe. Da je prošlo još nekoliko sekundi mogla si biti u zemlji FBI-ja, gde bi ti postavljali toliko pitanja da ne bi mogla da odgovoriš na njih. Možda je trebalo da ih pustim da te odvedu“, umorno je dodao.

„Zašto nisi?“ tiho je upitala.

Li se umalo nasmejao. Sve mu se ovo činilo kao san. Ali kako da se probudim?

„Trenutno mi izgleda da je prvi razlog na listi to što sam lud.“ Fejt se nezgrapno nasmešila. „Hvala Bogu na ludacima.“

Li joj nije uzvratio osraehom. „Od sad pa na dalje, mi smo sijamski blizanci. Bilo bi ti bolje da se navikneš da gledaš kako muškarac piša, gospođice, jer se odsad više ne razdvajamo.“

„Li...“

„Ne želim da čujem ništa! Nemoj ništa da mi pričaš.“ Glas mu je drhtaao. „Tako sam blizu da te izudaram, tako mi Boga.“ Jasno je pokazao da to zaista misli tako što se nagnuo i obuhvatio joj zglob svojom velikom rukom, kao živim liscama. Zatim se zavalio u sedište i zurio u prazno.

Fejt nije pokušala da izvuče ruku, kao da bi i mogla. I stvarno se bojala toga da bi je mogao udariti. Li Adams je verovatno bio ogorčen kao nikad u životu, mislila je. Konačno se naslonila na sedište i pokušala

da se smiri. Srce joj je kucalo tako brzo da je mislila da je nemoguće da njeni krvni sudovi izdrže taj pritisak. Možda će sve poštediti briga i umreti od srčanog udara.

U Vašingtonu možete lagati o seksu, novcu, moći, opredeljenjima. Možete izvrtati laži u činjenice i očigledne činjenice u laži. Ona je svemu tome prisustvovala. To je jedno od najfrustrirajućih i najokrutnijih mesta na svetu, gde se morate oslanjati na stare saveznike i brze noge da bi preživeli i gde svaki novi dan, svako novo poznanstvo, može biti ono koje će vas proslaviti ili uništiti. A Fejt je bila uspešna u tom svetu, i u stvari ga volela. Sve do sada.

Fejt nije htela da pogleda u Lija Adamsa, iz straha od onoga što bi mogla da vidi u njegovim očima. On je sve što ona sada ima. Mada je jedva znala ovog čoveka, iz nekog razloga se nadala da će zadobiti njegovo poštovanje, njegovo razumevanje. Znala je da neće zadobiti nijedno od ta dva. Nije ih zaslužila.

Kroz prozor automobila je gledala u avion koji se brzo uzdizao. Za nekoliko sekundi će nestati u oblacima. Uskoro će putnici moći da vide samo onaj naduveni sloj kumulusa ispod njih, kao da je svet ispod njih iznenada nestao. Zašto ona nije mogla da se nalazi u tom avionu koji se uzdizao i da putuje ka mestu gde bi mogla početi iznova? Zašto takvo mesto ne može da postoji? Zašto?

Bruk Reynolds je namršteno sedela za malim stolom, sa bradom položenom na dlan, i pitala se da li će u ovom slučaju išta poći dobro. Našli su auto Kena Njumena. Bio je tako profesionalno očišćen da njen tim „eksperata“ nije mogao da pronađe nikakve prave dokaze. Upravo je zvala laboratoriju. Još su petljali oko kasete. Najgore od svega jeste to što joj je Fejt Lokhart upravo iskliznula iz prstiju. Ovim tempom neće postati direktor FBI-ja nikad. Bila je uverena da će je čekati gomila poruka od ADIC-a nadole kad se vrati u kancelariju, a pretpostavljala je da nijedna od njih neće biti laskava.

Rejnoldsova i Koni su se nalazili u službenim prostorijama na nacionalnom aerodromu Regan. Temeljno su ispitali službenicu avionske kompanije koja je prodala Fejt Lokhart njene karte. Pregledali su snimke obezbeđenja i službenica je bez oklevanja prepoznala Lokhartovu. Rejnoldsova je pretpostavila da je ta žena bila Fejt Lokhart. Pokazali su službenici fotografiju Lokhartove i ona je bila prilično sigurna da se radi o istoj ženi.

Ako je to bila Lokhartova, poprilično je izmenila svoj izgled: ošišala je kosu i ofarbala je, po onome što je Rejnoldsova mogla da vidi na kaseti aerodromskog obezbeđenja. A sada je Lokhartova imala i pomoć. Jer se na snimku nalazio i visoki, dobro građeni čovek koji je otišao s njom. Rejnoldsova je pokrenula uobičajene istrage, uključujući i proveru taksija koji su vozili putnike sa aerodroma u to vreme. Takođe su javili kolegama u Norfolku da provere da li su tamo izvršili neke dodatne putne planove. Za sad nisu ništa pronašli. Međutim, imali su jedan trag koji je obećavao.

Rejnoldsova je otvorila metalnu kutiju za pištolj i gledala u devetmilimetarski „sigsauer“ dok je Koni stajao naslonjen uza zid i mrštio se u prazno. Već su skinuli otiske sa pištolja i proveravali ono što su pronašli u bazama podataka Biroa, ali su imali i nešto bolje od toga: pištolj je bio registrovan. Brzo su dobili ime i adresu vlasnika od državne policije Virdžinije.

Rejnoldsova je progovorila. „U redu, znači, pištolj je registrovan na

ime tog Lija Adamsa. Treba da dobijemo njegovu fotografiju od DMV-a. Pretpostavljam da je to onaj čovek sa Lokhartovom. Šta do sad znamo o njemu?“

Koni je otpio gutljaj koka-kole iz čaše koju je držao i progutao je dva „advila“.

„Privatni detektiv. Tu je već duže vreme. Izgleda da je vrlo legitiman. Čak ga poznaju i neki ljudi iz Biroa. Kažu da je dobar momak. Pokazaćemo njegovu fotografiju službenici. Videćemo da li može sa sigurnošću da ga identifikuje. To je za sad sve. Uskoro ćemo znati više.“ Bacio je pogled na pištolj. „Pronašli smo čaure u šumi iza kolibe. Ispaljene su iz pištolja. Devetmilimetarskog. Sudeći po njihovom broju, ta osoba je ispraznila pola šaržera u nešto.“

„Misliš da je ovo taj pištolj?“

„Nismo pronašli odgovarajuća zrna za poređenje, ali balističari će nam reći da li je otisak udarne igle na čaurama koje smo našli isti kao onaj što ga ostavlja ovaj pištolj“, rekao je Koni, misleći na urez koji ostavlja udarna igla pištolja na dnu čaure, znak koji je jedinstven kao i otisak prsta. „A budući da imamo njegovu municiju, moći ćemo da izvršimo test sa originalnim mecima, što je idealno, kao što i sama znaš. A proveravamo i otiske prstiju sa čaura. To neće definitivno potvrditi da je Adams bio tamo, budući da je on mogao ranije da napuni pištolj, a neko drugi ga je kasnije mogao da koristi kod kolibe, ali i to je nešto.“

Oboje su znali da su čaure mnogo bolje za dobijanje upotrebljivih otisaka od drške pištolja.

„Bilo bi lepo kad bismo pronašli njegove otiske unutar kolibe.“

„VCU nije pronašla ništa. Adams očigledno zna kako da se ponaša u takvim situacijama. Sigurno je nosio rukavice.“

„Ako se poklope rezultati balističara, onda ispada da je Adams bio taj koji je ranioubicu.“

„Nije ispalio sve te metke na Kena, to je sigurno, a „sig“ ne može da uradi ništa na velikoj udaljenosti. Ako je Adams uspeo da pogodi Kena pucnjem iz pištolja sa tolike udaljenosti po mraku, onda mu moramo naći posao u streljani u Kvantiku.“

Rejnoldsova nije bila ubeđena.

Koni je nastavio. „A laboratorija je potvrdila da je krv iz šume definitivno ljudska. Takođe smo pronašli jedno zrno blizu mesta gde smo pronašli sve one čaure iz pištolja. Pogodilo je drvo i ostalo u njemu. Pronašli smo i određeni broj čaura blizu krvi. Municija za pušku. Potpuno obložena metalom, teškog kalibra.

Specijalno pravljena, bez oznake proizvođača ili kalibra na čaurama. Ali laboratorija jeste utvrdila da je korišćena kapisla marke 'berdan' umesto američke 'bokser'.

Rejnoldsova ga je oštro pogledala. „'Berdan'? Znači da je evropske proizvodnje?“

„Ovih dana postoje razne čudne varijacije, ali izgleda da je tako.“

Rejnoldsova je dobro poznavala kapislu marke „berdan“. Ona se razlikuje od američke verzije uglavnom po tome što nema integrisani anvil. Anvil je ugrađen unutar čaure, i oblikuje minijaturno slovo T u kapisli sa dve rupice kroz koje barut dolazi do kapisle koja eksplodira. To je inteligentno i efikasno rešenje, razmišljala je Rejnoldsova.

Kad se pridružila Birou Bruk je naučila da kad povuče obarač na oružju, udarna igla udari u kapicu na kapisli, kompresuje kapislu između kapice i anvila, i tako prouzrokuje eksploziju kapisle. Ova mala eksplozija zatim prolazi kroz rupice na anvilu i podiže temperaturu baruta do preko pet hiljada stepeni. Milisekundu kasnije, zrno izleće iz cevi uz grmljavinu, i pre nego što trepnete, neko ljudsko biće je verovatno mrtvo. Vatreno oružje je ubedljivo najomiljenije oružje za ubistvo u Americi, i Bruk je znala da se ubistvo vatrenim oružjem desi pedeset i pet puta u jednom danu u Sjedinjenim Američkim Držvama. Shodno tome, Rejnoldsova i njene kolege će uvek imati posla.

„Čaure proizvedene u Evropi mogu da se uklope u priču o stranom interesu o kojem nam je Lokhartova govorila“, rekla je Rejnoldsova gotovo se obraćajući samoj sebi. „Znači, Adams i ubica su se našli na istom mestu i Adams je bolje prošao.“ Rejnoldsova je zamišljeno gledala svog partnera. „Postoji li neka veza između Adamsa i Lokhartove?“

„Nema očigledne veze, ali tek smo počeli da kopamo.“

„Evo još jedne teorije, Koni: Adams je izašao iz šume, ubio Kena, a zatim se vratio kroz šumu. Možda je pao na nešto i posekao se. To bi

objasnilo onu krv. Znam da to neobjašnjava ono zrno iz puške, ali to je mogućnost koju ne možemo ignorisati. Koliko mi znamo, mogao je nositi i pušku sa sobom. Ili je to neki lovac pucao iz puške. Kladim se da ih ima u tim šumama.“

„Ma daj, Bruk. Ne može čovek da se bori oružjem sam sa sobom. Seti se dve odvojene gomile različitih čaura. A nijedan lovac koga ja znam ne bi samo stajao i pucao u prazno. Mogao bi ubiti svog kolegu ili sebe. U mnogim saveznm državama obavezne su blokade u šaržerima pušaka upravo iz tog razloga. A one čaure nisu tamo dugo stajale.“

„U redu, u redu, ali jednostavno još nisam spremna da verujem Adamsu.“

„Misliš da ja jesam? Ja ne verujem ni svojoj majci, Bog neka se smiluje njenoj duši. Ali takođe ne mogu ni da ignorišem činjenice. Lokhartova se odvozi Kenovim kolima? A Adams jednostavno ostavlja svoje čizme pre nego što krene na svoj izlet u šumu? Hajde, molim te, ne veruješ valjda u to.“

„Slušaj, Koni, ja samo nabrajam mogućnosti. Ne kažem da sam se čvrsto odlučila za neku od njih. Ono što me muči jeste šta je to uplašilo Kena? Ako je ubica u šumi, onda to nije mogao biti on.“

Koni je protrljao bradu. „Vidiš, to je istina.“

Rejnoldsova je iznenada pucnula prstima. „Dodavola, pa vrata. Kako li sam bila tako slepa? Kad smo došli do kolibe vrata su bila širom otvorena. Jasno se sećam. Otvaraju se na spolja, pa ih je Ken sigurno video kad je krenuo ka njima. Šta bi sledeće uradio? Izvukao pištolj.“

„A moguće je da je video i čizme. Bilo je mračno, ali zadnji trem kolibe nije toliko veliki.“ Koni je progutao još jedan gutljaj koka-kole i protrljao levu slepoočnicu.

„Hajde, Advile, počni da deluješ. No, dobro, znaćemo nesumnjivo da li je Adams uopšte bio tamo kad momci iz laboratorije osposobe kasetu.“

„Ako je osposobe. Ali zašto je Adams uopšte ulazio u kolibu?“

„Možda ga je neko unajmio da prati Lokhartovu.“

„Bjukenen?“

„Prvi na mojoj listi.“

„Ali ako je Bjukenen unajmio plaćenog ubicu da skinu Lokhartovu, zašto bi tamo poslao Adamsa da prisustvuje svemu tome?“

Koni je podigao svoja široka ramena a zatim ih pustio da padnu, kao medved koji se češe uz drvo. „To zaista nema mnogo smisla.“

„E, pa, hajde da ti još malo iskomplikujem stvari. Lokhartova je kupila dve karte za let do Norfolka. Ali samo jednu na svoje pravo ime za let do San Franciska.“

„A na kaseti aerodromskog obezbeđenja se vidi Adams koji juri za našim ljudima po aerodromu.“

„Misliš da je Lokhartova pokušala da mu pobjegne?“

„Službenica nam je rekla da Adams nije prišao šalteru sve dok Lokhartova nije kupila karte. A na kaseti se vidi kako je Adams odvlači od kapije za San Francisko.“

„Znači da se možda radi o nekoj vrsti prisilnog partnerstva“, rekla je Rejnoldsova. Odjednom joj je nešto palo na pamet dok je gledala u Konija. Možda slično našem?

„Znaš šta bih stvarno volela da uradim?“ rekla je Rejnoldsova. Koni je podigao obrve. „Volela bih da vratim gospodinu Adamsu njegove čizme. Imamo njegovu kućnu adresu?“

„Severni Arlington. Ne više od dvadeset minuta odavde.“ Rejnoldsova je ustala.

„Hajdemo.“

Dok je Koni parkirao auto uz ivičnjak, Rejnoldsova je posmatrala starinsku kamenu kuću. „Adamsu mora da ide dobro. Ovo nije jeftin kraj.“

Koni se osvrnuo oko sebe i rekao: „Možda bi trebalo da prodam svoju kuću i kupim stan ovde negde. Da šetam po sedim u parku, uživam u životu.“

„Javlaju ti se misli o povlačenju?“

„Kad sam video Kena u kesi za leševe prošla me je želja da ovo radim do kraja života.“

Otišli su do ulaznih vrata. Oboje su primetili kameru, a zatim je Kuni pritisnuo zvono.

„Ko je?“ neko je glasno upitao.

„FBI“, rekla je Rejnoldsova. „Agenti Rejnolds i Konstantinopl.“ Vrata se nisu odmah otvorila kao što su očekivali.

„Pokažite mi svoje značke“, rekao je stariji glas. „Prinesite ili kameri.“ Dvoje agenata su razmenili poglede.

Rejnoldsova se nasmešila. „Hajde da budemo fini i da radimo ono što se od nas traži, Koni.“

Oboje su prineli kameri svoje službene isprave, ili jednostavno „značke“. Nosili su ih na isti način: zlatna značka je bila zakačena na spoljni deo isprave, tako da se ona prva vidi, a slika na ispravi poslednja. To je trebalo da ima zastrašujući efekat. I imalo je. Minut kasnije su čuli zvuk otvaranja vrata negde unutar zgrade i lice jedne žene se pojavilo na staklu staromodnih duplih vrata.

„Pokažite mi ih ponovo“, rekla je. „Ne služe me oči baš najbolje.“

„Gosp...“ počeo je Koni ljutito ali ga je Rejnoldsova gurnula laktom. Ponovo su pokazali isprave.

Žena ih je pažljivo pogledala, a zatim je otvorila vrata.

„Izvinjavam se“, rekla je dok su ulazili. „Ali nakon svega što se dešavalo jutros, došlo mi je da se spakujem i zauvek odem odavde. A ovde živim već dvadeset godina.“

„Šta se to dešavalo?“ Rejnoldsova ju je oštro upitala. Žena ju je

umorno pogledala. „Koga ste došli da vidite?“

„Lija Adamsa“, rekla je Rejnoldsova.

„Tako sam i mislila. Pa, on nije ovde.“

„Da li možda znate gde bi mogao da se nalazi, gospođo...?“

„Karter. Endži Karter. I ne, ne znam gde bi mogao da se nalazi. Otišao je jutros i otada ga nisam videla.“

„Dakle, šta se to desilo jutros?“ rekao je Koni. „To jeste bilo jutros, zar ne?“ Gospođa Karter je klimnula glavom. „Poprilično rano. Upravo sam pila kafu kad je Li sišao do mene i zamolio me da pričujem Maksa zato što je on išao negde.“

Zbunjeno su je pogledali. „Maks je Lijev nemački ovčar.“ Usta su joj na tren zadrhtala. „Jadna životinja.“

„Šta se desilo s psom?“ rekla je Rejnoldsova.

„Udarili su ga. Biće u redu, ali povredili su ga.“

Koni je prišao bliže staroj ženi. „Ko ga je povredio?“

„Gospođo Karter, zašto ne bismo ušli u vaš stan i seli?“ predložila je Rejnoldsova. U stanu se nalazio stari, udobni nameštaj, male police sa raznim ukrasnim stvarčicama i osećao se miris prženog kelja i crnog luka.

Nakon što su seli, Rejnoldsova je rekla: „Možda bi bilo dobro da počnete ispočetka, a mi ćemo vam usput postavljati pitanja.“

Gospođa Karter im je ispričala o tome kako se složila da pričuva Lijevog psa.

„Često to činim, jer Li često nije kod kuće. On je privatni detektiv, znate.“

„Znamo. Znači, nije rekao kuda ide? Ništa nije rekao?“ Koni je bio uporan.

„Nikad mi i ne kaže. Privatni detektiv znači upravo to, a Li je čovek kome je stalo do takvih stvari.“

„Da li ima negde odvojenu kancelariju?“

„Ne, koristi gostinsku sobu kao kancelariju. Takođe se stara o zgradi. On je bio taj koji je stavio kameru napolje, ojačao brave na vratima, i slično. A nije hteo da uzme ni jedan peni za sve to. Ako bi neko iz zgrade imao neki problem, stanari su uglavnom stari, kao ja, samo je

trebalo da ode do Lija, i on bi ga sredio.“

Rejnoldsova se toplo osmehnula. „Zvuči kao da je dobar momak. Nastavite s pričom.“

„Pa, tek što sam smestila Maksa kad je raznosač paketa došao. Videla sam ga kroz prozor. A zatim me je Li pozvao i rekao da pustim Maksa.“

Rejnoldsova ju je prekinula. „Da li je zvao iz zgrade?“

„Ne znam. Veza je bila lošija, možda je zvao sa jednog od onih mobilnih telefona. Ali stvar je u tome što ga nisam videla da napušta zgradu. Mada prepostavljam da je mogao sići sa zadnje strane, niz požarne stepenice.“

„Kako vam je zvučao?“

Gospođa Karter je tapkala rukom o ruku dok je razmišljala. „Pa, prepostavljam da mogu reći da je bio uzrujan zbog nečega. Bila sam iznenađena što je tražio da pustim Maksa napolje. Mislim, tek sam ga bila smestila, kao što sam vam rekla. Li je rekao da treba da da psu neku injekciju, ili tako nešto. Tek to mi nije bilo jasno, ali sam učinila onako kao mi je Li rekao i onda je nastao pakao.“

„Da li ste uspeli da pogledate tog raznosača paketa?“

Gospođa Karter je prezirno rekla. „Nije to bio raznosač paketa. Mislim, imao je uniformu i sve to, ali on nije bio naš uobičajeni raznosač paketa.“

„Možda je bio tu umesto njega. Kao zamena.“

„Nikad nisam videla raznosača paketa koji nosi pištolj, ne znam da li ste vi?“

„Znači, videli ste pištolj?“

Klimnula je glavom. „Kad se trčeći vraćao niz stepenice. U jednoj ruci je držao pištolj, a druga mu je ruka krvarila. Ali preskačem stvari. Pre toga sam čula kako Maks laje kao nikad pre. Zatim se začulo komešanje, jasno kao dan. Koraci, vika nekog čoveka, zvuk Maksovih kandži na drvenom podu. Zatim sam čula udarac, a nakon toga zavijanje jadnog starog Maksa. Nakon toga je neko počeo da lupa po Lijevim vratima. Sledeće što sam čula je bio zvuk velikog broja nogu koje su išle uz požarne stepenice. Kao da sam gledala neku emisiju na televiziji.

Otišla sam do mojih vrata, provirila kroz špijunku i tad sam videla raznosiča kako izleće kroz ulazna vrata. Valjda je otišao pozadi i priključio se ostalima. Nisam sigurna.“

Koni se nagnuo napred u svojoj stolici.

„Da li su ti drugi ljudi nosili nekakve uniforme?“

Gospođa Karter ga je čudno gledala. „Pa, to bi vi trebalo da znate.“
Rejnoldsova ju je zbunjeno posmatrala. „Kako to mislite?“

Ali gospođa Karter je nastavila sa svojom pričom. „Kad su provalili na zadnja vrata, uključio se alarm. Policija je odmah stigla.“

„Šta se dogodilo kad je došla policija?“

„Ti ljudi su još uvek bili tu. Bar neki od njih jesu.“

„Da li ih je policija uhapsila?“

„Naravno da nije. Policija je odvela Maksa i dozvolila im da nastave da pretražuju stan.“

„Da li možda znate zašto im je policija dozvolila da ostanu?“
uzviknula je Rejnoldsova.

„Iz istog razloga zbog kojeg sam ja vas pustila unutra.“

Rejnoldsova je u šoku pogledala u Konija, a zatim ponovo u gospođu Karter i rekla, „Hoćete da kažete...“

„Hoću da kažem“, razdražljivo ju je prekinula gospođa Karter, „da je to bio FBI.“

„Šta mi to sada tačno radimo, Li?“ upitala je Fejt. Vozili su se u još dva taksija nakon onoga sa aerodroma. Poslednji taksi ih je ostavio u nekoj zabiti, i činilo joj se da su pešačili već nekoliko kilometara po zabačenim ulicama. Li je skrenuo pogled ka njoj.

„Prvo pravilo kada bežiš od zakona jeste: pretpostavi da će pronaći taksistu ili taksiste koji su te vozili. Stoga nikad nemoj da dozvoliš da te taksista doveze do tvog pravog odredišta.“ Pokazao je rukom napred. „Skoro smo stigli.“ Li je u hodu pridigao ruku do očiju i izvadio sočiva, vraćajući očima njihovu prirodnu plavu boju. Sočiva je spremio u posebnu kutijicu u svojoj torbi. „Te stvarčice mi ubiše oči.“

Fejt je gledala ispred sebe ali nije videla ništa osim ruševnih kuća, napuklog pločnika, drveća i travnjaka koji su bili u lošem stanju. Išli su paralelno sa američkim autoputom broj 1 u Virdžiniji, takođe poznatim pod imenom autoput Džefersona Dejvisa, po predsedniku Konfederacije. Bilo je ironično što su bili baš tu, Fejt je razmišljala, jer je i sam Dejvis jako dobro znao da ga jure. U stvari, posle rata su ga momci u plavom jurili po celom Jugu dok ga konačno nisu uhvatili i strpali u zatvor na duže vreme. Fejt je poznavala istoriju, ali nije želela isti ishod.

Ona obično nije zalazila u ovaj kraj severne Virdžinije. On je bio industrijalizovan u velikoj meri, sa tu i tamo razbacanim sitnim poslovnicama, radnjama za popravku kamiona i čamaca, trgovcima automobila sumnjivog izgleda koji su vodili poslove iz zarđalih kamp-prikolica, i buvljom pijacom smeštenom u oronulu zgradu koju je još samo jedna greda čuvala od propasti. Bila je pomalo iznenađena kad se Li okrenuo i uputio ka autoputu Džef Dejvis. Ubrzala je da bi održala korak s njim.

„Zar ne bi trebalo da se udaljavamo od grada? Mislim, po tvom svedočenju, FBI može da uradi šta god hoće. A zatim, tu su i oni drugi ljudi koji su nam za petama, a koje si odbio da imenuješ. Sigurna sam da su oni prilično uvereni u njihovo pravo da odlučuju o životu i smrti. A mi se tu šetamo kroz predgrađe.“ Li nije rekao ništa i ona ga je konačno uhvatila za ruku. „Li, molim te reci mi šta se dešava.“

Zaustavio se tako naglo da je naletela na njega. Kao da je udarila u zid. Li ju je besno gledao. „Reci da sam glup, ali jednostavno ne mogu da se otrem osećaja da što više budeš znala, to će ti pre pasti na pamet još neka nepromišljena ideja koja će nas oboje na kraju strpati u kovčeg.“

„Slušaj, žao mi je zbog onoga na aerodromu. U pravu si, bilo je to glupo. Ali imala sam svoje razloge.“

„Usrani su ti razlozi. Ceo tvoj život je usran“, rekao je ljutito, i počeo da se udaljava.

Pojurila je za njim, i povukla ga za ruku tako da su bili okrenuti jedno prema drugom.

„U redu, ako stvarno misliš tako, šta kažeš na to da svako krene svojim putem? Odmah, sad. Da svako iskuša svoju sreću.“

Stavio je ruke na kukove. „Zbog tebe ne mogu kući i ne mogu da koristim svoju kreditnu karticu. Nemam svoj pištolj, federalci su mi za petama i imam četrdeset dolara u novčaniku. Dozvoli da odbijem tu ponudu, gospođice.“

„Daću ti pola mojih para.“

„A gde tačno ti misliš da odeš?“

„Možda je moj život sranje, tako da ovo može da te šokira, ali ja umem da se staram o sebi.“

Odmahnuo je glavom. „Ostajemo zajedno. Zbog više stvari. Prva od njih jeste to što želim da budeš pored mene kad i ako nas federalci pakuju, i da se kuneš u grob svoje majke da je ovde prisutni samo jedno nevinašce koje se nalazi usred tvog košmara.“

„Li!“

„Diskusija je završena.“

Ubrzao je korak i Fejt je odlučila da ne kaže više ništa. Istina je bila da ona i nije htela da ide sama. Potrčala je za njim dok je on skretao na autoput broj 1. Na semaforu su brzo prešli preko ulice.

„Hoću da me ovde sačekaš“, rekao je Li, spuštajući torbe na zemlju. „Postoji mogućnost da će me neko ovde prepoznati pa ne želim da budeš sa mnom.“

Fejt se osvrnula oko sebe. Iza nje se nalazila ograda od čelične žice

visine tri metra na čijem vrhu se nalazila bodljikava žica. Ograda je okruživala radnju za popravku čamaca. Unutra se nalazio doberman koji je patrolirao po dvorištu. Zar je čamcima stvarno potrebno toliko obezbeđenje, pitala se. Možda je ono neophodno u ovom kraju. Na sledećem ćošku se nalazila radnja koja je bila smeštena u ružnu zgradu od sivih blokova na čijim prozorima su bili zalepljeni posteri koji su reklamirali najbolje cene u gradu što se tiče novih i polovnih motorcikala. Parking je bio prepun tih mašina na dva točka.

„Da li baš moram da ostanem ovde potpuno sama?“ rekla je.

Li je izvukao kačket iz torbe i stavio naočare. „Da“, rekao je otresito. „Ili mi je to neki duh tamo iza pričao kako ume da se stara o sebi?“

Pošto joj nijedan otresit odgovor nije pao na pamet, Fejt je morala da se zadovolji time da ljutito gleda kako Li prelazi ulicu i ulazi u radnju za prodaju motora. Čekajući ga, odjednom je osetila da se neko nalazi iza nje. Kad se okrenula, gledala je pravo u velikog dobermana. Izašao je iz dvorišta. Očigledno da jako obezbeđenje radnje sa čamcima nije uključivalo i zatvaranje proklete kapije! Kad je životinja pokazala zube i ispustila tihi, užasni zvuk rezanja, Fejt se sagla i polako podigla torbe. Držeći ih ispred sebe, povlačila se preko ulice do parkinga radnje za prodaju motora. Dobiju ona više nije bila zanimljiva pa se vratio u dvorište radnje sa čamcima.

Fejt je odahnula s olakšanjem i spustila torbe. Primetila je nekoliko debeljuškastih tinejdžera sa retkim bradicama koji su razgledali polovnu „jamahu“ i u isto vreme je merkali. Navukla je kačket još niže i pravila se da razgleda sjajni crveni „kavasaki“ koji je, kakvog li iznenađenja, bio na rasprodaji. Preko puta ulice se nalazila radnja koja se bavila iznajmljivanjem građevinske opreme. Gledala je u kran koji se dizao dobrih deset metara u visinu. Na njegovoj kuki je visio mali viljuškar preko koga je bio zalepljen znak na kome je pisalo: IZNAJMI ME.

Gde god bi se okrenula ugledala bi svet o kome nije ništa znala. Ona se kretala nekim drugačijim stazama: kroz glavne gradove raznih država, visokim političkim ulozima, zahtevnim klijentima i ogromnom količinom moći i novca, koji su se svi neprekidno menjali poput kontinenata. Stvari

su se u međuvremenu lomile između tih velikih 'kopnenih' masa, a toga niko nije ni bio svestan. Odjednom je shvatila da je stvarni svet zapravo viljuškar koji visi kao igračkica na uzici. Iznajmi me. Zaposli ljude. Sagradi nešto.

Ali, Deni joj je dao šansu da se iskupi. Bila je jedna od onih ljudi kojih možeš naći tuce za deset centi, ali je ipak činila nešto dobro za svet. Već deset godina je pomagala ljudima kojima je pomoć bila očajnički potrebna. Možda je tih deset godina okajavala indirektnu krivicu koju je osećala dok je odrastala, gledajući očeve prevare, koliko god one bile prouzrokovane dobrim namerama, i sav bol koji su prouzrokovale. Ona se u stvari bojala da imalo dublje analizira taj deo svog života.

Fejt je čula korake iza sebe i okrenula se. To je bio muškarac obučen u farmerke, crne čizme i majicu sa logom radnje za prodaju motora odštampanim na njoj. Bio je mlad, u ranim dvadesetim, krupan, sa poluzatvorenim očima, visok, vitak i zgodan. I bio je toga svestan, to je mogla lako da primeti po njegovom nadmenom držanju. Izraz na njegovom licu je jasno pokazivao da ga je kod Fejt zanimalo nešto više od toga koji joj se dvotočkaš sviđa.

„Mogu li vam pomoći, gospođo? Bilo čim?“

„Samo razgledam. Čekam dečka.“

„Hej, ova ovde mašina je prilično lepa.“ Pokazao je prstom jedan motor marke BMW koji je, kako je čak i njeno neiskusno oko moglo da proceni, koštao užasno mnogo para. Bačene pare, po njenom mišljenju. Ali opet, zar ona sama nije bila ponosni vlasnik jednog velikog BMW sedana, koji je čučao u garaži njene izuzetno skupe kuće u Maklinu?

Lagano je prešao rukom preko rezervoara bembvejca. „Prede kao maca. Ako se dobro ponašaš prema lepim stvarima i one se dobro ponašaju prema tebi. Stvarno dobro.“ Dok je izgovarao ovo, veliki osmeh mu se raširio preko lica. Pogledao je u nju i namignuo joj.

Fejt se pitala da li mu je to bila najbolja fraza za muvanje.

„Ja ih ne vozim, ja samo jašem na njima“, rekla je ležerno i odmah zažalila zbog svog izbora reči.

Široko se osmehnuo. „Pa, to su najbolje vesti koje sam čuo celog

dana. Zapravo, upravo si mi ulepšala celu godinu. Samo ih jašeš, a?“ Mladi čovek se nasmejao i pljesnuo rukama. „Pa, kako bi onda bilo da se malo provozamo, slatkišu? Mogla bi da proveriš moju opremu. Samo se popni.“

Pocrvenela je u licu. „Ne sviđa mi se tvoj...“

„Čekaj, nemoj sad da mi luduješ. Ako ti išta zatreba, zovem se Rik.“ Ispružio je svoju vizitku i ponovo joj namignuo. Tiho je dodao: „Broj kućnog telefona je sa zadnje strane, bejbi.“

Sa gađenjem je pogledala u vizitkartu u njegovoj ruci. „U redu, Rik, ali ja volim da igram otvoreno. Da li si dovoljno veliki muškarac da to podneseš?“

Rik više nije bio tako samouveren. „Dovoljno sam veliki muškarac da podnesem bilo šta, bejbi.“

„To je lepo čuti. Moj dečko se nalazi unutra. Otprilike je tvoje visine, ali ima telo pravog muškarca.“

Ruka u kojoj je držao vizitku se spustila uz njegovu nogu dok je besno gledao u nju. Fejt je lako osetila da je zaboravio svoje ustaljene fraze i da mu je mozak bio suviše spor da smisli neke nove.

Fejt ga je polako merila očima. „Da, on ima ramena veličine Nebraske i ne znam da li sam spomenula da je u mornarici bio šampion u boksu?“

„Je l' tako?“ Rik je stavio svoju vizitkartu u džep.

„Ne moraš da mi veruješ na reč, evo ga, upravo stiže. Pitaj ga sam.“ Pokazala je rukom iza njega.

Rik se okrenuo i gledao u Lija koji je izlazio iz radnje noseći dve kacige i dva kombinezona za vožnju. Iz prednjeg džepa jakne mu je virila mapa. Čak i pod glomaznom odećom koju je nosio, Lijeva impresivna građa bila je očigledna. Sumnjičavo se zagledao u Rika.

„Je l' se mi znamo?“ Li ga je grubo upitao.

Rik se nelagodno osmehnuo i zatim progutao knedlu dok je odmeravao Lija.

„Nne, gospodine“, promućao je.

„Kog đavola onda tražiš ovde, klinac?“

Fejt se ubacila: „O, samo me je pitao kakvu opremu volim kod

jahanja na motoru, je l' tako, Riki?“ Nasmejala se mladom prodavcu.

„Tako je. Da. Pa, vidimo se.“ Rik je gotovo otrčao do radnje.

„Ćao, slatkišu“, Fejt je doviknula za njim.

Li ju je namršteno posmatrao. „Rekao sam ti da čekaš preko puta. Zar ne mogu da te ostavim samu ni jedan minut?“

„Imala sam blizak susret sa dobermanom. Činilo mi se da je najpametnija stvar bila da se pomerim.“

„Da. Šta si radila, pregovarala sa tim tipom da me zaskoči tako da bi mogla da mi pobegneš?“

„Nemoj da pričaš gluposti, Li.“

„Nekako bih voleo da jesi. To bi mi dalo izgovor da nekoga dobro isprebijam. Šta je zapravo on hteo?“

„Mladić je hteo da mi proda nešto, a to nije bio motor. Šta ti je to?“ pitala je, pokazujući ono što je nosio.

„Oprema koja je neophodna za nekog ko vozi motor u ovo doba godine. Pri brzini od sto kilometara na sat, vazduh može da bude malo hladnjikav.“

„Mi nemamo motor.“

„Sad imamo.“

Pošla je za njim pozadi gde se nalazio ogromni motor za velike razdaljine, marke „honda gold ving SE“. Zbog glatkih hromiranih delova i futurističkog dizajna, tehničke opreme i velikog vetrobrana, motor je izgledao kao nešto što bi Betmen mogao da vozika. Bio je ofarban u sivu, zelenu i boju bisera, sa tamnozelenim ukrasima i imao je veliko sedište sa tapaciranim naslonom. Putnik je mogao udobno da se smesti, kao ruka u rukavici. Bio je tako veliki i detaljno opremljen da je izgledao kao kamp-prikolica bez krova.

Li je ubacio ključ u bravu za paljenje i počeo da oblači svoj kombinezon. Drugi je dodao Fejt.

„Gde smo mi to krenuli na ovoj stvari?“

Li je zakopčao kombinezon. „Mi idemo na ono tvoje mesto u Severnoj Karolini.“

„Skroz do tamo na motoru?“

„Auto ne možemo da iznajmimo bez kreditne kartice i lične karte.“

Tvoj i moj auto su nam beskorisni. Ne možemo ići vozom, avionom ili autobusom. Sva ta mesta se nalaze pod prismotrom. Znači, ako ne mogu da ti izrastu krila, preostaje nam samo ovo.“

„Nikad se nisam vozila na motoru.“

Skinuo je naočare za sunce. „Ne moraš ti da ga voziš. Zato sam ja tu. Onda, šta kažeš? Hoćeš malo da se provozaš?“ nakezio se.

Fejt se osećala kao da ju je pogodila cigla u glavu kad je izgovorio te reči. Koža joj se zapalila dok ga je gledala posađenog na tom motoru. Tačno u tom trenutku, kao božjom voljom, sunce se probilo kroz tamu. Zrak svetla se spustio odozgo i pretvorio te već blještave plave oči u goruće safire. Nije mogla da se pomeri. Gospode, jedva je mogla da diše, kolena su počela da joj otkazuju poslušnost.

Nalazila se u petom razredu, na odmoru. Dečko sa očima veličine odraslog čoveka, iste boje kao i Lijeve, zaustavio je svoj bicikl sa banana sedištem pored ljuljaške na kojoj je ona sedela i čitala knjigu.

„Hoćeš malo da se provozaš?“ pitao ju je tada. „Ne“, odgovorila je i odmah zatim ostavila knjigu i popela se na bicikl. Dva meseca su bili „zajedno“, planirali zajednički život, zaklinjali se na večnu ljubav jedno prema drugom, mada nisu razmenili čak ni tako nešto bezazleno kao što je poljubac na usne. Zatim je njena majka umrla, i njen otac je odlučio da se presele. Na kratko se pitala da li bi on i Li mogli biti jedna te ista osoba. Tako duboko je zakopala to sećanje u svoju podsvest da se nije mogla setiti ni imena tog dečaka. Moguće je da se zvao Li, zar ne? Pomislila je na to jer je jedini drugi put kada su joj popustila kolena bio na tom igralištu. Dečak je izgovorio isto ono što je Li sada rekao, i sunce je palo na njegove oči isto kao što je palo na Lijeve, i osećala se kao da će joj srce eksplodirati ako ne uradi ono što je on rekao. Isto kao što se osećala upravo sada.

„Je l' ti dobro?“ pitao je Li.

Fejt se uhvatila za jednu od ručki da bi se umirila, i rekla je što je mirnije mogla:

„A oni će jednostavno da ti dozvole da se odvežeš s tim?“

„Moj brat vodi ovo mesto. Ovo je prototip. Mi ga zvanično vodimo na produženu probu.“

„Ne mogu da verujem da pristajem na ovo.“ Isto kao i u petom razredu, nije mogla da se ne popne na taj motor.

„Razmotri druge opcije, pa će ti se onda ideja o tvom dupetu na ovoj 'hondi' činiti idelnom.“ Vratio je naočare na oči i spustio vizir na kacigi kao da je tim gestom stavio znak uzvika na svoju izjavu.

Fejt je navukla kombinezon i uz Lijevu pomoć uspela da lepo namesti kacigu. Ubacio je njihove torbe u prostrani prtljažnik i bisage „honde“ i Fejt se popela iza njega. Upalio je motor, turirao ga nekoliko trenutaka, a zatim dao gas. Kad je pustio kvačilo, snaga „honde“ je bacila Fejt na tapacirano sedište tako da se uhvatila i rukama i nogama za Lija i motor od četiri stotine kilograma, i oni su izleteli na Džef Dejvis-autoput krećući se u pravcu juga.

Umalo je skočila sa motora kad je začula glas u uvu.

„U redu je, smiri se, to je radio veza kacige sa kacigom“, rekao je Lijev glas. Očigledno je osetio njenu reakciju. „Da li si se ikad vozila do svoje kuće na plaži?“

„Ne, uvek sam išla avionom.“

„To nije problem. Imam mapu. Ići ćemo nadole autoputem broj 95 i skrenuti na broj 64 kod Ričmonda. Tako ćemo stići do Norfolka. Odatle ćemo pokušati da pronađemo najbolji put. Usput ćemo naći nešto da pojedemo. Trebalo bi da stignemo tamo pre nego što se suviše smrači. U redu?“

Klimala je glavom, a zatim se setila da kaže: „U redu.“

„Sad se samo nasloni na sedište i opusti se. U dobrim si rukama.“

Umesto toga, ona se nagnula napred na njega, obuhvatila ga oko pojasa i čvrsto se držala. Odjednom se prepustila sećanjima na ona divna dva meseca u petom razredu. Ovo mora biti neki znak. Možda bi mogli da se odvezu i da se nikad više ne vrate. Da iznajme čamac u Outer Benksu i završe negde na Karibima na parčetu zemlje na koje ljudska noga nikad nije kročila, na nekom mestu koje nikad niko neće posetiti osim njih. Mogla bi da nauči da održava kolibu, da kuva sa mlekom od kokosa ili sa onim što bi već imali tamo, da održava kuću dok bi Li negde hvatao ribu. Mogli bi da vode ljubav svake noći pod mesečinom. Obuhvatila ga je još jače. Ništa od toga nije zvučalo loše. Ili

suviše neverovatno u datim okolnostima. Ništa od toga.

„E, da, Fejt?“ Li joj je rekao u uvo.

Prislonila je svoju kacigu o njegovu, osećala čvrstinu njegovog torzoa uz njene grudi. Osećala se kao da ponovo ima dvadeset godina, vetar je bio prijatan, toplina sunca nadahnjujuća, a njena najveća briga naredni ispit. Iznenada joj se javila vizija njih dvoje koji su ležali ispod otvorenog neba, potamnele kože, mokre kose, isprepletenih udova, i poželela je da nisu zakopčani do grla u kombinezonima, i da ne putuju po tvrdom asfaltu brzinom od sto kilometara na sat.

„Da?“

„Ako ti ikad padne na pamet da izvedeš nešto slično onome što si uradila na aerodromu, iskoristiću ove svoje dobre ruke da ti zavrnem vrat. Razumeš?“

Udaljila se od njega i naslonila leđa na tapacirani naslon, uvlačeći se u kožu što je više mogla. Što dalje od njega. Njenog viteza na belom konju sa opčinjućim plavim očima.

Toliko o sećanjima. Toliko o snovima.

Deni Bjukenen je posmatrao dobro poznatu scenu. Ovaj događaj je bio tipičan za Vašington: politički dobrotvorni događaj u hotelu u centru grada. Piletina je bila žilava i hladna, vino jeftino, razgovori na visokom nivou, ulozi ogromni, protokol zamršen, a veličine ega često nepodnošljive. Oni koji su ih posećivali su bili ili bogati i s dobrim vezama, ili loše plaćeno osoblje političara koje je užurbano radilo ceo dan i bilo nagrađeno za te svoje čudesne napore tako što bi bilo primorano da radi na ovakvim mestima noću. Trebalo je da se pojavi ministar finansija, zajedno sa još nekim političkim teškašima, otkako je bio u vezi sa jednom poznatom holivudskom glumicom koja nije oklevala da pokaže svoj dekolte, ministar je bio mnogo traženiji nego što čovek koji se bavi finansijama inače jeste. Ali, u poslednjem trenutku, dobio je bolju ponudu da govori na nekom drugom događaju, što je često slučaj u neprekidnoj igri traženja povoljnijeg terena za svoje političke interese. Umesto njega je bio poslat neki podređeni, jedna nespretna i nervozna osoba za koju niko nije mario i koju niko nije poznao.

Ovaj događaj je bio još jedna prilika da se vide drugi i da se bude viđen, da se proveriti nestalni red važnosti određenih ljudi unutar neke organizacije koja je deo političke hijerarhije. Većina ljudi ne bi ni sela da nešto pojede. Samo bi ostavili svoj ček i krenuli na neku drugu dobrotvornu večeru. Stvaranje poslovnih veza se odvijalo svuda po sobi kao da je teklo iz obilnog izvora. Ili otvorene rane, zavisi kako čovek gleda na sve to.

Na koliko sličnih događaja je Bjukenen bio u proteklim godinama? Tokom ludnice u ključnim periodima za obezbeđivanje para kada je radio za Velike Firme, Bjukenen bi neprekidno išao na doručke, užine, večere i odgovarajuće partije, nedelju za nedeljom. Iscrpljen, nekad bi se pojavio i na pogrešnom događaju, prijemu za senatora iz Severne Dakote umesto na večeri za kongresmena iz Južne Dakote. Nakon što je počeo da se brine o siromašnima u svetu nije više imao takve brige, zbog jednostavne činjenice da sad više nije imao para da ih daje poslanicima. Međutim, Bjukenen je bio svestan da ako je postojala neka opštepriznata

istina što se tiče prikupljanja para u političke svrhe, to je bila ta da para nikad nije bilo dovoljno. Što je značilo da će uvek biti prilike da se izvrši neki uticaj. Uvek.

Nakon što se vratio iz Filija, njegov posao je stvarno počeo i nije uključivao Fejt. Razgovarao je sa pola tuceta raznih poslanika i njihovog osoblja na Kapitolu o mnoštvu stvari, i zakazao je buduće sastanke.

Osoblje je važno, posebno osoblje u okružnim odborima, a pogotovo u odboru za raspodelu sredstava. Poslanici dođu i prođu. Osoblje tu uglavnom ostane zauvek, oni jako dobro poznaju probleme i pravila igre. A Deni je znao da nikad ne treba da pokušate da iznenada uhvatite nekog poslanika tako što bi se trudili da izbegnete njegovo osoblje. Možda bi vam to jedanput prošlo, ali biste nakon toga bili gotovi, pošto bi vam se ljuti pomoćnici osvetili tako što bi vas potpuno isključili.

Sledeća na redu je bila jedna kasna užina, sa klijentom o kojem se Fejt obično starala. Bjukenen je morao da se izvini zbog njenog odsustva, i on je to učinio sa svojom tipičnom samouverenošću i duhovitošću. „Izvinite, ali danas morate da se zadovoljite lošijom polovinom“, rekao je klijentu. „Ali trudiću se da suviše ne uprskam stvari.“

Mada nije bilo potrebno hvaliti Fejt zbog njene izuzetne reputacije, Bjukenen je klijentu ispričao priču o tome kako je Fejt jednom svojeručno dostavila zapakovane u kutije sa velikim crvenim mašnjama, svim pet stotina i trideset i pet članova Kongresa detaljne rezultate ankete koja je pokazivala da je američka javnost u potpunosti za to da se obezbedi novac za globalnu akciju vakcinacije dece širom sveta. Priložila je i dodatni materijal uključujući i slike vakcinisane dece iz dalekih zemalja pre i posle vakcinacije. Ponekad su slike bile najmoćnije oružje koje je Bjukenen posedovao. Zatim je trideset i šest sati bez prestanka radila na telefonu, beležeći glasove podrške iz Amerike i prekomorskih zemalja i napravila iscrpne prezentacije sa nekoliko velikih humanitarnih organizacija u periodu od dve nedelje, na tri kontinenta, da bi pokazala kako se ta ideja može sprovesti u delo. I koliko je bilo važno da se to uradi. Rezultat je bio sledeći: prošao je predlog u Kongresu koji je odobrio istragu da bi se utvrdilo da li bi

takav poduhvat mogao uspeti. Sad će savetnici potrošiti milione dolara za dnevnicе i uništiti nekoliko šuma da bi se dobile planine papira koje su potrebne za istragu (da bi se opravdale ogromne dnevnicе, naravno), bez garancije da će i jedno dete uopšte primiti bilo koju vakcinu.

„Nije veliki uspeh, da se razumemo, ali je ipak korak napred“, Bjukenen je rekao klijentu. „Kad Fejt krene da se bori za nešto, sklonite joj se s puta.“ Klijent je već znao te stvari o Fejt, i Bjukenen je toga bio svestan. Možda mu je to pričao da bi podigao svoje raspoloženje. Možda je samo hteo da priča o Fejt. Bio je neprijatan prema njoj protekle godine, vrlo neprijatan. Užasnut da bi mogla biti uvučena u njegovu tornhilovsku noćnu moru, otvoreno ju je gurao od sebe. Pa, izgleda da je uspeo da je odgura pravo u ruke FBI-ju Izvini, Fejt.

Nakon užine je ponovo morao do Kapitola, gde je čekao, držeći u rukama gomilu papira sa informacijama o glasanjima u sali. Slao je vizit-karte u salu tražeći malo vremena sa nekim od zastupnika. Druge je presretao dok su izlazili iz lifta.

„Odbijanje dela dugovanja inostranim državama je od vrhunske važnosti, senatore“, pojedinačno je rekao desetinama senatora dok se gurao pored njih i njihovih preterano zaštitnički raspoloženih pratnji. „Sada troše više na isplaćivanja dugova nego na zdravstvo i obrazovanje“, Deni bi objašnjavao. „Šta im znači dobra kamatna stopa kad im stanovništvo umire stopom od deset procenata godišnje? Imaće odličan kredit ali ni jedna jedina osoba neće preostati da ga koristi. Hajde da malo iskoristimo ovo naše bogatstvo ovde.“ Postojala je samo jedna osoba bolja od njega u ovakvim situacijama, ali Fejt sada nije bila ovde.

„U redu, u redu, Deni, javićemo ti se. Pošalji mi neki materijal.“ Kao što se latice cveta zatvaraju kada padne noć, tako bi senatora okružila njegova pratnja, i Deni bi kao pčela otišao da skuplja nektar na nekom drugom mestu.

Kongres je ekosistem komplikovan koliko i onaj u okeanima. Dok bi pecao po hodniku, Deni bi u isto vreme osmatrao šta se dešavalo svud unaokolo. Funkcioneri partija su bili svuda i pazili su da poslanici zastupaju interese svoje partije. Bjukenen je znao da su u prostorijama

tih funkcionara telefoni konstantno zvonili sa istim ciljem. Oni nebitni su jurili niz hodnike tražeći važnije ljude nego što su oni sami. Male grupe ljudi su se okupljale u nišama hodnika i razgovarale o važnim stvarima sa ozbiljnim izrazima na licima i oborenim očima. Muškarci i žene su se gurali u prepune liftove s nadom da će dobiti nekoliko dragocjenih sekundi razgovora sa poslanikom čija im je pomoć bila očajnički potrebna. Poslanici su pričali jedni sa drugima, postavljajući temelje za buduće dogovore ili potvrđujući one već sklopljene. Sve je to izgledalo haotično ali je tu ipak postojao neki red, dok su se ljudi spajali i razdvajali kao robotske ruke oko gomile metala na liniji za sklapanje. Dodaj ovo ovde, pa nastavi dalje. Deni se usuđivao da pomisli da je njegov rad naporan gotovo kao i porođaj, a zakleo bi se da je uzbudljiviji od skajdajvinga. Bio je potpuno navučen na taj posao. Baš će mu nedostajati.

„Pozvaćete me?“ bio je njegov uobičajeni završni komentar svakom pomoćniku poslanika.

„Naravno, možete da računate na to“, bio bi tipični odgovor svakog pomoćnika.

I, naravno, nikad ga ne bi pozvali. Ali bi on njih pozvao. I nastavio bi da ih zove, sve dok ne bi shvatili njegove namere. Čovek jednostavno treba da puca iz svoje sačmare i da se nada da će neka kuglica pogoditi cilj.

Nakon toga, Bjukenen je proveo nekoliko minuta sa jednim od svojih „odabranih“ ljudi, raspravljajući o tekstu koji je hteo da ubaci kao dodatak u amandman koji se nalazio u izveštaju jednog predloga. Uglavnom niko nije čitao dodatke u izveštajima, ali ipak, preko monotonih detalja su se postizale važne stvari. U ovom slučaju, u dodatku će biti objašnjeno menadžerima u AID-u gde treba uložiti novac koji će se dobiti usvajanjem toga predloga.

Kada bi reči doveo u red otišao bi da traži neke druge poslanike. Zahvaljujući godinama iskustva Bjukenen se s lakoćom kretao kroz lavirinte zgrada Senata i donjeg doma gde bi se čak i veterani Kapitola ponekad izgubili. Jedino drugo mesto na kome je proveo toliko vremena je bio sam Kapitol. Oči su mu se kretale levo i desno primećujući

svakog ko bi prošao, bilo da su to pripadnici nečijeg osoblja ili drugi lobisti, brzo proračunavajući da li bi ta osoba mogla da pomogne njegovoj svrsi ili ne. A kada biste se našli u kancelariji određenog poslanika ili ga presreli na hodniku, bolje bi vam bilo da ste spremni da ispričate svoju priču. Jer oni su bili zauzeti, često nervozni, i razmišljali su o petsto stvari odjednom.

Srećom, Bjukenen je umeo da sažme najkompliciranija pitanja u nekoliko rečenica, što je bio talenat po kome je bio dobro poznat, kod poslanika, koji su sa svih strana opsednuti svakakvim interesima, ova veština vam je jednostavno neophodna. A on je mogao da zagovara poziciju svog klijenta sa pravom strašću. Sve bi to bilo spakovano u dva minuta dok bi hodao niz natrpani hodnik ili dok bi se gužvao u liftu, ili, ako bi bio stvarno srećan, na dugom letu avionom. Važno je bilo uhvatiti baš one moćne poslanike. Kad bi mogao da nagovori predsedavajućeg u donjem domu da izrazi podršku za neki od njegovih predloga, makar samo nezvanično, Bjukenen bi mogao to da iskoristi da utiče na neke neodlučne poslanike. Ponekad je i to bilo dovoljno.

„Je li on unutra, Doris?“ Bjukenen je upitao kad je proturio glavu u prostorije jednog poslanika i ugledao sekretaricu za zakazivanje sastanaka koja je bila u godinama, i jedan od veterana na ovom mestu.

„Kreće za pet minuta da bi uhvatio avion, Deni.“

„To je odlično, jer meni su potrebna samo dva minuta. Ostala tri mogu da iskoristim da vidim šta ima novo kod tebe. Ionako više volim da pričam sa tobom. I, Bog blagoslovio Stiva, ali ti si mnogo prijatniji prizor za oči, draga.“

Opušteno lice Doris se razvuklo u osmeh. „Ti, laskavče jedan.“ I tako je dobio svojih dva minuta sa kongresmenom Stivom.

Bjukenen je zatim svratio u garderobu da bi otkrio koji odbori će razmatrati predloge koji su njega interesovali. Postojali su odbori primarnih i sekundarnih ovlašćenja, zavisno od toga o čemu se radi u nekom predlogu. Odrediti koji odbor je bio zadužen za koji predlog i koja je bila njegova važnost, bila je jedna ogromna slagalica čiji su se delovi konstantno menjali i koju su morali rešavati lobisti. To je često bio izluđujući zadatak i u njemu niko nije bio bolji od Bjukenena.

U toku ovog dana Bjukenen je, kao i uvek, zatrpao kancelarije poslanika sa svojim „slučajno ostavljenim“ informacijama i izveštajima koji su bili potrebni osoblju da bi oni mogli da upoznaju svoje poslanike sa problemima. Ako bi imali neko dodatno pitanje ili neku brigu, on bi im dao odgovor ili pronašao stručnjaka za to, i to smesta. I završio bi svaki sastanak pitanjem od velike važnosti: „Kad mogu da saznam šta ima novo?“ Ne bi mu rekli određeni datum, i nikad mu se niko od njih ne bi javio. Zaboravili bi ga, i njegovo mesto bi zauzelo sto drugih koji bi isto tako strastveno zastupali svoje klijente.

Kasno poslepodne je proveo sa ostalim klijentima za koje je inače bila zadužena Fejt. Izvinjavao im se i davao im je ne baš ubedljiva objašnjenja o tome zašto je ona odsutna. Šta je drugo mogao da radi?

Zatim je učestvovao na jednom seminaru o gladi u svetu, gde je iznosio neke svoje stavove, a posle toga se vratio u kancelariju i obavljao razne telefonske pozive, od podsećanja osoblja određenih poslanika na neke predloge o kojima je trebalo glasati, do prikupljanja pomoći od nekih drugih dobrotvornih organizacija. Ugovorio je nekoliko večera, prekomorskih putovanja u budućnosti, pa čak i posetu Beloj kući u januaru, gde je trebalo lično da upozna predsednika sa novim upravnikom jedne međunarodne organizacije za dečija prava. To je bio pravi potez za koji su se Bjukenen i organizacije koje je zastupao nadali da će im doneti dosta pozitivne reklame. Uvek su tražili podršku slavnih. Fejt je u tome bila posebno dobra. Novinari su bili retko zainteresovani za siromašne u dalekim zemljama, ali ako biste tome pridodali neku holivudsku zvezdu, soba za medije bi bila prepuna piskarala. Takav je život.

Nakon toga, Bjukenen je proveo neko vreme pišući svoj tromesečni izveštaj, što je bilo prilično dosadno, pogotovo otkako je morao da označi svaku stranu na kojoj se pominjao Kongres sa pečatom na kome je pisala zlokobna fraza „strana propaganda“, kao da se radilo o nekom zlom Japancu koji je hteo da sruši američku vladu, a ne, kao u Denijevom slučaju, o čoveku koji je prodavao dušu da bi dobio nešto semenja žitarica i mleka u prahu.

Nakon što je proveo još neko vreme ubedjujući ljude preko telefona,

i posle toga proučavajući nekoliko stotina stranica raznih izveštaja, odlučio je da je dosta za jedan dan. To je bio glamurozni dan u životu tipičnog lobiste u Vašingtonu, koji bi se obično završio tako što bi on pao u krevet od premorenosti, ali danas nije imao pravo na taj luksuz. Umesto toga, nalazio se u jednom hotelu u centru grada, gde je prisustvovao još jednoj političkoj dobrotvornoj večeri, a razlog je stajao u udaljenom ćošku prostorije i pijuckao vino užasno se dosađujući. Bjukenen se uputio k njemu.

„Izgledaš kao da bi ti prijalo nešto jače od belog vina“, rekao je Bjukenen.

Senator Rasel Vord se okrenuo i osmeh mu se raširio licem kad je ugledao Bjukenena.

„Lepo je videti jedno pošteno lice u ovom moru nemorala, Deni.“

„Šta misliš na to da napustimo ovo mesto i odemo u Monokl?“

Vord je spustio svoju čašu na sto. „To je najbolja ponuda koju sam čuo u toku celog dana.“

Monokl je bio restoran sa dugom tradicijom na onoj strani Kapitola na kojoj se nalazio Senat. Taj restoran i zgrada savezne policije, koja je nekad bila zgrada za imigraciju i naturalizaciju, bile su jedine dve građevine koje su preostale na ovoj lokaciji na kojoj se nekad nalazio dug niz zgrada. Monokl je bilo omiljeno mesto za političare, lobiste i važne osobe gde bi oni dolazili da ručaju, večeraju i popiju poneko piće.

Upravnik restorana je pozdravio Bjukenena i Vorda po imenu i odveo ih do odvojenog stola u uglu. Uređenje restorana je bilo konzervativno, a zidovi su bili ispunjeni sa toliko fotografija bivših i sadašnjih političara da bi njima mogao da se prekrije čuveni vašingtonski spomenik. Hrana je bila dobra, ali ljudi nisu dolazili zbog specijaliteta na jelovniku, dolazili su da budu viđeni, da sklapaju dogovore i razgovaraju o poslu. Vord i Bjukenen su bili redovne mušterije.

Naručili su piće i na trenutak proučavali jelovnik.

Dok je Vord proučavao svoj jelovnik, Bjukenen je proučavao njega.

Rasel Vord je bio poznat pod nadimkom Rasti još otkad je Bjukenen prvi put čuo za njega. A to je bilo stvarno davno jer njih dvojica su zajedno odrasli. Kao predsedavajući posebnim odborom Senata zaduženim za obaveštajne agencije, Vord je imao veliki uticaj na dobro ili loše stanje u svakoj obaveštajnoj agenciji u državi. On je bio pametan, nadaren za politiku, pošten, vredan, i dolazio je iz jedne vrlo bogate porodice sa severoistoka koja je izgubila sve svoje bogatstvo kad je Vord još bio mlad čovek. Otišao je na jug u Roli i metodično je izgradio karijeru u javnoj službi. Bio je viši senator i obožavala ga je cela ta država. Po Bjukenenovom sistemu klasifikacije Vord je definitivno bio „Vernik“. Bile su mu poznate sve političke igre ikad odigrane. Vord je znao sve priče iz privatnog života svih ljudi u ovom gradu. Znao je koje su njihove jake strane i, što je bilo još važnije, njihove slabosti. Što se tiče fizičkog zdravlja, Vord je bio propao, Bjukenen je znao da ima probleme sa svim i svačim, od dijabetisa do prostate. Ali, što se tiče mentalnog zdravlja, Vord je bio oštrouman kao i uvek. Oni koji su potcenili njegov ogromni intelekt zbog njegovih

problema fizičke prirode su doživeli da se zbog toga duboko pokaju.

Vord je podigao pogled sa svog jelovnika. „Ima li nečeg zanimljivog kod tebe ovih dana, Deni?“

Vordov glas je bio dubok i zvučan, sa tako divnim južnjačkim akcentom, budući da su svi tragovi Jenki govora odavno neslali. Bjukenen bi mogao satima da sedi i da ga sluša. A to se i desilo nekoliko puta.

„Sve je po starom. A kod tebe?“ odgovorio je Bjukenen.

„Bio sam na zanimljivom saslušanju jutros. Što se tiče odbora za obaveštajne agencije. Ovaj put je to bila CIA.“

„Ma nemoj?“

„Da li si ikad čuo za gospodina po imenu Tornhil? Robert Tornhil?“ Bjukenen je ostao ravnodušan. „Nikad čuo za njega. Reci mi nešto o njemu.“

„On je jedan od moćnika iz ranijih vremena. Pomoćnik zamenika direktora. Pametan, lukav, po laganju se može svrstati među najbolje. Ne verujem mu.“

„Po tome što kažeš i ne bi trebalo.“

„Mada, moram da ga ispoštujem. Odradio je dosta dobrog posla, nadživeo mnoge direktore CIA. Stvarno je izuzetno služio svojoj zemlji. On je zapravo tamo legenda. Zbog toga mu dozvoljavaju da radi manje-više šta god hoće. Međutim, takav stav je opasan.“

„Stvarno? Zvuči kao da je pravi patriota.“

„To je ono što me muči. Ljudi koji veruju da su prave patriote znaju da budu fanatici. A fanatici su, po mom mišljenju, samo jedan mali korak udaljeni od ludaka. U istoriji imamo dovoljan broj primera da to potkrepi.“ Vord se nakezio. „Danas je došao da isporuči uobičajeno sranje. Izgledao je tako samozadovoljno da sam odlučio da ga malo pritisnem.“

Bjukenen je izgledao vrlo zainteresovano. „Kako si to uradio?“

„Upitao sam ga za odrede smrti.“ Vord je zastao i osvrnuo se oko sebe. „Imali smo problema u prošlosti sa CIA što se toga tiče. Uzeli bi te male pobunjeničke grupe, snabdevali ih novcem, oblačili ih, obučavali, a zatim ih ostavljali, kao stare lovačke pse. Onda bi oni, za razliku od

dobrih lovačkih pasa, radili stvari koje nisu bili naučeni da rade. Bar tako kažu oficijelni izveštaji iz agencije.“

„Šta je on imao da kaže na to?“

„Pa to nije bio deo njegovog malog scenarija. Listao je kroz svoju knjigu izveštaja kao da je pokušavao da odatle istrese malu grupu naoružanih ljudi.“ Vord se slatko nasmejao. „Zatim mi je ispričao neku gomilu bemislica koja se zapravo svodila na ništa. Rekao je da 'nova' CIA samo prikuplja i analizira podatke. Kad sam ga upitao da li onda priznaje da nije bilo sve u redu sa 'starom' CIA, mislio sam da će se baciti preko stola na mene.“ Vord se ponovo nasmejao. „Sve je po starom.“

„Šta je to on uradio što te je tako iznerviralo?“

Vord se nasmejao. „Pokušavaš da me nagovoriš da odam poverljive stvari?“

„Naravno.“

Vord se ponovo osvrnuo oko sebe, a zatim se nagnuo napred i tiho progovorio.

„Uskraćivao mi je informacije, šta drugo? Znaš kakve su sablasti, Deni, stalno hoće više novca ali kad počneš da ih ispituješ o tome šta nameravaju da urade sa tim novcem, Isuse, ponašaju se kao da si im ubio majku. Ali šta drugo da radim kad dobijam izveštaje iz CIA na kojima ima toliko prokletih cenzurisanih delova da je papir gotovo potpuno crn? Tako da sam to dao do znanja gospodinu Tornhilu.“

„Kako je on na to reagovao? Da li se iznervirao? Ili je ostao hladan i smiren?“

„Zašto te on toliko zanima?“

„Ti si to pokrenuo, Rasti. Ne možeš da me kriviš što mi je tvoj posao fascinatan.“

„Pa, rekao je da su ti izveštaji morali da budu cenzurisani da bi se zaštitio identitet izvora informacija. Da je to jedna tanka linija i da CIA hoda po njoj što bolje može. Ja sam mu na to rekao da je to slično situaciji kada moja unuka igra školice. Ne može da pogodi svaki kvadrat, pa tako neke od njih namerno promaši. Rekao sam mu da je to jako slatko. Kada to rade mala deca.“

Sad, moram da mu priznam neke stvari. Nešto od onoga što je rekao je imalo smisla. Rekao je da se varamo ako mislimo da možemo da svrgnemo neke zacementirane diktatore uz pomoć satelitskih prikaza i modema. Potrebne su nam staromodne metode na zemlji. Potrebni su nam ljudi unutar njihovih organizacija, u njihovim užim krugovima. To je jedini način na koji možemo da pobedimo. To dobro razumem. Ali njegovo arogantno ponašanje me stvarno nervira. A uveren sam da čak i da Robert Tornhil nema razloga da laže, on ne bi ni tad rekao istinu. Dođavola, čak ima razvijen i sistem u kome kad god on lupne olovkom o sto jedan od njegovih pomoćnika se pravi da mu šapuće nešto u uvo da bi tako dobio još nekoliko trenutaka da smisli novu laž. Koristi taj isti trik već godinama. Pretpostavljam da misli da sam ja neki magarac koji to nikad neće primetiti.“

„Verujem da taj Tornhil zna da ne treba da te potcenje ? “

„O, dobar je on. Moram da priznam da je pobedio u današnjoj raspravi. Mislim, čovek može da ne kaže ništa smisleno, a da to zvuči tako uverljivo i plemenito kao deset božjih zapovesti. A kad bih ga saterao u ćošak, pozvao bi se na sranje o nacionalnoj bezbednosti računajući da će to svakog uplašiti na smrt. Suština svega toga jeste: obećao mi je odgovore na sva pitanja. A ja sam mu rekao da se radujem našoj budućoj saradnji.“ Vord je otpio svoju vodu iz čaše. „Da, danas je pobedio. Ali uvek postoji sutra.“

Konobar se vratio sa njihovim pićima i uzeo je njihove porudžbine. Bjukenen je pio skoč sa vodom, dok je Vord gutao čist viski.

„Pa, kako je tvoja bolja polovina? Fejt verovatno bez prekida radi na tome da obezbedi pomoć za nekog od vaših klijenata i maltretira nas jadne, bespomoćne zvaničnike koje je narod odabrao, zar nije tako?“

„Zapravo, mislim da je trenutno van grada. Zbog ličnih razloga.“

„Nije ništa ozbiljno, nadam se.“

Bjukenen je slegnuo ramenima. „Porota još zaseda po tom pitanju. Siguran sam da će se izvući.“ Ali gde je stvarno Fejt, zapitao se još jednom.

„Pretpostavljam da svi mi spadamo u vrstu ljudi koji preživljavaju. Mada ne znam koliko će ovo moje umorno staro telo još izdržati.“

Bjukenen je podigao svoju čašu. „Nadživećeš ti sve nas, to su reči Denija Bjukenena.“

„Bože, nadam se da neću.“ Vord se zagledao u njega. „Teško je poverovati da je prošlo četrdeset godina otkako smo napustili Brin Mor. Znaš, ponekad ti zavidim što si odrastao u onom stanu iznad naše garaže.“

Bjukenen se osmehnuo. „Smešno je što to kažeš, jer sam ja uvek bio ljubomoran na tebe što si odrastao u onom dvorcu sa svim tim novcem dok je moja porodica čekala na tvoj novac. Ko je od nas dvojice ovde pijan?“

„Ti si najbolji prijatelj koga sam ikad imao.“

„A ti znaš da je to osećanje uzajamno, senatore.“

„Ono što je najneverovatnije jeste da nikad nisi ništa tražio od mene. Ni jednu jedinu stvar. Prokleta dobro znaš da sam ja u nekim odborima koji bi mogli da pomognu tvojim ciljevima.“

„Ne želim da se ponašam nedolično.“

„Verovatno si jedini u ovom gradu sa takvim stavom.“ Vord se zasmejuljio.

„Da kažemo da mi je naše prijateljstvo važnije. Čak i od toga.“

Vord je lagano progovorio. „Nikad ti ovo nisam rekao, ali govor koji si održao na sahrani moje majke me je duboko dirnuo. Kunem se, mislim da si bolje poznavao tu ženu nego ja.“

„Ona je bila velika osoba. Naučila me je svemu što je trebalo da znam o svačemu. Zaslužila je veličanstven oproštaj. Ono što sam ja rekao nije bilo ni upola dovoljno dobro.“

Vord se zagledao u svoju čašu. „Da je samo moj poočim mogao živeti od porodičnog nasleđa i da se nije igrao biznismena, možda bismo zadržali imanje, a on ne bi sebi otkinuo glavu sačmarom. Ali, možda ja ne bih imao priliku da se igram senatora sve ove godine da sam imao na raspolaganju neki porodični novac.“

„Kad bi više ljudi igralo igru na način na koji ti to radiš, Rasti, zemlja bi bila u mnogo boljem stanju.“

„Nisam očekivao kompliment, ali zahvalan sam ti na tim rečima.“

Bjukenen je dobio prstima po stolu. „Odvezao sam se do starog

imanja pre nekoliko nedelja.“

Vord je podigao pogled, iznenađen. „Zašto?“

Bjukenen je slegnuo ramenima. „Nisam siguran zašto. Bio sam blizu i imao sam malo vremena. Nije se mnogo promenilo. Još je prelepo.“

„Nisam bio tamo otkako sam otišao na koledž. Čak ne i znam ni ko je sadašnji vlasnik.“

„Jedan mladi bračni par. Video sam ženu i decu kroz kapiju kako se igraju na travi. Verovatno neki investicioni bankar ili internet mogul. Još juče samo sa idejom i deset dolara u džepu, a danas sa uspešnom kompanijom i sto miliona u banci.“

Vord je podigao svoju čašu. „Bog blagoslovio Ameriku.“

„Da sam tada imao novca, tvoja majka ne bi izgubila tu kuću.“

„Svestan sam toga, Deni.“

„Ali sve se dešava iz nekog razloga, Rasti. I sam si rekao. Možda ne bi otišao u politiku. A evo imaš veličanstvenu karijeru. Ti si jedan od Vernika.“

Vord se nasmešio. „Oduvek mi je bio zanimljiv tvoj mali sistem klasifikacije. Je l' imaš to negde zapisano? Voleo bih da to uporedim sa sopstvenim zaključcima o mojim uvaženim kolegama.“

Bjukenen se lupio po čelu. „Sve se to nalazi upravo ovde.“

„Svo to bogatstvo, pohranjeno u mozgu jednog čoveka. Kakva šteta.“

„I ti znaš sve o svakome u ovom gradu.“ Bjukenen je zastao, a zatim tiho dodao:

„Šta onda znaš o meni?“

Vord je bio iznenađen tim pitanjem.

„Nemoj mi reći da najveći lobista na svetu gaji neke sumnje u sebe? Mislio sam da su glavne osobine Danijela Dž. Bjukenena nepokolebljivo samopouzdanje, um kao enciklopedija i veliko poznavanje psihologije blebetavih političara i njihovih slabosti, koje bi, uzgred, mogle da napune Pacifik.“

„Svako sumnja u sebe, Rasti, pa čak i ljudi kao što smo ti i ja. To je upravo i razlog zbog koga postojimo ovako dugo. Na nekoliko santimetara od ivice. Gde smrt može da te iznenadi svaki put kada spustiš gard.“

Način na koji je ovo izgovorio je izbrisao izraz zadovoljstva sa Vordovog lica. „Da li bi hteo o nečemu da popričaš?“

„Nikad, ni u milion godina“, Bjukenen je rekao sa iznenadnim smeškom. „Ako krenem da pričam svoje tajne pripadnicima vrste čiji si i ti član, onda ću morati da pomerim svoj štand sa limunadom na neko drugo mesto i krenem ispočetka. A suviše sam star da bih to uradio.“

Vord se zavalio u meki naslon. Posmatrao je svog prijatelja. „Zbog čega se baviš ovim, Deni? Sigurno ne zbog novca.“

Bjukenen je klimnuo glavom u znaku odobravanja. „Da to radim samo zbog dolara, nestao bih sa scene još pre deset godina.“

Progutao je ostatak svog pića i pogledao ka vratima gde je stajao ambasador Italije i njegova pozamašna pratnja, zajedno sa još nekoliko starijih pripadnika osoblja na Kapitolu, nekoliko senatora i tri žene u kratkim crnim suknjama koje su izgledale kao da su ih iznajmili za ovo večer, što je lako moglo biti istina. Monokl se punio sa toliko važnih osoba da ne biste mogli da pljunete, a da ne pogodite nekog lidera, ili već nekog sličnog. I svi su oni hteli ceo svet. A hteli su da ga vi obezbedite za njih. Sažvaću vas, ne ostave ništa, a zatim vas zovu prijateljom. Bjukenen je znao sve reči te pesme.

Podigao je pogled i ugledao jednu staru fotografiju na zidu. Čelavi čovek sa kukastim nosom, strogim izrazom lica i okrutnim očima je gledao u njegovom pravcu. Sada već odavno mrtav, nekad je bio jedan od najmoćnijih ljudi u Vašingtonu u periodu od više decenija. I jedan od ljudi kojih su se najviše bojali. Moć i strah ovde izgleda idu ruku pod ruku jedno sa drugim. Sada se Bjukenen više nije mogao setiti ni njegovog imena. Zar to nije mnogo toga govorilo.

Vord je spustio svoju čašu. „Mislim da znam zašto. Tvoji razlozi su proteklih godina sve više bili dobrotvorne prirode. Trudiš se da spaseš svet za koji se vrlo malo ljudi brine. Ti si zasta jedini lobista koga znam da se bavi tim.“

Bjukenen je odmahnuo glavom. „Siromašni Irac koji je svojom mukom uspeo da se dokopa bogatstva doživljava otkrovenje i u svojim zlatnim godinama pomaže onima koji su imali manje sreće od njega? Daj Rasti, više sam vođen strahom nego altruizmom.“

Vord ga je radoznalo pogledao. „Kako to?“

Bjukenen se potpuno uspravio, sklopio dlanove i nakašljao se. Ovo nikad nije nikome rekao. Čak ni Fejt. Možda je bilo vreme da to uradi. Ispao bi lud, naravno, ali Rasti bi to makar zadržao za sebe.

„Vidiš, stalno sanjam taj jedan te isti san. U mom snu Amerika se sve više bogati, sve više nagomilava svoje bogatstvo. Ovo je mesto gde sportista dobija sto miliona dolara da tapše loptom, filmska zvezda dobije dvadeset miliona da glumi u nekom smeću, a model dobije deset miliona da hoda u donjem vešu. Mesto gde jedan devetnaestogodišnjak može da zaradi milijardu dolara u akcijama na berzi tako što je koristio internet da nam proda još stvari koje nam nisu potrebne, sada brže nego ikad pre.“ Bjukenen je zastao i za tren se zagledao u daljinu. „I gde lobista može toliko da zaradi da može da kupi sopstveni avion.“ Ponovo je vratio pogled na Vorda. „Skupljamo bogatstvo celog sveta. Svakog ko nam se usprotivi, mi zgromimo, na sto različitih načina dok im prodajemo priču o predivnoj Americi. Jedinoj preostaloj velikoj sili u svetu, zar ne?“

Zatim, jedan po jedan, ostatak sveta se probudi i vidi ko smo mi zapravo: prevaranti. I onda krenu na nas. U kanuima, avionima sa propelerima, i bog zna čim sve ne. Prvo u hiljadama, a zatim u milionima i konačno u milijardama. I zbrišu nas sa lica Zemlje. Sve nas lepo stave u neku veliku ve-ce šolju i puste vodu. Tebe, mene, košarkaše, filmske zvezde, supermodele, Vol Strit, Holivud i Vašington. Pravu zemlju laži.“

Vord je zurio u njega širom otvorenih očiju. „Moj Bože, da li je to san ili noćna mora?“

Bjukenen ga je mrko pogledao. „Ti mi reci.“

„Ovo je tvoja zemlja, uzmi je ili ostavi, Deni. Ima nešto istine u ovom sloganu. Nismo mi baš toliko loši.“

„Pored ostaloga mi koristimo neproporcionalno veliki deo svetskog bogatstva i energije. Zagađujemo više nego bilo koja druga zemlja. Rušimo ekonomije drugih država, a da se i ne osvrnemo. Ali ipak, zbog mnogo malih ili velikih razloga koje stvarno ne umem da objasnim, ja volim svoju zemlju. To je i razlog zbog koga me ova noćna mora toliko uznemiruje. Ja ne želim da se to desi. Ali sve je teže pronaći neku nadu.“

„Ako je takav slučaj, tek onda te pitam zbog čega se baviš lobistikom?“

Bjukenen se ponovo zagledao u staru fotografiju na zidu i reče : „Hoćeš li da čuješ jednostavan ili filozofski odgovor?“

„Kako bi bilo da mi kažeš istinu?“

Bjukenen je pogledao u svog starog prijatelja. „Neizmerno žalim što nikad nisam imao decu“, počeo je polako, a zatim se zaustavio, „Jedan moj dobar prijatelj ima tucе unučadi. Pričao mi je o roditeljskom sastanku njegove unuke na koji je otišao. Pitao sam ga zašto se zamario sa tim. Zar to nije posao roditelja, pitao sam ga. Znaš šta mi je odgovorio? Rekao mi je da s obzirom na situaciju u kojoj se svet danas nalazi moramo da razmišljamo unapred, da mislimo na vreme posle nas. Čak i na ono posle naših unuka. To je naše pravo. To je naša dužnost, to mi je rekao taj moj dobar prijatelj.“

Bjukenen je ispravljao svoju salvetu. „Znači, možda se bavim ovim čime se bavim zato što broj ljudskih tragedija daleko premašuje broj srećnih događaja. A to jednostavno nije u redu.“

Zastao je za trenutak, a oči su počele da mu se vlaže.

„Ako se izuzme to, onda nemam pojma zbog čega.“

Bruk Reynolds je upravo završila sa izgovaranjem molitve i svi su krenuli da jedu. Deset minuta pre toga je upala na vrata, odlučna u nameri da večera sa svojom porodicom. Njeno zvanično radno vreme u Birou je bilo od osam i petnaest ujutro do pet popodne. To je bila najbolja šala u Birou: zvanično radno vreme.

Obukla je farmerke i majicu i zamenila svoje antilop cipele sa ravnim donovima „ribok“ patikama. Rejnoldsova je uživala u serviranju punih kašika graška i pirea za svakog od njih. Rouzmeri je sipala mleko deci dok je njena ćerka Tereza, tinejdžerka pomagala trogodišnjem Dejvidu da iseče svoje parče mesa. To je bilo jedno lepo, mirno porodično okupljanje, u kome je Rejnoldsova došla da uživa i činila je sve što je bilo moguće da to uradi svake večeri, čak i ako je to značilo da mora kasnije ponovo da ode na posao.

Rejnoldsova je ustala od stola i sipala sebi čašu belog vina. Dok je pola njenog mozga bilo skoncentrisano na to kako da pronade Fejt Lokhart i njenog novog pomoćnika, Lija Adamsa, druga polovina je željno iščekivala Noć veštica, koja je bila udaljena manje od nedelju dana. Sidni, njena šestogodišnja ćerka, bila je odlučna u tome da, po drugu godinu zaredom, bude Ejori. Dejvid će biti Skakutavi tigar iz Vini Pua, lik koji je potpuno odgovarao tom detetu koje nikad nije prestajalo da se kreće. Nakon toga sledi Dan zahvalnosti, za koji bi možda mogli da odu do njenih roditelja na Floridu, ako bude mogla da odvoji dovoljno vremena. Zatim Božić. Ove godine će Rejnoldsova odvesti decu da vide Božić Batu. Prošle godine nije uspela, zbog čega drugog, do obaveza u Birou. Ove godine će uperiti svoj devetmilimetarski pištolj na svakoga ko pokuša da spreči njen susret sa Deda Mrazom. Sve u svemu, bio je to dobar plan, samo ako uspe da ga sprovede u delo. Zamisao je izgledala jednostavno, izvršni deo je bio taj sa kojim je često imala problema.

Dok je vraćala čep nazad u bocu, tužno se osvrnula oko sebe po kući koja neće još dugo biti njena. Njen sin i ćerka su osećali da se bliži neka promena. Dejvid nije mirno prespavao celu noć već više od nedelju

dana. Rejnoldsova, koja bi došla kući nakon petnaestčasovnog radnog dana, držala bi dete koje je drhtalo i plakalo, pokušavajući da ga smiri, i da ga uljuljka u san. Pokušala je da mu kaže da će sve biti u redu, mada ni sama, kao ni drugi, nije bila sigurna da će biti tako. Ponekad je užasno biti roditelj, posebno usred razvoda i svog bola što on nosi sa sobom, koji morate da posmatrate urezanog na licima vaše dece. Više puta je Rejnoldsova razmišljala da poništi brakorazvodnu parnicu samo iz tog razloga. Ali osećala je da zajednički život samo zbog dece nije bilo rešenje. Bar ne za nju. Bolje će živeti bez tog čoveka nego što su živeli sa njim. A njen bivši, razmišljala je, mogao bi biti bolji otac posle razvoda nego što je bio pre njega. Pa, bar je mogla da se nada. Rejnoldsova jednostavno nije htela da izneveri svoju decu.

Kad je Rejnoldsova primetila da je njena ćerka Sidni zabrinuto gleda, nasmešila se što je prirodnije mogla. Sidni je imala šest na kub godina, bila je toliko zrela za svoje godine da je to Rejnoldsovu na smrt plašilo. Sve je shvatala, nije propuštala ništa važno. Rejnoldsova nije nikad u karijeri ispitivala nekog osumnjičenog kao što je Sidni ispitivala svoju majku gotovo svakog dana. To dete je kopalo duboko, pokušavajući da shvati šta se dešava, šta ih očekuje u budućnosti, a Rejnoldsova nije imala spreman odgovor ni na jedno od tih pitanja.

Više puta je zatekla Sidni kao drži svog uplakanog brata noću u krevetu, pokušavajući da ga smiri, da odagna njegove strahove. Rejnoldsova je nedavno rekla svojoj ćerki da ne mora da preuzima tu obavezu, da će njena majka uvek biti tu. Njena izjava nije bila uverljiva, i lako je mogla da primeti nevericu na licu svoje ćerke. Činjenica da njena ćerka nije prihvatila ovu izjavu kao celu i neoborivu istinu je ostarila Rejnoldsovu nekoliko godina u nekoliko sekundi. Vratilo joj se sećanje na gataru i njeno predviđanje neprirodne smrti.

„Piletina koju je Rouzmeri spremila bila je stvarno strava, zar ne, dušo?“ rekla je Rejnoldsova Sidni.

Devojčica je klimnula glavom.

„Hvala, gospođa“, zadovoljno je rekla Rouzmeri.

„Je li sve u redu sa tobom, mama? Sidni je pitala. U isto vreme je sklonila mleko svog malog brata dalje od ivice stola. Dejvid je imao

sklonost ka prosipanju bilo čega tečnog što bi mu se našlo na dohvatu ruke.

Taj jednostavni gest majčinstva i iskreno pitanje njene ćerke je dovelo Rejnoldsovu gotovo do suza. U poslednje vreme je bila tako emocionalno nestabilna da joj nije bilo potrebno mnogo da bi se rasplakala. Otpila je gutljaj vina, nadajući se da će je to sprečiti da krene da plače. Osećala se kao da je ponovo trudna. Najmanje stvari su uticale na nju kao da se radilo o životu i smrti. Ali zatim se njen razum ubacio. Ona je majka, a stvari će se rešiti na svoj način. Posedovala je taj luksuz što je imala posvećenu dadilju koja je živela sa njima. Plakati i sažaljevati se nije rešenje. Znači, njihov život nije savršen. Čiji jeste? Pomislila je na ono kroz šta En Njumen mora da prolazi u tom trenutku. Odjednom njeni problemi nisu izgledali toliko strašno.

„Sve je u najboljem redu, Sid. U najboljem redu. Čestitam ti na oceni na testu iz pisanja. Gospođica Betak mi je rekla da si danas bila prava zvezda.“

„Mnogo volim školu.“

„I to se vidi, mlada damo.“

Rejnoldsova se spremala da ponovo sedne kad je telefon zazvonio. Imala je identifikator poziva pa je prvo proverila displej. Bio je prazan. Onaj ko je zvao je verovatno imao blokadu identifikacije ili se njegov broj nije nalazio u imeniku. Razmišljala je da li da se javi ili ne. Problem je bio taj što je svaki agent FBI-ja koga je ona znala imao broj koji se nije nalazio u imeniku. Međutim, obično bi je neko iz Biroa pozvao na njen pejdžer ili na mobilni telefon, čije je brojeve pažljivo čuvala, i kada bi primila poziv na neko od to dvoje, odmah bi se javila. To je verovatno bio nasumični poziv automata koji će joj reći da sačeka trenutak dok se ne javi prava osoba i pokuša da je nagovori da dođe u Dizni Svet. Ipak, nešto ju je nateralo da se sagne i podigne slušalicu.

„Halo?“

„Bruk?“

En Njumen je zvučala uznemireno. Dok je slušala tu ženu Rejnoldsova je shvatila da se radilo o nečemu drugom, pored smrti njenog muža, jadna En, šta je još moglo da joj se desi?

„Dolazim za trideset minuta“, rekla je Rejnoldsova.

Zgrabila je kaput i ključeve od kola, uzela jedan zalogaj kriške hleba sa svog tanjira i poljubila decu.

„Hoćeš li se vratiti na vreme da nam ispričaš priču, mama?“ pitala je Sidni.

„O tri medveda, tri praseta i tri jareta.“ Dejvid je spremno izrecitovao svoj omiljeni redosled pričanja priča pred spavanje Bruk, svom omiljenom pripovedaču. Njegova sestra Sidni je više volela da sama čita priče, svaku noć, usput naglašavajući svaku reč. Mali Dejvid je popio veliki gutljaj mleka, glasno podrignuo i zatim se izvinio uz napad smeha.

Rejnoldsova se nasmešila. Ponekad, kad je bila umorna, pričala bi priče tako brzo da bi se skoro spojile u jednu priču. Prasići bi sagradili svoje kuće, a medvedi otišli u šetnju dok bi Zlatokosa provaljivala u kuću, a tri jareta porazila zlog trola i živela srećno do kraja života na novom pašnjaku. Zvučalo je baš lepo. Gde bi ona mogla da nađe tako nešto? A zatim, dok bi se spremala za spavanje, Rejnoldsova bi osetila napad krivice. Stvarnost je bila takva da će njena deca odrasti i napustiti dom, a da ona ne stigne da dvaput trepne očima, a ona je rutinski skratila njihove tri priče zato što je htela da radi nešto tako nevažno kao što je spavanje. Nekad je bilo najbolje ne razmišljati suviše o stvarima. Rejnoldsova je bila klasični primer čoveka koji hoće da postigne previše, a pri tom i perfekcionista, dok je fraza „savršeni roditelj“ najveći oksimoron na svetu.

„Potruđiću se da stignem. Obećavam.“

Razočarani izraz na licu njene ćerke je naterao Rejnoldsovu da se okrene i pobegne iz sobe. Zastala je kod male sobe u prizemlju koja joj je služila kao radna soba. Sa vrha ormara je skinula široku, tešku metalnu kutiju, koju je otključala. Vadeći svoj „sig“ kalibra devet milimetara, stavila je novi šaržer, ubacila metak u cev, zakočila pištolj, ugurala pištolj u futrolu i izašla na vrata pre nego što je mogla da dalje razmišlja o prekinutom obroku kao novom u nizu razočarenja za njenu decu. Bila je superžena: i karijeru, i decu, sve je imala. Sad, kad bi samo još mogla da se klonira. I to dvaput.

Li i Fejt su dva puta zastali na putu do Severne Karoline, jednom da bi sa zakašnjenjem ručali u restoranu brze hrane, a drugi put kod jednog tržnog centra u južnoj Virdžiniji. Li je primetio poster na autoputu koji je reklamirao sajam oružja u trajanju od nedelju dana. Parking je bio prepun kamioneta, kamperskih vozila i auta sa širokim gumama čiji su motori virili iz hauba. Neki od ljudi su bili obučeni u polo majice i ispeglane pantalone, a drugi u majice sa slikom benda Grejtful Ded i iznošene farmerke. Očigledno su Amerikanci raznih porekla voleli svoje pištolje.

„Zašto smo stali baš ovde?“ Fejt je pitala Lija dok je silazio sa motora.

„Zakon države Virdžinije nalaže da ovlašćeni prodavci oružja moraju smesta da izvrše proveru ljudi koji pokušavaju da kupe neko oružje“, objasnio je. „Moraš da ispuniš formular, pokažeš primerak svoje dozvole za posedovanje oružja i dva dokumenta za identifikaciju. Ali ovaj zakon se ne odnosi na sajmove oružja. Ovde ljudi samo žele tvoj novac. Koji mi je, uzgred, sada potreban.“

„Da li stvarno moraš da imaš pištolj?“

Posmatrao ju je kao da se tek izlegla iz jajeta. „Svako od onih koji jure za nama ga ima.“

Pošto nije bila u stanju da se suprotstavi ovoj poražavajućoj tvrdnji, nije više rekla ništa, nego mu je dala gotovinu i popela se na motor dok je on otišao unutra. Samo muškarac može reći nešto što će joj tako paralisati samu dušu.

Unutra je Li kupio automatski pištolj „Smit i Veson“, sa magacinom od petnaest metaka, koji koristi municiju od devet milimetara parabelum. Naziv automatski pištolj je bio pogrešan. Morate svaki put nanovo da povučete okidač da biste pucali. Termin „automatski“ se odnosi na to da pištolj automatski ubacuje novi metak u cev nakon svakog povlačenja obarača. Takođe je kupio i kutiju municije i opremu za čišćenje, a zatim se vratio na parking.

Fejt je pažljivo posmatrala kako sprema pištolj i municiju u

spremište za stvari na motoru.

„Da li se sad osećaš sigurnije?“ suvo ga je pitala.

„Trenutno se ne bih sigurnije osećao ni da sedim u Huver zgradi okružen sa sto agenata FBI-ja. Hm, baš se pitam zašto.“

Došli su u Dak u Severnoj Karolini pre nego što je pala noć, i Fejt je dala Liju uputstva kako da stigne do kuće u zajednici Pajn Ajlend.

Kad su se zaustavili ispred kuće, Li je malo zurio u ogromnu građevinu, zatim je skinuo kacigu i okrenuo se k njoj. „Mislio sam da si rekla da je mala.“

„Ako već to spominješ, mislim da si ti rekao da je mala. Ja sam rekla da je udobna.“

Sišla je sa „honde“ i protegla se. Svaki deo njenog tela, a pogotovo njena zadnjica, bio je prilično nažuljan.

„Mora da ima bar šest hiljada kvadratnih stopa.“

Li je još uvek zurio u dvospratnu kuću mestimično obloženu drvetom, sa dvostrukim kamenim dimnjacima i krovom od kedra. Dva velika trema nalik na verande su se protezala celom dužinom prvog i drugog sprata, što joj je davalo izgled ogromne kuće sa plantaže. Na krovu su bili mali tornjevi podbočeni drvenim gredama, sa zidovima od drvenih rešetki i stakla, a u dvorištu su bili veliki grmovi ukrasne trave nalik na fontane. Dok je Li razgledao kuću, uključile su se automatske prskalice, zajedno sa spoljašnjim osvetljenjem dvorišta. Iza kuće je mogao da čuje kako talasi udaraju o obalu. Kuća je bila smeštena na kraju mirne, slepe ulice, mada su slične čudovišne kuće žute, plave, zelene i sive boje bile smeštene uz plažu na obe strane dokle god pogled seže. Premda se u vazduhu osećala toplota i vlaga, bio je već skoro novembar, i bukvalno sve ostale kuće su bile mračne.

Fejt je odgovorila: „Nikad se nisam stvarno potrudila da saberem kvadraturu. Iznajmljujem je u periodu od aprila do septembra. To pokriva troškove hipoteke i donosi mi još trideset hiljada godišnje, čisto ako te zanima.“ Kad je skinula kacigu i provukla ruke kroz znojavu kosu, rekla je: „Moram da se istuširam i da pojedem nešto. Trebalo bi da ima dosta stvari u kuhinji. Motor možeš da staviš u garažu.“

Fejt je otključala ulazna vrata i ušla unutra, dok je Li parkirao

„hondu“ u jednu od dve ogromne garaže i uneo torbe. Unutrašnjost kuće je bila još lepša nego njena spoljašnjost. Liju je bilo drago da vidi da kuća ima sigurnosni sistem. Dok je razgledao unaokolo primetio je visoke tavanice, izrezbarene drvene grede i lamperiju, ogromnu kuhinju, na nekim mestima podove od italijanskih pločica, na drugim skupe „berber“ tepihe. Izbrojao je šest spavaćih soba, sedam kupatila i otkrio otvoreni đakuzi na tremu sa zadnje strane kuće, koji je bio dovoljno veliki da se bar jedno šestoro pijanih odraslih ljudi rašire u njemu. Postojala su takođe i tri kamina, uključujući i jedan na gas koji se nalazio u glavnoj spavaćoj sobi. Nameštaj je bio od trske i pruća, koji je bio dizajniran na taj način da vas jednostavno vuče na dremku.

Li je otvorio vrata od terase iz kuhinje, izašao na terasu i osmotrio je ograđeno dvorište. Ovde je bio smešten bazen u obliku bubrega. Hlorisana voda je blistala pod osvetljenjem bazena. Mašina za čišćenje je skupljala bube i prljavštinu koja se nalazila u vodi.

Fejt mu se pridružila na terasi. „Obavestila sam ljude da dođu jutros ovde i srede stvari. Ionako održavaju bazen tokom cele godine. Kupala sam se ovde gola i u decembru. Neverovatno je mirno.“

„Izgleda kao da nema nikog u drugim kućama.“

„Određeni delovi Outer Benksa su prilično puni devet ili deset meseci godišnje, pogotovo sad, kada je ovako lepo vreme. Ali uvek postoji šansa da ovuda prođe uragan u ovo doba godine, a pored toga ovaj kraj je jako skup. Kuće se izdaju za pravo malo bogatstvo, čak i van sezone. Ako ne možeš da nađeš veliku grupu ljudi da im iznajmiš ovo mesto, sigurno ga nećeš iznajmiti prosečnoj američkoj porodici. U ovo doba godine ovde uglavnom dolaze vlasnici. Ali sa decom u školi, teško je to uraditi za vreme radne nedelje. Tako da je sve prazno.“

„Prazno mi odgovara.“

„Voda u bazenu je zagrejana, ako hoćeš da se bućneš.“

„Nisam poneo kupaće gaće.“

„Ne voliš da se kupaš go, a?“ Nasmejala se i osećala je olakšanje što je bilo suviše mračno da bi mu lepo videla oči. Da ju je u tom trenu pogodio pogled njegovih nebeski plavih očiju, možda bi ga gurnula u bazen, skočila za njim i pustila da sve ostalo ide dođavola.

„U gradu postoji dosta mesta gde se može kupiti sve što je potrebno za kupanje. Ja ovde imam nešto odeće tako da za mene nema problema. Kupićemo nešto sutra.“

„Ja sam zadovoljan onim što sam poneo.“

„Ne želiš da se pokazuješ unaokolo, zar ne?“

„Nisam siguran da ćemo ostati ovde dovoljno dugo za tako nešto.“

Fejt je pogledala u drvene staze koje su išle preko peščanih dina do mesta gde je Atlantski okean udarao i grmeo. „Nikad se ne zna. Mislim da nema boljeg mesta za spavanje od plaže. Nema ničeg boljeg od zvuka talasa u ušima da te uspava. Kod kuće u Vašingtonu nikad ne spavam dobro. Ima previše stvari o kojima moram da brinem.“

„Zanimljivo, ja spavam baš lepo tamo.“

Besno ga je pogledala. „Svakom odgovara nešto drugo.“

„Šta imamo za večeru?“

„Prvo da se istuširamo. Možeš da uzmeš glavnu sobu.“

„Ovo je tvoja kuća. Meni je dosta jedan kauč.“

„Pored šest spavaćih soba ne verujem da bi to imalo nekog smisla. Uzmi onda onu na kraju hodnika, na spratu. Ima izlaz na trem sa zadnje strane. Tamo se nalazi đakuzi. Budi slobodan da ga iskoristiš. Čak i bez kupaćih gaća. Ne brini, neću viriti.“

Ušli su unutra. Li je uzeo svoju torbu i pošao je za njom na sprat. Okupao se i obukao je čiste pantalone svetle boje, majicu kratkih rukava i patike bez čarapa, pošto je ove potonje zaboravio da ponese. Nije se trudio da osuši svoju novu kratku frizuru. Pogledao se u ogledalo. Nije mu loše stajala ta frizura. U stvari, čak mu je i skinula nekoliko godina. Lupio se po zategnutom stomaku, čak je i napeo mišiće gledajući se u ogledalo.

„Da, tačno“, rekao je svom odrazu. „Čak i kad bi bila tvoj tip, a što sigurno nije.“ Izašao je iz sobe i upravo je hteo da krene niz stepenice, kad je zastao u hodniku.

Spavaća soba koju je Fejt uzela je bila na drugom kraju hodnika. Još uvek je mogao da čuje tuš. Verovatno se opuštala pod toplom vodom nakon duge vožnje. Dobro se držala, to je morao da prizna, nije se mnogo žalila. Išao je niz hodnik dok je razmišljao o ovome, jer mu je

palo na pamet da je Fejt možda u ovom trenutku bežala na zadnja vrata dok je koristila tuš kao varku. Ko zna, možda je sredila da je čeka iznajmljeni auto dole na ulici i upravo se spremala da ode ostavljajući ga u ovoj bednoj životnoj situaciji. Da li je ona ista kao njen otac? Tip čoveka koji pobegne negde daleko kad situacija postane teška?

Zakucao je na njena vrata. „Fejt?“ Niko nije odgovorio tako da je pokucao jače.

„Fejt? Fejt!“ Još uvek se čula voda. „Fejt!“ viknuo je. Pokušao je da otvori vrata. Bila su zaključana. Počeo je da lupa po vratima i da izvikuje njeno ime.

Upravo se spremao da se sjuri niz stepenice, kad je začuo korake i vrata su se otvorila. Fejt je stajala na vratima, sa natopljenom kosom koja joj je padala preko lica, voda se slivala niz njene noge i bila je umotana u peškir koji ju je jedva pokrivao.

„Šta je bilo?“ htela je da zna. „Šta nije u redu?“

Li se zagledao u njena elegantno zaobljena ramena, sada potpuno otkriveni vrat nalik na onaj Odri Hepbern, zategnutost njenih ruku. Zatim mu se pogled spustio na njene butine i odmah je zaključio da njene ruke nisu bile ni za prineti njenim nogama.

„O čemu se dođavola radi, Li?“ rekla je glasno.

Trgnuo se. „O. Samo sam se pitao, ovaj, kako bi bilo da ja spremim večeru?“ neubedljivo se osmehnuo.

Buljila je u njega u neverici dok je stajala u lokvi vode koja se skupljala na tepihu. Kad je zategnula sada skroz mokar peškir oko sebe, njene male, čvrste grudi su se potpuno ocrtavale na mokroj tkanini. Tad je Li pomislio da ode da se ponovo istušira, ali ovaj put sa vodom toliko hladnom da pretvori određene delove njegove anatomije u istu boju koje su bile njegove oči.

„Lepo.“ Zalupila mu je vrata u lice.

„Jako lepo“, Li je tiho rekao vratima.

Sišao je niz stepenice i ispitao sadržaj frižidera. Odlučio je šta će biti na jelovniku i počeo je da vadi hranu i da sprema posude. Živeo je sam toliko dugo da je konačno odlučio, posle godina naručivanja hrane, da je bolje da nauči da pravilno kuva.

Zapravo je otkrio da je to na njega delovalo terapijski, i bio je siguran u to da će živeti dvadeset godina više nego što bi inače živeo sad kad je očistio arterije od sve te masnoće. Bar je tako mislio dok nije sreo Fejt Lokhart. Sad su svi planovi za dugi život bili neizvesni.

Li je stavio ribu u tepsiju, namazao je maslacem koji je prethodno rastopio u tiganju i ostavio je da to upije. Zatim je dodao beli luk, sok limuna i neke druge tajne začine koje su došli do njega preko generacija Adamsovih i stavio je ribu u rernu u zidu da se isprži. Isekao je paradajz i lepo ga postavio na tanjir za serviranje zajedno sa mocarelom, i zatim ih polio maslinovim uljem i začinima. Nakon toga je pripremio salatu i isekao francuski hleb, namazao ga maslacem, dodao beli luk i ubacio ga u donju rernu. Izvadio je dva tanjira, pribor za jelo i platnene salvete koje je našao u fioci i postavio je sto. Na stolu su se nalazile i sveće, ali činilo mu se da bi bilo smešno upaliti ih. Ovo nije medeni mesec, a ne smeju da ispuste iz vida ni taj lov za njima koji se odvija po celoj državi.

Otvorio je mali, ugrađeni hladnjak za vino koji se nalazio pored frižidera i odabrao je hladnu flašu vina. Dok je sipao vino u dve čaše, Fejt je sišla niz stepenice. Na sebi je imala raskopčanu plavu teksaskošulju ispod koje je nosila belu majicu, komotne široke bele pantalone i crvene sandale. Primetio je da ni sad nije bila našminkana, bar koliko je on mogao da primeti. Oko zgloba je nosila srebrnu narukvicu. Takođe je imala i tirkizne minđuše urađene u kitnjastom stilu jugozapada.

Iznenadeno je posmatrala situaciju u kuhinji. „Čovek koji dobro puca iz pištolja, zna kako da pobegne federalcima, i uz to još ume da kuva. Uvek uspeš da me iznenadiš.“

Pružio joj je čašu vina. „Prvo dobro jelo, mirno veče, a zatim možemo da krenemo da se bavimo ozbiljnim poslovima.“

Mirno ga je pogledala kad je kucnuo svojom čašom o njenu. „Znaš i da pospremiš iza sebe“, rekla je.

„To je još jedan od mojih talenata. „ Otišao je da proveru ribu dok je Fejt odšetala do prozora i gledala napolje.

Jeli su u tišini, osećajući se pomalo neobično sad kad su stigli na svoje odredište. Ironično, ali činilo se da je stići ovamo bio lakši deo.

Fejt je insitirala na tome da ona pospremi stvari u kuhinji, a Li je otišao da upali TV.

„Da li nas ima u vestima?“ Fejt je pitala.

„Koliko vidim, ne. Ali mora da je bila neka reportaža o mrtvom agentu FBI-ja. Ubijeni federalac je još uvek dosta retka stvar čak i u ovakva vremena, hvala Bogu. Kupiću sutra novine.“

Fejt je završila sa čišćenjem, sipala sebi još jednu čašu vina i pridružila mu se.

„U redu, napunili smo stomake, piće nas je donekle smekšalo, tako da je sada pravo vreme da popričamo“, rekao je Li. „Moram da čujem priču od početka do kraja, Fejt. To je toliko jednostavno.“

„Znači, nahraniš devojkicu, napiješ je vinom i misliš da možeš da radiš sa njom šta god hoćeš?“ Stidljivo se nasmešila.

On se namrštio. „Ja sam ozbiljan, Fejt.“

Njen smešak se izgubio, zajedno sa njenom stidljivošću. „Hajde da prošetamo po plaži.“

Li je hteo da se usprotivi, ali se zaustavio. „U redu. Ovo je tvoj teren, imaš prednost zbog domaćinstva.“ Uputio se uz stepenice.

„Gde ćeš?“

„Odmah ću se vratiti.“

Kad se vratio, na sebi je imao vetrovku.

„Nije ti potrebna jakna, još uvek je dosta toplo.“

Raširio je jaknu, i videla je njegovu futrolu u kojoj se nalazio „Smit i Veson“. „Ne bih hteo da uplašim neku krabu u pesku na koju bismo mogli da naletimo.“

„Na smrt se plašim pištolja.“

...Pištolji takođe sprečavaju smrt, kada se pravilno koriste. Obično iznenadnu i nasilnu smrt.“

„Niko nije mogao da nas prati. Niko ne zna da smo ovde.“ Zbog njegovog odgovora je osetila hladnoću sve do kostiju.

„Tako mi Boga, nadam se da si u pravu.“

Rejnoldsova nije uključila rotaciono svetlo, ali bi to učinila da su neka patrolna kola pokušala da je zaustave, jer je prelazila dozvoljenu brzinu kretanja za više od trideset kilometara na sat na onom delu Beltveja gde nije bilo gužve, pre nego što je morala da uspori pred morem stop svetala. Pogledala je na sat: pola osam. Kad nema gužve na ovom prokletom delu puta? Ljudi su ustajali sve ranije da bi krenuli na posao, ili su ostajali sve duže da bi izbegli gužvu u saobraćaju. Uskoro će te dve grupe da se spoje i parking na autoputu će biti zvanično otvoren u trajanju od dvadeset i četiri sata. Srećom, kuća En Njumen nalazila se samo nekoliko izlaza niz autoput od njene.

Tokom vožnje, Rejnoldsova je razmišljala o poseti Adamsovoj zgradi.

Mislila je da je dosad sve videla i čula, ali izjava Endži Karter vezana za FBI ju je potpuno zapanjila, te je taj šok i nju i Konija ubacio u petu brzinu. Obavestili su o tome svoje pretpostavljene u Birou i ubrzo utvrdili da na Adamsovoj adresi nije bila sprovedena nikakva akcija koja je uključivala FBI. Tada su se stvari stvarno pogoršale. To što su se neki ljudi predstavljali kao agenti FBI-ja privuklo je pažnju i samog direktora, i on je lično izdao naređenja vezana za taj slučaj. Mada su zadnja vrata na Adamsovom stanu bila izvaljena iz šarki, tako da su mogli lako da ušetaju unutra, brzo je dobijen nalog za pretres, opet uz lični blagoslov direktora. Rejnoldsovoj je, u suštini, laknulo zbog toga, budući da nije htela da dođe do bilo kakvih grešaka. Svaka eventualna greška bi se obila pravo o njenu glavu.

Jedan od najboljih timova forenzičara iz Biroa, koji je bio povučen sa jednog drugog slučaja od velike važnosti, detaljno je pretražio stan. Nisu mnogo toga pronašli. U telefonskoj sekretarici nije bilo kasete. To je stvarno mučilo Rejnoldsovu. Ako su lažni federalci uzeli kasetu, onda je na njoj verovatno bilo nešto važno. Njen tim istraživača nastavio je da donosi loše vesti. Nije bilo nikakvih dokumenata vezanih za put, mapa koje su možda koristili, ništa što bi im nagovestilo gde su mogli otići Adams i Lokhartova. Pronašli su otiske prstiju koji su odgovarali onima

Fejt Lokhart, tako da je to bilo bar nešto. Proveravali su Adamsovu prošlost. Imao je neku familiju u okolini, možda su oni nešto znali.

Otkrili su izlaz na krov u praznom stanu preko puta Adamsovog. Pametno. Rejnoldsova je takođe primetila i dodatne brave, obezbeđenje sa kamerama, čelična vrata i njihov okvir, i bakarni štitič nad kontrolnim displejom alarma. Li Adams je znao šta radi.

U jednom od kontejnera iza zgrade pronašli su kesu sa kosom i bojom za kosu. To je, zajedno sa snimcima sa aerodromskog obezbeđenja, ukazivalo na to da je Adams sada imao plavu, a Lokhartova smeđu kosu. Mada im to nije nešto pomoglo. Proveravali su da li je neko od njih imao smeštaj zaveden na svoje ime negde drugde u zemlji. To je bilo kao traženje igle u plastu sena, toga je bila svesna, čak i ako su upotreбили svoja prava imena. A sumnjala je da su toliko glupi. A ako su upotreabili i svoja lažna imena, Suzan Blejk i Čarls Rajt su bila tako obična imena da nisu mogla mnogo da pomognu Rejnoldsovoj.

Pozvali su i ispitali policajce koji su odgovorili na poziv za Adamsov stan. Ljudi koji su im se predstavili kao agenti FBI-ja ispričali su im priču kako je Adams tražen u vezi sa serijom otmica na federalnom nivou. Isprave lažnih federalaca izgledale su kao prave, to su obojica policajaca odmah naglasili. A, posedovali su i vatreno oružje i način ponašanja koji se obično veže za federalne snage. Stručno su pretraživali mesto i nisu ni pokušali da pobegnu kad su se pojavila policijska kola. Lažnjaci su pričali prave priče i radili prave stvari u svakom pogledu, rekla su dva policajca, obojica veterani na ulici. Taj lažni specijalni agent, koji je navodno bio zadužen za istragu, rekao im je svoje ime. Proverili su ga u bazi podataka osoblja FBI-ja i nisu pronašli ništa. Što i nije bilo iznenađujuće. Policajci su im dali opise ljudi koje su videli i jedan tehničar u Birou pravio je njihove foto-robote. Ipak, sve u svemu, to je bio ćorsokak, sa zastrašujućim posledicama. Posledicama koje su mogle prilično uticati na Rejnoldsovu.

Ponovo ju je posetio Pol Fišer. Došao je noseći naređenja pravo od Mesija, kao što je ubrzo istakao. Rejnoldsova je uz najveću brzinu, ali i uz veliki oprez, morala da se potruđi da pronađe Lokhartovu, a pri tom je mogla da računa na svu neophodnu pomoć.

„Samo nemoj više da praviš greške“, rekao joj je.

„Nisam bila svesna da sam napravila neke greške, Pole.“

„Jedan agent je ubijen. Fejt Lokhart ti padne pravo u krilo, a ti joj dozvoliš da pobjegne. Kako bi ti nazvala to dvoje?“

„Informacija koja je procurela prouzrokovala je Kenovu smrt“, uzvratila mu je.

„Još uvek ne vidim kako je to moja greška.“

„Bruk“, rekao je Fišer, „ako stvarno veruješ u to, onda možeš odmah da tražiš premeštaj. Ti si ta koja mora da snosi odgovornost. Što se tiče Biroa, ako postoji krtica, svaki član tvog odreda, uključujući i tebe, na vrhu je liste. To je način na koji se Biro brine za te stvari.“

Čim je izašao iz njene kancelarije, Rejnoldsova je bacila svoju cipelu na zatvorena vrata. Zatim je bacila i drugu, čisto da bude sigurna da je svestan njenog izrazitog nezadovoljstva. Pol Fišer je zvanično bio skinut sa njene liste seksualnih fantazija.

Rejnoldsova se sjurila niz put od naplatne rampe, skrenula levo na Bredok roud i borila se neko vreme sa zakasnelom gužvom u saobraćaju, dok nije skrenula sa tog puta i ušla u mirni kraj ubijenog agenta FBI-ja. Usporila je kad je došla do Njumenove ulice. Kuća je bila mračna, jedan jedini auto je bio parkiran na prilazu. Rejnoldsova je uz ivičnjak parkirala svoj „sedan“, koji je bio vlasništvo vlade, izašla je iz njega i odjurila do vrata.

En Njumen ju je verovatno iščekivala, jer su se vrata otvorila pre nego što je Rejnoldsova stigla da pozvoni.

En Njumen se nije trudila da ćaska sa Rejnoldsovom, ili da je pita da li želi nešto da popije. Odmah je odvela agenta FBI-ja do male sobe u zadnjem delu kuće, koja je bila neka vrsta kancelarije sa radnim stolom, metalnim ormarom za kartoteku, kompjuterom i faksom. Na zidu su bile uramljene kartice bejzbol igrača i druge sitnice vezane za sport. Na stolu se nalazila gomila srebrnih dolara koji su bili smešteni u kutijice od tvrde plastike i uredno obeleženi.

„Sređivala sam stvari u Kenovoj kancelariji. Ne znam zašto. Činilo mi se da...“

„Ne morate da se pravdate, En. Ne postoje pisana pravila za

situaciju kroz koju vi prolazite.“

En Njumen je izbrisala suzu iz oka dok ju je Rejnoldsova posmatrala. Očigledno je da je žena blizu tačke lomljenja, na svim poljima. Bila je obučena u neki stari ogrtač, kosa joj je bila neoprana, a oči crvene i naduvane. Juče popodne njena je najteža odluka bila, verovatno, šta da napravi za večeru, pretpostavljala je Rejnoldsova. Bože, sve se može preokrenuti za tren oka. Ken Njumen nije bio jedini koji je sahranjen. En je bila odmah pored njega. Jedini problem bio je u tome što je ona morala da nastavi da živi.

„Pronašla sam te albume sa fotografijama. Nisam čak ni znala da se nalaze ovde. Bili su u kutiji sa još nekim stvarima. Znam da ovo može da izgleda loše, ali... ako će to pomoći da se otkrije šta se dogodilo sa Kenom...“ Glas joj se na tren izgubio, a još nekoliko suza palo je na album sa fotografijama iscepanih korica i u psihodeličnom stilu sedamdesetih, koji je držala u rukama.

„Mislim da sam uradila pravu stvar time što sam vas pozvala“, rekla je konačno En sa iskrenošću u glasu koja je za Rejnoldsovu bila u isto vreme i bolna i umirujuća.

„Znam da je ovo za vas jako teško.“ Rejnoldsova je gledala u album, ne želeći da ovo produžuje više nego što je bilo neophodno. „Mogu li da vidim šta ste pronašli?“

En Njumen je sela na malu sofu, otvorila album i odvojila plastičnu foliju koja je štitila fotografije. Na strani koju je otvorila nalazila se fotografija, dvadeset sa dvadeset i pet santimetara, na kojoj se nalazila grupa ljudi u lovačkim odelima koji su držali puške. Ken Njumen je bio jedan od tih ljudi. Izvukla je tu fotografiju, otkrivajući parče papira i mali ključ utisnut u stranicu albuma. Predala je oboje Rejnoldsovoj i pažljivo je gledala dok ih je agent FBI-ja proučavao.

Parče papira bilo je izvod iz računa za kutiju u sefu jedne lokalne banke. Ključ je verovatno odgovarao toj istoj kutiji.

Rejnoldsova je podigla pogled. „Vi za ovo niste znali?“

En Njumen je odmahнула glavom. „Mi imamo kutiju u sefu jedne banke. Ali ne te banke. I, naravno, to nije sve.“

Rejnoldsova je ponovo pogledala u izvod iz računa i glava joj se

nevoljno trgnula. Ime vlasnika kutije nije bilo Ken Njumen. Niti je adresa odgovarala kući u kojoj se nalazila. „Ko je Frenk Endruz?“

En Njumen je izgledala kao da će se ponovo rasplakati. „Bože, nemam pojma.“

„Da li vam je Ken ikad pomenuo to ime?“ En je odmahнула glavom.

Rejnoldsova je duboko udahnula. Ako je Njumen već imao kutiju u sefu pod lažnim imenom, bila mu je potrebna jedna stvar da bi otvorio račun.

Sela je na sofu pored En i uzela ju je za ruku. „Da li ste ovde našli neka dokumenta na kojima je bilo ime Frenk Endruz?“

Oči žene ophrvahe bolom punile su se suzama i Rejnoldsova ju je iskreno žiila.

„Mislite sa Kenovom slikom na nekom od njih? Dokazujući da je on taj Frenk Endruz?“

„Da, na to mislim“, rekla je mirno Rejnoldsova.

En Njumen je gurnula ruku u džep svog ogrtača i izvukla je vozačku dozvolu iz Virdžinije. Ime koje je stajalo na njoj bilo je Frenk Endruz. Broj vozačke dozvole, koji je u Virdžiniji ujedno i broj socijalnog osiguranja, nalazio se na njoj. A sa male fotografije na dozvoli gledalo ju je lice Kena Njumena.

„Mislila sam da sama odem i otvorim tu kutiju, ali sam tad shvatila da mi ne bi dozvolili. Ja se ne vodim na tom računu. I ne bih mogla da im objasnim da se tu radi o mom mužu, samo pod lažnim imenom.“

„Znam, En. Znam. Bili ste u pravu što ste me pozvali. Sad, gde ste tačno pronašli ovaj lažni dokument?“

„U jednom drugom od ovih albuma. Oni nisu porodični albumi, naravno. Te ja čuvam i njih sam pregledala već milion puta. Ovo su albumi sa fotografijama Kena i njegovih drugara iz lova i sa pecanja. Svake godine su išli na putovanja. Ken je bio dobar fotograf. Nikad nisam znala da ih je držao u albumima. Vidite, nisam bila baš zainteresovana za te fotografije.“ Sa tugom u očima gledala je u suprotni zid.

„Ponekad mi se činilo da je Ken bio srećniji sa svojim drugarima loveći patke ili na njegovim izložbama novčića ili bejzbol kartica, nego

što je to bio kod kuće.“ Brzo je udahnula vazduh, stavila ruku preko usta i spustila pogled.

Rejnoldsova je mogla da oseti da En nikad nije nameravala da podeli te lične stvari sa njom, polustrancem. Nije rekla ništa. Iskustvo joj je govorilo da mora da pusti En Njumen da se sama izbori s tim. Minut kasnije, žena je ponovo počela da priča.

„Pretpostavljam da to nikad ne bih otkrila da se... ovo nije desilo Kenu... znate. Pretpostavljam da život ponekad ume da bude baš smešan.“

Ili užasno okrutan. „En, moraću ovo da proverim. Uzeću ove stvari i ne želim da ovo pomenete bilo kome. Ni prijateljima, ni porodici...“ Zastala je da bi pažljivo odabrala sledeće reči. „Niti bilo kome u Birou. Bar ne dok ja nešto ne otkrijem.“

En Njumen ju je pogledala sa strahom u očima. „U šta mislite da je Ken bio umešan, Bruk?“

„Još ne znam. Ne želim da prenaglujemo sa zaključcima. Možda je kutija u sefu prazna. Možda ju je Ken otvorio odavno, a zatim zaboravio na nju.“

„A šta je sa lažnim dokumentom?“

Rejnoldsova je olizala svoje suve usne. „Ken je tokom godina radio na nekim tajnim zadacima. Možda je ovo suvenir iz tih dana.“ Rejnoldsova je znala da je to laž, a verovatno je to znala i En Njumen, mislila je. Na dozvoli se nalazio skoriji datum izdavanja. A, oni ljudi u FBI-ju koji su radili na nekim tajnim zadacima, obično nisu nosili kućama rekvizite sa tajnim identitetima nakon završetka zadatka. Lažna dozvola, u to je bila sigurna, nije imala nikakve veze sa bilo kakvim dužnostima u FBI-ju. Njen posao je bio da otkrije sa čime je bila povezana.

„En, ni reči nikome. To je najbolje i za vašu sopstvenu sigurnost.“

En Njumen je stegla ruku Rejnoldsovoj kad je ova ustala. „Bruk, ja imam troje dece. Ako je Ken bio umešan u nešto...“

„Staviću kuću pod prismotru dvadeset i četiri časa dnevno. Ako primetite bilo šta što vam se makar malo čini sumnjivim, pozovite me.“ Dala joj je karticu sa brojevima na kojima ju je mogla dobiti direktno:

„Bilo da je dan ili noć!“

„Nisam imala kome drugom da se obratim. Ken je imao stvarno visoko mišljenje o vama. Stvarno jeste.“

„On je bio jako dobar agent i imao je odličnu karijeru.“

Međutim, ako otkrije da je Ken Njumen bio prodana duša, Biro će uništiti svako sećanje na njega, njegovu reputaciju i sve vezano za njegov profesionalni život. To bi, naravno, uništilo i njegov privatni život, uključujući i ženu koja se nalazila pred Rejnoldsovom, i njenu decu. Ali takav je život. Rejnoldsova nije izmislila pravila, nije se uvek ni slagala s njima, ali je živela po njima. Međutim, otići će sama da proveri kutiju u sefu. Ako tamo ne bude ničeg sumnjivog, neće nikome reći ništa. Nastaviće da istražuje zašto je Njumen koristio lažno ime, ali to će da radi u svoje slobodno vreme. Nije htela da uništi sećanje na njega bez konkretnog razloga. Toliko je dugovala tom čoveku.

Ostavila je En Njumen na sofi, sa otvorenim albumom u krilu. Ironija je bila to što je, ukoliko je Njumen zaista bio krtica u slučaju o Lokhartovoj, onda on sam sebi obezbedio preranu smrt. Sad kad je Rejnoldsova razmišljala o tome, palo joj je na pamet da je možda taj neko ko ga je unajmio nameravao da jednim efikasnim udarcem eliminiše i krticu i glavnu metu. Jedino što je sprečilo Fejt Lokhart da se odmah pridruži Kenu Njumentu bilo je to što se zrno odbilo od pištolja. A možda je tome doprinela i pomoć Lija Adamsa?

Ko god da je to smislio, očigledno je znao šta radi, što je bio loše za Rejnoldsovu. Za razliku od popularne fikcije i filmova, u stvarnosti većina kriminalaca nije toliko savršena i ne može tako lako da nadmudri policajce na svakom koraku. Većina ubica, silovatelja, provalnika, pljačkaša, dilera drogom i drugih prestupnika uglavnom su neobrazovani ili uplašeni, ili su to drogirane propalice i pijanice koje se boje svoje sopstvene senke kad su čisti ili trezni, a demoni su kad se urade. Uglavnom ostavljaju toliko mnogo tragova za sobom da ih je lako uhvatiti, ili se sami predaju, ili ih ocinkare njihovi „prijatelji“. Budu optuženi i provedu neko vreme u zatvoru ili, u retkim slučajevima, budu pogubljeni. Ni u kom smislu te reči, oni nisu profesionalci.

Rejnoldsova je znala da ovde nije bio takav slučaj. Amateri ne

plaćaju agente FBI-ja. Oni ne unajmljuju plaćene ubice koji vrebaju u šumi čekajući na svoj plen. Oni se ne predstavljaju kao agenti FBI-ja sa tako autentičnim ispravama da mogu da oteraju policajce. Mračne teorije zavere motale su joj se po glavi, šaljući joj trnce niz kičmu. Nezavisno od toga koliko se dugo bavite ovim poslom, uvek je prisutna određena doza straha. Ako se plašite, to znači da ste živi. Ako se ne plašite, to verovatno znači da ste mrtvi.

Dok je izlazila napolje, Rejnoldsova je prošla ispod treperećeg detektora za požar koji se nalazio u hodniku. Postojale su još tri takve sprave u kući, uključujući i onu u kancelariji Kena Njumena. Pored toga što su bile uključene u struju i obavljale predviđenu funkciju, predstavljale su takođe i dom visoko razvijenim kamerama sistema za osmatranje sa sočivima veličine čiode. Dve utičnice na zidu bile su „modifikovane“ na sličan način. Modifikacija se dogodila pre dve nedelje, kad su Njumenovi otišli na neočekivani trodnevni odmor. Ovaj sistem se zasnivao na PLC kablovskoj tehnologiji, koju je FBI voleo da koristi. A takođe i CIA.

Robert Tornhil je lovio svoj plen. A njegova pažnja će se odsad usmeriti i na Bruka Rejnolds.

Dok je ulazila u svoj auto, Rejnoldsova je shvatila da se sada verovatno nalazi na raskrsnici svoje karijere. Sigurno je da će joj biti potrebna sva domišljatost i unutrašnja snaga koju bude mogla da skupi, kako bi ovo preživela. A ipak, jedino što je sada stvarno želela bilo je da se odveze kući do svoje dvoje predivne dece i da im ispriča priču o tri praseta, i to što sporije, tačnije i slikovitije što može.

Pokazalo se da je vetar duvao niz plažu velikom snagom i da je temperatura drastično opala. Fejt je zakopčala košulju, zatim je, uprkos hladnoći, skinula sandale i držala ih u ruci.

„Volim osećaj peska pod nogama“, objasnila je Liju. Voda se dosta povukla, tako da su imali široki deo plaže na raspolaganju za lutanje. Na nebu su bili razbacani oblaci, mesec gotovo pun, a zvezde tačkice svetla koje su ih gledale odozgo. Daleko na vodi videli su neko treperenje, koje je najverovatnije bilo svetlo na nekom brodu ili na bovi. Ako se izuzme vetar, bilo je prilično tiho. Nije bilo automobila, glasnih televizora, aviona, niti drugih ljudi.

„Ovde je stvarno lepo“, rekao je Li je konačno, dok je gledao kako se peščana kraba smešno, postrance, uvlači u svoj sićušni dom. U pesak je bio zaboden komad plastične cevi. Li je znao da tu pecaroši zabodu svoje štapove kada pecaju sa plaže.

„Razmišljala sam o tome da se za stalno ovde doselim“, rekla je Fejt. Odvojila se od njega i otišla u vodu sve do gležnjeva. Li je skinuo cipele, zavrnuo nogavice na pantalonama i pridružio joj se.

„Hladnije je nego što sam mislio“, rekao je. „Nema ništa od plivanja.“

„Ne možeš ni da pretpostaviš koliko okrepljujuće može da bude plivanje u hladnoj vodi.“

„U pravu si, ne mogu.“

„Verujem da su ti ovo pitanje postavili već milion puta, ali, kako si postao privatni detektiv?“

Slegnuo je ramenima i uputio pogled ka okeanu. „Na neki način sam to postepeno postao. Moj otac je bio inženjer, a i ja sam voleo da radim sa stvarčicama kao i on. Međutim, ja nikad nisam posedovao njegovo knjiško znanje. Bio sam neka vrsta buntovnika, kao i ti. Ali ja nisam išao u koledž. Ja sam otišao u mornaricu.“

„Molim te, reci mi da si bio u odredu mornaričkih foka. Lakše ću spavati.“

Li se nasmešio. „Jedva mogu da pucam pravo. Ne umem da

napravim nuklearnu bombu od čačkalica i omota od žvake, a koliko se sećam, ne mogu da onesposobim čoveka tako što bi mu jednostavno prislonio palac na čelo.“

„Mislim da ću te ipak zadržati. Izvini što sam te prekinula.“

„Nema još mnogo toga. U mornarici sam učio o telefoniji, komunikacijama i takvim stvarima. Oženio sam se, dobio dete. Napustio sam službu i radio kao serviser u telefonskoj kompaniji. Zatim sam izgubio ćerku u nezgodnoj brakorazvodnoj parnici. Napustio sam posao, javio se na oglas jedne privatne firme koja se bavila obezbeđivanjem i koja je tražila nekog sa iskustvom u elektronskom nadgledanju. Pretpostavio sam da ću sa svojim poznavanjem tehnike biti u stanju da naučim ono što je trebalo da znam. Posao mi se stvarno uvukao u kosti. Započeo sam sopstvenu privatnu istraživačku firmu, našao neke dobre klijente, napravio neke greške, ali nakon toga pronašao sam čvrst oslonac. Sad pred tobom stojim kao vođa jednog moćnog carstva.“

„Koliko si dugo već razveden?“

„Jako dugo.“ Pogledao je u nju: „Zašto pitaš?“

„Samo sam radoznala. Da li si se ikad posle toga približio oltaru?“

„Ne. Verovatno se bojim da ne napravim iste greške.“ gurnuo je ruke u džepove.

„Najiskrenije, postojali su problemi s obe strane. Sa mnom nije baš lako živeti.“ Osmehnuo se: „Mislim da Bog stvara dve vrste ljudi, jedne koji treba da se žene i da nastavljaju rasu, i druge koji treba da ostanu sami i praktikuju seks samo iz zadovoljstva. Mislim da se ja nalazim u ovoj drugoj grupi. Mada nisam nešto 'zadovoljan' u poslednje vreme.“

Fejt je oborila pogled: „Sačuvaj jedno mesto i za mene.“

„Ne brini se. Ima dosta slobodnih mesta.“ Dotakao je njen lakat. „Hajde da popričamo. Imamo sve manje vremena.“

Fejt ga je odvukla nazad na plažu i sela prekrštenih nogu na jedno mesto gde je pesak bio suv. On je seo pored nje.

„Kako hoćeš da počnemo?“ pitala je. „Kako bi bilo od početka?“

„Ne, mislila sam da li hoćeš da ti ja prva sve ispričam, ili možda hoćeš prvo ti da otkriješ svoje tajne?“

Izgledao je zbunjeno: „Moje tajne? Izvini, upravo mi ih je ponestalo.“

Podigla je jedan štap, nacrtala slova d i b u pesku i zatim je bacila pogled na njega. „Deni Bjukenen. Šta stvarno znaš o njemu?“

„Ono što sam ti rekao. Da je on tvoj partner.“

„On je takođe čovek koji te je unajmio.“

Li neko vreme nije mogao da dođe do odgovarajućih reči. „Rekao sam ti da ne znam ko me je unajmio.“

„To je tačno. To je ono što si mi rekao.“

„Kako znaš da me je on unajmio?“

„Dok sam bila u tvojoj kancelariji, preslušala sam poruku od Denija, u kojoj je on izričito zahtevao da sazna gde sam ja i šta si ti otkrio. Ostavio ti je broj telefona da mu se javiš. Bio je više uznemiren nego što sam ga ikad čula. Pretpostavljam da bih i ja bila uznemirena da je neko čiju sam smrt organizovala još uvek živ.“

„Sigurna si da je to on bio na telefonu?“

„Mislim da poznajem njegov glas nakon petnaest godina zajedničkog rada. Znači, nisi to znao?“

„Ne, nisam.“

„Svestan si da mi je teško da u to poverujem?“

„Pretpostavljam da je tako“, složio se. „Ali, slučajno je to istina.“

Podigao je šaku peska i pustio ga da mu prođe kroz prste. „Znači, taj telefonski poziv je bio razlog što si pokušala da mi pobegneš na aerodromu? Ne veruješ mi.“

Ovlažila je svoje suve usne i bacila pogled na pištolj u futrolji, koji se jasno mogao videti dok je vetar udarao u Lijevu jaknu. „Ja ti ipak verujem, Li. Inače, ne bih sedela u mraku na pustoj plaži sa naoružanim čovekom koji mi je još uvek u velikoj meri stranac.“

Li je opustio ramena. „Unajmljen sam da te pratim, Fejt. To je sve.“

„Zar ne treba prvo da otkriješ da li su namere klijenta zakonite?“

Li je hteo nešto da kaže, ali se onda zaustavio. To je bilo razumno pitanje. Činjenica je bila da je posao išao nešto lošije u skorije vreme i da su pare i ovaj zadatak došli u pravo vreme. A pored toga, u dosijeu o Fejt se nalazila i njena fotografija. A zatim ju je video i uživo. Pa, šta je drugo mogao reći? Većina ljudi koje je pratio nisu bili tako privlačni kao Fejt Lokhart. Na fotografiji je na njenom licu mogao da primeti ranjivost.

Nakon što ju je upoznao, znao je tla taj utisak nije bio potpuno ispravan. Ali, to je za njega bila vrlo opojna kombinacija: lepota i ranjivost. Pa, i za bilo kog drugog muškarca.

„Obično volim da se prvo sastanem s klijentom, da ga upoznam i da upoznam njegove planove, pre nego što odlučim da prihvatim posao.“

„Zašto to nisi ovde uradio?“

„Bilo je to malo teže uraditi, pošto nisam znao ko me je unajmio.“

„Znači, umesto da vratiš keš, prihvatio si ponudu i počeo da me pratiš, naslepo, kako izgleda.“

„Nisam video ništa loše u tome da te samo pratim.“

„Ali, možda su te oni koristili da dođu do mene.“

„Nisi se ti baš skrivala. Kao što sam već rekao, mislio sam da si u nekakvoj aferi. Kada sam ušao u kuću, znao sam da se ne radi o tome. Ostali događaji koji su se odvijali te noći samo su prokleta dobro učvrstili to mišljenje. To je stvarno sve što znam.“

Fejt se zagledala u okean, u liniju horizonta gde se voda spajala sa nebom. Bila je to samo jedna vrsta optičkog spajanja, koje se dešavalo svakodnevno i koje je na nju, iz nekog razloga, delovalo umirujuće. Dalo joj je nadu u trenutku kad nije imala nijedan drugi razlog da je oseti. Osim možda čoveka koji je sedeo pored nje.

„Hajde da se vratimo u kuću!“ rekla je.

Sedeli su u prostranoj dnevnoj sobi. Fejt je podigla daljinski upravljač, pritisnula jedno dugme i plamenovi u kaminu na gas su oživeli. Sipala je sebi još jednu čašu vina, ponudila vino i Liju, ali je on odbio. Sedeli su na ogromnom kauču.

Fejt je otpila gutljaj vina i zagledala se kroz prozor, ne gledajući ni u šta posebno.

„Vašington predstavlja najbogatiju i najveću pitu u istoriji čovečanstva. I svako bi u svetu želeo jedno njeno parče. Postoje određeni ljudi koji drže nož kojim se ta pita seče i deli. Ako želite jedno parče, morate ići preko njih.“

„Tu, pretpostavljam, upadate ti i Bjukenen?“

„Ja sam živela, disala i hranila se svojom karijerom. Ponekad sam radila i više od dvadeset i četiri sata dnevno, pošto bih prešla u neku drugu vremensku zonu. Ne mogu ni da ti ispričam o stotinama detalja, o nijansama, o čitanju misli, o osećajima u stomaku i o krajnjoj odvažnosti i upornosti koji su bili potrebni za lobiranje na našem nivou.“ Spustila je čašu sa vinom i okrenula se ka njemu. „U Deniju Bjukenenu sam imala odličnog učitelja. Skoro nikad nije gubio. To je stvarno izuzetno, slažeš se?“

„Pretpostavljam da je baš izuzetno kad nikako ne gubiš ni u čemu. Ali ne možemo svi biti kao Majki Džordan.“

„Možeš li ti u svom poslu da garantuješ klijentu da ćeš postići određeni rezultat?“

Li se osmehnuo: „Da mogu da predviđam budućnost, počeo bih da igram loto.“

„Deni Bjukenen je mogao da ti garantuje pozitivan ishod u budućnosti.“ Li je prestao da se osmehuje: „Kako?“

„Onaj ko ima kontrolu nad vratarima, kontroliše budućnost.“

Li je polako klimnuo u znak razumevanja: „Znači, on je potplaćivao ljude u vladi?“

„Na prefinjeniji način nego što je to iko radio pre njega“

„Kongresmeni na platnom spisku? Tako nešto?“

„U stvari, oni su radili za džabe.“

„Šta...?“

„Dok ne napuste svoj položaj. Tada bi ih Deni čekao sa čitavom gomilom različitih poslastica. Imali bi obezbeđene unosne poslove na kojima ne bi morali ništa da rade u firmama koje je Deni osnovao. Prihod bi im dolazio iz ličnih portfelja ili deonica i obveznica, a novac se prao kroz legitimne firme pod maskom posla koji su obavili. Mogli bi da igraju golf po ceo dan, da naprave nekoliko lažnih telefonskih poziva na Kapitol, da odu na nekoliko sastanaka i da žive kao kraljevi. Znaš kako Amerikanci vole svoje deonice. Deni ih je dobro iskorišćavao dok su bili na Kapitolu, ali zato će im obezbediti najbolje zlatne godine koje se mogu priuštiti za novac.“

„Koliko je njih do sad otišlo u penziju?“

„Do sad, nijedan. Ali, sve je spremno za onda kada odu. Deni se bavi ovim samo oko deset godina.“

„On je u Vašingtonu dosta duže od deset godina.“

„Hoću da kažem da podmićuje ljude samo oko deset godina. Pre toga je bio mnogo uspešniji lobista. Poslednjih deset godina je zaradio mnogo manje novca.“

„Mislio sam da je trebalo da mu zagarantovani rezultati donesu mnogo više novca.“

„Poslednjih deset godina je, što se toga tiče uglavnom predstavljalo dekadu dobrotvornog rada.“

„On mora da ima duboke džepove.“

„Deni je uglavnom potrošio svoj novac. Počeli smo ponovo da zastupamo klijente koji plaćaju, tako da bismo mogli da nastavimo sa ovim što radimo. A, što njegovi ljudi rade duže ono što se od njih traži, to će više primiti kasnije. A, time što se isplata vrši nakon odlaska sa pozicije, znatno su umanjene šanse da uhvate bilo koga od njih.“

„Mora da stvarno veruju Bjukenenovoj reči.“

„Sigurna sam da im je morao dati dokaz što se tiče onoga što ih očekuje. Ali, on je častan čovek.“

„Svi pokvarenjaci su takvi, zar ne? Ko su neki od ljudi koji se nalaze na njegovoj listi za penziju?“

Sumnjivo ga je pogledala. „Zašto pitaš?“

„Da zadovoljim radoznalost.“ Fejt je imenovala dvojicu ljudi.

„Ispravi me ako nisam u pravu, ali zar to nisu sadašnji potpredsednik Sjedinjenih Američkih Država i predsedavajući u donjem domu parlamenta?“

„Deni ne radi sa posrednicima. Sa potpredsednikom je u stvari počeo da saraduje još kad je ovaj bio samo potčrko u parlamentu. Ali, kad Deniju zatreba da ovaj okrene telefon i nekoga pritisne, on to i uradi.“

„Jebo te, Fejt! Zašto vam je dođavola bila potrebna takva moć? Da li se radi o vojnim tajnama?“

„Zapravo, radi se o nečem mnogo važnijem.“ Podigla je svoju čašu sa vinom. „Mi predstavljamo najsiromašnije od siromašnih u svetu. Afričkim narodima pomažemo što se tiče pitanja vezanih za humanitarnu pomoć, hranu, lekove, odeću, opremu za farme, seme žitarica i sistema za desalinizaciju. U Latinskoj Americi obezbeđujemo novac za vakcine i druge zdravstvene potrebe. Zalažemo se za izvoz zakonitih sredstava za sprečavanje trudnoće, sterilnih igala i za obaveštavanje ljudi o stvarima vezanim za zdravlje u najsiromašnijim zemljama.“

Li je bio skeptičan: „Hoćeš da kažeš da ste podmićivali vladine zvaničnike da bi pomagali zemljama Trećeg sveta?“

Spustila je čašu sa vinom i pogledala pravo u njega. „Zapravo, zvanični rečnik se promenio. Bogate nacije su razvile veoma politički korektnu terminologiju za svoje manje srećne susede. CIA je čak izdala priručnik o tome. Tako da umesto termina

'Treći svet' postoje nove kategorije: 'zemlje u razvoju', što znači da su to zemlje koje se nalaze na dnu u poretku razvijenih zemalja. Zvanično postoje stotinusedamdeset i dve zemlje u razvoju, što predstavlja veliku većinu zemalja u svetu. A zatim su tu 'nerazvijene zemlje'. One se nalaze na samom dnu bačve, leže u vodi. Njih ima samo četrdeset i dve. Ovo će možda da te iznenadi, ali otprilike polovina ljudi na ovoj planeti živi u krajnjoj bedi.“

„I to vam daje opravdanje?“ pitao je Li. „To opravdava varanje i podmićivanje?“

„Ne tražim od tebe da odobriš bilo šta od toga. Nije me uopšte briga da li se ti sa tim slažeš ili ne. Tražio si činjenice, ja ti ih predstavljam.“

„Amerika odvaja sasvim dovoljno za pomoć inostranstvu. A ne mora da daje ni deset centi.“

Pogledala ga je tako besno, kao nikad pre. „Ako počneš da se raspravljaš sa mnom, izgubićeš“, rekla je oštro.

„Molim?“

„Ovo istražujem, i živim za to, već više od deset godina! U ovoj zemlji više novca dajemo farmerima da ne seju žito, nego što odvajamo na pomoć inostranstvu. Od celokupnog saveznog budžeta, oko jedan procenat se odvaja na pomoć inostranstvu, s tim što velika većina toga ide dvema zemljama, Egiptu i Izraelu. Amerikanci potroše sto puta više novca na šminku, ili na brzu hranu, ili na iznajmljivanje video-kaseta u jednoj godini, nego što vlada potroši na hranu za izgladnelu decu u zemljama Trećeg sveta u čitavoj jednoj deceniji. Mogli bismo da izbrišemo desetak ozbiljnih dečijih bolesti u svetu sa manje novca nego što potrošimo na gumene bombone.“

„Ti si jako naivna, Fejt. To što ti i Bjukenen radite verovatno ide u džepove nekog diktatora.“

„Ne! To je jednostavan izgovor, koji mi se već smučio. Novac koji uspemo da dobijemo direktno se upućuje legitimnim organizacijama za humanitarnu pomoć, a nikad vladama tih zemalja. Bar sam ja videla dovoljno ministara zdravlja u afričkim zemljama koji su nosili 'armani' odela i vozili 'mercedese' dok su bebe umirale kraj njihovih nogu.“

„A, u ovoj zemlji nema izgladnele dece?“

„Oni dobijaju dosta pomoći, i to s pravom. Sve što hoću da kažem jeste da smo Deni i ja imali plan, a naš plan je uključivao pomoć siromašnima u inostranstvu.“

Ljudska bića umiru Li, i to u milionima. Deca po celom svetu umiru od gladi samo zbog zapostavljenosti. Svakog dana, svakog sata, svakog minuta.“

„Ti stvarno očekuješ da poverujem da ste vas dvoje to radili samo zato što imate dobra srca?“ Osvrnulo se oko sebe po kući. „Nemoj da si naivna, Fejt.“

„Prvih pet godina koje sam provela radeći za Denija dobro sam obavljala svoj posao, predstavljajući velike klijente i pri tom sam zaradila mnogo novca. Stvarno, mnogo novca. Prva ću priznati da sam jedan veliki materijalista. Volim novac i nekad sam volela ono što za novac može da se kupi.“

„A šta se zatim desilo? Otkrila si da ima Boga?“

„Ne, on je otkrio mene.“ Li je bio zbunjen i Fejt je brzo nastavila dalje. „Deni je počeo da lobira za siromašne u svetu. Nikako mu nije išlo. Nikog nije briga, govorio mi je. Drugi partneri u našoj firmi su bili umorni od Denijevih dobrotvornih poduhvata. Hteli su da zastupaju IBM ili Filip Moris, a ne izgadnele mase u Sudanu. Deni je jednog dana ušao u moju kancelariju, rekao mi da je otvorio svoju firmu i da želi da ja pođem sa njim. Da nećemo zadržati stare klijente, ali da ne treba da brinem, da će se pobrinuti za mene.“

Li se smirio. „U to mogu da poverujem: ti nisi znala da on podmićuje ljude, ili bar da planira to da radi.“

„Naravno da sam znala za to! On mi je sve rekao. Hteo je da uđem u sve to širom otvorenih očiju. On je takav. Nije on neki pokvarenjak.“

„Fejt, znaš li ti šta govoriš? Pristala si, iako si bila svesna da ćeš tako prekršiti zakon?“

Hladno ga je pogledala: „Ako sam mogla da se pobrinem za to da duvanske kompanije i dalje prodaju rak u formi štapića svakome ko ima par pluća i da proizvođači oružja mogu da nastave da prodaju oružje svakom kome srce kuca, prepostavljam da sam osećala da nema ništa što ne mogu da uradim. A, i rezultat toga je bilo nešto na šta sam stvarno mogla da budem ponosna.“

„Veliki materijalista se smekšao?“ rekao Li je prezirno.

„Dešavalo se to i ranije“, uzvratila mu je.

„Kako ste vas dvoje to radili?“ pitao je Li izazivajući je.

„Ja sam bila Gospodin Spoljašnji i radila sam sa svim ljudima koje nismo držali u džepu. Bila sam takođe dobra i u tome da pri vučem neke poznate ličnosti na određene događaje, pa čak i da ih nagovorim da otputuju u neku od tih zemalja. Zatim slikanja i pozdravljanja sa zastupnicima iz parlamenta.“ Otpila je još malo vina. „Deni je bio

Gospodin Unutrašnji. On je radio sa svim onim ljudima koji su bili u penzionom planu, dok sam ja gurala stvari spolja.“

„I tako ste izdržali čak deset godina?“

Fejt je klimnula glavom. „Pre jedno godinu dana Deniju je počelo da ponestaje novca. Mnogo troškova koje je naše lobiranje podrazumevalo platilo je iz svog džepa. Nismo baš mogli očekivati od naših klijenata da nam nešto plate. A takođe je morao da ulaže i dosta svog novca u ta 'sledovanja', kako ih je on zvao, za ljude koje smo podmićivali. Deni je ozbiljno shvatao taj deo pogodbe. On je bio njihov čovek od poverenja koji se brinuo za novac. Brinuo se da obezbedi svaki obećani cent.“

„Uzajamno poštovanje među lopovima.“ Fejt je ignorisala njegovo podbadanje.

„To je bilo vreme kada mi je rekao da se okrenem klijentima koji su donosili zaradu, dok će on da nastavi da se bavi drugim stvarima. Ponudila sam mu da prodam svoju kuću, i ovu kuću, da bih pomogla da se za to obezbedi novac. Nije hteo da prihvati. Rekao je da sam bila već dovoljno toga uradila.“ Odmahnula je glavom. „Možda još uvek treba da je prodam ,veruj mi, nikad ne možeš da uradiš dovoljno.“

Neko vreme nije pričala ništa i Li je odlučio da ne prekida tišinu. Zagledala se u njega. „Stvarno smo učinili dosta dobrog.“

„Šta hoćeš od mene, Fejt? Da ti aplaudiram?“

Besno ga je pogledala: „Zašto se ne popneš na taj tvoj glupi motor i nestaneš zauvek iz mog života?“

„U redu“, rekao je Li mirno, „ako si već imala tako visoko mišljenje o poslu kojim si se bavila, kako to da si se na kraju obratila FBI-ju?“

Fejt je pokrila lice rukama, kao da će uskoro početi da cmizdri. Kada je konačno podigla pogled, izgledala je toliko uznemireno da je Li osetio kako mu se bes povlači.

„U poslednje vreme Deni se ponašao čudno. Sumnjala sam u to da mu se neko nalazi za petama. To me je užasno prestrašilo. Nisam želela da idem u zatvor. Upitala sam ga šta nije u redu, ali on nije hteo da o tome priča sa mnom. Udaljavao se od mene, postajao sve više paranoičan, na kraju me je čak zamolio da napustim firmu. Osećala sam se toliko usamljenom, po prvi put nakon mnogo vremena. Osećala sam

se kao da sam po drugi put izgubila oca.“

„I tako si otišla do FBI-ja i pokušala da se dogovoriš sa njima. Tvoj život za Bjukenenov.“

„Ne!“ uzviknula je. „Nikad!“

„Pa, šta se onda desilo?“

„Pre otprilike šest meseci, na vestima su dosta pažnje posvetili tome kako je FBI rešio jedan veliki slučaj korupcije, u kome se radilo o nekom advokatu koji je podmitio nekoliko kongresmena da bi mu pomogli da dobije neku veliku parnicu na saveznom nivou. Nekoliko njegovih pomoćnika je kontaktiralo FBI i otkrilo im šta se dešavalo. Oni su i ranije učestvovali u toj zaveri, ali su dobili imunitet u zamenu za njihovo svedočenje i pomoć. To mi je zvučalo kao dobar dogovor. Pomislila sam da bih možda i ja mogla da sklopim neki dogovor. Pošto Deni nije hteo da mi se poveri, odlučila sam da tu nameru sprovedem u delo. Ime rukovodećeg agenta u tom slučaju bilo je navedeno u jednom članku: Bruk Reynolds. Pozvala sam je.

Nisam znala šta da očekujem od FBI-ja, ali sam znala jednu stvar: da ne želim da im kažem mnogo toga odmah, nikakva imena ili nešto drugo, dok ne otkrijem kakva je situacija. A prednost je bila na mojoj strani. Da bi sve to uspelo, njima je bio neophodan živi svedok sa glavom punom informacija, datuma, imena, sastanaka, podataka o glasanjima i dnevnim redovima.“

„A Bjukenen nije bio svestan svega toga?“

„Pretpostavljam da nije, kad je već unajmio nekoga da me ubije.“

„Ne znamo da je to on uradio.“

„Ma daj, Li, ko bi drugi to mogao da uradi?“

Li se prisetio onih drugih ljudi koje je video na aerodromu. Naprava koju je jedan od ljudi držao u ruci bila je neka vrsta pištolja nove tehnologije. Li je prisustvovao njegovoj demonstraciji na jednom seminaru za borbu protiv terorizma. Pištolj i municija bili su napravljeni isključivo od plastike, što je omogućavalo njegovo prenošenje kroz metalni detektor. Pritisnete okidač i kompresija vazduha izbacila iglu koja je bila ili napunjena, ili natopljena nekim smrtonosnim otrovom, taiijumom ili ricinom, ili omiljenim otrovom svih vremena koji su ubice

koristile, kurareom, zato što je on reagovao u telu tako brzo da nije postojao poznati protivotrov. U gužvi bi taj čin lako mogao da obavi i ubica bi mogao da nestane pre nego što bi žrtva i pala na zemlju.

„Nastavi“, rekao je.

„Predložila sam da uključe i Denija u sporazum.“

„Kako su oni reagovali na to?“

„Vrlo su mi jasno stavili do znanja da je Deni gotov.“

„Ne pratim tvoj način razmišljanja. Ako si htela da ti i Deni postanete svedoci, koga je trebalo da federalci tuže: te strane države?“

„Ne. Njihovi predstavnici nisu znali šta mi radimo. Kao što sam rekla, novac nije išao direktno vladama. A CARE, Katolička humanitarna pomoć ili UNICEF nikad ne bi odobrili korupciju. Deni je bio njihov nezvanični i neplaćeni lobista kome je to bilo stalno zanimanje, ali oni nisu bili svesni toga šta on radi. Predstavljao je otprilike petnaest sličnih organizacija. Bilo je to prilično teško. Svi su oni imali svoje planove i koristili su raštrkani pristup. Obično bi podnosili gomilu sitnih predloga, umesto nekoliko opširnih. Deni ih je organizovao, naveo ih da rade zajedno, progurao nekoliko predloga koji su ozbiljnije prilazili promenama u zakonodavstvu. Naučio ih je šta su morali da rade da bi bili efikasniji.“

„Pa onda mi ti reci, protiv koga si nameravala da svedočiš?“

„Protiv političara koje smo isplaćivali“, jednostavno je odgovorila. „Oni su to radili samo zbog para. Nisu oni ni malo brinuli za decu u čijim očima je bila smrt i koja su se nalazila u zemlji hepatitisa. Svakodnevno sam to viđala u njihovim pohlepnim licima. Oni su samo očekivali bogatu nadoknadu, smatrali su da su to zaslužili.“

„Zar ne misliš da si malo suviše napala te momke?“

„Zašto ti ne prestaneš da budeš tako naivan? Kako misliš da ljude budu odabiraju za neki položaj u ovoj zemlji? Odaberu ih grupe ljudi koje organizuju glasače, koje utiču na mišljenje građana o tome za koga treba da glasaju. A znaš li ko su te grupe? To su velike poslovne firme i ljudi sa nekim posebnim interesima, i bogataši koji svake godine političkim kandidatima pune kofere. Da li stvarno misliš da obični ljudi idu na večere na kojima jedan tanjir jela košta pet hiljada dolara? A

zatim, da li stvarno misliš da te grupe daju sav taj novac samo zbog toga što imaju jako veliko srce? Kad ti političari stignu na svoje pozicije, veruj u to da se tada od njih očekuje da odrade svoj deo posla.“

„Znači, kažeš da su svi političari u ovoj zemlji korumpirani. To još uvek ne opravdava ono što si ti uradila.“

„Ne? Koji bi kongresmen iz države Mičigen glasao tako da bi to naškodilo industriji automobila? Šta misliš koliko bi dugo on ostao na svom položaju? Ili onaj iz Kalifornije protiv razvoja visoke tehnologije? Ili protiv poljoprivrede na srednjem zapadu? Ili protiv duvana na jugu? To je na neki način proročanstvo koje se ispunjava samo od sebe. Interesi velikih firmi i industrija i drugi posebni interesi imaju mnogo toga da izgube. Zato su usredsređeni, raspolažu velikom količinom novca i koriste ljude iz PAC-a i lobiste da neprekidno šalju svoje poruke u Vašington. Gotovo svi ljudi su zaposleni u nekoj maloj ili velikoj industriji. Ti isti ljudi glasaju na izborima. A pri tom glasaju za svoje novčanike. Voila', to ti je ta velika mračna zavera američkih političara. Ja vidim Denija kao prvog vizionara koji je uspeo da pobedi pohlepu i sebičnost.“

„Ali šta je sa pomoći inostranstvu? Ako bi se ova priča pročula, zar to ne bi prekinulo njen protok?“

„O tome se i radi! Možeš li da zamisliš koliko bi pozitivnog publiciteta to moglo da donese? Najsiromašnije zemlje na svetu primorane da podmićuju pohlepne američke političare, da bi dobili pomoć koja im je tako očajnički potrebna, zato što je nisu mogli dobiti na neki drugi način. Ako neka takva priča stigne do medija, tada bi se možda mogle napraviti neke prave, opipljive promene.“

„To sve zvuči pomalo neverovatno. Mislim, daj.“

„Možda je tako, ali nisam imala baš mnogo opcija, tada. Lako je sada pronalaziti bolja rešenja, Li.“

Li se zavalio u naslon dok je razmišljao o tome. „U redu, u redu. Da li stvarno misliš da bi Bjukenen pokušao da te ubije?“

„Bili smo partneri, prijatelji. Zapravo, i više od toga. Na mnogo načina mi je bio drugi otac. Ja... ja stvarno više nisam sigurna. Možda je saznao da sam se obratila FBI-ju. Pomislio je da sam ga izdala. To je

moglo da ga natera da prekorači ivicu.“

„Postoji jedan veliki problem sa teorijom da se Bjukenen nalazi iza svega ovoga.“ Radoznalo ga je pogledala.

„Ja se nisam javio Bjukenenu, sećaš se? Tako da, ako još neko nije radio za njega, onda on nije mogao da zna da si saradivala sa FBI-om. A, potrebno je dosta vremena da bi se organizovalo ubistvo na profesionalnom nivou. Ne možeš jednostavno da pozoveš svog lokalnog ubicu, da mu kažeš da treba da smakne nekoga i da li to naplati preko visa kartice.“

„Ali, možda je već poznavao nekog ubicu, pa je planirao da nekako optuži tebe za ubistvo.“

Li je odmahivao glavom još pre nego što je završila. „Nije nikako mogao da zna da ću ja biti tamo te noći. A da si ti ubijena, imao bi problem sa mnom ako bih ja znao za to, jer bih se ja verovatno obratio policiji, pa bi na kraju došlo do toga da se otkrije kako se on nalazi iza svega. Zašto bi sebi navlačio tu bedu na vrat? Razmisli o tome, Fejt, da je Bjukenen planirao da te ubije, ne bi unajmio mene.“

Presavila se u stolici. „Moj bože, ono što govoriš je savršeno logično.“ Strah joj se uvlačio u kosti dok je razmišljala o tome šta je sve to značilo. „Onda hoćeš da kažeš...?“

„Hoću da kažem da neko drugi želi tvoju smrt.“

„Ko? Ko?“ gotovo je viknula ka njemu.

„Ne znam“, rekao je.

Fejt je odmah ustala i zagledala se u vatru. Senke plamena su igrale po njenom licu. Kad je progovorila, njen glas je bio miran, gotovo rezigniran. „Da li često viđaš svoju ćerku?“

„Ne često. Zašto?“

„Mislila sam da brak i deca mogu da sačekaju. Ali, zatim su se meseci pretvorili u godine, a godine u decenije. A sad i ovo.“

„Ti nisi još došla do zlatnog doba.“

Pogledala ga je: „Možeš li mi reći da ću sutra biti živa, da ću biti živa za nedelju dana?“

„Niko to ne može da garantuje. Uvek možemo da se obratimo FBI-ju. Možda je to upravo ono što treba da uradimo.“

„Ne mogu to da uradim. Ne nakon onoga što si mi upravo ispričao.“
Ustao je i zgrabio ju je za ramena: „O čemu to pričaš?“

Odmakla se od njega: „FBI mi neće dozvoliti da uključim i Denija u dogovor. Ili on ide u zatvor, ili ja. Dok sam mislila da se on nalazi iza ove stvari sa ubistvom, verovatno bih svedočila protiv njega. Ali, ne mogu to sada da uradim. Ne mogu da budem ona koja će pomoći da se on smesti u zatvor.“

„Da nije bilo ovog pokušaja ubistva, šta si nameravala da uradiš?“

„Nameravala sam da im dam ultimatum. Ako bi hteli moju saradnju, morali bi da obezbede imunitet i za Denija.“

„A da su te odbili, kao što i jesu?“

„Tada bi Deni i ja već odavno nestali. Nekako.“ Gledala je pravo u njega: „Ne vraćam se. Iz mnogo razloga. To, što ne želim da umrem je prvi.“

„A, šta meni u tom prokletom slučaju preostaje?“

„Ovo nije tako loše mesto, zar ne?“ Fejt je tiho rekla.

„Da li si ti luda? Ne možemo zauvek ostati ovde.“

„Onda bi trebalo da što pre pronađemo mesto na koje ćemo pobeći.“

„A šta je sa mojom kućom? Sa mojim životom? Ja ipak imam porodicu. Da li očekuješ od mene da sve to jednostavno ostavim?“

„Ko god hoće da me ubije, pretpostaviće da ti znaš sve ono što ja znam. Nećeš biti siguran.“

„To je odluka koju ja moram da donesem, a ne ti.“

„Žao mi je, Li. Nikad nisam pomislila da će neko drugi biti uvučen u sve ovo. Pogotovo ne neko kao što si ti.“

„Mora da postoji neko drugo rešenje.“

Krenula je ka stepenicama. „Ja sam jako, jako umorna. A i o čemu više imamo da pričamo?“

„Dodavola, ne mogu jednostavno da se okrenem i da počnem život ispočetka.“ Bila je na pola puta uza stepenice. Zaustavila se, okrenula i pogledala ga.

„Da li misliš da će stvari bolje izgledati ujutro?“ pitala je.

„Ne“, iskreno je odgovorio Li.

„To je upravo i razlog zbog kojeg nemamo više o čemu da

razgovaramo. Laku noć.“

„Zašlo mi se čini da si odavno odlučila da se više ne vraćaš? Kao na primer, otkako si srela mene.“

„Li...“

„Prevarom si me nagovorila da pođem sa tobom, izvela si onaj glupi trik na aerodromu i sad sam i ja zarobljen. Mnogo ti hvala, gospođice.“

„Nisam ja ovo isplanirala! Nisi u pravu.“

„I ti stvarno očekuješ od mene da ti verujem?“

„Šta hoćeš da ti kažem?“

Li joj je uzvratio pogled. „Priznajem da nije nešto poseban, ali ja volim svoj život, Fejt.“

„Žao mi je.“ Otrčala je uz stepenice.

Li je zgrabio pakovanje od šest piva iz frižidera i zalupio vrata dok je izlazio napolje. Zastao je kod „honde“, pitajući da li da se jednostavno popne na veliku mašinu i vozi dok ne ostane bez goriva, para ili pameti. Zatim mu je pala na um jedna druga mogućnost. Mogao je sam da se obrati federalcima. Da preda Fejt i da kaže da nema pojma ni o čemu. A on stvarno nije ni imao pojma. Zapravo, ona je bila samo izvor bede, užasa i mogući uzrok prerane smrti. Trebalo bi da mu je lako da odluči da je preda. Pa, zašto onda dođavola nije bilo tako?

Izašao je na zadnju kapiju i na stazu koja je vodila pored dina. Li je isplanirao da ode dole na pesak, da posmatra okean i da pije pivo sve dok mu mozak ne bi prestao sa radom ili dok ne bi smislio briljantan plan koji bi spasao njih oboje. Ili makar njega. Iz nekog razloga, okrenuo se na trenutak ka kući. U spavaćoj sobi kod Fejt bilo je upaljeno svetlo. Venecijaneri su bili spuštteni, ali ne i zatvoreni.

Kad se Fejt pojavila na prozoru, Li se ukočio. Nije zatvorila venecijanere. Kretala se kroz sobu, na minut je nestala u kupatilu, a zatim se ponovo pojavila. Kad je počela da se svlači, Li se okrenuo oko sebe da bi proverio da li neko posmatra kako on posmatra nju. Policija koja bi se pojavila zbog prijave voajerisanja stvarno bi bila završni potez u spektakularnom danu Lija Adamsa. Druge kuće su ipak bile mračne, mogao je slobodno da nastavi sa svojim voajerisanjem. Prvo je skinula košulju, a zatim pantalone. Nastavila je da skida odeću sve dok se na prozoru nije videlo samo golo telo. I nije obukla nikakvu pidžamu niti majicu. Očigledno je ovaj visokoplaćeni lobista, koji je sada ličio na Jovanku Orleanku, spavao bez ičega na sebi. Li je prilično jasno video stvari koje mu je peškir samo nagovestio. Možda je znala da je on ovde dole i priređivala mu je predstavu. Zašto, u zamenu zbog toga što mu je uništila život? Svetlo u spavaćoj sobi se ugasilo i Li je otvorio pivo, okrenuo se i krenuo ka plaži. Predstava je bila gotova.

Prvo pivo je iskapio pre nego što se spustio na pesak. Nailazila je plima i nije morao da ode daleko da bi mu voda prešla preko članaka. Otvorio je još jedno pivo i ušao dalje u vodu, do kolena. Voda je bila

ledena, ali je nastavio da ulazi dalje u vodu, skoro do prepona, a zatim se zaustavio, iz praktičnog razloga: moker pištolj nije baš koristan.

Polako se vratio nazad na pesak, spustio je pivo, skinuo svoje vodom natopljene patike i počeo da trči. Bio je umoran, ali njegove noge su se pomerale kao da su imale svoju volju, udovi su se pomerali kao podmazani, a dah izlazio u velikim oblacima magle. Brzo je istrčao jednu milju, možda i najbrže u životu, kako mu se činilo. Zatim je pao na pesak, punim plućima udišući vlažni vazduh. Prvo mu je bilo vrućina, a zatim se ohladio. Razmišljao je o svojoj majci i ocu, o svojim rođacima. Javila mu se vizija njegove ćerke kad je bila mala, kako pada sa svog velikog konja i zove svog tatu, da bi njeni krici konačno prestali kada on nije došao. Kao da mu se obrnuo protok krvi, vraćala se, ne znajući kuda da ide. Osećao se kao da mu zidovi tela popuštaju, jer ne mogu da zadrže sve unutra.

Ustao je na teturave noge, i nesigurno otrčkarao do piva i cipela. Sedeo je neko vreme na pesku, slušao kako okean vrišti na njega i ispraznio je još dve konzerve piva. Škiljio je u tamu. To je bilo smešno. Posle samo nekoliko piva, mogao je jasno da vidi kraj svog života na rubu horizonta. Stalno se pitao kad će se to dogoditi. Sad je znao. Posle četrdeset godina, tri meseca i četrnaest dana, On je prozvao njegov broj. Podigao je pogled u nebo i mahnuo. Mnogo ti hvala, Bože.

Ustao je i odvukao se do kuće, ali nije ušao unutra. Umesto toga, otišao je do ograđenog dela dvorišta, spustio pištolj na sto, potpuno se skinuo i skočio u bazen. Po njegovoj proceni, voda je varirala na temperaturi od oko trideset stepeni celzijusa. Ubrzo nije više osećao hladnoću i otišao je do dna, napravio nespretan stoj na rukama, izduvavajući sveže hlorisanu vodu kroz nozdrve, a zatim je plutao na površini, zureći u nebo išarano oblacima. Plivao je još malo, vežbao kraul i prsni stil, a zatim je otplutao do ivice i iskapio još jedno pivo.

Uspeo se na ivicu bazena i razmišljao o svom upropašćenom životu i ženi koja je bila zaslužna za to. Ponovo je uskočio u bazen, napravio još nekoliko krugova, a zatim potpuno izašao iz bazena. Spustio je pogled, iznenađen. Ovo je bilo stvarno smešno. Pogledao je u mračni prozor. Da li je zaspala? Kako bi mogla da zaspi? Kako bi, dođavola, mogla, posle

svega ovoga?

Li je odlučio: mora da se uveri u to. Niko ne može da mu sjebe život i da zatim mirno ode da spava. Ponovo je spustio pogled na sebe. Sranje! Bacio je pogled na svoju natopljenu odeću punu peska, a zatim na prozor. Ispio je, u brzim gutljajima, još jednu konzervu piva i osetio kao da mu se puls ubrzava sa svakim novim gutljajem. Ne treba mu odeća. Ne treba mu ni pištolj. Ako bi stvari izmakle kontroli, nije hteo da olovo počne da leti okolo. Poslednju konzervu piva neotvorenu je bacio preko ograde. Neka je ptice otvore i malo popiju. Zašto da se samo on zabavlja?

Tiho je otvorio zadnja vrata i krenuo uz stepenice, dve po dve. Razmišljao je o tome da provali vrata, ali je otkrio da su otključana. Gurnuo je vrata, zavirio unutra i sačekao da mu se oči pri viknu na tamu. Mogao je da primeti njene obrise na krevetu, jedan izduženi oblik. Jedan izduženi oblik. Njegovom umu koji je bio pod uticajem alkohola, ta fraza je bila strašno smešna. Napravio je tri velika koraka i našao se pored kreveta.

Fejt je gledala u njega. „Li.“ To nije izgovorila upitnim tonom. To je bila jednostavna izjava čije značenje on nije razumeo.

Znao je da je mogla videti da je go. Verovao je da je čak i u tami mogla da primeti da je imao punu erekciju. Iznenadnim pokretom ruke skinuo je prekrivač sa nje.

„Li?“ ponovo je rekla, ovaj put upitnim tonom.

Pogledao je u njene fine obline i mekoću njenog golog tela, puls mu se pojačao, krv mu je eksplodirala u venama, dajući đavolske moći čoveku kojem je bila nanesena velika nepravda. Grubo joj je razdvojio noge i pao na njene grudi. Nije ni pokušala da mu se suprotstavi, telo joj je bilo mlitavo. Počeo je da je ljubi po vratu, ali je zatim prekinuo. Ovo nije takvu situacija. Ne sme biti nežnosti. Čvrsto je uhvatio njene zglobove. Ona je mirno ležala, nije govorila ništa, niti mu je rekla da stane. To ga je ljutilo. Dodirnuo joj je u lice. Hteo je da bude svesnu da je došao usled dejstva piva, a ne zbog nje. Želeo je da ona oseti, da zna da ovo nema veze s tim kako ona izgleda ili šta on oseća prema njoj, ili već sa bilo čim drugim. On je bio pijani kurvin sin sa crvenim očima, a

ona lako meso. To je bilo sve. Popustio je svoj stisak. Hteo je da je čuje kako vrišti, da ga udari svom snagom. Tada bi se zaustavio. Ali, ne pre toga.

Njen glas se probio kroz zvuke onoga što je on radio. „Bila bih ti zahvalna kad bi skinuo laktove sa mojih grudi.“

On, međutim, nije hteo da prestane, nastavio je dalje. Osećao je dodir tvrdih laktova na mekom mesu. Kralj i sluga. Daj mi je, Fejt. Pročisti me malo.

„Ne mora da bude ovako.“

„Š'a b' ti 'tela?“ profrljao je. Poslednji put kad je bio samo približno ovako pijan, bilo je to jednom u Njujorku dok je još bio u mornarici, kad je dobio dozvolu da ode na obalu. Osećao je jak bol u slepoočnicama. Posle pet piva i nekoliko čaša vina bio je sasvim mrtav. Bože, stvarno je ostario.

„Da ja budem odozgo. Očigledno si suviše pijan da bi uopšte znao šta radiš.“ Ton njenog glasa je bio tup i prekoran.

„Odozgo? Uvek ti moraš da budeš gazda, čak i krevetu? Idi dođavola.“ Stegnuo joj je zglobove tako jako da su mu se spojili palčevi i kažiprsti. Bilo je pohvalno za nju to što nije čak ni zajecala, mada je mogao da oseti bol koji je išao kroz njeno telo po tome kako se ono grčilo pod njim. Svojim šapama je prelazio preko njenih grudi i butina i grubo je udarao po nogama i trupu. Međutim, nije ni pokušao da prodre u nju. A, to nije bilo zbog toga što je bio suviše pijan da bi obavio mehanički deo posla, to je bilo zato što čak ni alkohol nije mogao da ga natera da uradi tako nešto jednoj ženi. Zatvorio je oči, nije hteo da gleda u nju. Ali je uneo svoje lice u njeno. Li je hteo da Fejt oseti smrad njegovog znoja, da upije miris ječma i njegove požude.

„Samo sam mislila da bi tako možda više uživao, to je sve“, rekla je.

„Dođavola!“ urliknuo je. „Hoćeš li da me pustiš da obavim ovo?“

„Da li želiš da pozovem policiju?“

Njen glas je delovao kao da je neko prislonio pneumatsku bušilicu uz njegovu glavu koja je već pulsirala od bola. Podigao se iznad nje i držao je napregnutim rukama na kojima su iskočili tricepsi.

Osetio je kako mu je jedna suza izašla iz oka i spustila se niz obraz,

kao usamljena pahuljica bez doma, kao i on. „Zašto me nisi ubila od batina, Fejt?“

„Zato što to nije tvoja krivica.“

Li je osetio mučninu u stomaku i njegove ruke su počele da popuštaju. Pomerila je svoju ruku i on ju je pustio, oslobađajući je, a da Fejt nije rekla ni reč. Vrlo nežno ga je dotakla po licu, kao da ga je dotaklo pero koje je palo s neki. Jednostavnim pokretom je obrisala onu njegovu jedinu suzu. Kad je progovorila glas joj je bio promukao. „Zato što sam ti ja oduzela život.“

Klimnuo je glavom u znak razumevanja. „Znači li to da ću ovo dobijati svake noći ako nastavim da bežim s tobom? Kreker za malog psića?“

„Ako je to ono što želiš.“ Iznenada je smakla ruku i puslila je da padne na krevet. Nije pokušao da je ponovo uzme.

Konačno je otvorio oči i video zapanjujuću tugu u njenom pogledu, suzdržani bol u zategnutosti njenog vrata i lica, bol koji je on naneo, a koji je ona ćutke podnela, tragove njenih suza očaja na bledim obrazima. One su na njega delovale kao užareno gvožđe koje je nekako zaobišlo njegovu kožu, ali je došlo do njegovog srca i spržilo ga.

Sišao je sa nje i oteturao se do kupatila. Jedva je došao do ve-ce šolje i pivo i večera su izašli napolje iz njegovog tela mnogo brže nego što su ušli unutra. Nakon toga, Li se onesvestio na skupom podu od italijanskih pločica.

Trnci koje je prouzrokovala mokra krpa na njegovom čelu vratili su ga u svesno stanje. Fejt se nalazila iznad njega i držala mu je glavu u krilu. Nosila je nešto što je nalikovalo na majicu kratkih rukava, samo što je imalo dugačke rukave. Mogao je da vidi njene izdužene, mišićave listove i njene žgoljave, zakrivljene prste na nogama. Li je napipao debeli peškir oko svog pojasa. Još uvek je osećao mučninu i hladnoću i zubi su mu cvokotali. Pomogla mu je prvo da sedne, a zatim da se potpuno uspravi, držeći ga rukom oko pojasa. Na sebi je imao bokserice. Mora da mu ih je on navukla, on sigurno nije bio sposoban za to. Nakon svega, osećao se kao da ga je neko dva dana držao vezanog za vrtešku. Zajedno su otišli do kreveta i ona mu je pomogla da uđe u

krevet i pokrila ga čaršavom i jorganom.

„Ja ću spavati u drugoj sobi“, rekla je tiho.

Nije ništa odgovorio, odbijajući da ponovo otvori oči.

Mogao je da je čuje dok se kretala ka vratima. Pre nego što je napustila sobu, rekao je: „Jako mi je žao, Fejt.“

Progutao je knedlu, jezik mu je bio veličine prokletog ananasa.

Pre nego što je zatvorila vrata, vrlo tiho je rekla: „Nećeš mi verovati, Li, ali meni je više žao nego tebi.“

Bruk Reynolds je mirno razgledala unutrašnjost banke. Banka je tek otvorena i u ovoj filijali još nije bilo drugih korisnika. U nekom drugom životu možda bi odmeravala ovo mesto pripremajući se za pljačku. Ta pomisao joj je čak stavila osmeh na lice, što nije bila česta pojava. Razmatrala je nekoliko načina o tome kako da to obavi, ali vrlo mlad čovek koji je sedeo za stolom na kome se nalazila pločica s titulom pomoćnika upravnika filijale, ubrzao je stvar.

Pogledao je čim mu je prišla: „Mogu li da vam pomognem?“

Oči su mu se znatno uvećale kad je video isprave FBI-ja i ispravio se, kao da je pokušavao da dokaže da on zaista ima jaku kičmu ispod te dečaćke fasade. „Da li postoji neki problem?“

„Treba mi vaša pomoć, gospodine Sobel“, rekla je Reynoldssova, pročitavši ime na mesinganoj pločici. „To ima veze sa jednom istragom koja se trenutno odvija u Birou.“

„Naravno, svakako, kako god mogu da vam budem od pomoći“, rekao je. Reynoldssova je sela preko puta njega i progovorila tihim direktnim tonom. „Kod sebe imam ključ koji odgovara jednoj kutiji u sefu ove filijale. Do njega smo došli u toku istrage. Smatramo da bi ono što se nalazi u kutiji moglo da ima veliki značaj za istragu. Moram da dođem do sadržaja kutije.“

„Shvatam. Pa, ovaj...“

„Imam izvod iz tog računa, ako vam to može pomoći.“

Bankari obožavaju papir, ona je to znala, i što više ima brojeva i statistike, tim bolje. Predala ga je njemu u ruke.

Pogledao je u izvod.

„Da li prepoznajete ime Frenk Endruz?“ pitala je.

„Ne“, rekao je. „Ali ja radim u ovoj filijali samo nedelju dana. Konsolidacija banaka nikad ne prestaje.“

„Poznato mi je to, čak se i u nekim vladinim agencijama dešava dosta otpuštanja.“

„Nadam se da se to ne dešava kod vas. Ima jako mnogo kriminala napolju.“

„Pretpostavljam da se radeći u upravi banke srećete sa raznim stvarima.“

Mladić se samozadovoljno namestio i otpio gutljaj kafe. „O, šta bih ja sve mogao da vam ispričam.“

„Verujem vam. Da li postoji neki način da se utvrdi koliko je puta gospodin Endruz proveravao sadržaj svoje kutije?“

„Naravno. Sada se svi ti podaci unose u kompjuter.“ Ukucao je broj računa u kompjuter i sačekao obradu podataka. „Hoćete li vi, možda, šolju kafe, agente Reynolds?“

„Ne, hvala. Koliko je velika ta kutija?“

Bacio je pogled na izvod. „Po mesečnoj pretplati, radi se o deluks modelu, duplo širem od običnog.“

„Pretpostavljam da u njega može stati dosta toga.“

„Vrlo su prostrane.“ Nagnuo se napred i tiho je progovorio. „Kladim se da to ima veze s drogom, zar nije tako? Pranje novca i slične stvari? Išao sam na predavanje o takvim stvarima.“

„Žao mi je, gospodine Sobel, ali istraga je još uvek u toku i ja stvarno ne mogu da dajem nikakve komentare. Razumećete.“

Brzo se povukao nazad. „Svakako. Naravno. Svi mi imamo pravila ne biste poverovali šta sve moram da trpim na ovom mestu.“

„Sigurna sam da je tako. Da li ste pronašli nešto u kompjuteru?“

„O, da.“ Sobel je pogledao na monitor. Zapravo, on je ovde dolazio prilično često. Mogu to da vam odštampam ako hoćete.“

„To bi mi stvarno bilo od velike pomoći.“

Dok su išli ka sefu otprilike minut kasnije, Sobel je počeo da pokazuje znake nervoze.

„Pitam se da li bi trebalo da prvo proverim ovo u upravi. Mislim, verujem da ne bi pravili nikakve probleme i slično, ali ipak, posebno su strogi kad se radi o pristupu kutijama u sefu.“

„Razumem, ali mislila sam da pomoćnik upravnika filijale ima dovoljna ovlašćenja. Ništa neću iznositi napolje, samo ću pregledati sadržaj kutije. A zavisno od toga šta pronađem, kutija će možda morati da bude zaplenjena. Ovo ne bi bio prvi put da Biro mora da uradi nešto tako. Preuzeću potpunu odgovornosti na sebe. Ne brinite.“

To je izgleda donelo olakšanje tom mladiću i oni su ušli u sef. Uzeo je ključ od

Rejnoldsove i uz pomoć originala koji se nalazio kod njega, izvadio je veliku kutiju.

„Postoji odvojena prostorija gde možete da proverite sadržaj kutije.“

Odveo ju je u malu sobu i Rejnoldsova je zatvorila vrata za sobom. Duboko je udahнула i primetila je da su joj se dlanovi oznojili. U ovoj kutiji se možda nalazi nešto što može da uništi neodređen broj života i verovatno nečiju karijeru. Polako je podigla poklopac.

Tiho je opsovala zbog onoga što je videla.

Keš je bio uredno povezan debelim gumicama, u starim, ne novim novčanicama. Izvršila je brz proračun. Desetine hiljada. Vratila je poklopac na kutiju.

Sobel je stajao van kabine kad je otvorila vrata. Vratio je kutiju u sef.

„Mogu li da vidim registar potpisa za ovu kutiju?“

Pokazao joj je papir sa potpisima. Bio je to rukopis Kena Njumena, dobro ga je poznavala. Ubijeni agent FBI-ja i kutija puna keša koja se vodi pod lažnim imenom. Bog neka im je na pomoći.

„Da li ste pronašli nešto što vam je bilo od koristi?“ upitao je Sobel.

„Želim da se ova kutija zapleni. Ako se pojavi iko i traži da dođe do nje, odmah me pozovite na neki od ovih brojeva.“ Predala mu je svoju vizit-karticu.

„Ovo je nešto ozbiljno, zar ne?“ Sobel je iznenada izgledao nezadovoljan što su ga prebacili baš u ovu filijalu.

„Hvala vam na pomoći, gospodine Sobel. Javiću vam se.“

Rejnoldsova se vratila do svog auta i odvezla se što je brže mogla do kuće En Njumena. Pozvala je iz kola i dogovorila se sa ženom da je sačeka kod kuće. Sahrana je trebalo da se obavi za tri dana. To će biti veliki događaj kojem će prisustvovati visoki zvaničnici iz Biroa, kao i iz svih drugih agencija koje sprovode zakon širom zemlje. Niz vozila će biti posebno dug i prolaziće pored redova federalnih agenata i momaka i devojaka u plavom. FBI sahranjuje agente koji poginu na dužnosti sa velikom čašću i dostojanstvom, a oni oni zaslužili.

„Šta ste otkrili, Bruk?“ En Njumen je nosila dugu crnu haljinu, kosa joj je bila uredno povezana, a imala je i nešto šminke na licu. Rejnoldsova je čula razgovor koji je dopirao iz kuhinje. Kada je dolazila, primetila je dvojica kola parkirana napolju. Verovatno su došli neki prijatelji ili neko iz porodice da izjave svoje saučešće. Takođe je primetila i poslužavnicke sa hranom na stolu u trpezariji. Ironija je što kuvanje i izjavljivanje saučešća izgleda dobro idu zajedno, očigledno je da se tuga mnogo bolje podnosi sa punim stomakom.

„Moram da vidim izveštaje o vašem i Kenovom bankovnom računu. Da li znate gde se oni nalaze?“

„Pa, Ken je bio taj koji je vodio računa o finansijariSa, ali sigurna sam da se nalaze u njegovoj kancelariji.“

Odvela je Rejnoldsovu niz hodnik i ušli su u kućnu kancelariju Kena Njumena.

„Da li saradujete sa više banaka?“

„Ne. Toliko znam. Ja sam ta koja se oduvek brinula za poštu. Radi se samo o jednoj banci. I imamo samo tekući račun, ne štedni. Ken je rekao da je kamata koju su oni odredili, smešna. Stvarno je znao kako da dobro raspolaže novcem. Imamo neke dobre akcije, a deca imaju posebne račune spremne za koledž.“

Dok je En tražila izveštaje, Rejnoldsova se neobavezno osvrkala po sobi. Na jednoj polici za knjige nalazilo se nekoliko naslaganih kutija od tvrde plastike u raznim bojama. Prošli put kad je bila tu, primetila je novčiće u kutijama, na ove uopšte nije bila obratila pažnju.

„Šta se nalazi u ovim kutijama?“

En je pogledala u pravcu u kojem je ona pokazala:

„A, to je Kenova kolekcija kartica sportista. Takođe i novčića. Stvarno je bio dobar u tim stvarima. Čak je otišao i na kurs i dobio diplomu da može zvanično da procenjuje i kartice i novčiće. Skoro svakog vikenda bio je na ovoj ili onoj izložbi.“ Prstom je pokazala na plafon: „Zato se ovde i nalazi detektor za požar. Ken se stvarno bojao vatre, pogotovo se bojao za ovu sobu. Zbog svog tog papira i plastike. Sve bi nestalo za minut.“

„Iznenadena sam da je imao vremena da ih skuplja.“

„Pa, on je sebi organizovao vreme. Stvarno je to voleo.“

„Da li ste vi ili neko od dece ikad išli sa njim?“

„Ne. Nikad nas nije zvao.“

Ton njenog glasa je naterao Rejnoldsovu da postavi sledeće pitanje. „Ne volim što ovo moram da vas pitam, ali da li je Ken imao životno osiguranje?“

„Jeste, i to veliku sumu.“

„Bar s te strane nećete morati da se brinete. Znam da to nije dovoljna uteha, ali mnogi ljudi uopšte i ne razmišljaju o tim stvarima. Ken je očigledno želeo da vi budete obezbeđeni ako bi se njemu nešto desilo. Dela u ljubavi često govore više od izgovorenih reči.“ Rejnoldsova je bila iskrena, ali ipak je njena prethodna izjava zvučala tako bedno da je odlučila da više ne priča na tu temu.

En je izvukla malu crvenu knjižicu i predala je Rejnoldsovoj.

„Mislim da ovo tražite. Ima ih još u fioci. Ova je najskorija.“

Rejnoldsova je pogledala u korice. Na prednjoj strani korica se nalazila nalepnica na kojoj je pisalo da sveska sadrži izvode iz bankovnih računa za tekuću godinu. Otvorila ju je. Izvodi su bili uredno obeleženi i organizovani hronološki po mesecima, dok se pri tom najskoriji mesec nalazio na vrhu.

„Poništeni čekovi se nalaze u drugoj fioci. Ken ih je držao organizovane po godinama.“

Dođavola! Rejnoldsova je držala svoje izveštaje o finansijama natrpane po raznim fiokama u njenoj spavaćoj sobi, pa čak i u garaži. Vreme za plaćanje poreza u kući Rejnoldsovih je bila najveća noćna mora za činovnike.

„En, svesna sam toga da imate goste. Mogu ja sama da, prođem kroz ovo.“

„Možete i da ih ponesete sa sobom, ako želite.“

„Ako vam nije problem, radije bih ih pregledala ovde.“

„U redu. Da li hoćete nešto da pojedete ili popijete? Gospod Bog zna da sad imamo dosta hrane. A, upravo sam skuvala i svežu kafu.“

„Kad već pitate, jedna kafa bi mi baš prijala, hvala. Sa samo malo mleka i šećera.“ En je odjednom izgledala nervozno: „Još mi niste rekli

da li ste nešto otkrili.“

„Hoću da budem potpuno sigurna pre nego što vam nešto saopštim. Ne želim da ne budem u pravu.“ Dok je gledala u lice te jadne žene, Rejnoldsova je osećala ogromnu krivicu. Puštala je jadnu ženu da bez svog znanja možda pomogne u tome da se okalja sećanje na njenog muža.

„Kako se drže deca?“ upitala je Rejnoldsova, dajući sve od sebe da se reši tog izdajničkog osećanja.

„Onako kako bi se sva deca u njihovoj situaciji ponašala, pretpostavljam. Imaju šesnaest i sedamnaest godina, tako da razumeju stvari bolje nego što bi to moglo neko dete od pet godina. Ali, ipak je teško. Za sve nas. Jedini razlog zbog koga još uvek ne cmizdrim jeste to što mi je jutros ponestalo suza. Poslala sam ih u školu. Zaključila sam da im ne može biti gore tamo nego ovde, gde sede dok ljudi paradiraju i postavljaju im pitanja o njihovom tati.“

„Verovatno ste u pravu.“

„Čovek mora da se ponaša najbolje što ume. Znala sam da je ta mogućnost uvek postojala. Bože, Ken je bio agent čitavih dvadeset i četiri godine. Jedini put kad se povredio na dužnosti bilo je kad mu se probušila guma na autu pa je ušinio leđa dok ju je menjao.“ En se nakratko nasmešila sećajući se tog događaja. „Čak je pričao i o odlasku u penziju. Mislio je da se možda odselimo kada deca krenu na koledž. Njegova majka živi u Južnoj Karolini. Ona je došla u godine kad joj je potrebno da joj neko iz porodice bude u blizini.“

En je izgledala kao da će ponovo početi da plače. Da je počela, Rejnoldsova nije bila sigurna da joj se ne bi pridružila, uzimajući u obzir to kako se osećala.

„Da li vi imate dece?“

„Dečaka i devojčicu. Od tri i šest godina.“ En se nasmešila. „O, pa oni su još bebice.“

„Koliko sam primetila, sve je teže kako odrastaju.“

„Pa, da kažemo da postaje složenije. Prelazite sa problema sa pljuvanjem, ujedanjem, navikavanjem dece na nošu, na bitke oko odeće, momaka, para. Kad dođu do trinaeste godine, odjednom ne mogu više da

podnesu da budu zajedno sa mamom i tatom. To je bio dosta težak period, ali nakon nekog vremena su ga prerasli. A nakon toga se ubijate zbog brige oko alkohola i auta, i seksa i droga.“

Rejnoldsova se neubedljivo nasmešila. „Hm, jedva čekam.“

„Koliko dugo vi već radite u Birou?“

„Trinaest godina. Prešla sam tamo nakon jedne izuzetno dosadne godine koju sam provela radeći kao advokat u privredi.“

„To je opasno zanimanje.“

Rejnoldsova je gledala u nju. „Stvarno može da bude opasno.“

„Da li ste udati?“

„Tehnički, da, ali za nekoliko meseci neću biti.“

„Žao mi je što to čujem.“

„Verujte mi, tako je najbolje.“

„Da li ćete vi zadržati decu?“

„Bez ikakve sumnje.“

„To je dobro. Deci je mesto uz njihove majke, nije briga šta kažu politički korektni ljudi.“

„U mom slučaju se donekle i pitam da li je to dobro, moj radni dan je dugačak, sa neodređenim radnim vremenom. Samo znam da je mojoj deci mesto uz mene.“

„Kažete da imate diplomu pravnika?“

„Sa Džordžtaun-univerziteta.“

„Advokati dobro zarađuju. A njihov posao nije ni blizu tako opasan kao posao jednog agenta FBI-ja.“

„Pretpostavljam da nije.“ Rejnoldsova je konačno uvidela u kom pravcu je to išlo.

„Možda biste mogli da razmislite o tome da promenite posao. Previše je ludaka u svetu. I previše oružja. Kad je Ken počeo da radi u Birou, nije bilo dece koja su, tek što su izašla iz pelena, nosila mašinke i trčala unaokolo ubijajući ljude kao da su u nekom prokletom crtanom filmu.“

Rejnoldsova nije znala da joj da odgovor na to. Samo je stajala tamo držeći svesku na grudima, razmišljajući o svojoj deci.

„Doneću vam kafu.“

En je zatvorila vrata iza sebe i Rejnoldsova je klonula u najbližu stolicu. Odjednom joj se javila iluzija u kojoj su njeno telo stavljali u crnu kesu, dok je gatara javljala loše vesti njenoj ucveljenoj deci, Lepo sam ja rekla vašoj majci. Sranje! Oterala je ove misli iz glave i otvorila svesku. En se vratila i donela joj kafu, a zatim, kad je ostala sama, Rejnoldsova je dosta dobro napredovala. Ono što je otkrila je bilo vrlo uznemirujuće.

Već najmanje prethodne tri godine, Ken Njumen je izvršavao uplate, i to sve u gotovini, na svoj tekući račun. Iznosi su bili mali, jednom sto, drugi put pedeset dolara i uplaćivani su nasumično. Izvukla je listing koji joj je Sobel dao i pogledom je prešla preko datuma kada je Njumen posećivao sef u banci. Većina njih se poklapala sa datumima kada je uplaćivao gotovinu na svoj tekući račun. Otišao bi do kutije, ubacio svežu količinu gotovine unutra, uzeo određenu količinu starijeg novca i uplatio ga na porodični račun, tako je pretpostavljala. Takode je zaključila da je morao da ide u neku drugu filijalu banke da bi uplatio taj novac. Nije mogao jednostavno da uzme novac iz one kutije kao Frenk Endruz i da ga zatim uplati kao Ken Njumen u istoj filijali.

To je naraslo do značajne količine novca, mada nije predstavljalo neko ogromno bogatstvo. Stvar je bila u tome što ukupna razlika na tekućem računu nikad nije bila velika zato što su stalno ispisivani čekovi koji su smanjivali tu razliku. Primetila je da su Njumenovi čekovi plate iz FBI-ja bili direktno uplaćivani. A, i veliki broj čekova je bio ispisan na ime jedne firme koja se bavila investicijama na berzi. Rejnoldsova je pronašla te izveštaje u jednoj drugoj fioci i brzo zaključila da je, iako je Njumen bio daleko od toga da je bio bogat, on imao jako dobre akcije u koje je, kako su izveštaji pokazali, redovno ulagao. Zahvaljujući stanju na velikom tržištu bikova koje je još uvek u porastu, njegova ulaganja su donela značajnu zaradu.

Izuzev uplaćivanja gotovine, ništa drugo nije izgledalo neobično. Štedeo je novac i dobro ga investirao. Nije bio bogat, ali bio je dobro situiran. Dividende sa investicionog računa takode su bile uplaćivane na račun Njumenovih, tako da je to dodatno zamršavalo sliku prihoda. Jednostavno rečeno, bilo bi teško zaključiti da je nešto sumnjivo u vezi

sa finansijama ovog agenta dok neko ne bi stvarno pažljivo pogledao. A ako taj neko ne bi znao za kutiju u onom sefu, količina novca o kojoj se ovde naizgled radilo, jednostavno ne bi privukla takvu vrstu pažnje.

Ono što je bilo zbunjujuće bila je količina gotovine koju je videla u onoj kutiji. Zašto držati toliko novca u jednoj kutiji, ako to ne može da donosi prihod od kamata? Gotovo isto toliko koliko i gotovina mučilo ju je ono što nije pronašla. Kad je En došla da proveri kako napreduje, odlučila je da joj postavi direktno pitanje.

„Nisam pronašla nikakve dokaze o otplati hipoteke ili kreditnih kartica.“

„Nemamo hipoteku. To jest, imali smo hipoteku, na trideset i jednu godinu, ali je

Ken izvršio dodatne uplate i konačno je otplatio ranije.“

„Dobro je to uradio. Kada se to desilo?“

„Pre otprilike tri ili četiri godine, čini mi se.“

„A šta je sa kreditnim karticama?“

„Ken nije verovao u njih. Ono što smo kupovali, plaćali smo gotovinom. Kućne aparate, odeću, pa čak i automobile. Nikad nismo kupovali nove, samo polovne.“

„Da, to je pametno. Tako ne morate da plaćate gomilu sitnica vezanih za razne poreze.“

„Kao što sam vam rekla, Ken je stvarno bio dobar kad se radilo o parama.“

„Da sam znala koliko je bio dobar, unajmila bih ga da i meni pomogne.“

„Da li morate da vidite još nešto?“

„Na žalost, moram da vidim još jednu stvar. Izveštaje o plaćanju poreza iz poslednjih nekoliko godina, ako ih imate.“

Velika količina gotovine u kutiji sad je Rejnoldsovoj izgledala logično. Ako je Njumen sve plaćao gotovinom, onda nije morao da je svu ulaže u tekući račun. Naravno, za stvari kao što su hipoteka, komunalije i telefonski računi, morao je da ispiše ček i stoga je morao da uplati nešto gotovine na račun da bi pokrio te troškove. A, to je takođe značilo da nije bilo nikakvog dokaza da je novac koji nije

uplaćivao na tekući račun uopšte bio u nekoj tamo kutiji. Tako je to sa gotovinom. To je značilo da ni uprava za poreze i prihode nikako nije mogla da zna da je Njumen posedovao taj novac.

Vrlo mudro, nije bio promenio svoj način života. Ostao je u istoj kući, nije kupovao nekakve luksuzne automobile i nije išao na neke ludačke šoping ture koje su mnoge lopove koštale slobode. A pošto nije morao da otplaćuje hipoteku ili kreditne kartice, imao je mnogo slobodnog protoka, nakon površne istrage, to bi izgledalo kao razlog zbog koga je mogao da vrši redovne investicije na berzi. Neko ko bi hteo da otkrije pravu istinu, morao bi da kopa onoliko duboko koliko je to Rejnoldsova učinila.

En je izveštaje o plaćanju poreza za poslednjih šest godina pronašla u metalnom ormaru za kartoteku koji je stajao uz jedan zid. Oni su bili dobro organizovani, kao i ostatak finansijskih izveštaja tog čoveka. Letimičan pogled na izveštaje za poslednje tri godine potvrdio je sumnje koje je Rejnoldsova imala. Jedini navedeni prihodi bili su Njumenova plata iz FBI-ja i kamate od nekoliko različitih ulaganja i dividendi, kao i kamate iz banke.

Rejnoldsova je vratila izveštaje i obukla kaput.

„En, tako mi je žao što sam morala da dođem i bavim se ovim usred svega kroz šta sada prolazite.“

„Ja sam vas zvala da mi pomognete, Bruk.“

Rejnoldsova je osetila još jedan ubod krivice: „Pa, ne znam koliko sam vam baš bila od pomoći.“

En je zgrabila njenu ruku: „Možete li mi sada reći šta se dešava? Da li je Ken uradio nešto loše?“

„Sve što sad mogu da vam kažem jeste da sam otkrila neke stvari koje ne mogu da objasnim. Neću vas lagati, one su dosta zabrinjavajuće.“

En je polako pomerila svoju ruku: „Pretpostavljam da ćete morati da prijavite ono što ste pronašli.“

Rejnoldsova je nepomično gledala u tu ženu. Ono što bi po propisima trebalo da uradi jeste da odmah ode do odeljenja za odgovornost na poslu i da im sve kaže. Odeljenje za odgovornost na

poslu zvanično je bio deo Biroa, ali je on zapravo bio pod upravom Ministarstva pravde. To odeljenje se bavilo prijavama o nedoličnom ponašanju zaposlenih u Birou. Istraga Odeljenja za odgovornost na poslu je mogla da unese strah u kosti čak i najtvrdim agentima FBI-ja.

Da, sa strane propisa, tu nije trebalo da bude premišljanja. Kad bi samo život mogao da bude tako jednostavan. Slomljena žena koja je stajala pred Rejnoldsovom učinila je tu odluku mnogo manje jednostavnom. Na kraju se odlučila za svoju ljudsku stranu i zasad je ostavila pravilnik Biroa po strani. Ken Njumen će biti sahranjen sa svim počastima. Čovek je bio agent FBI-ja preko dve decenije, zaradio je bar toliko.

„Da, jednom ću morati da prijavim ono što sam pronašla. Ali, ne baš odmah.“ Zastala je i uzela je ruku te žene. „Znam kad je sahrana. Biću tamo zajedno sa svim ostalima, i odaćemo počast Kenu.“

Rejnoldsova je zagrlila En da bi je utešila, a zatim je izašla napolje, dok joj se toliko vrtelo u glavi da je pomalo osećala mučninu.

Ako je Ken Njumen bio krtica, onda je to obavljao već duže vreme. Da li je on bio taj zbog koga su procurile informacije u njenoj istrazi? Da li je prodao i neke druge istrage? Možda je on bio samo slobodni agent koji je svoje usluge nudio onome ko najviše ponudi? Ili je bio redovni cinkaroš za neku grupu? A, ako je tako, zašto je ta grupa bila zainteresovana za Fejt Lokhart? Postojali su i neki strani interesi. Lokhartova im je rekla bar toliko. Da li je to rešenje? Da li je Njumen sve ovo vreme radio za neku stranu vladu, stranu vladu koja je takođe nekim slučajem bila uvučena u Bjukenenove planove?

Uzdahnula je. Cela stvar je prerastala u nešto tako veliko da je maltene htela da ode kući i zavuče se pod pokrivače. Umesto toga, ući će u svoj auto, odvesti se do kancelarije i nastaviti da polako radi na ovom slučaju, kao što je uradila sa stotinama drugih slučajeva proteklih godina. Više ih je rešila nego što nije. A, to je nešto najbolje što neko ko se bavi njenim poslom može da očekuje.

Li je ustao jako kasno, osećajući neverovatnu glavobolju, i odlučio je da je se reši trčanjem. Isprva mu je svaki njegov korak po pesku slao strele bola u mozak. Zatim, kako se opustio, udahnuo hladni vazduh i osetio slani vetar na licu, kad je otprilike bio na svom prvom kilometru, nestale su posledice koje je na njega ostavila mešavina zgnječenog grožđa i piva. Kad se vratio do kuće na plaži, otišao je iza nje i uzeo svoj pištolj i odeću. Neko vreme je sedeo u stolici za plažu, grejući se na suncu. Kad je ušao unutra, osetio je miris kafe i prženih jaja.

Fejt se nalazila u kuhinji i sipala je sebi kafu. Bila je obučena u farmerke i majicu bez rukava i bila je bosa. Kad je videla da je on ušao, izvukla je još jednu šolju i napunila je. Na trenutak ju je ovaj jednostavni gest zajedništva učinio da se oseća zadovoljnom. Ali, onda su dešavanja od protekle noći izbrisala to osećanje, kao što talasi okeana brutalno unište zamkove od peska.

„Mislila sam da ćeš spavati ceo dan“, rekla je. Ton njenog glasa bio je preterano opušten, mislio je, i nije ga gledala u lice dok je govorila.

Ovo je sigurno bio najčudniji momenat u celom Lijevom životu. Šta je trebalo da kaže? Hej, izvini zbog onog malog seksualnog napada od sinoć.

Ušao je u kuhinjski deo, uzeo šolju, donekle se nadajući da će velika knedla koja mu je stajala u grlu na kraju da ga zadavi. „Ponekad je trčanje do iznemoglosti najbolji lek za neki neverovatno glup i neoprostiv postupak.“ Bacio je pogled na jaja: „Lepo mirišu.“

„Ne može ni da se poredi sa jelom koje si ti sinoć napravio. Ali, istini za volju, ja nisam neki genije za kuhinju. Pretpostavljam da spadam u devojke koje vole sobnu poslugu. Ali, uverena sam da si to već i sam zaključio.“

Kad se pomerila ka šporetu, primetio je da je blago šepala na jednu nogu. Takođe, nije mogao da ne primeti modrice na njenim golim zglobovima. Spustio je pištolj na pult, da ga ne bi impulsivo iskoristio da sebi prospe mozak.

„Fejt?“

Nije se okrenula, već je nastavila da prži jaja u tiganju.

„Ako hoćeš da odem odavde, otići ću“, rekao je Li.

Dok je ona naizgled razmišljala o toj mogućnosti, on je odlučio da kaže ono o čemu je razmišljao dok je trčao. „Nema izgovora za ono što se desilo prošle noći, za ono što sam li ja uradio prošle noći. Nisam nikad ranije uradio ništa slično. To nije bilo nalik na pravog mene. Ne krivim te ako u to ne veruješ. Ali, lo jeste istina.“

Iznenada se okrenula ka njemu, sa sjajem u očima. „Pa, ne mogu da kažem da nisam zamišljala da bi se nešto moglo desiti između nas, čak i u ovoj noćnoj mori u kojoj se nalazimo. Samo nisam zamišljala da će biti tako...“ Ostala je bez glasa i isto se tako brzo okrenula od njega.

Spustio je pogled i lagano klimnuo glavom, dok su ga njene reči dvostruko pogađale.

„Vidiš, ovde se nalazim u izvesnoj dilemi. Moj osećaj i moja savest kažu mi da je najbolje da se izgubim iz tvog života, da ne bi morala da se prisetiš onoga što se desilo prošle noći svaki put kad me vidiš. Ali, ne želim ni da te ostavim samu u ovoj situaciji. Ne, kad napolju ima neko ko hoće da te ubije.“

Isključila je plin, izvadila dva tanjira, stavila jaja na njih, namazala dva parčeta tosta maslacem i sve to stavila na sto. Li se nije pomerao. Samo je posmatrao kako se ona polako kreće, dok su joj obrazi bili mokri od suza. Modrice na njenim zglobovima bile su kao večni okovi na njegovoj duši.

Seo je preko puta nje i nevoljno je prebira po jajima u tanjim.

„Mogla sam da te zaustavim prošle noći“, rekla je tupo. Suze su se slivale niz njeno lice i ona se nije uopšte trudila da ih obriše.

Li je osećao peckanje u očima od suza koje su se u njima počele da skupljaju:

„Kamo sreće da jesi.“

„Bio si pijan. Ne kažem da to opravdava ono što si uradio, ali takode znam da ne bi uradio ništa slično da si bio trezan. A pored toga, nisi ni išao do samog kraja. Hoću da verujem da se nikad ne bi spustio toliko nisko. U stvari, da u to nisam potpuno uverena, uzela bih tvoj pištolj i upucala te kad si se onesvestio.“ Zastala je kao da je tražila prave reči

da se izrazi. „Ali, možda je ono što sam ja tebi učinila mnogo strašnije nego ono što si ti meni mogao da uradiš prošle noći.“

Odgurnula je svoj tanjir i pogledala kroz prozor u ono što je izgledalo da će biti predivan dan.

Kad je ponovo progovorila, to je bilo čeznutljivim, udaljenim glasom koji je, što je bilo neobično, u isto vreme bio pun nade i tragičan. „Kad sam bila mala devojčica, isplanirala sam ceo svoj život. Prvo je trebalo da budem medicinska sestra. Zatim doktor. I trebalo je da se udam i da imam desetero dece. Doktorka Fejt Lokhart bi preko dana spašavala živote, a onda bi se vratila kući predivnom čoveku koji bi je voleo i bila savršena majka svojoj savršenoj deci. Nakon svih onih selidbi sa ocem, jedino što sam želela bio je samo jedan dom. U kome bih živela do kraja života. Moja deca bi uvek, uvek znala gde da me nađu. To je izgledalo tako jednostavno, tako... moguće, kad sam imala samo osam godina.“ Konačno je uzela papirnu salvetu i obrisala suze, kao da je tek tad osetila vlažnost na licu.

Ponovo se okrenula ka Liju: „Ali umesto toga, živim ovaj život.“ Pogled joj je lutao ljupkom sobom. „Zapravo mi i nije tako loše. Zaradila sam dosta para. Zašto se onda žalim? To je američki san, zar ne? Novac? Moć? Posedovanje prelepih stvari? Čak sam usput uradila i neko dobro delo, koliko god to bilo na nezakonit način. Ali, onda sam na kraju sve upropastila. Iz najboljih namera, ali ipak sam pogrešila. Isto kao moj otac. U pravu si, iver nije pao daleko od klade.“ Ponovo se zaustavila, igrala se sa svojim kuhinjskim priborom, postavljajući viljušku i nož jedno naspram drugog.

„Ne želim da odeš.“ Na te reči je ustala, brzo prešla preko sobe i zatim otrčala uz stepenice.

Li je čuo kako su se zalupila vrata njene spavaće sobe.

Duboko je udahnuo, ustao i bio iznenađen što su mu noge bile toliko nesigurne. Znao je da to nije bilo zbog trčanja. Istuširao se, presvukao i ponovo sišao niz stepenice. Vrata spavaće sobe u kojoj se nalazila Fejt još su uvek bila zatvorena i on nije imao nameru da prekida šta god je ona radila unutra.

Pošto su mu nervi bili u lošem stanju, odlučio je da provede sat

vremena radeći nešto tako obično kao što je temeljno čišćenje pištolja. Jedina mana soli i vode je to što loše deluju na oružje, a automatski pištolji su zbog svoje osetljivosti već ionako na lošem glasu. Ako municija nije vrlo visokog kvaliteta, možete da računate da ta stvar neće opaliti i da će se zaglaviti, malo peska i masnoće može da prouzrokuje isti kvar. A, automatski pištolj ne možete da očistite tako što zategnete okidač i jednostavno stavite novi cilindar, kao što to možete da uradite sa revolverom. Dok bi sredili svoj pištolj, bili biste mrtvi. A, s obzirom na to kako Lija sreća prati u poslednje vreme, to bi se verovatno desilo baš onda kada bi mu ispravan pištolj bio najpotrebniji. Međutim, ono što je bilo dobro jeste da municija kalibra devet milimetara parabelum, koja se ispaljuje iz pištolja „Smit i Veson“, ima odličnu zaustavnu moć. Šta god pogodi, to pada na zemlju. On se i pored toga nadao da neće morati da koristi pištolj. Pošto bi to najverovatnije značilo da neko puca na njega.

Ponovo je napunio šaržer od petnaest metaka, vratio ga u ležište i ubacio metak u cev. Zakočio je pištolj i stavio ga u futrolu. Razmišljao je o tome da „hodom“ ode do prodavnice i kupi novine, ali je odlučio da nema dovoljno energije i želje da uradi čak i nešto tako jednostavno. A takođe, nije hteo da Fejt ostavi samu. Hteo je da bude prisutan kad se ona spusti niz stepenice.

Kad je otišao po čašu vode u kuhinju, Li je bacio pogled kroz prozor i skoro doživeo srčani udar. Preko puta, iznad zida od visokog i gustog rastinja koje se protezalo dokle je pogled mogao dopreti, odjednom je u njegovo vidno polje ušao mali avion! Tek tad se Li setio piste koju mu je Fejt pomenula. Ona se nalazila preko puta kuće i bila je skrivena iza rastinja.

Li je odjurio do ulaznih vrata da bi prisustvovao sletanju. Dok je izašao napolje, avion je već nestao. Video je samo rep aviona iznad vrhova rastinja. Samo je bljesnuo pred njegovim očima, a zatim nestao zajedno sa ostatkom aviona.

Popeo se na trem na drugom spratu kuće i gledao je kako se avion spušta niz pistu, dok se nije zaustavio, a putnici izašli. Auto je čekao na njih da ih pokupi. Torbe su bile skinute sa aviona i smeštene u auto, koji

je otišao sa putnicima kroz mali asfaltirani prolaz u rastinju nedaleko od kuće Fejt Lokhart. Pilot je izašao iz dvokrilca, proverio nekoliko stvarčica, a zatim se ponovo popeo u avion. Nekoliko minuta kasnije avion je otišao do drugog kraja piste, a zatim se okrenuo. Pilot je dao gas i avion je urlajući krenuo niz pistu u istom pravcu u kojem je sleteo, a zatim se graciozno podigao u vazduh. Zatim se uputio ka vodi, skrenuo i brzo nestao na horizontu.

Li se vratio unutra i pokušao da gleda TV, dok je u isto vreme očekivao da se pojavi Fejt. Pošto je prošao kroz otprilike hiljadu kanala, zaključio je da nema ničeg zanimljivog za gledanje i odigrao je jednu partiju pasijansa. Toliko mu je prijalo što je gubio, da je odigrao još dvanaest partija, sve sa istim rezultatom. Spustio se niz stepenice i neko vreme igrao bilijar u sobi za zabavu.

Kada je došlo vreme za ručak, napravio je sendvič sa tunom i supu od ječma i govedine i pojeo ih napolju pored bazena. Ponovo je, negde oko jedan, prisustvovao sletanju onog istog aviona. Ostavio je putnike i uzleteo još jednom. Razmišljao je o tome da pokuca na vrata spavaće sobe u kojoj je bila Fejt, da vidi da nije možda gladna, ali se onda predomislio. Malo je plivao po bazenu, a zatim je ležao na hladnom betonu, izložen jakim sunčevim zracima. Iz minuta u minut osećao se krivim zbog toga što je u tome uživao.

Sati su prolazili, i kad je počelo da se smrkava, razmišljao je o tome da napravi večeru. Ovaj put će otići po Fejt i naterati je da nešto pojede. Upravo je nameravao da se popne uz stepenice, kad su se vrata otvorila i ona je izašla.

Prvo što mu je zapalo za oko bila je njena odeća: uska bela pamučna haljina do kolena, uz koju je nosila odgovarajući pamučni džemper svetloplave boje. Noge su joj bile bose i nosila je jednostavne sandale, koje su ipak izgledale vrlo otmeno. Kosa joj je bila lepo nameštena, uz malo šminke koja je isticala njene crte lica i bledocrveni karmin, njen izgled je bio kompletan. U ruci je držala malu tašnu. Džemper je pokrивao modrice na zglobovima. Verovatno je to i bio razlog zbog koga ga je odabrala, pomislio je. Osetio je olakšanje što je, po svemu sudeći, prestala da šepa.

„Da li to negde ideš?“ pitao je Li.

„Na večeru. Umirem od gladi.“

„Planirao sam nešto da napravim.“

„Radije bih jela u gradu. Osećam se pomalo klaustrofobično.“

„Gde si mislila da ideš?“

„Pa, zapravo sam mislila da bi oboje mogli na večeru.“

Li je spustio pogled na svoje izbledele pantalone, papuče za plažu i kratku polo majicu.

„Izgledam pomalo odrpano kada se uporedim s tobom.“

„Izgledaš sasvim dobro.“ Bacila je pogled na pištolj u futroli. „Mada bih ja na tvom mestu izostavila taj pištolj.“

Pogledao je u njenu haljinu. „Fejt, nisam siguran da će ti na 'hondi' biti baš udobno u toj odeći.“

„Kantri-klub se nalazi samo nešto manje od kilometra uz i put. U okviru njega se nalazi restoran otvoren za sve. Mislila sam da bismo mogli da prošetamo. Izgleda da će veče biti predivno.“

Li je konačno klimnuo glavom, shvatajući da izlazak ima savršenog smisla, iz mnogo razloga. „To ne zvuči loše. Daj mi samo sekundu.“

Otrčao je uza stepenice, skinuo pištolj i stavio ga u fioku u svojoj sobi. Poprskao se vodom po licu, malo navlažio kosu, zgrabio jaknu i pridružio se Fejt na ulaznim vratima, gde je ona aktivirala alarm.

Udaljili su se od kuće i prešli sporednu ulicu. Kad su došli do trotoara koji je išao paralelno sa glavnom ulicom, šetali su ispod neba koje je, dok je sunce zalazilo, iz plave boje prešlo u ružičastu. Osvetljenje dvorišta palilo se na uobičajenim mestima, a zajedno sa njima uključivale su se i podzemne prskalice. Zvuk vode pod pritiskom umirujuće je delovao na Lija. Osvetljenje je stvorilo divnu atmosferu za šetnju, pomislio je. Celo mesto je imalo neki gotovo eteričan sjaj, kao da su bili u savršeno osvetljenoj sceni u nekom filmu.

Li je podigao pogled baš na vreme da vidi dvokrilni avion koji se pripremao za sletanje. Odmahnuo je glavom. „Na smrt me uplašila ta stvar kad sam je video prvi put i ovog jutra.“

„Verovatno bi i mene uplašila da nisam prvi put kad sam došla ovde doletela u njoj. Ovo je poslednji dnevni let. Postaje suviše mračno.“

Došli su do restorana, koji je bio ukrašen izrazito pomorskim motivima: na prednjem ulazu nalazio se veliki brodski točak, na zidovima su visile ronilačke kacige, a sa tavanice razapete ribarske mreže, zidovi su bili od čvornovate borovine, držači za rake od debelih brodskih konopaca, a tu je bio i jedan ogromni akvarijum ispunjen dvorcima, biljkama i ponekim ribama, koje su virile tu i tamo. Posluga je bila mlada, energična i obučena u uniforme brodskih stjuarda. Devojka koja je posluživala sto za kojim su Fejt i Li sedeli bila je naročito raspoložena za razgovor. Uzela je njihove narudžbine za pića. Li se odlučio za hladni čaj. Fejt je poručila špricer. Kada je završila s tim, konobarica je, prijatnim i malo treperavim altom, počela da im pevuši specijale za taj dan. Nakon što je otišla, Fejt i Li su pogledali jedno u drugo i morali su da se nasmeju.

Dok su čekali na svoja pića, Fejt se osvrnula po prostoriji. Li je pogledao u nju:

„Vidiš li nekoga koga znaš?“

„Ne. Nikad stvarno nisam izlazila kad sam dolazila ovde. Plašim sam se da bih mogla naleteti na nekoga koga koga poznajem.“

„Opusti se, izgledaš mnogo drugačije od Fejt Lokhart.“

Prešao je pogledom preko nje. „Trebalo je ovo da kažem ranije... ovaj, stvarno lepo izgledaš večeras. Mislim, zaista lepo.“ Odjednom se zbunio. „Ne kažem da inače ne izgledaš lepo. Mislio sam...“ Pošto mu se jezik potpuno zavezao, ućutao je, naslonio se u stolicu i krenuo da proučava jelovnik.

Fejt spusti pogled, osećajući se čudno, nespretno, ali se ipak pojavio smešak na njenim usnama. „Hvala.“

Tu su proveli dva prijatna ukradena sata, razgovarajući o bezazlenim stvarima, pričajući priče iz prošlosti i saznajući više jedno o drugome. Budući da sezona nije bila u toku i da je bio vikend, bilo je malo drugih mušterija. Završili su sa jelom, zatim popili kafu i podelili debelo parče pite sa kremom od kokosa. Platili su gotovinom i ostavili velikodušni bakšiš, zbog kojeg će njihova konobarica verovatno pevuti sve do kuće.

Fejt i Li su se polako vraćali kući, uživajući u svežem noćnom vazduhu i dajući vremena svojim stomacima da svare obroke. Međutim,

umesto u kuću, Fejt je odvela Lija do plaže nakon što je ostavila tašnicu pored zadnjih vrata kuće. Skinula je sandale i nastavili su svoju šetnju po pesku. Sad je već bilo potpuno mračno, vetar je bio blag i osvežavajući i imali su celu plažu samo za njih dvoje.

Li je skrenuo pogled ka njoj: „Izlazak je bila dobra ideja. Stvarno sam uživao.“

„Umeš da budeš vrlo šarmantan, samo kad hoćeš.“

Li je na kratko bio neraspoložen, dok nije shvatio da ga je zezala. „Izgleda da ovaj zajednički izlazak na neki način predstavlja i novi početak.“

„To mi je palo na pamet.“ Zaustavila se i sela je na plažu, zakopavajući noge u pesak. Li je ostao na nogama i gledao je u pravcu okeana.

„Šta sad da radimo, Li?“

Seo je pored nje, skinuo cipele i zabio nožne prste u pesak. „Bilo bi odlično da možemo da ostanemo ovde, ali mislim da ne možemo.“

„Gde ćemo onda? Ponestalo mi je kuća.“

„Razmišljao sam o tome. Imam neke prijatelje u San Dijegu. Oni su privatni detektivi kao i ja. Poznaju svakoga. Ako ih zamolim, uveren sam da će nam pomoći da pređemo preko granice u Meksiko.“

Fejt nije bila preterano oduševljena tom idejom. „Meksiko? A šta ćemo kada odemo tamo?“

Li je slegnuo ramenima: „Ne znam. Možda bismo mogli da nabavimo lažne dokumente i iskoristimo ih da odemo u Južnu Ameriku.“

„U Južnu Ameriku? Pa da ti obrađuješ polja koke dok ja radim u bordelu?“

„Slušaj, bio sam tamo. Nema tamo samo droge i prostitucije. Imali bismo mnogo opcija.“

„Dva begunca od zakona koje juri bogzna ko još?“ Fejt je oborila pogled na pesak i sumnjičavo odmahivala glavom.

„Ako imaš neku bolju ideju, slušam te“, rekao je Li.

„Ja imam novca. I to mnogo novca na šifrovanom računu u Švajcarskoj.“ Bio je skeptičan. „Te stvari zaista postoje?“

„O, da. A sve one globalne teorije zavere za koje si verovatno čuo?“

Priče o tajnim organizacijama koje upravljaju planetom? Pa, sve su one tačne.“ Nasmejala se i bacila pesak na njega.

„Pa dobro, ali ako federalci pretraže tvoju kuću ili kancelariju, da li će naći neke dokaze o tome? Ako saznaju broj računa, mogu da ga označe. Da prate novac sa njega.“

„Svrha postojanja šifrovanog računa u Švajcarskog jeste da se osigura potpuna tajnost. Ako bi švajcarski bankari išli unaokolo i davali informacije takve vrste bilo kome ko bi ih tražio, njihov čitav sistem bi se na neki način srušio.“

„FBI nije bilo ko.“

„Ne brini se, nemam nikakve pisane dokaze o računu. Šifra se nalazi kod mene.“ Li nije bio ubeđen. „Znači, moraš da odeš do Švajcarske da bi dobila novac? A to je, znaš, sada pomalo nemoguće.“

„Išla sam tamo da otvorim račun. Banka je odredila jednog poverenika, čoveka koji je zaposlen u banci i koji ima pravnu dozvolu da sam obavlja transakcije. Sve je to prilično komplikovano. Moraš da im daš brojeve svoje šifre, nešto da te identifikuju, zatim da se potpišeš, da bi oni uporedili taj potpis sa onim koji imaju na tvom fajlu.“

„Znači, posle toga možeš da pozoveš svog poverenika da on obavi sve to umesto tebe?“

„Tačno. Obavljala sam male transakcije u prošlosti, čisto da se uverim da to funkcioniše. Uvek je to taj isti čovek. Poznaje me i poznaje moj glas. Dam mu brojeve i mesto gde hoću da mi se prebaci novac. I to se dogodi.“

„Svesna si toga da ne možeš da ga prebaciš na račun Fejt Lokhart.“

„Da, ali ovde imam račun u banci koji se vodi pod imenom SLC korporacije.“

„I ti si potpisana kao izvršilac računa?“

„Da, pod imenom Suzan Blejk.“

„Problem je u tome što federalci znaju to ime. Sećaš se, još sa aerodroma.“

„Znaš li ti koliko osoba sa imenom Suzan Blejk ima u ovoj zemlji?“ Li je slegnuo ramenima: „Imaš pravo.“

„Znači, bar ćemo imati novac za život. Neće nam potrajati zauvek,

ali i to je nešto.“

„Nešto je dobro.“

Neko vreme nisu progovarali. Fejt je malo nervozno gledala u njega, a malo je gledala u pravcu okeana.

Skrenuo je pogled ka njoj, primetivši da ga je posmatrala. „Šta je bilo? Da li imam pitu od kokosa na bradi?“

„Li, kad dobijem novac, možeš da uzmeš pola i da odeš. Ne moraš da podeš sa mnom.“

„Fejt, već smo jednom prošli kroz sve ovo.“

„Ne, nismo. Praktično sam ti naredila da podeš sa mnom. Znam da bi ti bilo teško da se vratiš bez mene, ali bar ćeš imati novac da negde odeš. Vidi, mogu čak da pozovem i FBI. Reći ću im da ti nisi imao nikakve veze sa svim ovim. Da si mi samo pomagao i da nisi ništa znao. I da sam ti ja pobjegla. Onda bi mogao da se vratiš kući.“

„Hvala ti, Fejt, ali hajde da idemo korak po korak. I ne mogu da te ostavim dok se ne uverim da si bezbedna.“

„Jesi li siguran u to?“

„Da, stvarno sam siguran. Neću otići ukoliko mi ti ne kažeš da idem. A, čak i ako mi to kažeš, još uvek ću se zadržati u okolini, dok se ne uverim da je sve u redu.“

Posegnula je za njegovom rukom: „Li, nikad neću moći da ti zahvalim za sve što si učinio za mene.“

„Samo misli o meni kao o velikom bratu koga nikad nisi imala.“

Međutim, pogled koji su razmenili sadržao je više od naklonosti jednog rođaka ka drugom. Li je spustio pogled na pesak, pokušavajući da razbistri glavu. Fejt se ponovo zagledala u vodu. Minut kasnije, kad je Li pogledao u nju, Fejt je pomerila glavu s jedne na drugu stranu i smeškala se.

„O čemu razmišljaš?“ pitao je.

Ustala je i uputila pogled ka njemu. „Razmišljam o tome da mi se pleše.“ Začudeno je gledao u nju: „Pleše? Koliko si stvarno popila?“

„Koliko nam je noći još ostalo na ovom mestu? Dve? Tri? A onda moramo da se igramo begunaca sve do kraja Života? Hajde, Li, ovo je poslednja šansa za zabavu.“ Skinula je džemper i pustila ga da padne na

zemlju. Njena bela haljina imala je tanke naramenice. Spustila ih je sa ramena, namignula mu je tako da mu je srce zastalo i ispružila ruke ka njemu.

„Hajde, momčino.“

„Ti si luda, stvarno si luda.“ Međutim, Li je prihvatio njene ruke i ustao. „Da te upozorim na vreme, nisam jako dugo plesao.“

„Ti si bokser, zar ne? Verovatno imaš bolji rad nogu od mene. Prvo ću ja povesti, a onda ti preuzmi.“

Li je napravio nekoliko nespretnih koraka i zatim je spustio ruke. „Ovo je blesavo, Fejt. Šta ako nas neko posmatra? Misliće da smo ludi.“

Uputila mu je tvrdoglav pogled. „Provela sam poslednjih petnaest godina svog života brinući o tome šta drugi ljudi misle. Tako da me sad prokleta nije briga za to šta neko misli o nečemu.“

„Ali, nemamo ni muziku.“

„Pevuši neku melodiju. Samo poslušaj vetar, sama će ti se javiti.“

I, začuđujuće, to se i desilo. Isprva su krenuli polako, budući da se Li osećao nespretno, a da Fejt nije navikla da vodi. Nakon toga, kada su se upoznali s pokretima onog drugog, počeli su da prave šire krugove u pesku. Nakon desetak minuta, Lijeva desna ruka je bila udobno smeštena na njenom kuku, a njena oko njegovog struka, dok je drugi par ruku bio isprepleten i u visini grudi.

Zatim su postali znatno hrabriji i počeli su da prave neke okrete i piruete i druge pokrete koji su podsećali na sving ili neki sličan ples. Nije bilo lako, čak i na nabijenom pesku, ali oni su se stvarno trudili. Neko ko bi ih posmatrao sa strane, mislio bi da su ili pijani ili da proživljavaju drugu mladost i da se zabavljaju kao nikad u životu. I, na neki način, oba zapažanja bi bila tačna.

„Ovako nešto nisam uradio još od srednje škole“, rekao je Li smeškajući se.

„Mada su tad bile popularne neke druge stvari, a ne Beni Gudmen.“

Fejt nije ništa odgovorila dok se vrtela i skakutala oko njega, a njeni pokreti postajali su sve smeliji, sve zavodljiviji, kao kod usijanog igrača flamenka.

Podigla je suknju da bi imala veću slobodu pokreta i Li je osetio

kako mu srce ubrzava pri pogledu na njene blede butine.

Čak su otišli i u vodu, prskajući unaokolo dok su izvodili plesne pokrete koji su postajali sve zamršeniji. Nekoliko puta su padali na pesak, pa čak i u slanu, hladnu vodu, ali su se dizali i nastavljali. Povremeno bi ih neka uistinu spektakularna kombinacija koju su savršeno izveli, oboje ostavila bez daha i smejali bi se kao školarci na maturi.

Konačno su došli do tačke kad su se oboje utišali, a osmesi su im se izgubili i privukli su se jedno drugom. Prestali su da se vrte i da skaču, nisu više teško disali i tela su im se dodirivala dok su krugovi postajali sve manji. Na kraju su potpuno stali i samo su se blago ljuljali sa strane na stranu, kao kod poslednjeg plesa večeri, obuhvatili su se rukama, lica su im bila jedno uz drugo, oči fiksirane jedne na druge dok je vetar zviždao oko njih, talasi se dizali i razbijali o plažu, a zvezde i mesec ih posmatrali odozgo.

Fejt se odmakla od njega, otežalih kapaka, i njeni udovi su ponovo započeli da se erotično kreću uz nečujnu melodiju.

Li je posegnuo rukom da je zaustavi: „Ne pleše mi se više večeras, Fejt.“ Značenje njegovih reči bilo je kristalno jasno.

I ona je ispružila ruku ka njemu, a onda ga je brzo, kao udarcem biča, jako udarila po grudima tako da se prevrnuo i pao na leđa u pesak. Okrenula se i potrčala, i grohotom se smejući dok je on zbunjeno gledao za njom. Široko se osmehnuo, skočio na noge i pojurio za njom, uhvativši je na stepenicama koje su vodile u kuću. Prebacio ju je preko ramena i prencio ostali deo puta, dok je ona mlatarala rukama i nogama u tobožnjem protestu. Zaboravili su da je alarm bio uključen i ušli su na zadnja vrata. Fejt je morala da odjuri što je brže mogla do ulaznih vrata da ga na vreme isključi.

„Bože, ovo je bilo blizu. Kao da nam je baš sad potreban policajac“, rekla je.

„Mislim da nam sad, niko nije potreban.“

Uhvativši ga za ruku, Fejt je odvela Lija u svoju spavaću sobu. Sedeli su u tami zagrljeni na krevetu, nekoliko minuta, ljuljali se napred nazad kao da su preneli pokrete sa plaže na ovo mirnije mesto.

Konačno se odmakla od njega i obuhvatila njegovu bradu svojom rukom, „Prošlo je nešto vremena od poslednjeg puta. U stvari, prošlo je stvarno dosta vremena.“ Gotovo se mogla osetiti nelagodnost u njenom glasu, a Fejt se i jeste osećala nelagodno zbog ovog priznanja. Nije htela da ga razočara.

Nežno je gladio njene prste i gledao je u oči dok su zvuci talasa dopirali do njih kroz otvoren prozor. Sve je bilo jako prijatno, razmišljala je, voda, vetar, dodiri kože, trenutak koji možda neće iskusiti jako dugo nakon ovoga, ako ga ikad i bude iskusila.

„Nikad ti neće biti lakše nego sad, Fejt.“ Ovo ju je iznenadilo: „Zašto to kažeš?“

Čak i u tami je bila okružena sjajem njegovih očiju i osećala se zaštićenom. Da li će romana iz petog razreda konačno biti dovršena? A ipak, sad je bila sa čovekom, a ne sa dečakom. Sa čovekom koji je bio jedinstven, na svoj način. Osmotrla ga je. Ne, definitivno ne sa dečakom.

„Zato što ne verujem da si ikad bila sa čovekom koji oseća prema tebi ono što ja osećam.“

„To je lako reći“, promrmljala je, mada su je zapravo njegove reči duboko dirnule.

„Ne i meni“, rekao je Li.

Ovih nekoliko reči rekao je sa takvom dubokom iskrenošću, bez imalo pretvaranja i servilnosti sveta u kome je Fejt živela poslednjih petnaest godina, da ona uistinu nije znala kako da reaguje. Ali, prošlo je vreme za razgovore. Počela je da skida Lijevu odeću, a zatim je i on nju skinuo. Dok je to radio, blago je masirao njen vrat i ramena. Lijevi veliki prsti bili su iznenađujuće nežni. Očekivala je da će biti grubi.

Njihovi pokreti nisu bili užurbani, već prirodni, kao da su isto radili već hiljadu puta u toku dugog, srećnog braka, pri tom dodirom pronalazeći upravo ona prava mesta da bi zadovoljili onog drugog.

Zavukli su se pod pokrivače. Deset minuta kasnije Li se spustio dole, teško dišući. Fejt se nalazila ispod njega, takođe se boreći da dođe do vazduha. Ljubila je njegovo lice, njegova prsa, njegove ruke. Njihov znoj se mešao, a njihovi udovi su se isprepletali, i ležali su pričajući i

ljubeći se čitava dva sata, pri tom povremeno padajući u san i ponovo se budeći. Oko tri sata ujutro ponovo su vodili ljubav. A zatim su oboje pali u dubok san od iscrpljenosti.

Rejnoldsova je sedela za svojim radnim stolom kad je telefon zazvonio. To je bila Džajs Benet, advokatica koja je zastupala Rejnoldsovu u brakorazvodnoj parnici.

„Imamo problem, Bruk. Advokat tvog muža je upravo zvao i vikao je i besneo zbog tvojih skrivenih sredstava.“

Njeno lice se iskrivilo u neverici. „Je l' ti to ozbiljno? Pa, reci mu da i meni kaže nešto o tome. Dobro bi mi došle dodatne pare.“

„Ovo nije šala. Poslao mi je faksom neke izvode iz računa za koje kaže da ih je upravo otkrio. Pod imenima tvoje dece.“

„Za ime Boga, Džajs, pa to su dečiji računi za koledž. Stiv zna za njih. To je i razlog zbog kojeg ih nisam navela sa mojim ostalim sredstvima. Pored toga, na njima se nalazi samo nekoliko stotina dolara.“

„U stvari, na izvodima u koje ja trenutno gledam piše da na svakom računu ima po pedeset hiljada dolara.“

Njena usta su se osušila. „To nije moguće. To mora da je neka greška.“

„Druga zabrinjavajuća stvar jeste što su računi uspostavljeni kao legalni prenosni računi maloletnika. To znači da se mogu opozvati na zahtev onog ko je uložio novac, i poverenika. Ti si imenovana kao poverenik, a pretpostavljam da si takođe i onaj koji je priložio fondove. U suštini, to je tvoj novac. Trebalo je da mi kažeš za ovo, Bruk.“

„Džajs, nisam imala šta da ti kažem. Nemam pojma odakle je taj novac došao. Šta se na izvodima navodi kao poreklo fondova?“

„Nekoliko telefonskih prenosa približno istih cifri. Ne navodi se odakle su potekle. Stivov advokat preti da će ići na sud i tužiti nas za prevaru. Bruk, on je takođe pozvao i Biro.“

Rejnoldsova je stegla telefon i uspravila se. „Biro?“

„Da li si sigurna da ne znaš odakle je došao novac? Da nije od tvojih roditelja?“

„Nemaju oni toliki novac. Može li se otkriti poreklo fondova?“

„To je tvoj račun. Mislim da bi bilo bolje da učiniš nešto povodom toga. Obaveštavaj me o tome.“

Rejnoldsova je spustila slušalicu i bezizražajno je zurila u papire na svom stolu, dok joj se u glavi stvorio nered zbog ovog novog razvoja stvari. Kad je ponovo, nekoliko minuta kasnije, zazvonio telefon, malo je falilo da se ne javi na njega. Znala je ko je zvao.

Pol Fišer joj se obratio tonom koji je bio hladniji nego ikad pre. Morala je da odmah dođe do Huver-zgrade. To je bilo sve što je želeo da joj kaže.

Dok je silazila niz stepenice do garaže, njene noge su nekoliko puta umalo otkazale poslušnost. Svaki instinkt koji je posedovala govorio joj je da su je upravo pozvali na njeno poslovno pogubljenje.

Soba za sastanke u Huver-zgradi bila je mala i bez prozora. Pol Fišer se nalazio tamo, zajedno sa ADIC-om, Fredom Mesijem. Mesi je sedeo u čelu stola, i vrteo olovku među prstima, dok mu je pogled bio fiksiran na nju. Prepoznala je drugo dvoje ljudi koji su se nalazili u prostoriji: jedan je bio advokat u Birou, a drugi viši inspektor iz Odeljenja za odgovornost na poslu.

„Sedite, agente Reynolds“, rekao je Mesi čvrstim glasom.

Rejnoldsova je sela. Nije bila kriva nizašta, pa zašto se onda osećala kao da je sama Čarli Menson sa okrvavljenim nožem u čarapi?

„Postoje neke stvari o kojima bismo želeli da porazgovaramo sa vama.“ Pogledao je na stranu gde se nalazio advokat Biroa.

„Međutim, moram da vas obavestim da imate pravo na prisustvo vašeg pravnog savetnika, ako to želite.“

Pokušala je da se pravi iznenađena, ali stvarno nije mogla, ne nakon poziva koji joj je uputila Džoj Benet. Njena usiljena reakcija je sigurno pojačala krivicu u njenim očima, u to je bila uverena. Razmišljala je o pogodnom vremenu u koje je stigao poziv od Benetove. U principu, osoba koja mnogo ne veruje u zavere, Rejnoldsova je sada počela da razmatra i tu mogućnost.

„A zašto bi mi bio potreban pravni savet?“

Mesi je uputio pogled Fišeru, koji se okrenuo ka Rejnoldsovoj. „Dobili smo poziv od advokata koji predstavlja vašeg muža u brakorazvodnoj parnici.“

„Shvatam. Pa, ja sam upravo primila poziv od mog advokata i mogu

da vas uverim da sam i ja, kao i bilo ko drugi, potpuno nesvesna toga kako je novac dospelo na te račune.“

„Stvarno?“ Mesi ju je skeptično pogledao. „Znači, hoćete da kažete da je greška to što je neko nedavno ostavio stotinu hiljada dolara na račune vaše dece, čijim novcem jedino vi raspolazete?“

„Samo kažem da ne znam šta da mislim. Ali, otkriću o čemu se radi, u to vas uveravam.“

„Vreme kada je uloženi novac nas duboko brine, što verovatno razumete“, rekao je Mesi.

„Ne onoliko koliko mene. Ovde se radi o mom ugledu.“

„U stvari, mi se više brinemo za ugled Biroa“, naglasio je Fišer bez uvijanja. Rejnoldsova mu je uputila hladan pogled, a zatim se ponovo zagledala u Mesija.

„Ne znam šta se dešava. Slobodno istražujte, ja nemam šta da krijem.“

Mesi je bacio pogled na dosije koji se nalazio ispred njega. „Da li ste potpuno sigurni u to?“

Rejnoldsova je pogledala u dosije. Ovo je bila klasična tehnika koja se upotrebljavala u ispitivanjima. I sama ju je koristila. Blefirate pred ispitanikom tako što pomenete da imate neke inkriminirajuće dokaze koji bi mogli dokazati da je on lagao i zatim se nadate da će se slomiti. Jedini problem je bio taj što ona nije znala da li je Mesi blefirao ili ne. Odjednom je uvidela kako je to kad si na onoj drugoj strani u ispitivanju. Nije bilo zabavno.

„Da li sam sigurna u šta?“ rekla je pokušavajući da kupi malo vremena.

„U to da nemate šta da krijete?“

„Stvarno se grozim tog pitanja, gospodine.“

Lupkao je kažiprstom po dosijeu. „Znate li šta me je najviše mučilo kod smrti Kena Njumena? Činjenica da je te noći kada je bio ubijen, on bio na vašem mestu. Po vašem nalogu. Da nije bilo tog naređenja, on bi danas bio živ. Da li biste vi bili?“

Rejnoldsova je pocrvenela u licu i ustala, daleko nadvisujući Mesija. „Da li me vi to optužujete da sam umešana u ubistvo Kena Njumena?“

„Molim vas, sedite, agente Rejnolds.“

„Da li to radite?“

„Kažem da me ta slučajnost, ako je to bila slučajnost, jako brine.“

„To i jeste bila slučajnost, pošto ja nisam znala da se tamo nalazio neko ko je čekao da ga ubije. Ako se sećate, pojavila sam se tamo skoro na vreme da to sprečim.“

„Skoro na vreme. To je bilo baš pogodno. To mu dođe kao neki pogodan alibi. Da li je to slučajnost, ili savršen tajming? Možda malo previše savršen tajming?“ Mesijev pogled se zalepio za nju.

„Radila sam na drugom slučaju sa kojim sam završila ranije nego što sam mislila. Huard Konstantinopl može to da vam potvrdi.“

„O, planiramo mi da popričamo i sa Konijem. Vas dvoje ste prijatelji, zar ne?“

„Mi smo kolege sa posla.“

„Uveren sam da on ne bi hteo da kaže ništa što bi moglo da na bilo koji način ukaže na vas.“

„Ja sam uverena da će vam on reći istinu, ako ga pitale.“

„Znači, hoćete da kažete da ne postoji nikakva veza između ubistva Kena Njumena i novca koji se pojavio na vašem računu?“

„Hajde, da se izrazim malo jasnije od toga. Hoću da kažem da je sve to sranje! Da sam kriva, da li bih dozvolila da mi neko stavi stotinu hiljada na jedan o mojih računa i to u tako kratkom vremenskom periodu od trenutka kad je Ken ubijen? Zar ne mislite da je to malo suviše očigledno?“

„Ali ne radi se stvarno o vašem računu, zar ne? To je račun koji se vodi na vašu decu. A, sudeći prema vašim podacima sa posla, vama nije sledovala petogodišnja provera Biroa još naredne dve godine. Iskreno sumnjam da bi taj novac još uvek bio na tom računu u to vreme, a uveren sam da biste dotad imali i dobar odgovor pripremljen za slučaj da neko uopšte i otkrije da je taj novac bio tamo. Ono što hoću da kažem jeste sledeće: da advokat vašeg muža nije iskopao tu informaciju, niko za nju ne bi ni saznao. Teško da se to može navesti u kategoriju očiglednog.“

„U redu, ako to nije neka greška, onda neko pokušava da mi smesti.“

„A ko bi to tačno mogao biti?“

„Ista osoba koja je ubila Kena i koja je pokušala da ubije Fejt Lokhart. Možda se plaši da sam mu se suviše približila.“

„Znači, Deni Bjukenen pokušava da vam smesti, da li je to ono što hoćete da kažete?“

Rejnoldsova je bacila pogled na advokata iz Biroa i predstavnika iz Odeljenja za odgovornost na poslu. „Da li oni imaju ovlašćenje da slušaju o ovome?“

„Vaša istraga je sada u drugom planu u odnosu na ove optužbe skorijeg datuma“, rekao je Fišer.

Rejnoldsova mu je uputila besan pogled, dok je u njoj rasla srdžba. „Optužbe! To je samo neosnovano smeće.“

Mesi je otvorio dosije. „Znači, tvrdite da je vaša lična istraga finansija Kena Njumena samo smeće?“

Na ove reči Rejnoldsova se zaustavila i naglo je sela. Pritisnula je svoje znojave dlanove na sto i potrudila se koliko je mogla da kontroliše emocije. Njena loša narav joj uopšte nije bila od koristi. Išla im je pravo u ruke. I zaista, Fišer i Mesi su razmenili ono što je ona videla kao zadovoljne poglede zbog njene očigledne uznemirenosti.

„Razgovarali smo sa En Njumen. Rekla nam je sve što ste uradili“, rekao je Fišer.

„Ne znam odakle da počnem da vam nabrojim koliko ste pravila Biroa prekršili.“

„Htela sam da zaštitim Kena i njegovu porodicu.“

„Daj, molim te!“ uzviknuo je Fišer.

„To je istina! Nameravala sam da se obratim Odeljenju za odgovornost na poslu, ali tek nakon sahrane.“

„To je tako uviđavno s vaše strane“, sarkastično je rekao Fišer.

„Zašto ti ne bi otišao dođavola, Pole.“

„Agente Reynolds, pokušajte da se kontrolišete“, naredio je Mesi. Rejnoldsova se naslonila na stolicu i protrljala je čelo.

„Mogu li da vas pitam kako ste saznali šta sam radila? Da li se En Njumen vama obratila?“

„Ako vam nije problem, mi ćemo postavljati pitanja.“ Mesi se nagnuo

napred i spojio je prste u piramidu. „Šta ste tačno našli u kutiji iz sefa?“

„Gotovinu. Mnogo gotovine. Na hiljade.“

„A u Njumenovim finansijskim izveštajima?“

„Mnogo nebjašnjivih prihoda.“

„Razgovarali smo i sa ljudima u filijali banke koju ste posetili. Rekli ste im da ne dozvole pristup toj kutiji nikome osim vama. I rekli ste En Njumen da nikome ne kaže za nju, čak ni nekome iz Biroa.“

„Nisam htela da neko drugi dođe do tog novca. To je bio materijalni dokaz. A En sam rekla da ništa ne priča dok ne budem imala šansu da malo više istražujem. To je bilo za njenu sopstvenu zaštitu, dok ne bih otkrila ko se nalazi iza toga.“

„Ili ste možda želeli dodatno vreme da biste uzeli novac za sebe? Ken je mrtav, a En Njumen očigledno nije ni znala za postojanje te kutije, tako da biste jedino vi znali da se kutija tamo nalazi.“ Mesi je fiksirao oči pravo na nju, njegove sitne oči su bile nalik dva identična metka koji su jurili k njoj.

Fišer se ubacio: „Zanimljivo je to da posle Njumenove smrti vi dobijate pristup kutiji u kojoj se nalaze hiljade dolara koje je on posedovao pod lažnim imenom i, otprilike u to isto vreme, na račune koje vi kontrolišete stigne sto hiljada dolara.“

„Ako pokušavate da na neki način implicirate da sam organizovala Kenovo ubistvo da bih došla do novca u kutiji, daleko ste od istine. En je mene pozvala i tražila da joj pomognem. Nisam ni znala da je Ken imao kutiju u sefu neke banke dok mi ona nije za to rekla. Nisam imala pojma o tome šta se nalazi u kutiji sve do vremena kad je Ken već odavno bio mrtav.“

„To vi tvrdite“, rekao je Fišer.

„To ja znam“, ljutito je odgovorila Rejnoldsova. Pogledala je u Mesija. „Da li sam zvanično optužena za nešto?“

Mesi se naslonio i stavio ruke iza glave. „Morate da razumete koliko jako, jako loše sve ovo izgleda. Da vi sedite u mojoj stolici, kakav bi vaš zaključak bio?“

„Mogu da shvatim odakle potiču vaše sumnje. Ali, ako mi samo date šansu...“

Mesi je zatvorio dosije i ustao je: „Suspendovani ste, agente Reynolds, i to počevši od sada.“

Rejnoldsova je bila zapanjena. „Suspendovana? Nisam čak ni zvanično optužena. Nemate ni neke konkretne dokaze da sam učinila nešto loše. I suspendujete me?“

„Treba da budete zahvalni da nije gore od toga“, rekao je Fišer.

„Frede“, rekla je Rejnoldsova, napola ustajući iz svoje stolice, „mogu da razumem da me skinete sa ovog zadatka. Možete da me prebacite negde drugde dok ne sprovedete vašu istragu, ali nemojte da me suspendujete. Svako u Birou će prepostaviti da sam kriva. To nije u redu.“

Mesijevo lice se uopšte nije smekšalo. „Molim vas, predajte vaše isprave i oružje agentu Fišeru. Nećete se vraćati u vašu kancelariju. I ne smete da napustite okrug iz bilo kog razloga.“

Krv se povukla iz njenog lica i Rejnoldsova je ponovo pala u svoju stolicu.

Mesi se uputio ka vratima. „Vaši prilično sumnjivi postupci, zajedno sa ubistvom jednog agenta i prijavama o lažnom predstavljanju nepoznatih ljudi kao agenata

FBI-ja, ne ostavljaju mi mogućnost da vas jednostavno prebacim na neki drugi slučaj, Rejnoldsova. Ako ste nevini kao što tvrdite, tada ćete biti vraćeni na položaj bez gubitka u plati, starešinstvu ili odgovornostima. I ja ću se lično pobrinuti da u tom slučaju nema dugotrajne štete za vaš ugled. A ako ste krivi, pa, mislim da bolje nego bilo ko drugi znate šta vas očekuje.“ Mesi je zatvorio vrata iza sebe.

Rejnoldsova je ustala i spremila se da ode, ali joj je Fišer preprečio put.

„Značku i pištolj. Odmah.“

Rejnoldsova ih je skinula i predala ih. Osećala se kao da se odricala jednog od svoje dvoje dece. Osmotrla je izraz trijumfa na Fišerovom licu. „Daj, Pole, pokušaj da ne uživaš toliko mnogo u tome. Izgledaćeš kao manja budala kad me razreše krivice.“

„Razreše krivice? Budi srećna da te ne uhapse do kraja dana. Ne želimo da se dese bilo kakvi propusti u ovom slučaju. A ako pomišljaš

na to da pobegneš, posmatračemo te.. Tako da nemoj to ni da pokušavaš.“

„Ne bih na to ni u snu pomislila. Hoću da budem ovde da ti vidim lice kad dođem da ponovo uzmem svoj pištolj i svoju značku. Ne brini, neću da tražim od tebe da me poljubiš u dupe.“

Rejnoldsova je otišla niz hodnik i van zgrade, osećajući se kao da je svaki par očiju u celom Birou bio uperen u nju.

Li je ustao pre Fejt, istuširao se, presvukao i zatim stao kraj kreveta, posmatrajući je dok je spavala. Na nekoliko sekundi dozvolio je sebi da zaboravi na sve osim na predivnu noć koju su njih dvoje proveli zajedno. Znao je da mu je ta noć zauvek promenila život i ta pomisao ga je nasmrt uplašila.

Sišao je niz stepenice, polako se krećući. Boleli su ga neki delovi njegove anatomije, koji odavno nisu. A, to nije bilo samo zbog plesa. Otišao je u kuhinju i skuvao je kafu. Dok je čekao da kafa provri, razmišljao je o prethodnoj noći. Li je u glavi osećao veliku obavezu prema Fejt Lokhart. Možda je to za neke zastarelo razmišljanje, ali kada spavate sa nekom ženom, to znači da prema njoj gajite jaka osećanja, bar je Li tako mislio.

Sipao je kafu u šolju i izašao na terasu ispred kuhinje. Već je bilo kasno jutro i dan je bio topao i sunčan, ali je Li u daljini video kako se približavaju tamni oblaci. Ispred oluje se nalazio dvokrilni avion koji se spremao da se spusti sa novim teretom putnika. Fejt mu je rekla da tokom letnjih meseci avion zna da napravi po deset i više takvih letova u jednom danu. Sad ih je bilo samo tri, ujutro, oko podne i uveče. A, dosad niko od putnika sa aviona nije došao u njihovu ulicu. Odlazili su na neka druga mesta, što je Liju sasvim odgovaralo.

Dok je pijuckao kafu, Li je zaključio da on gaji takva osećanja prema Fejt, i pored toga što ju je znao samo nekoliko dana. Dešavaju se i čudnije stvari, mislio je. A njihova veza je stvarno započela na jako nestabilnoj osnovi. Posle svega kroz šta je prošao zbog nje, Li je znao da je imao opravdanje da mrzi tu ženu. A posle onoga što je on njoj učinio te noći, pijan ili ne, ona bi s pravom mogla da ga prezire. Da li on oseća ljubav prema Fejt Lokhart? Znao je da trenutno ne želi da se odvaja od nje. Želeo je da je zaštiti od zla. Želeo je da je drži u rakama, da provede svaki minut s njom i da s njom ima neverovatno energičan seks, onoliko često koliko bi njegovo telo to moglo da izdrži. Da se to kvalifikuje kao ljubav?

S druge strane, učestvovala je u zaveri koja je uključivala vladine

zvaničnike i tražio ju je FBI, pored ostalih. Da, pomislio je uz uzdah, stvari su se uistinu zakomplikovale. Upravo pre nego što treba da krenu bogzna kuda. Nisu baš mogli da odu u crkvu ili pred matičara i da se venčaju. Da, Oče, to je istina, mi smo par begunaca. Možete li to malo brže, molim vas?

Li je prevrnuo očima i lupio se po čelu. Brak! Dobri Bože, da li je izgubio pamet? Možda se on tako osećao, ali šta je sa Fejt? Možda ona voli samo veze za jednu noć, mada je sve što je primetio kod te žene govorilo suprotno. Da li ga je volela? Možda je samo bila zalučena njegovom ulogom zaštitnika. Prethodna noć se mogla objasniti delovanjem alkohola, opijenošću pred opasnosti koja se nalazi oko njih, ili samo običnom požudom. A on nije nameravao da je pita o tome kakva su njena osećanja. I ovako ima previše problema.

Skoncentrisao se na skoriju budućnost. Da li je put preko cele zemlje do San Dijega na „hondi“ najbolji plan? U Meksiko, a zatim u Južnu Ameriku? Osetio je grižu savesti kad je pomislio na porodicu koju bi ostavio iza sebe. Zatim je pomislio na nešto drugo: na svoju reputaciju, na ono što bi njegova porodica sigurno pomislila. Ako bi pobegao, na neki način bi priznao krivicu. A ako bi ih uhvatili u bekstvu, ko bi im onda verovao?

Spustio se u stolicu i odjednom mu je na pamet pala potpuno druga strategija. Pre nekoliko minuta beg mu se činio kao najpametnija odluka. Fejt, razumljivo, nije htela da se vrati i da pošalje Bjukenena u zatvor. Li stvarno nije imao interesa da uradi to isto, sada pošto je čuo zašto je taj čovek podmićivao političare. Uistinu, Denija Bjukenena bi pre trebalo proglasiti za sveca. Tada mu se u glavi počela javljati jedna ideja.

Li se vratio unutra i uzeo svoj mobilni telefon sa stočića za kafu. Imao je jedan od onih paketa od velikog broja minuta gde nije plaćao pozive na daljinu ili roming, tako da je retko uopšte i koristio svoj fiksni telefon. Imao je govornu poštu, poruke, identifikaciju poziva. Čak je imao i mogućnost da proveriti poslednje vesti, ili stanje svojih akcija, kao da je on imao neke.

Kad je započeo posao kao privatni detektiv, Li je koristio pisaću mašinu marke IBM, telefoni sa digitalnim biranjem bili su vrhunac

tehnologije, faks-mašine su izbacivale uvijeni topli papir i bile su povlastica samo najvećih kompanija. To je bilo pre manje od petnaest godina. Sad je držao komandni centar za globalnu komunikaciju na dlanu svoje ruke. Takva brza promena jednostavno nije mogla da bude zdrava. Ali ipak, ko danas može da živi bez ovih prokletih stvarčica?

Bacio se na kauč i posmatrao ventilator na plafonu čiji su se kraci od ratana polako okretali, i razmišljao je o pozitivnim i negativnim posledicama onoga što je nameravao da uradi. Odjednom se odlučio – izvadio je novčanik iz zadnjeg džepa pantalona. U njemu se nalazilo parče papira sa brojem koji mu je njegov klijent, za koga je sada znao da je to Deni Bjukenen, prvobitno dao. Onaj kome on nije mogao da otkrije poreklo. Zatim ga je uhvatio crv sumnje. Šta ako je pogrešio oko toga da Bjukenen nije bio umešan u pokušaj da se Fejt liši života? Ustao je i šetao po sobi. Kada je bacio pogled kroz prozor na plavo nebo, video je samo moguću katastrofu u oblacima koji su se približavali. Posle lvega, Bjukenen ga je unajmio. Tehnički je još uvek radio za tog čoveka. Možda je vreme da podnese izveštaj. Izgovorio je tihu molitvu, podigao mobilni telefon i ukucao brojeve sa parčeta papira.

Koni nije izgledao srećno kad se Pol Fišer nagnuo ka njemu i obratio mu se zavereničkim tonom.

„Imamo mnogo razloga da verujemo da je ona umešana u to, Koni. Uprkos tome što si nam ti rekao.“

Koni ga je besno posmatrao. Mrzeo je sve kod Fišera, od njegove savršene frizure i pravilne brade pa sve do njegovog uspravnog držanja i košulja bez nabora. Sedeo je tu već pola sata. Ispričao je Fišeru i Mesiju svoju verziju priče, a oni su njemu ispričali svoju. Nisu nikako mogli da nađu zajedničko stanovište.

„To je sranje sa velikim S, Pole.“

Fišer se naslonio u svoju stolicu i pogledao je u Mesija. „Čuo si činjenice. Kako možeš da sediš tu i da je braniš?“

„Zato što znam da je nevina. Kako vam to odgovara?“

„Da li to možeš da potkrepiš nekim činjenicama, Koni?“ upitao ga je Mesi.

„Sedim ovde već neko vreme i govorim vam činjenice, Frede. Imali smo dobar trag na jednom drugom slučaju. Bruk čak nije htela da te noći Ken ide sa Lokhartovom. Sama je htela da ide.“

„Ili ti je bar tako ona rekla“, odgovorio je Mesi.

„Slušaj, imam dvadeset i pet godina iskustva koje mi kažu da je Bruk Reynolds čista koliko god je to moguće biti.“

„Istraživala je finansijske izveštaje Kena Njumena, a da nikome nije o tome rekla.“

„Ma daj, to nije prvi put da se neki agent nije držao pravilnika. Našla je vreo trag i htela je da ga sledi do kraja. Ali, nije htela da zajedno sa Kenovim telom zakopa i njegov ugled. Ne dok ne bude potpuno sigurna.“

„A, šta je sa stotinu hiljada dolara na računu njene dece?“

„Podmetnut je.“

„Ko ga je podmetnuo?“

„To je ono što mi treba da otkrijemo.“

Fišer je frustrirano odmahnuo glavom. „Stavićemo je pod prismotru,

koja će trajati sve dok ne rešimo ovaj slučaj.“

Koni se nagnuo napred i potrudio se koliko je mogao da spreči svoje velike ruke da polete na Fišerov vrat. „Ono što treba da radite, Pole, jeste da pratite tragove od Kenovog ubistva. I da pokušate da uhvatite Fejt Lokhart.“

„Ako dozvoliš, Koni, mi ćemo da upravljamo istragom.“

Koni je skrenuo pogled na Freda Mesija. „Ako vam je potreban neko da prati Rejnoldsovu, ja sam vaš čovek.“

„Ti! Nema šanse!“ Fišer je protestovao.

„Poslušaj me, Frede“, rekao je Koni fiksirajući pogled na Mesija. „Priznajem, stvari izgledaju dosta loše za Bruk. Ali, ja takođe znam da od nje u Birou nema boljeg agenta. I ne želim da vidim kako karijera jednog dobrog agenta propada zato što je neko doneo pogrešnu odluku. I ja sam jednom bio u sličnoj situaciji. Zar nije tako, Frede?“

Mesi se vidno uznemirio zbog ove poslednje izjave. Kao da se smanjivao u stolici pod Konijevim oštrim pogledom.

„Frede“, rekao je Fišer, „treba nam neko neutralan...“

Koni ga je prekinuo: „Mogu i ja da budem neutralan. Ako nisam u pravu, tada je Bruk gotova i ja ću prvi da joj saopštim te vesti. Ali, mogu da se kladim da će se vratili po svoju značku i po svoj pištolj. U stvari, mislim da će kroz deset godina ona upravljati celim ovim prokletim mestom.“

„Ne znam, Koni“, počeo je Mesi.

„Mislim da mi neko duguje tu priliku, Frede.“ rekao je Koni vrlo tiho. „Šta ti misliš?“

Nastao je dug period tišine dok je Fišer gledao prvo u jednog, a zatim u drugog čoveka.

„U redu, Koni, ti si zadužen da je pratiš“ rekao je Mesi. „I meni ćeš podnositi izveštaje u pravilnim razmacima. Tačno o onome što si video. Ne više. I ne manje. Računam na tebe. Zbog starih vremena.“

Koni je ustao od stola i uputio pobeđnički pogled ka Fišeru. „Hvala na ukazanom poverenju, gospodo. Neću vas razočarati.“

Fišer je izašao za Konijem u hodnik.

„Ne znam šta si upravo izveo tamo unutra, ali seti se ovoga: tvoja

karijera već ima jednu mrlju, Koni. Ne možeš sebi da priuštiš još jednu. I hoću da znam za sve što javiš Mesiju.“

Koni je pritisnuo, od sebe mnogo višeg, Fišera uza zid.

„Slušaj me dobro, Pole.“ Zastao je, tobože da ukloni jedan konac sa Fišerove košulje. „Razumem da si, tehnički, ovde ti moj pretpostavljeni. Međutim, nemoj to da pomešaš sa stvarnošću.“

„Hodaš po opasnoj liniji, Koni.“

„Ja volim opasnost, Pole, zato sam se i pridružio Birou. Zato i nosim pištolj. Ja sam svojim ubio nekoga. Da li si i ti?“

„Pričaš besmislice. Upropastićeš karijeru.“ Fišer je osetio zid iza sebe, pocrveneo je u licu dok se Koni još uvek naginjao ka njemu kao krivi hrast na žičanu ogradu.

„Je l' tako? Pa, čekaj da ti onda kažem nešto što ima smisla. Neko pokušava da podvali Bruk. Sad, ko bi to mogao biti? Krtica mora da je odavde iz Biroa. Neko pokušava da naškodi njenom ugledu, da je uništi. A ako mene pitaš, Pole, ti se užasno trudiš da uradiš upravo to.“

„Ja? Optužuješ me da sam ja krtica?“

„Ne optužujem ja nikoga nizašta. Samo te podsećam da, dok ne pronađemo krticu, niko, i zaista mislim da niko, od direktora pa do ljudi koji čiste toalete u ovoj zgradi, što se mene tiče, nije oslobođen sumnje.“

Koni se odmakao od Fišera. „Lepo se provedi danas, Pole. Odoh ja da uhvatim neke loše momke.“

Fišer je nepomično gledao za njim, polako odmahujući glavom, dok mu se u očima naziralo nešto nalik na strah.

Broj telefona koji je Li pozvao bio je direktno povezan sa pejdžerom, tako da bi Bjukenen u istom trenutku mogao da zna da je on pozvao taj broj. Kada se pejdžer oglasio, Bjukenen se nalazio kod kuće i pakovao je svoju aktovku za sastanak u jednoj advokatskoj firmi u centru grada, koja je besplatno obavljala usluge za jednog od Bjukenenovih klijenata. Prestao je da se nada da će se prokleti pejdžer ikada oglasiti. Kada se to desilo, zamalo da je dobio srčani udar.

Bjukenen je sada imao veliki problem. Kako da proveri poruku i da uzvрати poziv, a da Tornhil za to ne sazna. Zatim je smislio plan. Pozvao je svog šofera. To je bio jedan od Tornhilovih ljudi, naravno. Uvek je bilo tako. Odvezli su se u advokatsku firmu u centru grada.

„Zadržaću se nekoliko sati. Javiću se telefonom kad završim“, rekao je šoferu. Bjukenen je ušao u zgradu. Bio je ovde i ranije i poznavao je raspored stvari u zgradi. Nije otišao do liftova, već je umesto toga otišao niz glavni hol i prošao kroz vrata u zadnjem delu koja su služila i kao sporedni ulaz u garažu. Spustio se liftom dva nivoa i izašao je iz njega. Prošao je kroz podzemni hol i izašao na parking. Odmah do vrata koja su vodila u hol nalazila se telefonska govornica. Ubacio je novčiće i pozvao broj koji će mu omogućiti da čuje poruku. Njegovo rezonovanje je bilo pravilno: Ako Tornhil može da presretne poziv sa nasumično odabranog fiksnog telefona pod hiljadama tona betona, onda je on sam đavo i Bjukenen onda ionako nema nikakve šanse da ga pobedi.

Lijev glas je na poruci bio stegnut, reči je bilo malo. A njihov uticaj na Bjukenena je bio ogroman. Ostavio je broj telefona. Bjukenen ga je pozvao. Jedan čovek se odmah javio na telefon.

„Gospodin Bjukenen?“

„Da li je Fejt u redu?“

Li je uzdahnuo od olakšanja. Nadao se da će to biti njegovo prvo pitanje. To mu je reklo mnogo toga. Ali ipak, još uvek je morao da bude oprezan.

„Čisto da se uverim da se zaista radi o vama: poslali ste mi jedan paket sa informacijama. Kako ste ga poslali i šta se nalazilo u njemu? I

hoću da čujem odgovore na ta pitanja jako brzo.“

„Preko ličnog nosača. Uvek koristim istu firmu. U paketu se nalazila fotografija Fejt, pet stranica sa informacijama o njoj i o mojoj firmi, broj telefona za kontakt, sažeti prikaz stvari koje su me brinule i onoga što sam hteo da vi uradite. U njemu se takođe nalazilo pet hiljada dolara gotovine, u novčanicama od pedeset i dvadeset dolara. Pored toga sam vas zvao na vašu kancelariju pre tri dana i ostavio poruku na vašoj telefonskoj sekretarici. Sad mi, molim vas, recite da je Fejt dobro.“

„Ona je dobro, bar za sad. Ali, imamo nekih problema.“

„Da, imamo. Za početak kako da znam da ste vi Adams?“

Li je brzo razmišljao. „Imam veliki oglas sa otrcanom lupom i sličnim stvarima. Imam trojicu braće. Najmlađi od njih radi u prodavnici motora u južnoj Aleksandriji. Zove se Skoti, ali mu je nadimak na koledžu bio Skuter, zato što je igrao američki fudbal i mogao je da trči jako brzo. Ako želite, možete da ga pozovete i proverite pa da mi se ponovo javite.“

„Nije potrebno. Ubedili ste me. Šta se dogodilo? Zašto ste pobjegli?“

„Pa, i vi biste da je neko pokušao da vas ubije.“

„Sve mi ispričajte, gospodine Adams. Nemojte ništa da izostavite.“

„Hm, znam ko ste vi, ali nisam siguran da vam verujem. Šta možete da uradite povodom toga?“

„Recite mi zašto se Fejt obratila FBI-ju. Toliko znam. A onda ću vam ja reći ko vam je protivnik. A, to nisam ja. Kada vam kažem ko je to, poželete da sam to ja.“

Li je jedan trenutak razmišljao o ovome. Mogao je da čuje da je Fejt ustala i da je verovatno otišla pod tuš. Pa, da krenemo.

„Bila je uplašena. Rekla je da ste se neko vreme čudno ponašali, da ste bili nervozni. Pokušala je da razgovara sa vama, ali ste je vi odbili, čak ste joj rekli i da napusti firmu. To ju je još više uplašilo. Bojala se toga da su vam vlasti za petama. Obratila se FBI-ju jer je mislila da bi mogla da se dogovori da oboje budete svedoci. Protiv ljudi koje ste podmićivali. Zajedno biste sklopili ugovor i bili biste slobodni.“

„To nikad ne bi uspelo.“

„Pa, kako ona voli da mi kaže, lako je sada nagađati.“

„Znači, rekla vam je sve?“

„Uglavnom sve. Mislila je da ste možda vi onaj koji hoće da je ubije. Ali, ja sam je u tome razuverio. Nadam se da sam bio u pravu.“

„Nisam ni znao da je Fejt otišla do FBI-ja do trenutka dok nije nestala.“

„Ne juri je samo FBI. Postoje tu još neki ljudi. Bili su na aerodromu. I nosili su nešto što sam video jedino na seminaru protiv terorizma.“

„Ko je sponzorisao seminar?“

Ovo pitanje je zbunilo Lija. „Stvari koje govore protiv terorizma uglavnom organizuju zvanična strašila. Znate, mislim na ljude iz CIA.“

Bjukenen je rekao: „Pa, bar ste se susreli sa neprijateljem i preživeli. To je dobro.“

„O čemu to pričate...“ Krv je iznenada jurnula u Lijeve slepoočnice. „Da li vi hoćete da kažete ono što mislim da hoćete da kažete?“

„Hajde da se ovako izrazim, gospodine Adams, Fejt nije jedina koja radi za jednu istaknutu vladinu agenciju. Njeno učešće je makar bilo svojevajno. Moje, nije.“

„O, sranje.“

„Blago rečeno, jeste. Gde se nalazite?“

„Zašto?“

„Zato što moram da dođem do vas.“

„A kako to mislite da uradite, a da ne dovedete i odred obučениh ubica? Pretpostavljam da ste pod prismotrom.“

„Da ne poverujete, pod začuđujuće čvrstom prismotrom.“

„U redu, znači ne smete da nam se približavate.“

„Gospodine Adams, jedina šansa koju imamo jeste da radimo zajedno. To ne može da se postigne na udaljenosti. Ja moram da dođem do vas jer mislim da ne bi bilo pametno da vi dođete ovamo.“

„Niste me ubedili.“

„Neću doći, ako ne uspem da ih se otarasim.“

„Da ih se otarasite? Slušajte, ko vi mislite da ste, reinkarnacija Hudinija? Pa, da vam ja kažem nešto, čak ni Hudini ne bi mogao da pobegne ni FBI-ju ni CIA.“

„Ja nisam ni špijun niti mađioničar. Ja sam samo skromni lobista, ali

imam jednu prednost: poznajem ovaj grad bolje od bilo koga drugog živog. I imam prijatelje i na visokim i na niskim mestima. A, trenutno su mi i jedni i drugi podjednako značajni. Budite uvereni, doći ću do vas bez pratnje. A onda ćemo možda biti u stanju da preživimo sve ovo. A sada, hoću da razgovaram sa Fejt.“

„Nisam siguran da je to tako dobra ideja, gospodine Bjukenen.“

„Ja mislim da jeste.“ Li se osvrnuo oko sebe i video Fejt koja je stajala na stepeništu u majici kratkih rukava. „Vreme je, Li. U stvari odavno je već bilo vreme.“

Duboko je udahnuo i predao joj je slušalicu.

„Zdravo, Deni“, rekla je ona u slušalicu.

„Bože, Fejt, izvini. Zbog svega ovoga.“ Bjukenenov glas je pukao usred rečenice.

„Ja sam ta koja bi trebalo da se izvinjava. Započela sam celu ovu noćnu moru tako što sam se obratila FBI-ju.“

„Pa dobro, ali moraćemo da je završimo. Najbolje bi bilo da to učinimo zajedno. Kako je Adams? Da li je on dovoljno sposoban? Biće nam potrebna izvesna pomoć.“

Fejt je skrenula pogled na Lija, koji ju je nervozno posmatrao. „Po mom stručnom mišljenju, tu neće biti problema. Zapravo, to je verovatno naš jedini keč u rukavu.“

„Reci mi gde se nalazite i doći ću do vas što pre budem mogao.“

Rekla mu je. Takođe je rekla Bjukenenu sve što su ona i Li znali. Kada je spustila slušalicu, pogledala je u Lija.

On je slegnuo ramenima. „Zaključio sam da nam je to jedina šansa. Ili to, ili da provedemo ostatak naših života bežeći.“

Sela mu je na krilo, podvila noge i naslonila u glavu na njegove grudi. „Učinio si pravu stvar. Ko god da je umešan u ovo, u Deniju će pronaći jakog protivnika.“

Lijeve nade su, međutim, opale. CIA. Plaćene ubice, čitave legije ljudi koji su eksperti u vezi sa raznim užasnim stvarima: kompjuterima, satelitima, tajnim operacijama, vazdušnim puškama sa otrovnim mecima, i sve je to moglo da se sada obruši na njih. Da je pametan, stavio bi Fejt na „hondu“ i pobegao glavom bez obzira.

„Idem da se istuširam“, rekla je Fejt. „Deni je rekao da će doći ovamo što pre bude mogao.“

„Dobro“, rekao je Li, a u njegovim očima je bio odsutan izraz.

Dok je Fejt išla uza stepenice, Li je uzeo svoj telefon, pogledao na ekran i zaledio se. Li Adams se u celom svom životu nije bio toliko zapanjio. A, ako se u to uključe i skoriji događaji, merač njegovog iznenađenja je skočio do nivoa sunca. Poruka na ekranu mobilnog telefona je bila jasna. I gotovo je zaustavila Lijevo vrlo jako srce.

Fejt Lokhart za Rene Adams, pisalo je. Bio je priložen i broj telefona koji je trebalo da pozove. Hteli su da menja Fejt za svoju ćerku.

Rejnoldsova je sedela u svojoj dnevnoj sobi, sa šoljom čaja koju je obuhvatila dlanovima i gledala je u vatru koja se polako gasila. Poslednji put kojeg se mogla setiti da je bila kod kuće u ovo doba dana, bilo je kad je bila na porodiljskom sa Dejvidom. Njen sin je bio isto toliko iznenađen kao i Rouzmeri kad su je videli na vratima. Dejvid je dremao, a Rouzmeri je prala veš. To je za njih bio samo još jedan normalan dan. Rejnoldsova je samo zurila u ostatke vatre i poželela je da nešto, bilo šta u njenom životu može da bude normalno.

Počelo je da pljušti, što se uklapalo u njeno depresivno raspoloženje. Suspendovana. Osećala se golom bez svog pištolja i svojih isprava. U svim tim godinama koje je provela u Birou nije imala ni jednu mrlju, a evo sad je bila na samo jedan korak udaljena od propale karijere. Šta bi tad radila? Gde bi otišla? Ako bi ostala bez posla, da li bi njen muž pokušao da joj uzme decu? Da li bi ona mogla da ga zaustavi, da ga u tome spreči?

Spustila je šolju, zbacila cipele i legla na kauč. Suze su joj krenule u velikim naletima i stavila je ruku preko lica da bi ih obrisala i prigušila jecaje. Kad je čula zvono na vratima ustala je, obrisala lice i otišla do vrata. Pogledala je kroz špijunku i videla je Hauarda Konstantinopla.

Koni je stajao kraj vatre koju je upravo potpalio i grejao je ruke. Rejnoldsova je, zbunjena, brisala oči maramicom. Znala je da nije mogao da ne vidi njene crvene oči i naduvene obraze, ali obzirno nije rekao ništa.

„Da li su razgovarali sa tobom?“ pitala je.

Koni se okrenuo i spustio se u stolicu, pri tom klimajući glavom. „I bio sam blizu tome da i mene suspenduju. Još nekoliko sekundi i udario bih Fišera, tog usranog izgovora za jednog agenta.“

„Nemoj da upropašćavaš karijeru zbog mene, Koni.“

„Veruj mi, da sam ga odalamio, to bi bilo zbog mene, ne zbog tebe.“ Sklopio je svoju veliku šaku, kao da je hteo da naglasi te reči, a zatim je pogledao u nju. „Ono što me najviše nervira jeste to što oni zaista veruju da si ti na neki način umešana u sve ovo. Rekao sam im istinu. Nešto je

iskrslo i radili smo na jednom drugom slučaju. Ti si htela da ideš sa Lokhartovom jer si već uspostavila vezu sa njom, ali smo imali taj potencijalni trag na drugom slučaju i morali smo da se posvetimo njemu. Rekao sam im da si se ti plašila, jednako kao i svi koji bi poslali zamenu na svoje mesto, jer nisi znala da li je bilo dobro to što si poslala Kena da ide sa Lokhartovom.“

„I?“

„I, oni me nisu uopšte slušali. Već su se pre toga odlučili.“

„Zbog novca? Da li su ti pričali o tome?“

Koni je polako klimuo glavom i odjednom se pognuo napred. S obzirom na to da je bio veliki čovek, mogao je da se kreće stvarno brzo i spretno. „Ne bih hteo da te udaram dok si na zemlji, ali zašto si dođavola njuškala po Njumenovom računuu, a da nisi nikome rekla za to? Meni, na primer? Znaš da detektivi rade u parovima iz mnogo razloga, od kojih nije najmanje važan i taj da jedan drugoga štite. Sad nemaš nikoga da te podrži osim En Njumen. A što se njih tiče, ona se ne računa.“

Rejnoldsova je podigla ruke u vazduh. „Nikad ne bih pomislila da bi se ovo moglo dogoditi. Trudila sam se da zaštitim Kena i njegovu porodicu.“

„Pa, ako je Ken bio potplaćen, možda nije ni zaslužio takvu vrstu pažnje. A, to kaže njegov jako dobar prijatelj.“

„Još uvek ne znamo da je bio korumpiran.“

„Keš u kutiji u sefu pod lažnim imenom? Da, pretpostavljam da svako od nas ima tako nešto, zar ne?“

„Koni, kako su saznali da sam istraživala Kenove finansije? Ne mogu da poverujem u to da je En pozvala Biro. Ona je mene zvala za pomoć.“

„Pitao sam Mesija, ali nije hteo ništa da mi kaže. Pretpostavlja da sam i ja neprijatelj. Međutim, malo sam pronjuškao i mislim da im je neko dojavio telefonom. Anonimni poziv, naravno. Mesi mi je rekao da si neprekidno vrištala da se radi o nameštalcu. I, znaš šta, mislim da si u pravu, čak i ako oni ne misle tako.“

Kada je videla Konija na vratima, osetila je olakšanje. Činjenica da je on još uvek bio lojalan, značila joj je mnogo. I ona je htela da bude pravedna prema njemu. Pogotovo prema njemu.

„Slušaj, Koni, neće biti dobro po tvoju karijeru ako te neko vidi sa mnom. Sigurna sam da je Fišer odredio nekoga da me prati.“

„Ako hoćeš da znaš, ja sam taj čovek.“

„Zezaš se.“

„Nikako, dođavola. Nagovorio sam ADIC-a na to. Iskoristio sam neke dugove. Zbog starih vremena, rekao je Mesi. Za slučaj da to nisi znala, Fred Mesi je bio onaj tip koji je od mene tražio da prihvatim krivicu u slučaju Braunzvil, pre svih tih godina. Ako misli da je s ovim rešio dugove, onda fliora da je izgubio pamet. Ali, nemoj da mi se tu preterano uzbuđuješ. Oni su svesni toga da ja imam dobre razloge. Ja čuvam i svoje dupe na ovom slučaju. To znači da ako ti padneš, ne moraju da krive nikoga drugoga. A, to uključuje i ovde prisutnog.“ Koni je zastao i kao iznenađeno rekao: „ADIC? Kad malo bolje razmislim taj akronim mu baš pristaje. A pored toga, Mesi je i jedno malo govno.“

„Ne poštuješ mnogo one koji se nalaze na višem položaju u komandnom lancu od tebe.“ Rejnoldsova se nasmešila. „Šta mislite o meni, agente Konstantinopl?“

„Mislim da si prilično zajebala stvari i tako dala Birou žrtveno jagnje kojim bi oni da spasu obraz“, rekao je iskreno.

Rejnoldsova se uozbiljila. „Ti baš ne ulepšavaš stvari.“

„Hoćeš li da gubim vreme sa tim?“ Koni je ustao. „Ili hoćeš da spereš ljagu sa svog imena?“

„Jednostavno moram da sperem ljagu sa svog imena. Ako to ne uradim, mogu sve da izgubim, Koni. Moju decu, karijeru. Sve.“ Rejnoldsova je ponovo počela da drhti i nekoliko puta je duboko udahнула vazduh da bi sprečila nastupajuću paniku. Osećala se kao šiparica koja je upravo saznala da je trudna. „Ali ja sam suspendovana. Nemam isprave, nemam pištolj. Nemam autoritet.“

Kao odgovor, Koni je navukao svoj kaput. „Pa, imaš mene. Ja imam isprave, pištolj i, iako sam samo jedan obični terenski agent, nakon dve i po decenije bavljenja ovim sranjem, ipak umem da budem autoritativan kao najbolji u ovom poslu. Stoga, uzmi kaput i hajde da pokušamo da pronađemo Lokhartovu.“

„Lokhartovu?“

„Kada nju pronađemo, pretpostavljam da će parčići početi da se slažu. Što više parčića stane na svoje mesto, to će sve više krivice da se skine sa tebe. Razgovarao sam sa momcima iz VCU-a. Oni vrte prstima i čekaju na rezultate iz laboratorije i takva sranja. A, sad im je Mesi naredio da se svim raspoloživim snagama bace na istraživanje tvog slučaja, a Lokhartovu su za sad poslali dođavola. Znaš li da čak niko nije otišao do njene kuće da proveriti tragove?“

Rejnoldsova je izgledala očajno.

„Bili smo jako spori sa celom tom stvari. Ken je ubijen. Lokhartova nestala. Onaj fijasko na aerodromu. Zatim, ljudi koji se u Adamsovom stanu predstavljaju kao agenti FBI-ja. Nikad nismo stvarno imali priliku da preduzmemo prave korake u istraživanju.“

„Mislim da bi trebalo da pratimo neke tragove dok su još vrući. Kao na primer da proverimo Adamsovu rodbinu koja živi u ovom kraju. Imam spisak imena i adresa. Ako je pobegao, moguće je da se obratio nekom od njih za pomoć.“

„Mogao bi da upadneš u velike probleme zbog ovoga, Koni.“

Slegnuo je ramenima. „Ne bi mi bio prvi put. Pored toga, više nemamo supervizora u odredu. Ne znam da li si čula, ali ona je suspendovana zato što je bila glupa.“

Oboje su se nasmešili.

Koni je nastavio. „Tako da ja, kao drugi u lancu komande, imam ovlašćenja da istražujem slučaj koji je u toku, a za koji sam zadužen. Moja naređenja su da pronađem Fejt Lokhart, tako da je to ono što nameravam da uradim. Jedino što oni ne znaju jeste da ću to da uradim sa tobom. A razgovarao sam i sa VCU-om o tome šta nameravam da uradim, tako da nema opasnosti da ćemo naleteti na neki drugi tim koji ispituje Adamsove rođake.“

„Moram da kažem Rouzmeri da se večeras možda neću vratiti kući.“

„Onda idi.“ Pogledao je na sat. „Pretpostavljam da je Sidni još uvek u školi. Gde ti je dečak?“

„Spava.“

„Šapni mu u uvo da mama ide da tuče neke loše momke.“

Kad se Rejnoldsova vratila, odmah je otišla do ormara i uzela kaput.

Požurila je ka svojoj radnoj sobi, a onda se zaustavila.

„Šta je bilo?“ upitao je Koni.

Pogledala ga je, pomalo posramljena. „Krenula sam po pištolj. Stare navike teško umiru.“

„Ne brini se. Vратиćeš ti svoj pištolj jako brzo. Ali, moraš nešto da mi obećaš. Kad budeš išla po pištolj i isprave, povedi me sa sobom. Želim da im vidim lica.“

Otvorila mu je vrata. „Dogovoreno.“

Bjukenen je, sređujući stvari, obavio još nekoliko telefonskih poziva iz garaže. Zatim je otišao gore do advokatske firme i proveo neko vreme radeći na važnim stvarima za koje odjednom uopšte više nije mario. Odvezli su ga kući, dok mu je pri tom mozak neprestano radio smišljajući plan protiv Roberta Tornhila. To je bio deo njegovog bića u koji čovek iz CIA nikad neće moći da prodre niti da ga kontroliše: Bjukenenov um. Ta činjenica je delovala izuzetno umirujuće. Bjukenen je polako vraćao svoje samopouzdanje. Možda bi mogao da natera tog čoveka da se malo pomuči.

Bjukenen je otključao ulazna vrata svoje kuće i ušao unutra. Položio je aktovku na stolicu i prošao pored zamračene biblioteke. Upalio je svetlo da bi osmotrio svoju voljenu sliku, da mu ona da snagu za ono što ga čeka u budućnosti. Kad se svetlo upalilo, Bjukenen je u neverici zurio u prazan okvir. Doteturio se do njega, proturio ruke kroz okvir i dotakao zid. Opljačkali su ga. A on je imao jako dobar sigurnosni sistem, koji nije bio aktiviran.

Odjurio je do telefona da bi pozvao policiju. Kad je stavio ruku na slušalicu, telefon je zazvonio. Podigao je slušalicu.

„Auto će vam biti spreman za nekoliko minuta, gospodine. Idete u kancelariju?“ Bjukenenov mozak isprva nije ništa registrovao.

„U kancelariju, gospodine?“

„Da“, Bjukenen je konačno uspeo da prozbori.

Spustio je slušalicu i otišao do mesta na kome se ranije nalazila slika. Prvo Fejt, a sad i njegova slika. Za sve je to Tornhil bio kriv. U redu, Bobe, ti si osvojio prvi poen. Sada je red na mene.

Otišao je na sprat, umio se i presvukao, pažljivo birajući ono što je hteo da obuče. U spavaćoj sobi je imao ugrađeni kućni bioskop sa televizorom, stereom, video-rekorderom i DVD uređajem. Bio je relativno siguran od provalnika pošto se komponente ne mogu izvaditi pre nego što se odšrafe brojni drveni delovi, za šta je potrebno mnogo vremena. Bjukenen nije gledao televiziju niti filmove. A kada je hteo da sluša muziku, stavio bi ploču od 33 obrtaja na svoj stari gramofon.

Kada je ubacio ruku u otvor video-rekordera, Bjukenen je izvukao pasoš, kreditnu karticu i ličnu kartu, sve pod lažnim imenom, i jedan tanji svežanj novčanica od stotinu dolara i sve je to stavio u unutrašnjosti svog kaputa, u džep sa rajsferšlusom. Dok je silazio niz stepenice, pogledao je napolje i video da ga njegov auto čeka. Pustiće ga da čeka još neki minut, čisto da mu malo napakosti.

Kad je to vreme prošlo, Bjukenen je uzeo aktovku i otišao do auta. Ušao je unutra i auto je krenuo.

„Zdravo, Bobe“, rekao je Bjukenen što je mirnije mogao.

Tornhil je bacio pogled na aktovku. Bjukenen je klimnuo glavom ka spuštenom prozoru.

„Idem u kancelariju. Ljudi iz FBI-ja će očekivati da ponesem svoju aktovku. Jedino ako ti misliš da mi još nisu ozvučili telefon.“

Tornhil je klimnuo glavom. „U tebi ima materijala za jednog dobrog terenskog operativca, Deni.“

„Gde je slika?“

„Na vrlo sigurnom mestu, što je više od onoga što zaslužuješ u datim okolnostima.“

„Šta to tačno treba da znači?“

„To tačno znači – Li Adams, privatni detektiv. Koga si ti unajmio da prati Fejt Lokhart.“

Bjukenen se neko vreme pravio da je zatečen. Dok je bio mlad nosio se mišlju da postane glumac. Ne u filmovima, već na pozornici. Lobiranje je za njega bila sledeća stvar u izboru.

„Nisam znao da se obratila FBI-ju kad sam to uradio. Bio sam samo zabrinut za njenu sigurnost.“

„A zašto je to bilo tako?“

„Mislim da znaš odgovor na to pitanje.“

Tornhil je izgledao uvredeno. „Zašto bih ja ikad pozeleo da naškodim Fejt Lokhart? Ja čak ni ne poznajem tu ženu.“

„Da li treba da poznaješ nekoga da bi ga uništio?“

Tornhil mu se obratio rugajućim tonom glasa. „Pogrešio si što si to uradio, Deni. Slika će ti verovatno biti vraćena. A dotad, nauči da živiš bez nje.“

„Kako si ušao u moju kuću, Tornhile? Imam sigurnosni sistem.“

Tornhil je izgledao kao da će prasnuti u smeh. „Kućni sigurnosni sistem? Daj, stvarno.“

Bjukenen se trudio koliko god je mogao da mu ne skoči za vrat.

„Zabavljaš me, Deni, baš me zabavljaš. Trčiš unaokolo i pokušavaš da spaseš one koji ništa nemaju. Zar ne razumeš? To je ono što pokreće svet. Bogati i siromašni. Moćni i oni koji nemaju moć. Uvek će ih biti, do kraja sveta. I ništa što ti uradiš neće to promeniti. Kao što će ljudi uvek mrzeti druge ljude i izdavati jedni druge. Da nema te osobine zla u ljudima, ja ne bih ni imao posao.“

„Mislim da si promašio zanimanje trebalo je da budeš psihijatar“, rekao je Bjukenen. „Za lude zločince. Imao bi toliko mnogo zajedničkog sa svojim pacijentima.“

Tornhil se osmehnuo. „Tako sam došao i do tebe, znaš. Neko kome si pokušao da pomogneš, na kraju te je izdao. Ljubomoran na tvoj uspeh, na tvoju želju da činiš dobro, pretpostavljam. On nije znao za tvoju malu shemu, ali je probudio moju radoznalost. A, kad se ja usredsredim na nečiji život, pa, onda nema sačuvanih tajni. Ozvučio sam ti kuću, kancelariju, čak i tvoju odeću i pronašao sam sebi nalazište blaga. Tako smo uživali slušajući te.“

„To je tako fascinantno. A sada mi reci gde se nalazi Fejt.“

„Nadao sam se da ćeš mi to ti reći.“

„Šta hoćeš od nje?“

„Hoću da pređe da radi za mene. Postoji prijateljsko nadmetanje između ove dve agencije, ali kada se uporedi FBI i moja agencija, moram da kažem da smo mi mnogo pošteniji prema našim ljudima. Radim na ovom projektu mnogo duže od Biroa. Ne želim da svi moji napori budu uzaludni.“

Bjukenen je oprezno birao reči. Znao je da se ovde nalazio u velikoj opasnosti.

„Šta je to što bi ti Fejt mogla dati, a da ja već nisam?“

„U mom zanimanju, dvoje je uvek bolje od jednog.“

„Da li u svoj račun uključuješ i agenta FBI-ja koga si ubio, Bobe?“

Tornhil je izvadio lulu i igrao se sa njom.

„Znaš, Deni, dobro bi postupio kad bi se skoncentrisao samo na svoj deo slagalice.“

„Smatram da je svaki deo, moj deo. Ja čitam novine. Rekao si mi da se Fejt obratila FBI-ju. Jedan agent FBI-ja ubijen je dok je radio na jednom slučaju o kome se još ništa ne može reći. Fejt nestaje u isto to vreme. U pravu si, unajmio sam Adamsa da otkrije šta se dešava. Nije mi se javio. Da li si i njega ubio?“

„Ja sam javni službenik. Ja ne ubijam ljude.“

„FBI je nekako nagovorio Fejt da progovori i ti nisi smeo to da dozvoliš, zato što bi ti ceo plan propao ako bi oni saznali istinu. I da li si stvarno mislio da ja verujem da ćeš se oprostili sa mnom uz tapšanje po leđima zbog posla koji sam dobro obavio? Nisam tako dugo opstao u ovom poslu zato što sam prokleti idiot.“

Tornhil je odložio lulu. „Opstanak, zanimljiv koncept. Smatraš da si jedan od onih koji opstaju, a ipak dolaziš k meni i iznosiš sve te neosnovane optužbe...“

Bjukenen se nagnuo napred i postavio svoje lice tačno ispred Tornhilovog. „Ja sam više toga zaboravio na temu opstanka nego što si ti ikad znao. Ja nemam armiju ljudi sa oružjem koja trčkara unaokolo i obavlja moje poslove, dok ja sedim bezbedan iza zidova Lenglja i analiziram polje bitke kao da je to partija šaha. Istog trena kad si ušao u moj život, napravio sam planove za nepredviđene mogućnosti koji će te potpuno uništiti ako se meni bilo šta desi. Zar nisi nekad razmotrio tu mogućnost da je neko makar upola okretan kao ti? Ili ti je sav taj uspeh toliko udario u glavu?“

Tornhil ga je samo zapanjeno posmatrao, tako da je Bjukenen nastavio.

„Sad, ja smatram da ti ja dođem kao neki partner, da ostavimo po strani to koliko mi je ta pomisao odvratna. I želim da znam da li si ti ubio tog agenta FBI-ja, zato što želim da znam šta tačno treba da uradim da bih se izvukao iz ovog košmara. A, pored toga, želim da znam i da li si ubio Fejt i Adamsa. A, ako mi to ne kažeš istog trenutka kad izađem iz auta, sledeća stanica će mi biti FBI. A, ako ti misliš da si toliko nepobediv da možeš da pokušaš da me ubiješ pored federalaca, onda

samo izvoli. Međutim, ako ja umrem, i ti ćeš sa mnom.“

Bjukenen se vratio u prvobitni položaj i dozvolio je sebi da se osmehne. „Poznata ti je stara priča o žapcu i škorpionu, zar ne? Škorpionu treba neko da ga preveze preko vode i on kaže žapcu da ga neće ubosti ako ga on preveze. A žabac zna da će se škorpion udaviti ako ga ubode, i tako odlučuje da ga preveze. Na pola puta preko vode, škorpion, suprotno zdravom razumu, ipak ubada žapca. Dok umire, žabac uzvikuje: 'Zašto si to uradio? Sad ćeš i ti umreti.' A škorpion mu jednostavno odgovara: 'To mi je u krvi.'“ Bjukenen je izveštačeno mahnuo. „Ćao, gospodine Žapcu.“

Dvojica muškaraca su sedeli i posmatrali jedan drugog čitavih kilometar i po, sve dok Tornhil nije prekinuo tišinu.

„Morali smo da eliminišemo Lokhartovu. Agent FBI-ja je bio sa njom. Tako da je i on morao da umre.“

„Ali ste promašili Fejt?“

„Uz pomoć tvog privatnog detektiva. Da nije bilo tvog mešanja, nikad ne bi ni došlo do ove krize.“

„Nikad mi nije palo na pamet da planiraš da ubiješ bilo koga. Znači, nemaš pojma gde se ona nalazi?“

„To je samo pitanje vremena. Dosta gvozđa se trenutno kuje. A kada postoji mamac, uvek postoji i nada.“

„Što znači šta?“

„Što znači da sam završio razgovor sa tobom.“

Sledećih petnaest minuta su proveli u potpunoj tišini. Auto je ušao u podzemnu garažu u Bjukenenovoj zgradi. Sivi „sedan“ je bio na nižem nivou, i čekao sa upaljenim motorom. Pre nego što je izašao, Tornhil je uhvatio Bjukenena za ruku.

„Tvrdiš da možeš da me uništiš ako ti se nešto desi. Pa, poslušaj onda moju stranu. Ako tvoj kolega i njen novi 'prijatelj' unište sve ono na čemu sam ja radio, onda ćete svi vi biti eliminisani. Smesta.“ Povukao je svoju ruku. „Čisto da se razumemo. Gospodine Škorpione“, Tornhil je prezirno dodao.

Minut kasnije, sivi „sedan“ je izašao iz garaže. Tornhil je već bio na telefonu.

„Ne smete da ispustite Bjukenena iz vida ni na jedan sekund.“
Prekinuo je vezu i počeo da razmišlja o tome kako da se nosi sa ovim novim razvojem stvari.

„Ovo je poslednje mesto“, rekao je Koni dok je parkirao „sedan“ uz radnju za prodaju motora.

Izašli su napolje i Rejnoldsova se osvrnula oko sebe. „Njegov mlađi brat?“

Koni je klimnuo glavom kad je proverio listu. „Skot Adams. On upravlja ovim mestom.“

„Pa, da se nadamo da će nam biti od veće pomoći nego ostali.“

Ispitali su svu Lijevu rodbinu u okolini. Niko ga nije video niti čuo u toku protekle nedelje. Ili su im bar tako rekli. Skot Adams je možda njihova poslednja šansa. Međutim, kad su ušli unutra, rečeno im je da je napustio grad zbog svadbe jednog prijatelja i da se neće vratiti nekoliko dana.

Koni je predao svoju vizit-karticu čoveku koji se nalazio iza pulta. „Recite mu da mi se javi kada se vrati.“

Rik, prodavac koji je tako odvratio flertovao sa Fejt, pogledao je u karticu.

„Da li to ima neke veze sa njegovim bratom?“ Koni i Renoldova su ga pogledali.

„Da li poznaješ Lija Adamsa?“ upitala je Rejnoldsova.

„Ne mogu da kažem da ga znam. On ne zna moje ime ili već tako nešto. Ali, svraćao je nekoliko puta. Zapravo, bio je tu baš pre nekoliko dana.“

Dvoje agenata su osmotrili Rika od glave do pete procenjujući to koliko mu se može verovati.

„Da li je bio sam?“ pitala je Rejnoldsova.

„Ne. Bila je i neka riba s njim.“

Rejnoldsova je izvadila sliku Lokhartove i pružila je njemu. „Zamisli kratku kosu, a ne dugu, i crnu kosu, a ne plavu.“

Rik je klimnuo glavom dok je gledao u fotografiju. „Da, to je ona. I Lijeva frizura je bila nešto drugačija. Kratka i plava. A, takođe je imao i bradu i brkove. Ja jako dobro opažam stvari.“

Rejnoldsova i Koni su se pogledali, svom snagom se trudeći da

sakriju uzbuđenost.

„Da li možda znate kuda su otišli?“ pitao je Koni.

„Možda. Ali, zato sigurno znam zašto su došli ovde.“

„Stvarno? Zašto?“

„Bio im je potreban prevoz. Uzeli su jedan motor. Jedan od velikih 'Gold ving' modela.“

„Gold ving?“ ponovila je Rejnoldsova.

„Da.“ Rik je prelistao nekoliko brošura na pultu i jednu od njih otvorio tako da je Rejnoldsova mogla da je vidi. „Ovaj ovde. 'Honda, Gold ving SE'. Ako idete na veliku daljinu, ništa nije bolje od ove ovde bebice. Verujte mi.“

„I, kažete da je Adams uzeo jedan od tih. Znate li njegovu boju, broj registracije?“

„Tablice moram da proverim. Boja je ista kao i na brošuri. Ono je bio prototip. Skoti mu je dozvolio da ga uzme.“

„Rekli ste da možda znate kuda se uputio“, podsetila ga je Rejnoldsova.

„Što vam Li treba?“

„Hoćemo da popričamo s njim. I sa damom koja je s njim“, rekla je prijateljskim tonom.

„'Su uradili nešto loše?“

„Nećemo znati dok ne popričamo s njima“, Koni je odgovorio. Prišao je jedan korak bliže. „Radi se o jednoj istrazi FBI-ja koja je u toku. Da li si ti njihov prijatelj, ili tako nešto?“

Rik je prebledeo na tu primedbu. „Ne, nikako, ta riba donosi nesreću. Stvarno ima problema sa ponašanjem. Dok je Li bio unutra, izašao sam na parking i pokušao da joj pomognem. Potpuno profesionalno, a ona me je napala. A, ni Li nije bio bolji. Kad je izašao iz radnje, oštro mi je odgovorio. U stvari, bio sam jako blizu da ga malo izudaram.“

Dok je Koni gledao u Rika, koji je bio nalik na motku, prisetio se snimka aerodromskog obezbeđenja na kome se nalazio fizički ogroman Li Adams.

„Da ga izudaraš? Je l' tako?“

Rik se branio. „Nešto je krupniji od mene, ali on je mator. A, ja treniram tekvondo.“

Rejnoldsova je podrobno osmatrala Rika. „Znači kažeš da je Li Adams bio unutra neko vreme, dok je žena bila sama na parkingu?“

„Tako je.“

Rejnoldsova i Koni su se nakratko pogledali. „Ako imaš neku informaciju o tome gde su otišli, Biro bi ti bio veoma zahvalan“, rekla je Rejnoldsova, već pomalo nervozna. „To i broj registracije onog motora. I to odmah, ako ti nije problem. Pomalo nam se žuri.“

„Naravno. Li je pored ostalog uzeo i mapu Severne Karoline. Mi ih inače prodajemo, ali mu je Skoti samo dao jednu. To mi je Širli, devojka koja obično radi za pultom, rekla.“

„Da li je ona tu?“

„Ne. Bolesna je. Ja je menjam.“

„Mogu li da dobijem jednu od tih mapa Karoline?“ pitala je Rejnoldsova. Rik je izvadio jednu i predao joj je. „Koliko košta?“

Osmehnuo se. „Hej, na račun kuće je. Čisto se ponašam kao dobar građanin. Znao, razmišljam o tome da stupim u FBI.“

„Pa, dobri ljudi nam uvek dobro dođu“, rekao je Koni sa praznim izrazom lica i pogledom uperenim u stranu.

Rik je potražio broj registracije prototipa i dao ga je Koniju. „Ej, ljudi javite mi šta se desilo“, rekao je Rik dok su oni izlazili napolje.

„Prvo ćemo tebi javiti“, rekao je Koni preko ramena.

Dvoje agenata su se smestili u kola. Rejnoldsova je pogledala u svog partnera.

„No, dobro, znači da Adams ne drži Lokhartovu protiv njene volje. Ostavio ju je samu napolju. Mogla je da pobjegne.“

„Stvarno izgledaju kao da su nekakav tim. Bar za sad.“

„Severna Karolina“, rekla je Rejnoldsova obraćajući se gotovo sebi.

„Velika država“, uzvratio je Koni.

Rejnoldsova ga je pogledala, s kiselim izrazom lica. „No, hajde da vidimo da li možemo malo da je suzimo. Lokhartova je na aerodromu kupila dve karte za međunarodni aerodrom u Norfolku.“

„Zašto su onda uzeli mapu Severne Karoline?“

„Nisu mogli da idu avionom. Mi bismo ih čekali u Norfolku. Izgleda da je Adams bio svestan toga. Verovatno zna da saradujemo sa avionskim kompanijama i da smo tako pronašli Lokhartovu.“

„Lokhartova je zeznula stvari tako što je za drugu kartu upotrebila svoje pravo ime. Ali, to je verovatno bila jedina stvar koju je mogla da uradi, ako već nema isprave na neko treće ime“, dodao je Koni.

„Znači, nisu išli avionom. Ne mogu da koriste kreditne kartice, tako da otpada i iznajmljivanje automobila. Stoga su uzeli 'hondu' od njegovog brata i mapu svog pravog odredišta: Severne Karoline.“

„Što znači da su planirali da se odvezu kolima ili avionom na neko drugo mesto u Karolini kad bi stigli u Norfolk.“

Rejnoldsova je odmahнула glavom. „Ali to nema smisla. Ako su već išli u Severnu Karolinu, zašto jednostavno ne bi otišli direktno avionom do tog mesta? Sa nacionalnog aerodroma postoji gomila letova za Roli ili Šarlot. Zašto su hteli da idu baš preko Norfolka?“

„Pa, možda bi i ti išla preko Norfolka kad ne bi išla u Roli ili Šarlot ili neko mesto blizu njih“, pretpostavio je Koni, „a ipak hoćeš da odeš negde u Severnu Karolinu.“

„Ali, zašto ipak nisu išli preko jednog od ta dva velika aerodroma?“

„A, šta ako je Norfolk mnogo bliži njihovom odredištu nego Roli ili Šarlot?“ Rejnoldsova je na trenutak razmišljala. „Roli je otprilike u centru države. Šarlot je na zapadu.“

Koni je pucnuo prstima. „Istok! Obala. Outer Benks?“

Rejnoldsova je klimala glavom u znak slaganja. „Možda. U Outer Benksu ima na hiljade kuća na plaži gde čovek može da se sakrije.“

Koni je odjednom izgledao potištenije. „Na hiljade kuća“, promrmljao je.

„Pa, prva stvar koju možemo da uradimo jeste da pozovemo čoveka koji je zadužen za vezu Biroa sa avionskim kompanijama i da proverimo koji letovi idu iz Norfolka za Outer Benks. A, imamo i otprilike određeno vreme polaska koje nam može pomoći. Njihov let je trebalo da stigne u Norfolk u podne. Ne verujem da su planirali da ostaju duže nego što je potrebno na javnom mestu, tako da je polazak leta sigurno bio blizu podneva, ili već tu negde. Možda ima neka redovna lokalna

linija. Već smo proverili kod svih velikih avionskih kompanija. Nisu rezervisali karte ni kod jednog od njih za let iz Norfolka.“

Koni je uzeo telefon iz auta i obavio je poziv. Nije prošlo mnogo vremena, a odgovor je stigao.

Koni je opet bio optimista. „Nećeš verovati, ali postoji samo jedan lokalni avion ka Outer Benksu koji ide sa međunarodnog aerodroma u Norfolku.“

Rejnoldsova se široko osmehnula i odmahнула je glavom. „Konačno malo sreće u ovom prokletom slučaju. Pričaj.“

„Tarhil aerotransport. Lete iz Norfolka na pet mesta u Karolini: Kil Devil Hiltz, Manteo, Okrakok, Hateras i jedno mesto koje se zove Pajm Ajlend, blizu Daka. Nemaju određeno vreme polaska. Pozoveš unapred i avion te čeka.“

Rejnoldsova je raširila mapu i pretraživala je. „U redu, ovde su Hateras i Okrakok. Oni su skroz na jugu.“ Stavila je prst na mapu. „Ovde se nalazi Kil Devil Hiltz. Manteo južno od njega. A Dak je ovde, na severu.“

Koni je pogledao u mesto koje je pokazala prstom. „Bio sam tu jednom na odmoru. Pređeš preko kopnenog mosta i kreneš na sever za Dak. Na jug za Kil Devil. Na tom mestu su prilično podjednako udaljeni jedno od drugog.“

„Šta onda misliš? Sever ili jug?“

„Pa, ako su išli u Severnu Karolinu, to je verovatno bilo na nagovor Lokhartove.“ Rejnoldsova ga je radoznalo pogledala. „Zato što je Adams uzeo mapu“, Koni je objasnio.

„Da poznaje taj kraj, ne bi to uradio.“

„Lepo, Šerloče, a dalje?“

„Pa, Lokhartova ima dosta novca. To ti može reći samo jedan pogled na njenu kuću u Maklinu. Da sam na njenom mestu, imao bih na nekom sigurnom mestu kuću pod lažnim imenom za slučaj da krov počne da mi se ruši nad glavom.“

„Ali još uvek se nalazimo na početku: sever ili jug?“

Sedeli su tako i varili ove informacije, dok se Rejnoldsova nije lupila po čelu.

„Bože, kako smo glupi. Koni, ako treba da pozoveš Tarhil da bi ugovorio let, naš odgovor se nalazi upravo tamo.“

Koni je širom otvorio oči: „Prokletstvo, baš smo bili slepi.“ Uzeo je telefon, dobio broj telefona Tarhila i pozvao ih, dajući im datum, približno vreme i ime Suzan Blejk.

Spustio je slušalicu i okrenuo se ka njoj. „Gospodica Blejk je rezervisala let za dvoje iz Norfolka koji je kretao oko dva sata. Bili su iznervirani zato što se nije uopšte pojavila. Obično uzmu broj kreditne kartice, ali ona je već letela sa njima ranije, tako da su joj poverovali samo na reč.“

„A njihovo odredište je?“

„Pajn Ajlend.“

Rejnoldsova nije mogla da se ne nasmeši. „Bože, Koni, možda nam ovo stvarno i uspe.“

Koni je ubacio auto u brzinu. „Jedina loša stvar jeste što ja nemam ovlašćenje da uzmem neki od aviona koji pripadaju Birou. Moramo se zadovoljiti ovom ovde starudijom. Pretpostavljam da nam je potrebno otprilike šest sati, ne računajući zaustavljanja.“ Pogledao je na svoj sat. „Sa zaustavljanjima bi trebalo da stignemo tamo u jedan ujutru.“

„Ja ne smem da napustim ovaj okrug.“

„Prvo pravilo Biroa: Možeš da ideš gde god hoćeš ako pri tom povedeš i svog anđela čuvara.“

Rejnoldsova je izgledala zabrinuto. „Šta misliš o tome da pozovemo pojačanje?“ Pogledao ju je podrugljivo. „Pa, pretpostavljam da možemo da pozovemo Mesija i Fišera i da im dozvolimo da preuzmu sve zasluge.“

Rejnoldsova se iznenada nasmešila. „Daj mi minut da se javim kući i onda možemo da krenemo.“

Prošlo je mnogo mučnih sati, ali Li je na kraju uspeo da pronađe Rene. Njena majka je glatko odbila da mu da njen broj telefona na koledžu, ali posle niza poziva, između ostalih i prijemnom odeljenju na koledžu, u kojima je Li lagao, preklinjao i pretio, uspeo je da dobije broj. Mogao je to da očekuje. Nije zvao ćerku duže vreme, a i kad ju je zvao, uvek je to moralo biti nešto kao ovo. Čoveče, sad će baš da obožava svog starog.

Reneina cimerka na koledžu se zaklela svojom porodicom da je Rene otišla na čas u pratnji dvojice članova fudbalskog tima, od kojih joj je jedan bio dečko. Nakon što je rekao toj devojci ko je, i ostavio broj da mu se Rene javi, Li je spustio slušalicu, a zatim je nabavio broj telefona kancelarije okružnog šerifa u Albermejerlu. Uspeo je da dobije zamenika šerifa i rekao je toj ženi da je neko pretio Rene Adams, studentu tu na koledžu. I tražio je da pošalju nekoga da je obiđe. Žena je postavljala pitanja na koja Li nije mogao da odgovori, uključujući i to ko je on dođavola bio. Samo proverite najnoviju listu najtraženijih, hteo je da joj kaže. Bolestan od brige, dao je sve od sebe da ona poveruje u tačnost onoga što je on govorio. Zatim je spustio slušalicu i ponovo se zagledao u poruku na telefonu:

„Rene za Fejt“, polako je rekao sam sebi.

„Molim?“

Trgnuo se i zurio je u Fejt, koja je stajala na stepenicama, sa širom otvorenim očima i ustima.

„Li, šta je bilo?“

Li je u tom trenu ostao bez ideja. Jednostavno je podigao telefon i pokazao ga Fejt, dok mu je lice pokazivalo bol.

Pogledala je u poruku, a zatim u njega. „Moramo da pozovemo policiju.“

„Ona je u redu, upravo sam pričao sa njenom cimerkom. I pozvao sam policiju. Neko samo pravi dim. Pokušava da nas zaplaši.“

„Ne možeš biti uveren u to.“

„U pravu si, ne mogu“, rekao je očajan.

„Da li ćeš da pozoveš taj broj telefona?“

„To je verovatno ono što oni žele da uradim.“

„Hoćeš da kažeš da bi tako mogli da otkriju odakle je poziv? Mogu li da otkriju odakle je poziv ako zoveš sa mobilnog?“

„Moguće je, ako poseduju pravu opremu. Postoje aparati koji se koriste da bi se otkrila lokacija onih koji pozivaju policiju. Koristi se metod uz pomoć koga se otkriva vremenska razlika dolaska poziva tako što se meri emisija signala između odašiljača mobilne telefonije, i tako se dobije niz mogućih lokacija... Sranje, glava moje ćerke se možda nalazi u giljotini, a ja zvučim kao prokleti hodajući naučni magazin.“

„Ali ne i tačna lokacija.“

„Ne, bar koliko ja znam. Nije precizno kao satelitsko pozicioniranje, to je sigurno. Ali ko to dođavola može više znati? Neki glupavi šupak svake sekunde izmisli neko novo sranje, koje ti oduzme još malo privatnosti. Znam to, moja bivša žena se udala za jednog takvog.“

„Trebalo bi da ih pozoveš, Li.“

„I šta kog đavola da im kažem? Hoće da menjam tebe za nju.“

Stavila je jednu ruku na njegovo rame, masirala mu vrat, a zatim se naslonila na njega. „Pozovi ih. A onda ćemo videti šta možemo da uradimo. Neće ništa da se dogodi tvojoj ćerki.“

Pogledao je u nju. „Ne možeš to da garantuješ.“

„Mogu da garantujem da ću uraditi sve što je u mojoj moći da ona ne bude povređena.“

„Uključujući i to da im se predaš?“

„Ako dođe do toga, da. Neću dozvoliti da neko nevin bude povređen zbog mene.“ Li se zavalio u kauč. „Trebalo bi da se dobro ponašam pod pritiskom, a sada čak ne mogu ni da normalno razmišljam.“

„Pozovi ih“, Fejt je rekla jako odlučno.

Li je duboko udahnuo i ukucao brojeve. Dok je Fejt sedela pored njega i slušala, čekali su i telefon je još jednom zazvonio, a zatim se neko javio.

„Gospodine Adams?“ Li nije prepoznao glas. Zvučao je nekako mehanički, kao da je nekako bio izmenjen. Zvučao je toliko neljudski da mu se koža naježila od krajnje strave.“

„Ovde Li Adams.“

„Baš ljubazno od vas što ste ostavili broj svog mobilnog telefona u vašem stanu. To je olakšalo kontakt sa vama.“

„Upravo sam proverio svoju ćerku. Ona je dobro. A policajci se nalaze na licu mesta. Tako da je vaš mali plan za otmicu...“

„Nemam potrebu da otmem vašu ćerku, gospodine Adams.“

„Onda ne znam zašto pričam sa vama.“

„Ne morate nekoga oteti da biste ga ubili. Vašu ćerku možemo eliminisati danas, sutra, narednog meseca, naredne godine. Dok ide na čas, na trening lakrosa, dok se vozi na odmor, čak i na spavanju. Njen krevet se nalazi odmah pored prozora, u prizemlju. Često ostaje do kasno u biblioteci. Nema ništa lakše, stvarno.“

„Ti bolesni gade! Ti prokleti kurvin sine!“ Li je izgledao kao da hoće da prelomi telefon na dvoje. Fejt ga je uhvatila za ramena, pokušavajući da ga smiri.

Glas je nastavio da priča sa iritirajućom mirnoćom. „Histerisanje neće pomoći vašoj ćerki. Gde je Fejt Lokhart, gospodine Adams? To je sve što nam je potrebno. Predajte je i svi vaši problemi će nestati.“

„A ja to jednostavno treba da prihvatim kao da je evanđelje?“

„Nemate neki izbor.“

„Kako znate da je ta žena uopšte sa mnom?“

„Da li želite da vam ćerka umre?“

„Ali, Lokhartova mi je pobjegla.“

„Dobro, Rene možete sahraniti naredne nedelje.“

Fejt je pritisnula Lijevu ruku i uperila prstom u pravcu telefona.

„Sačekajte, sačekajte!“ rekao je Li. „U redu, u redu, u slučaju da ja imam Fejt, šta predlažete?“

„Da se nađemo.“

„Ona neće hteti da dođe svojevolutno.“

„Ne zanima me kako ćete stići. To je vaša odgovornost. Mi ćemo vas čekati.“

„A, mene ćete tek tako pustiti da odem odatle?“

„Ostavite je i odvezite se. Mi ćemo se pobrinuti za ostalo. Vi nas ne zanimate.“

„Gde?“

Li je dobio adresu jednog mesta na obodu Vašingtona, na strani Merilenda. Poznao ga je: bilo je vrlo izolovano.

„Moram da je dovezem. A policajci se nalaze posvuda. Treba mi nekoliko dana.“

„Sutra uveče. Tačno u dvanaest.“

„Dođavola, to nije mnogo vremena.“

„Onda vam predlažem da odmah krenete.“

„Slušaj, ako naškodiš mojoj ćerki, pronaći ću te, nekako ću te pronaći. Kunem se. Prvo ću da ti polomim svaku koščicu u telu, a zatim ću stvarno da te povredim.“

„Gospodine Adams, smatrajte sebe najsrećnijim ljudskim bićem na licu zemlje što vas ne shvatamo kao pretnju. I učinite sebi uslugu: kad budete odlazili nikako, ali nikako nemojte da se osvrćete. Nećete se pretvoriti u stub soli, ali ipak neće biti lep prizor.“ Linija se prekinula.

Li je spustio slušalicu. On i Fejt su nekoliko minuta samo sedeli bez reči. „Šta sada da radimo?“ Li je konačno uspeo da prozbori.

„Deni je rekao da će doći što je brže moguće.“

„Odlično. Dobio sam određen rok: sutra, u ponoć.“

„Ako se Deni ne pojavi ovde na vreme, odvešćemo se do mesta koje su ti oni naznačili. Ali, prvo ćemo da pozovemo pojačanje.“

„Koga, na primer, FBI?“ Fejt je klimnula glavom. „Fejt, nisam siguran da bismo mogli da objasnimo sve ovo federalcima za jednu godinu, a kamoli za jedan dan.“

„To je sve sa čim raspolažemo, Li. Ako Deni stigne ovde na vreme i ima bolji plan, onda će biti tako. U suprotnom ću pozvati agenta Reynolds. Ona će nam pomoći. Mogu da je nagovorim.“ Uхватила ga je za ruku. „Neće se ništa dogoditi tvojoj ćerki. Obećavam.“

Li je stegnuo njenu ruku, svim srcem se nadajući da je ova žena u pravu.

Bjukenen je imao gomilu sastanaka na Kapitol Hillu koji su bili zakazani za rano ujutru, na kojima je trebalo da se obraća publici koja nije htela da primi njegovu poruku. To je isto kao da bacite loptu na talas. Ili će vam se vratiti u lice, ili se izgubiti u moru. Pa, danas je bio kraj. Nema više.

Auto ga je ostavio u blizini Kapitola. Popeo se uz stepenice i uputio se ka strani zgrade na kojoj se nalazio Senat, gde se popeo uz široko stepenište do drugog sprata, koji se uglavnom sastojao od mesta na koja je bio zabranjen ulaz, i nastavio je dalje do trećeg sprata, po kome je ljudima bilo dozvoljeno da slobodno lutaju.

Bjukenen je bio svestan toga da ga je sad pratilo više ljudi. Pored toga što je tu bilo mnogo ljudi u tamnim odelima, dovoljno je puta prošao ovim hodnicima da bi osetio ko je s pravom tu, a ko ne pripada ovom mestu. Pretpostavio je da su to FBI i Tornhilovi ljudi. Nakon susreta u kolima, Žabac je najverovatnije uposlio više osoblja. Dobro. Bjukenen se osmehnuo. Od sad će o čoveku iz CIA govoriti kao o Žapcu. Špijuni vole šifrovana imena. A, on nije mogao da se seti nekog koje bi za Tornhila bilo pogodnije. Bjukenen se samo nadao da je njegova žaoka dovoljno otrovna i da Žapčeva sjajna, privlačna leđa neće biti suviše klizava.

Došao je do prvih vrata do kojih se dođe kad se popnete na prvi sprat i skrenete levo. Sredovečni čovek u odelu stajao je pored njih. Na njima nije bilo mesingane pločice na kojoj bi pisalo čija je to kancelarija. Odmah do nje je bila kancelarija Frenklina Grejema, glavnog vodnika u Senatu.

Glavni vodnik u Senatu bio je njegov glavni čovek koji je sprovodio zakon, davao administrativnu pomoć i bavio se protokolom. Grejem je bio dobar Bjukenenov prijatelj.

„Drago mi je što te vidim, Deni“, rekao je čovek u odelu.

„Zdravo, File, kako su tvoja leđa?“

„Doca mi kaže da bi trebalo da odem na operaciju.“

„Poslušaj ti mene. Ne daj im da te seku. Kada osetiš bol, popij jednu

lepu, veliku čašu čistog viskija, otpevaj jednu pesmu na sav glas i zatim vodi ljubav sa svojom ženom.“

„Piće, ples i vođenje ljubavi – zvuči mi kao dobar savet“, rekao je Fil.

„Šta si drugo očekivao od jednog Irca?“

Fil se nasmejao: „Dobar si ti čovek, Deni Bjukenenu.“

„Znaš zašto sam došao?“

Fil je klimnuo glavom. „Uputio me je gospodin Grejem. Možeš odmah da uđeš unutra.“

Otključao je vrata i Bjukenen je ušao unutra, a zatim je Fil zaključao vrata i čuvao stražu. Nije primetio dvojicu ljudi koji su lenjo posmatrali ovaj postupak.

Agenti su sasvim razumljivo pomislili da mogu da sačekaju da Bjukenen izađe i da tek onda nastave sa svojim praćenjem. Uostalom, nalazili su se na trećem spratu. Ne može čovek baš da odleti.

Unutar sobe. Bjukenen je zgrabio kišni kaput sa čiviluka na zidu. Srećom po njega, napolju je pomalo padala kiša. Na drugoj kuki čiviluka nalazio se i tvrdi žuti šlem. I njega je stavio na sebe. Zatim je iz aktovke izvukao zaštitne naočare i radničke rukavice. Bar iz daljine, sa aktovkom sakrivenom ispod kaputa, od lobiste će postati radnik.

Otišao je do drugih vrata na kraju sobe, skinuo lanac koji se nalazio na njima i otvorio ih je. Popeo se uz stepenice, a zatim otvorio vrata nalik na otvor u podu, iza kojih su bile merdevine koje su vodile nagore. Bjukenen je stavio stopala na prečke i počeo da se penje. Na vrhu je otvorio još jedan otvor i našao se na krovu Kapitola.

Tavanske prostorije su koristili poslužitelji da se popnu na krov da bi mogli da promene zastave koje su se vijorile na Kapitolu. Kružila je interna šala da su zastave bile konstantno menjane, da su se neke vijorile samo po nekoliko sekundi, tako da bi poslanici mogli slati velikodušnom biračkom telu u rodnom kraju neprekidne pošiljke zvezdica i pruga koje su „letele“ nad Kapitolom. Bjukenen se protrljao po čelu. Bože, kakav grad.

Bjukenen je bacio pogled na prostor ispred Kapitola. Ljudi su užurbano hodali na jednu i na drugu stranu, trčali na sastanke sa ljudima

čija im je pomoć bila očajnički potrebna. I pored svih tih egoa, podela, dnevnih redova, krize za krizom i uloga većih od bilo kojih u istoriji sveta pre njih, sve je nekako na kraju funkcionisalo. Bjukenenu je na pamet pao jedan veliki mravinjak dok je posmatrao taj prizor. Tu dobro nauljenu mašinu demokratije. Mravi to bar rade zbog opstanka. A možda na neki način i mi radimo to isto, razmišljao je.

Uspravio je pogled ka Dami slobodi na njenom vek i po starom postolju iznad kupole Kapitola. Nedavno je bila pomerana uz pomoć helikoptera i jakog kabla, i prljave naslage stare stotinu i pedeset godina su temeljno očišćene. Šteta što se isto ne može uraditi sa ljudskim gresima.

U jednom trenutku ludila, Bjukenen je razmišljao o tome da skoči. Možda i bi, ali je želja da pobedi Tornhila jednostavno bila suviše jaka. A to bi ionako bilo prilično kukavički. Bjukenen je imao razne loše osobine, ali kukavičluk nije bila jedna od njih.

Postojao je uski prelaz koji je išao preko krova Kapitola i preko kojeg će Bjukenen krenuti na drugi deo svog putovanja. Ili, tačnije, u svoj beg. Na delu Kapitola u kome se nalazio Donji dom nalazila se slična tavanska prostorija, koju su poslužitelji tog dela koristili da postave i skinu zastave sa tog dela zgrade. Bjukenen je brzo prešao preko tog uskog prelaza i prošao je kroz otvor na strani zgrade u kojoj se nalazio Donji dom. Spustio se niz merdevine u tavansku prostoriju, gde je skinuo šlem i rukavice, ali je zadržao naočare. Iz aktovke je izvukao šešir sa savitljivom ivicom i stavio ga na glavu. Podignuvši kragnu na kišnom mantilu, duboko je udahnuo, otvorio vrata koja su vodila do tavanske prostorije i izašao napolje. Sve je bio prepuno ljudi, ali njega niko nije dvaput pogledao.

Za nekoliko minuta je napustio Kapitol kroz zadnji izlaz koji je bio poznat samo malom broju veterana ovog mesta. Tamo ga je čekao automobil.

Pola sata kasnije se našao na nacionalnom aerodromu, gde je privatni avion sa upaljenim motorima čekao svog jedinog putnika. Ovo je bila jedna od onih situacija kada prijatelji na visokim položajima odrađuju svoje usluge. Avion je dobio dozvolu za uzletanje samo nekoliko minuta

kasnije. Nedugo zatim, Bjukenen je posmatrao kroz prozor aviona kako glavni grad polako nestaje iz njegovog vidokruga. Koliko je puta već video ovaj prizor u vazduhu?

„Hvala Bogu“, tiho je rekao.

Tornhil je išao kući nakon vrlo produktivnog dana. Sad kad imaju Adamsa u šaci, uskoro će doći do Fejt Lokhart. Taj čovek bi mogao da pokuša da ih prevari, ali Tornhil nije verovao u to. Čuo je stvarni strah u njegovom glasu. Bogu hvala na porodicama. Da, sve u svemu, jedan produktivan dan. Telefon koji je zvonio ubrzo će sve to promeniti.

„Da?“ Tornhilovo samopouzdanje izgubilo se kad mu je njegov čovek saopštio da je nekako, na neki način, Deni Bjukenen nestao bez traga sa samog vrha Kapitola, ni manje ni više.

„Pronađite ga!“ riknuo je Tornhil u telefon pre nego što je zalupio slušalicu. Kakvu je to on igru igrao? Da li je malo prerano odlučio da pokuša da pobjegne? Ili je to bilo iz nekog drugog razloga? Da li je nekako stupio u kontakt sa Lokhartovom? To bi bilo jako zabrinjavajuće. Kada bi njih dvoje razmenili informacije, to za Tornhila ne bi bilo dobro. Prisetio se njihovog susreta u kolima. Bjukenen se ponašao u skladu sa svojim uobičajenim načinom ponašanja, igrao je svoje male igre rečima – ništa više do praznih pretnji – ali je pored toga bio dosta suzdržan. Šta je moglo dovesti do ovakvog razvoja stvari?

U svojoj uzbuđenosti, Tornhil je počeo da lupka prstima po aktovci koju je držao na krilu. Kad mu je pogled pao na tvrdu kožu, otvorila su mu se usta. Aktovka! Prokleta aktovka! Nabavio je jednu i za Bjukenena. U njoj se nalazio dodatni uređaj za snimanje. Razgovor u kolima. U kojem je Tornhil priznao da je naručio ubistvo jednog agenta FBI-ja.

Bjukenen ga je naterao da se izda i zatim je to snimio na kasetu. Kasetu koja je bila deo opreme CIA. Taj dvolični kućkin sin!

Tornhil je zgrabio telefon prsti su mu se toliko tresli da je dvaput pogrešio pri ukucavanju broja. „Njegova aktovka, kasetu u njoj. Pronađite ih. I njega. Treba da dođete do toga. Morate da dođete do toga.“

Bacio je telefon i zavalio se nazad u sedište. Glavni strateg u preko hiljadu tajnih operacija je bio potpuno zapanjen ovakvim razvojem događaja. Bjukenen je na ovaj način mogao da ga uništi. Ali, i Bjukenen

bi bio uništen zajedno s njim, to je moralo biti tako, nije bilo drugog načina.

Sačekaj. Škorpion! Žabac! Sad je sve to imalo smisla. Bjukenen je očekivao da bude uništen i planirao je da povuče Tornhila sa sobom. Čovek iz CIA je olabavio svoju kravatu, udobno se namestio u sedištu i borio se protiv panike koja je počinjala da mu obuzima telo.

Ovo nije način na koji će se sve ovo završiti, Roberte, rekao je sam sebi. Nakon trideset i pet godina ovo prokletost sigurno nije način na koji će se sve ovo završiti. Smiri se. Sada je vreme da se razmisli. Sada je vreme da se obezbedi mesto u istoriji.

Neće te ovaj čovek pobediti. Polako, postepeno, Tornhilovo disanje se vratilo u normalu.

Možda će Bjukenen koristiti kasetu samo kao osiguranje. Zašto bi proveo ostatak života u zatvoru ako bi mogao mirno da nestane? Ne, stvarno nije imalo smisla to da bi on mogao da odnese kasetu vlastima. Imao je da izgubi isto onoliko koliko i Tornhil, a sigurno nije toliko osvetnički raspoložen. Tornhilu je nešto iznenada palo na pamet: možda je to bilo zbog one slike, idiotske slike. Možda je to bilo ono što je pokrenulo celu ovu stvar. Tornhil nikako nije smeo da uzme tu prokletu stvar. Odmah će ostaviti poruku na Bjukenenovoj telefonskoj sekretarici i reći mu da je njegov dragoceni predmet vraćen. Tornhil je ostavio tu poruku i sredio je da se ta slika odmah vrati u Bjukenenov dom.

Dok je Tornhil sedeo i gledao kroz prozor, vratilo mu se samopouzdanje. Imao je jednog keca u rukavu. Dobar komandant uvek ima nešto u rezervi. Tornhil je obavio još jedan poziv i primio pozitivne vesti, jednu informaciju koja je upravo pristigla. Lice mu se razvedrilo, a vizija propasti se izgubila. Ipak će sve biti u redu. Njegova usta su se polako nasmešila. Pobjeda ugrabljenom iz čeljusti poraza, čovek od toga može da ostari nekoliko decenija za jednu noć, ili može dobiti muda od bronz. A, ponekad i oboje.

Za nekoliko minuta Tornhil je izašao iz automobila i krenuo ka svojoj ljupkoj kući. Njegova besprekorno obučena žena ga je presrela na vratima i površno ga poljubila u obraz. Upravo se vratila iz svog kantrikluba gde je imala nekog posla. U stvari, ona je uvek imala nekog posla

u svom kantri-klubu, razmišljao je, mrmljajući pri tom u bradu. Dok je on bio u panici zbog mogućeg upada u zemlju terorista sa materijalom za pravljenje nuklearne bombe, ona je besposličila na modnim revijama gde su se mlade, praznjikave devojke sa nogama koje su se pružale sve do njihovih napumpanih grudi, šetkale unaokolo u garderobi koja im uopšte nije pokrivala zadnjice. On je svakog dana spašavao svet, a njegova supruga je tokom poslepodneva jela minijaturne sendviče i pila šampanjac sa drugim damama znatnih sredstava. Besposleni bogataši su isto toliko glupi kao i neobrazovani siromasi – sa manje mozga i od krava, to je bilo Tornhilovo mišljenje. Krave makar poseduju određenu svest o tome da su robovi. Ja sam loše plaćeni javni službenik, zamislio se Tornhil, i ako ikad spustim gard, jedino što će ostati od bogatih i moćnih u ovoj zemlji biće odjeci njihovih vrisaka. To je bila jedna očaravajuća pomisao.

Jedva je obratio pažnju na nepovezane i nesuvisle reči svoje žene koja je pričala o tome kako je provela „svoj dan“ dok je on ostavio aktovku, napravio sebi piće i pobegao u radnu sobu, zatvorivši vrata iza sebe. Nikad nije pričao svojoj ženi o tome kako je on proveo svoj dan. Ona bi o tome pričala svom tako šik i proslavljenom frizeru sa samo jednim imenom, koji bi to opet ispričao nekom drugom klijentu, koji bi to rekao nekom drugom i svet bi sutradan prestao da postoji. Ne, nikad nije razgovarao o poslu sa svojom ženom. Ali je zato pričao s njom gotovo o svemu ostalom. Ali minijturni sendviči, zaista!

Ironično, ali Tornhilova kancelarija u kući bila je dosta nalik na Bjukenenovu. Tu nije bilo priznanja, pohvala ili suvenira iz njegove duge karijere. Ipak je on bio špijun. Da li treba da se ponaša kao idioti iz FBI-ja i da nosi majice i kačkete na kojima piše CIA? Umalo se ugušio viskijem pri pomisli na to. Ne, njegova karijera nije bila poznata javnosti, ali je bila dobro poznata onima koji su bili važni. On je mnogo doprineo boljoj situaciji u zemlji, mada to običan svet nikada neće doznati. To je bilo sasvim u redu. Samo budala traži da ga velika i neznalačka javnost prizna. On je učinio ono što je učinio zbog svog ponosa. Ponosa na sebe, na svoju posvećenost svojoj zemlji.

Tornhil se prisetio svog voljenog oca, patriote koji je svoje tajne i

svoje uvažene uspehe odneo sa sobom u grob. Služba i čast. To su tada bile najvažnije stvari.

Uskoro će, uz malo sreće, sin zabeležiti još jedan uspeh u svojoj karijeri. Kada se Fejt pojavi, moraće da umre u roku od jednog sata. A Adams? Pa, i on će morati da umre. Naravno da ga je Tornhil lagao preko telefona. Tornhil je bio potpuno svestan toga da je obmana, manje ili više, samo jedna jako efikasna alatka u njegovom poslu. Čovek samo mora da se pobrine da laži koje koristi na poslu ne utiču na njegov porodični život. Ali, Tornhil je uvek bio dobar u tome da radi stvari nezavisno jednu od druge. Samo pitajte njegovu ženu iz kantri-kluba. On je mogao ujutro da započne tajnu operaciju u Centralnoj Americi, a uveče da igra i pobedi na takmičenju u bridžu u njihovom kantri-klubu. Eto, dođavola, to se zove raditi dve stvari odjednom!

Pored toga šta su neki ljudi u Agenciji govorili o njemu, on je uvek bio dobar prema svojim ljudima. Izvukao bi ih iz nekih situacija kada je to bilo potrebno. Nikad nije ostavio bespomoćnog nekog agenta ili oficira izloženog nepogodama. Ali, isto tako ih je ostavljao na borbenom polju kada je znao da mogu da završe posao. Razvio je instinkt što se tiče takvih stvari i retko kada je grešio. Takođe, nije igrao političke igre sa obaveštajnim informacijama. Nikad nije govorio političarima ono što su oni hteli da čuju, kao što su ostali u Agenciji to radili, ponekad uz katastrofalne posledice. Pa, mogao je da uradi samo ono što je bilo moguće. Za dve godine će to biti problem nekog drugog. On će ostaviti organizaciju u onoliko jakom stanju koliko to bude mogao. To će biti njegov oproštajni poklon. Nema potrebe da mu se iko zahvaljuje. Služba i čast. Nazdravio je uspomeni na svog pokojnog oca.

„Sagni se, Fejt“, rekao je Li dok se približavao prozoru koji je gledao na ulicu. Izvadio je pištolj i posmatrao kako se jedan auto zaustavio i ostavio nekog čoveka ispred kuće.

„Je li to Bjukenen?“ upitao je.

Fejt je nervozno provirila preko ivice prozora, a zatim se u trenu opustila.

„Da.“

„U redu, otvori ulazna vrata. Pokrivam te.“

„Rekoh ti da je to Deni.“

„Odlično, onda pusti Denija unutra. Ne želim da bespotrebno reskiram.“

Mršteći se zbog ove njegove primedbe, Fejt je otišla do ulaznih vrata i otvorila ih. Bjukenen se provukao unutra, a ona je zatvorila i zaključala vrata iza njega. Razmenili su jedan dug zagrljaj, dok ih je Li posmatrao sa stepeništa, sa pištoljem koji je bio zataknut za njegov kaiš i jasno vidljiv. Tela su im se tresla i suze su im krenule niz lica. Osetio je ubod ljubomore zbog ovog zagrljaja. Doduše, brzo je prošao, jer je uvideo da je ova razmena emocija nedvosmisleno bila ona između oca i njegove ćerke, ponovni susret ljudi koje su rastavile životne okolnosti.

„Vi mora da ste Li Adams“, rekao je Bjukenen pružajući ruku. „Siguran sam da žalite zbog onog dana kada ste prihvatili ovaj zadatak.“

Li je sišao i rukovao se s njim. „Ma, jok. Ovo je bila prava šala. U stvari, planiram da se specijalizujem za ovu oblast, pogotovo zato što niko drugi ne bi bio dovoljno glup da se njome bavi.“

„Hvala Bogu što se vi našli tamo i zaštitili Fejt.“

„Zapravo, postajem prilično dobar u situacijama kada treba spasiti Fejt.“ Li i Fejt su se nasmešili jedno drugom, a onda se Li ponovo obratio Bjukenenu. „Ali činjenica je da postoji jedna dodatna komplikacija. Koja je jako važna“, dodao je Li.

„Hajdemo u kuhinju. Možda želite da popijete neko piće dok me budete slušali.“

Dok su sedeli za kuhinjskim stolom, Li je obavestio Bjukenena o

situaciji sa njegovom ćerkom.

Bjukenen je bio besan. „To kopile.“

Li ga je radoznalo pogledao. „To kopile ima ime? Voleo bih da znam koje je to ime, zbog dešavanja u budućnosti.“

Bjukenen je odmahnuo glavom. „Verujte mi, ne želite da krenete tim putem.“

„Ko se nalazi iza svega ovoga, Deni?“ Fejt ga je dotakla po ruci. „Mislim da imam pravo da to znam.“

Bjukenen je pogledao u Lija.

„Izvinite“, rekao je Li, podigavši ruke, „ali to je na vama da odlučite.“

Bjukenen je zgrabio Fejt za ruku. „To su veoma moćni ljudi koji pri tom rade za ovu zemlju. To je sve što mogu da ti kažem, a da te pri tom ne stavim u još veću opasnost.“

Fejt je bila zapanjena. „Naša sopstvena vlada pokušava da nas ubije?“

„Gospodin sa kojim sam ja saradivao uglavnom radi na svoju ruku. Ali, on uistinu ima sredstva, i to mnogo sredstava.“

„Znači da je Lijeva ćerka u stvarnoj opasnosti?“

„Da. Ovaj čovek uglavnom kaže manje nego što zaista namerava da uradi.“

„Zašto ste došli ovde, Bjukenene?“ hteo je da zna Li. „Pobegli ste tom čoveku. Bar se nadam da jeste, zbog našeg dobra. Mogli ste da se izgubite i odete na milion različitih mesta. Zašto ste došli ovamo?“

„Oboje sam vas uvalio u ovo. I nameravam da vas izvučem.“

„Pa, dobro, ali koji god plan da imate, bolje bi bilo da uključuje i spašavanje moje ćerke, jer inače možete da zaboravite na mene. Zavući ću joj se pod kožu narednih dvadeset godina ako to bude bilo potrebno.“

Fejt je progovorila: „Razmišljala sam o tome da pozovem agenta FBI-ja sa kojim sam saradivala, Bruk Reynolds. Možemo da joj objasnimo šta se dešava. Ona bi mogla da smesti Lijevu ćerku u program zaštite svedoka.“

„Do kraja njenog života?“ Bjukenen je odmahnuo glavom. „Ne, to ne bi uspelo. Moramo odseći hidrinu glavu, a zatim spaliti

patrljak. Drugačije samo gubimo vreme.“

„A, kako da to tačno uradimo?“ pitao je Li.

Bjukenen je otvorio svoju aktovku i izvukao mali magnetofon iz njenog skrivenog pretinca. „Uz pomoć ovoga. Uspeo sam da snimim gospodina o kome sam pričao. Na ovoj kaseti je njegovo priznanje da je naručio ubistvo agenta FBI-ja, pored ostalih inkriminirajućih stvari.“

Li se po prvi put ponadao: „Vi to ozbiljno?“

„Verujte mi, nikad se ne šalim kada se radi o ovom čoveku.“

„Znači, iskoristićemo ovu kasetu da bi ga držali na odstojanju. Ako on nas povredi, mi ćemo njega da uništimo? On je svestan toga. To znači da smo mu izvukli očnjake.“

Bjukenen je polako klimnuo glavom. „Tačno tako.“

„A, vi znate kako da stupite u kontakt sa njim?“ pitao je Li.

Bjukenen je klimnuo glavom. „Siguran sam da je dosad shvatio šta sam uradio i da upravo sada pokušava da prokljuvi kakvi su mi planovi.“

„Pa, moj plan jeste da odmah pozovete tog prokletnika i da mu kažete da se drži podalje od moje ćerke. Želim to potpisano krvlju. A pošto ne verujem tom kurvinom sinu, pored toga hoću da se smesti otprilike jedna četa mornaričkih foka ispred njene sobe u domu. A još uvek planiram da i sam odem tamo. Za svaki slučaj. Hoće da dođu do Rene? Moraće to da urade preko mene.“

„Nisam siguran da je to dobra ideja“, rekao je Bjukenen.

„Ne sećam se da sam vas pitao za dozvolu“, Li mu je odgovorio.

„Li, molim te“, rekla je Fejt. „Deni pokušava da nam pomogne.“

„Ne bih ni bio u ovoj noćnoj mori da je ovaj čovek bio iskren sa mnom od početka. Zato mi, dodavola, oprostite ako ga ne tretiram kao da mi je najbolji prijatelj.“

„Ne krivim vas što se tako osećate“, rekao je Bjukenen. „Ali vi ste tražili moju pomoć i ja ću uraditi sve što je u mojoj mogućnosti da vam pomognem. I vašoj ćerki. Kunem se u to.“

Li se donekle opustio pred ovim što je izgledalo kao iskrena izjava.

„U redu“, rekao je nevoljno. „Priznajem da ste zaradili neki poen vašim dolaskom ovde. Dobićete još više poena kad opozovete ubice. A

nakon toga bi trebalo da se što pre izgubimo odavde. Već sam jednom zvao ovog ludaka preko mobilnog telefona. Pretpostavljam da će u određenom momentu biti u stanju da još više suzi našu lokaciju. Kad ga vi pozovete, to će im obezbediti dodatne informacije potrebne za tako nešto.“

„Razumem. Imam avion na raspolaganju koji se nalazi na privatnoj pisti nedaleko odavde.“

„Prijatelji na visokim položajima?“

„Prijatelj. Viši senator iz ove države, Rasel Vord.“

„Dobri stari Rasti“, rekla je Fejt smešeći se.

„Da li ste sigurni da vas niko nije pratio?“ Li je bacio pogled na ulazna vrata.

„Niko nije mogao da me prati. Nisam više siguran u mnogo stvari, ali u to jesam.“

„Ako je taj tip toliko dobar kao što vi očigledno mislite da jeste, ja ne bih bio toliko siguran u bilo šta.“ Li je ispružio svoj mobilni telefon.

„A sada, molim vas, obavite taj poziv.“

Tornhil se nalazio u radnoj sobi u svojoj kući kad je Bjukenenov poziv stigao. Njegova komunikaciona veza je bila takva da se poziv nije mogao dovesti u vezu sa

Tornhilom, ako je Bjukenen na primer sedeo u glavnom štabu FBI-ja. A Tornhilov telefon je imao i uređaj koji je menjao glas tako da je identifikacija glasa bila nemoguća. S druge strane, Tornhilovi ljudi su radili na tome da otkriju lokaciju Bjukenena, ali nisu bili baš uspešni. Čak i CIA ima neke granice, usled velikog razvoja u polju tehnologije komunikacija. U vazduhu ima toliko mnogo elektronskih signala, da je gotovo nemoguće odrediti preciznu lokaciju odakle neko zove sa mobilnog telefona.

NASA bi mogla da locira taj poziv uz pomoć svojih antena veličine stadiona. Supertajna NASA je posedovala tehnologiju sa kojom CIA nije mogla da se poredi, Tornhil je to dobro znao. Govori se da bi količina informacija koju NASA neprekidno kupi iz vazduha mogla da napuni biblioteku Kongresa svaka tri sata, nagomilavajući lavine informacija u bajtovima. Tornhil je ranije već koristio usluge NASA. Međutim, često nikome nije bilo lako da kontroliše NASU. Stoga Tornhil nije hteo da ih uključi u ovaj projekat vrlo osetljive prirode. On će to sam srediti.

„Znaš zašto te zovem?“ pitao je Bjukenen.

„Zbog kasete. Vrlo ličnog karaktera.“

„Lepo je poslovati s nekim ko smatra da sve zna.“

„Voleo bih da mi pružiš neki mali dokaz, ako ti nije problem“, Tornhil je rekao mirno.

Bjukenen je pustio isečak ranijeg razgovora između njih dvojice.

„Hvala, Deni. Sad, koji su tvoji uslovi?“

„Pod jedan, nemoj da prilaziš ćerki gospodina Adamsa. To je opozvano, sad i zauvek.“

„Da li se ti trenutno nalaziš sa gospodinom Adamsom i gospođicom Lokhart?“

„Pod dva, nas troje smo takođe nedodirljivi. Ako se nešto čak i malo sumnjivo desi, onda kasete ide direktno FBI-ju.“

„Tokom našeg prethodnog razgovora si rekao da već imaš sredstva da me uništiš.“

„Lagao sam.“

„Da li Adams i Lokhartova znaju da sam ja umešan u sve ovo?“

„Ne.“

„Kako da ti verujem?“

„Samo bih ih izložio još većoj opasnosti da sam im rekao. Sve što oni žele jeste da prežive. Čini se da nam je to zajednički cilj ovih dana. I bojim se da ćeš jednostavno morati da mi veruješ na reč.“

„Čak iako si mi upravo priznao da si me lagao?“

„Tačno tako. Reci mi, kako se zbog toga osećaš?“

„A šta je sa mojim dugoročnim planom?“

„Trenutno me uopšte nije briga za to.“

„Zašto si pobjegao?“

„Stavi se u moju poziciju, šta bi ti uradio?“

„Ne bih sebi nikad dozvolio da dođem u tvoju poziciju“, rekao je Tornhil.

„Hvala Bogu što nismo svi kao ti. Da li smo se dogovorili?“

„Nemam neki izbor, zar ne?“

„Dobrodošao u klub“, rekao je Bjukenen. „Međutim, možeš biti apsolutno siguran da si gotov ako se bilo šta desi bilo kome od nas. Ali, ako budeš igrao pošteno, možeš da postigneš svoj cilj. U tom slučaju će svako preživeti da proslavi.“

„Baš je dobro poslovati s tobom, Deni.“

Tornhil je isključio telefon i sedeo je nekoliko minuta kipteći od besa. Zatim je obavio još jedan poziv, ali se razočarao. Nisu uspeali da pronađu lokaciju. Pa, to je u redu. Nije ni očekivao da će biti tako lako. Još uvek je imao keca u rukavu. Obavio je još jedan telefonski poziv i ovaj put je informacija koju je čuo donela širok smešak na njegovom licu. Kao što je Deni rekao, Tornhil jeste znao sve što se moglo znati, i zahvaljivao je Bogu na svojem sveznalaštvu. Kada imate spreman plan za svaku nepredviđenu mogućnost, teško vas je pobediti.

Bjukenen je bio sa Lokhartovom, u to je bio gotovo siguran. Njegove dve zlatne koke su obe sedele u istom gnezdu. To je mnogo olakšalo

njegov zadatak. Bjukenen je nadmudrio samog sebe.

Upravo je nameravao da dopuni svoju čašu viskijem kad je njegova žena proturila glavu unutra. Da li bi hteo da ide sa njom u klub? Tamo se trenutno odvija turnir u bridžu. Upravo je o tome obavještena. Jedan par je otkazao učešće i želeli su da znaju da li bi Tornhilovi mogli da zauzmu njihovo mesto.

„Zapravo“, rekao je, „jako sam zauzet jednom partijom šaha.“ Njegova žena se osvrnula po praznoj sobi. „O, radi se o partiji na daljinu, draga“, objasnio je Tornhil klimajući glavom u pravcu svog kompjutera. „Znaš šta je sve danas moguće uz pomoć tehnologije. Možeš da se boriš, a da nikad i ne vidiš svog protivnika.“

„Pa, dobro, samo nemoj dugo da ostaješ“, rekla je. „Radio si jako naporno, a više nisi mlad čovek.“

„Nazire se svetlo na kraju tunela“, odgovorio je Tornhil. I ovaj put je govorio potpunu istinu.

Rejnoldsova i Koni su stigli do Daka u Severnoj Karolini, otprilike u jedan sat ujutru, nakon samo jednog kratkog stajanja za gorivo i hranu, i ubrzo zatim su stigli i do Pajm Ajlenda. Ulice su bile mračne, radnje zatvorene. Međutim, imali su sreće jer su pronašli jednu pumpu koja je radila dvadest i četiri sata dnevno.

Dok je Rejnoldsova nabavila dve kafe i pecivo, Koni je od jednog radnika saznao gde se nalazi pista. Sedeli su na parkingu benzinske pumpe, jeli i raspravljali o stvarima.

„Pozvao sam VFO“, rekao je Koni Rejnoldsovoj dok je ubacivao šećer u kafu.

„Došlo je do zanimljivog preokreta. Bjukenen je nestao.“

Progutala je parče peciva i zagledala se u njega. „Kako se to dođavola dogodilo?“

„Niko ne zna. Zato toliko mnogo ljudi i žali zbog toga.“

„No dobro, bar nam to ne mogu prikačiti.“

„Nemoj biti toliko sigurna u to. Okrivljavanje nekog drugog je u Vašingtonu razvijeno do stepena umetnosti, a ni Biro nije u tome izuzetak.“

Rejnoldsovoj je nešto iznenada palo na pamet. „Koni, da li ti smatraš da Bjukenen želi da se nađe sa Lokhartovom? Možda je to razlog njegovog nestanka.“

„Ako bi uspeli da ih oboje uhvatimo odjednom, mogli bi da te imenuju direktorom.“

Rejnoldsova se nasmešila. „Zadovoljiću se time da mi ukinu suspenziju. Ali Bjukenen je možda upravo na putu i dolazi ovamo. Šta su ti rekli, kad su mu izgubili trag?“

„Rano uveče.“

„Onda je već mogao da stigne, i to pre više sati, ako je išao avionom.“

Koni je pijuckao kafu dok je o tome razmišljao. „Zašto bi Bjukenen i Lokhartova uopšte radili zajedno?“ polako je upitao.

„Ne zaboravi, ako smo u pravu oko toga da je Bjukenen unajmio

Adamsa, onda je možda Adams pozvao Bjukenena pa su se na taj način povezali.“

„Ukoliko je Adams nevin u celoj ovoj priči. Ali sigurno ne bi zvao Bjukenena da je sumnjao da taj tip ima bilo kakve veze sa pokušajem da se eliminiše Lokhartova. Posle svega što smo otkrili, računam da je on neka vrsta njenog zaštitnika.“

„Mislim da si u pravu što se tiče toga. Ali možda je Adams otkrio nešto što ga je uverilo da Bjukenen nije naručio ubistvo. Ako je to slučaj, moguće je da će pokušati da se udruže sa Bjukenenom da bi otkrili šta se to dođavola dešava i ko se još nalazi tamo negde i pokušava da ubije Lokhartovu.“

„Još neko ko se nalazi iza toga? Možda neka od stranih vlada sa kojima je Bjukenen saradivao? Ako bi istina izašla na videlo, onda bi sve to izgledalo prilično loše pred celim svetom. To je dovoljan podstrek da se neko ubije“, rekao je Koni.

„Pitam se“, Rejnoldsova je počela, dok ju je Koni pažljivo posmatrao. „Ima nešto u vezi sa ovim slučajem što se nikako ne uklapa“, rekla je. „Postoji neko ko se predstavlja kao agent FBI-ja. Neko ko izgleda poznaje svaki naš pokret.“

„Ken Njumen?“

„Možda. Ali, ni to nema mnogo smisla. Kenu je novac pristizao već jako dugo. Da li je on nečija krtica bio toliko mnogo vremena? Ili se tu radi o nečem drugom?“

„I ne zaboravi na onoga koji hoće da ti podvali. Potrebna je određena stručnost da se tako prebacuje novac sa računa na račun.“

„Tačno. Ali ja jednostavno ne mogu da zamislim operativce stranih vlada kako rade tako nešto, tako da nismo ništa pametniji.“

„Bruk, postoje zemlje koje svakodnevno špijuniraju našu industriju. Dođavola, pa i naši najbliži saveznici krađu našu tehnologiju zato što nisu dovoljno pametni da to sami naprave. A, naše granice su tako otvorene da nije potrebna neka mudrost da bi se ušlo unutra. To dobro znaš.“

Rejnoldsova je duboko uzdahnula dok je gledala u tamu koja se pružala odmah iza blještavog kruga svetala benzinske pumpe.

„Pretpostavljam da si u pravu. Mislim da je bolje da pokušamo da pronađemo Lokhartovu i njeno društvo i da njih pitamo, umesto što pokušavamo da sami otkrijemo ko se nalazi iza ovoga.“

„E, to je plan koji mi odgovara.“ Koni je ubacio menjač u brzinu i oni su odjurili u tamu.

Nakon što su pronašli pistu, Rejnoldsova i Koni su kružili mračnim ulicama tražeći motor marke „honda gold ving“. Gotovo sve kuće na plaži su bile prazne, što je i olakšalo i otežalo njihovu potragu. To je smanjilo broj kuća na koji su morali da se skoncentrišu, ali su zbog toga agenti bili uočljiviji.

Koni je konačno spazio „hondu“ pred garažom jedne od kuća na plaži. Rejnoldsova se izvukla iz auta i približila se dovoljno da bi mogla da utvrdi da je broj registracije ovog motora odgovarao onom koji je Li pozjamio iz radnje svog brata. Zatim su se odvezli na drugi kraj ulice, ugasili svetla i porazgovarali o situaciji.

„Možda bi jednostavno trebalo da ja upadnem na prednja vrata, a ti na zadnja“, rekla je Rejnoldsova dok je proučavala mračnu kuću. Trnci su joj prolazili kožom pri pomisli na to da se dvoje, a moguće i troje ključnih ljudi u celoj ovoj istrazi nalaze udaljeni jedva nekih dvadesetak metara.

Koni je odmahnuo glavom. „Ne sviđa mi se to. To što je 'honda' tamo znači da se i Adams nalazi unutra.“

„Njegov pištolj se nalazi kod nas.“

„Prvo što će da uradi takav čovek jeste da nabavi novi pištolj. A ako mi uđemo, pa čak i ako ga iznenadimo, on poznaje teren mnogo bolje od nas. Mogao bi da zakači nekog od nas.“ I dodao je: „A ti čak ni nemaš pištolj, tako da se ne razdvajamo.“

„Ti si bio taj koji je rekao da misli da Adams nije loš momak.“

„Imati mišljenje o nečemu i biti potpuno siguran u to jesu dve različite stvari. A ta razlika nije dovoljna da zbog nje rizikujem nečiji život. A kad iznenada kreneš na nekog usred noći, bilo da je on dobar ili loš, greške se mogu dogoditi. Nameravam da te vratim tvojoj deci u jednom komadu. A ne bi mi smetalo da i sa mnom bude slično.“

„Pa, kako onda da odradimo ovo? Da sačekamo dan pa da pozovemo

pojačanje?“

„Kada bi pozvali lokalce to bi verovatno dovelo do toga da se svaka televizija iz okruga pojavi ovde sat vremena nakon nas. To nam ne bi donelo mnogo poena u glavnom štabu.“

„Pa dobro, pretpostavljam da možemo da sačekamo da se odvezu 'hondom' pa da ih onda zaustavimo.“

„Pošto druge mogućnosti imaju podjednake šanse da se ostvare, smatram da bi trebalo da sačekamo i da vidimo kako će se stvari odvijati. Ako izađu napolje, krenućemo na njih. A ako nam se stvarno posreći, Lokhartova će se pojaviti bez Adamsa, tako da možemo da je zgrabimo. Nakon toga, pretpostavljam da prilično lako možemo da izmamimo Adamsa napolje.“

„A, šta ako ne izađu napolje, ni zajedno ni pojedinačno?“

„Tim problemom ćemo se baviti kad on dođe na red.“

„Ne želim da ih ponovo izgubimo, Koni.“

„Ne mogu baš da nam pobegnu niz plažu, ili da otplivaju za Englesku. Adams se dosta potrudio da dođe do ove mašine. Neće ostaviti motor samo zato što nema da ga zameni nečim drugim. Gde on ide, ide i 'honda'. A ta 'honda' ne može da ode nigde, a da je mi ne vidimo.“

Umirili su se i čekali.

Sa pištoljem položenim na stomak, Li je proveo nekoliko nemirnih sati na kauču u prizemlju. Svakih nekoliko minuta mu se činilo da je čuo da neko pokušava da provali unutra i svaki put bi se pokazalo da to nije bilo ništa više do njegove jako umorne mašte koja se iz petnih žila trudila da ga izludi. Pošto nije mogao da spava, konačno je odlučio da se spremi i da krene za Šarlotsvil. Na brzinu se istuširao i presvukao. Pakovao je svoju torbu kada je začuo blago kucanje na svojim vratima.

Fejt je bila obučena u dugu belu spavaćicu, njeni naduti obrazi i umorne oči jasno su svedočili da nije mogla da zaspi.

„Gde je Bjukenen?“ pitao je.

„Mislim da on u stvari drema. Ja se nisam tome ni približila.“

„Pričaj mi o tome.“ Završio je sa pakovanjem i zatvorio torbu.

„Da li si siguran da ne želiš da pođem sa tobom?“ pitala ga je.

Odmahnuo je glavom. „Ne želim da budeš ni blizu ovog tipa i njegovih gorila ako se pojave. Uspeo sam da se čujem sa Rene prethodne noći. To je bio prvi put da sam pričao sa njom posle ne znam koliko vremena, a morao sam da joj kažem da je možda meta nekog ludaka zbog nečeg što je njen glupi tata uradio.“

„Kako je to ona primila?“

Na ovo se njegovo lice razvedrilo. „U stvari, izgleda da joj je bilo drago što sam se javio. Nisam joj rekao sve što se dešava. Nisam hteo da suviše paniči, ali mislim da se raduje što ćemo se videti.“

„Drago mi je da to čujem. Stvarno sam srećna zbog tebe, Li.“

„Bar su policajci moj poziv shvatili ozbiljno. Rene je rekla da je neki policajac svratio i da jedan auto neprekidno kruži okolinom.“

Spustio je torbu i uzeo je za ruku. „Ne sviđa mi se što te ostavljam.“

„Radi se o tvojoj ćerki. Mi ćemo biti dobro. Čuo si Denija. Ima tog čoveka u šaci.“

Li nije bio ubeđen. „Poslednja stvar koju sad smete da uradite jeste da spustite gard. U osam sati će doći auto koji će pokupiti tebe i Bjukenena i odvesti vas na avion. Krenite nazad za Vašington.“

„A šta onda?“

„Idite u neki motel u predgrađu. Prijavite se pod lažnim imenima, a zatim me pozovite na mobilni. Čim sve bude u redu sa Rene, ja ću se vratiti. Već sam razgovarao o tome sa Bjukenenom. On se slaže.“

„A onda?“ Fejt je bila uporna.

„Treba da idemo korak po korak. Rekao sam ti da ovde nema sigurnih stvari.“

„Ja sam zapravo mislila na nas.“

Li se igrao sa naramenicom torbe. „Oh“, bilo je sve što je uspeo da izgovori, i to je zvučalo idiotski.

„Shvatam.“

„Šta shvataš?“ Li je hteo da zna.

„Tres, kres, pa do viđenja, gospođo.“

„Otkud ti takve pomisli? Zar nisi dosad shvatila kakav sam ja čovek?“

„Ako hoćeš da znaš, mislila sam da jesam. Ali izgleda da sam zaboravila. Ti si jedan od usamljenika: praktikuješ seks samo radi zabave. Je l' tako?“

„Zašto sad radimo ovo? Kao da već nemamo dovoljno problema. Možemo kasnije da popričamo o tome. Vraćiću se ja“

Li nije hteo da je odbije od sebe, ali, dođavola, zašto nije mogla da vidi da trenutno nije vreme za tako nešto? Fejt je sela na krevet.

„Kao što si i sam rekao, ništa nije sigurno“, rekla je.

Stavio je ruku na njeno rame. „Vraćiću se ja, Fejt. Nisam došao ovako daleko da bih te sad napustio.“

„U redu“, bilo je sve što je ona rekla. Ustala je i brzo ga je zagrlila. „Molim te, molim te, budi oprezan.“

Fejt mu je otvorila zadnja vrata. Dok se ona okretala da se vrati u kuću, Lijev pogled je bio prikovan za nju. Upijao je sve, od golih nogu do kratke crne kose, uključujući i sve tačke između njih. U jednom trenutku nemira razmišljao je da li je ovo poslednji put da je vidi.

Popeo se na „hondu“ i brzo upalio motocikl.

Dok je Li izlazio sa prilaza kući na ulicu, Bruk Reynolds je trčala do auta i širom je otvorila vrata. Ostala je bez daha i pogledala je unutra.

„Sranje, onog trenutka kad sam izašla iz kola da bolje osmotrim

kuću, znala sam da će se ovo desiti. Verovatno je izašao na zadnja vrata. Nije čak ni upalio svetlo pred garažom. Nisam ga videla sve dok motocikl nije zarežao. Šta ćemo sad da radimo? Da ostanemo kod kuće, ili da idemo za motociklom.“

Koni je pogledao niz put. „Adams je već nestao sa vidika. A i taj motocikl je dosta pokretljiviji od ovog tenka.“

„Onda nam preostaje kuća i Lokhartova.“

Koni je odjednom izgledao zabrinuto. „Mi pretpostavljamo da je ona još uvek unutra. A u stvari ne znamo ni da li je uopšte unutra.“

„Sranje, znala sam da ćeš to reći. Bolje bi nam bilo da je unutra. Ako smo upravo pustili Adamsa da ode, a Lokhartova nije u toj kući, ja ću krenuti da plivam za Englesku. A ti ćeš morati da budeš odmah pored mene. Hajde, Koni, moramo da uđemo u kuću.“

Koni je izašao iz auta, izvukao pištolj i nervozno se osvrnuo oko sebe. „Sranje, ne sviđa mi se ovo. Možda je ovo nameštaljka. Možda ćemo uleteti pravo u zasedu. A, nemamo podršku.“

„Nemamo neki izbor, zar nije tako?“

„U redu, ali dođavola, drži se iza mene.“ Uputili su se ka kući.

Obučeni u crne trenerke i patike, trojica muškaraca su trčali niz plažu, držeći se nisko pri pesku. Mada se zora ubrzano približavala oni su u svojoj crnoj odeći bili bukvalno nevidljivi u odnosu na okean iza njih, a udaranje talasa je prigušilo sve njihove pokrete.

Stigli su u ovaj kraj pre jedva sat vremena i upravo su primili jako uznemirujuće vesti. Li Adams je napustio kuću. Lokhartova nije bila sa njim. Verovatno se još nalazi u kući. Ili su se oni bar tome nadali. Rečeno im je da postoji mogućnost da se i Bjukenen nalazi unutra. Krenuće na njih dvoje pre Adamsa. On je mogao da sačeka. Njega će neki drugi put uhvatiti. U stvari, neće se zaustaviti dok ga ne uhvate.

Svaki član tima je imao automatski pištolj i nož koji je bio posebno napravljen tako da može da preseče srčanu arteriju jednim preciznim udarcem. Svaki od muškaraca je bio dobro obučen kako da tačno izvede takav smrtonosni udarac. Njihova naređenja su bila jasna. Svako ko se nalazi u kući mora da umre. Ako bi se sve savršeno izvelo, ovo bi mogla biti jednostavna operacija. Mogli bi se vratiti u Vašington do jutra.

To su bili ponosni ljudi, profesionalci u svom polju i dugo su bili u službi Roberta Tornhila. Kao tim su preživeli neka opasna vremena u prethodnih dvadeset godina uz pomoć svoje pameti, veštine, fizičke snage i izdržljivosti. Spašavali su živote, učinili neka mesta na svetu sigurnijim, pomogli da se osigura da Sjedinjene Američke Države postanu jedina preostala supersila na svetu. To je značilo postojanje poštenijeg i pravičnijeg sveta za mnoge ljude. Kao i Robert Tornhil, oni su se priključili Agenciji da bi obavili određenu službu, da bi osigurali poverenje javnosti. Za njih nije bilo časnijeg poziva od ovog.

Sva trojica muškaraca su takođe bili i članovi one grupe kojoj su Li i Fejt uspeli da pobegnu kod Adamsovog stana. Stideli su se tog događaja, koji je narušavao njihovu gotovo savršenu reputaciju. Nadali su se da će dobiti priliku da se iskupe, i sad nisu nameravali da je propuste.

Jedan čovek je ostao pri vrhu stepenica da drži stražu, dok su druga dvojica otrčala niz drvenu stazu do zadnje strane kuće. Njihov plan je

bio jednostavan, direktan, nezamršen gomilom detalja. Krenuće u kuću snažno i brzo, počevši od prizemlja nagore. Kada nalete na nekoga neće im tražiti nikakva dokumenta, ili postavljati pitanja. Njihovi pištolji sa prigušivačima će opaliti po jednom u svaku žrtvu, i tako će se kretati sve dok sve što je živo u kući prestane da bude takvo. Da, definitivno je moguće da se vrate u Vašington do ručka.

Li je usporio „hondu“, a zatim se potpuno zaustavio nasred puta, lagano nogama dotakavši asfalt. Osvrnuo se preko ramena. Ulica je bila dugačka, crna i prazna. Doduše, uskoro će osvanuti dan. Mogao je to da primeti po tome što su ivice gubile svoju oštrinu, kao ivice polaroida koji polako dobija svoje obrise.

Zašto nije mogao da sačeka? Mogao je da ostane sve dok auto ne bi došao i odveo Fejt i Bjukenena na pistu. To bi samo odložilo njegov put do Šarlotsvila za najviše nekoliko sati. A sigurno bi mu donelo veći mir. Zašto je dođavola odjurio tako brzo? Rene je bila zaštićena. A šta je sa Fejt?

Lupkao je rukom u rukavici po rezervoaru „honde“. To bi mu takođe pružilo i šansu da popriča sa tom ženom, da da Fejt do znanja da mu je jako stalo do nje.

Okrenuo je „hondu“ i krenuo nazad. Kada je došao do njihove ulice, usporio je. Jedan auto je bio parkiran na drugom kraju ulice. To je bio veliki „sedan“ na kome samo što nije pisalo: federalci. Istina, on se nalazio na drugom kraju ulice i nije prošao pored njega kad je išao ka glavnoj ulici, ali kako su dođavola njegove „stručne“ oči uspele da ga previde? Bože, zar je stvarno toliko ostario?

Odmah se odvezao do auta, računajući da će ih se lako otarasiti ako su to federalci. Kad se približio bilo je očigledno da je auto prazan. Uhvatila ga je panika, okrenuo je „hondu“, i parkirao se na prilaz kuće koja je bila dva dvorišta udaljena od Fejtine i skočio je sa motora. Bacivši kacigu i izvukavši pištolj, Li je otrčao do zadnjeg dela ove kuće, a zatim na drvenu stazu koja je prolazila iza svih kuća povezujući ih sa glavnim stepenicama koje su se spuštale na plažu, kao što kod ljudi vene vode do arterija u srcu. Što se tiče njegovog srca, ono je udaralo grozničavo brzo.

Skočio je sa staze, sakrio se iza jednog ukrasnog grma i provirio ka zadnjem delu kuće od Fejt. Ono šta je video mu je poslalo trnce sve do kostiju. Dvojica muškaraca koji su bili obučeni u crno su se penjali preko zadnjeg zida njenog dvorišta. Da li su to federalci? Ili su to ljudi

koji su bili spremni da eliminišu Fejt na aerodromu? Molim Te, Bože, neka to nisu oni. Dvojica muškaraca su već prešli preko zida. Za nekoliko sekundi će ući u kuću. Da li je Fejt ponovo uključila alarmni sistem nakon što ga je pustila napolje? Ne, razmišljao je, najverovatnije nije.

Li je skočio na noge i potrčao ka kući. Dok je prelazio preko staze, oselio je da nešto ide ka njemu sa leve strane dok se nešto pomerilo u tami. Taj osećaj je verovatno bila jedina stvar koja mu je spasla život.

Nož se zabo u njegovu ruku umesto u njegov vrat i on se savio i otkotrljao. Krvario je, ali je čvrsti materijal kombinezona dosta ublažio udarac. Njegov napadač nije oklevao već se odmah bacio na njega.

Međutim, Li je dobro proračunao vreme, uspeo da po digne nepovređenu ruku, da je dobro ispruži i svom snagom prebaci tog čoveka preko sebe u jedan bodljikavi grm, što je otprilike onoliko neprijatno kao da vam neko zabije oštar nož u telo. Li je skočio za svojim pištoljem, koji mu je ispao kad je bio napadnut. Nije se uopšte premišljao oko toga da ubije tog čoveka i da podigne buku. U ovom času bi pozdravio svaku pomoć koju bi mu lokalna policija pružila.

Njegov protivnik se zapanjujuće brzo oporavio i iskočio je iz grma sa iznenađujućom brzinom na Lija, pre nego što je ovaj mogao da dođe do pištolja. Dvojica muškaraca su pali na vrh stepenica. Li je primetio nož koji je ponovo išao u njegovom pravcu, ali je uspeo da uhvati zglobov tog čoveka pre nego što je oštrica stigla do njega. Tip je bio jak, Li je mogao da oseti čelične tetive u njegovim podlakticama i u tricepsima nalik na kamen kad je zgrabio njegovu nadlakticu u pokušaju da mu izbije nož iz ruke. Ali ni Li nije bio neki slabić. Nije za džabe podigao na tone tegova tokom prethodnih godina.

Čovek sa kojim se borio je bio i iskusan borac jer je u međuvremenu uspeo da slobodnom rukom uputi dva ili tri jaka udarca u Lijev stomak. Doduše, nakon prvog, Li je stegao trbušne mišiće i od drugih udaraca nije oselio mnogo bola. Proveo je preko dve decenije radeći trbušnjake i trpeći udarce medicinki u stomak. Posle takve kazne, ljudska pesnica mu nije predstavljala neki problem bez obzira na to kakvom snagom je bila upućena.

Shvativši da i on može da igra tu igru, Li je pustio čovekovu nadlakticu i uputio jedan aperkat u njegovu dijafragmu. Osetio je kako je čovek ostao bez vazduha, ali stisak na nožu nije popustio. Zatim je Li s uspehom zadao tom čoveku tri udarca u bubrege, nešto najbolnije što možete da uradite nekome, a da on ne izgubi svest. Nož mu je ispao iz ruke i uz zveket pao niz stepenice.

Zatim su obojica ustali na noge, teško dišući, još uvek se držeći jedan za drugog. Brzo kao vetar, čovek ga je spretno udario tako da ga je srušio na zemlju. Li je pao uz jecaj, ali se odmah uspravio kad je video da se čovek uputio ka njegovom pištolju. To što je bio nekoliko sekundi udaljen od smrti, dalo je Lijevom telu elastičnost kakvu on nikad ne bi mogao da ima u nekoj manje opasnoj situaciji. Naleteo je na njega jako i nisko, kao što odbrambeni igrač napada trkača po udžbeniku američkog fudbala, i obojica su pali preko stepenica, bolno udarajući na svaku dasku od presovanog drveta i završili su u gomili uvijenih ruku, nogu i torzoa u pesku, a zatim i gutajući slanu vodu kotrljajući se u moru, jer je plima podigla nivo mora gotovo do stepenica.

Li je video da se pištolj u toku borbe otkotrljao, pa se odbacio i uspravio se u vodi do članaka. I onaj tip je ustao, ali ne tako brzo. Međutim, Li je bio krajnje oprezan. Ovaj tip je znao karate, Li je to osetio u udarcu na vrhu stepenica, mogao je to da primeti u odbrambenom stavu koji je taj čovek sada zauzimao, skupljajući se u malu loptu, ne ostavljajući ništa istureno, ne mnogo prostora za udarac. Pošto mu je mozak ubrzano radio, Li je izračunao da je otprilike deset santimetara viši i dvadest pet kilograma teži od drugog čoveka, ali ako bi ga ovaj udario smrtonosnim udarcem u glavu, Li bi bio gotov. A, tada bi i on i Fejt i Bjukenen bili mrtvi. Ali, ako ne sredi ovog tipa u roku od jednog minuta, onda će Fejt i Bjukenen ionako biti mrtvi.

Drugi čovek je pokušao da uputi strahovit udarac u Lijev torzo, međutim, pošto je morao da uputi taj udarac kroz vodu, to je Liju dalo ono malo vremena koje mu je bilo potrebno. Li je morao da se približi, da zgrabi šta može i da ne dozvoli ovom Čaku Norisu mlađem dovoljno prostora da izvede svoje magične borilačke veštine. Li je bio bokser i borba izbliza, gde noge ne mogu mnogo da pomognu, bilo je ono gde je

mogao biti apsolutno razoran. Li je stegao mišice i primio neverovatan udarac nogom u rebra, a zatim je uhvatio njegovu nogu svojom okrvavljenom rukom, stežući je uz sebe kao stegom. Slobodnom rukom je uputio udarac koji lomi hrskavicu u pravcu njegovog kolena, tako ga nameštajući pod ugao u kome kolena nisu predviđena da budu. Čovek je kriknuo. Zatim je Li izveo lomeći direkt u njegovo lice, osećajući kako se nos spljoštio od udarca. Konačno je, u nizu gotovo koreografisanih pokreta, Li je spustio nogu, savio se nisko i zatim eksplodirao iz te pozicije sa topovskim levim krošoom, u kome je bila sadržana sva njegova težina od sto i deset kilograma, zajedno sa faktorom umnožavanja koji je čist bes doprineo ovoj borbi. Kada je njegova pesnica udarila u viličnu kost, koja je odmah popustila pod užasnim udarom, Li je znao da je pobedio. Niko osim profesionalnih teškaša nema dovoljno jaku bradu da to izdrži.

Čovek je pao kao da mu je metak prošao kroz glavu. Li ga je odmah prebacio na stomak i gurnuo mu glavu pod vodu. Nije imao vremena da ga udavi, tako da je spustio lakat svom snagom tačno u centar njegovog vrata. Zvuk koji je usledio se nepogrešivo čuo, čak i pored vode koja ih je zapljuskivala, kao da je Bog želeo da Li bude dobro svestan toga šta je uradio, i da nije želeo da ovaj to ikada zaboravi.

Telo se opustilo i Li se uzdigao iznad mrtvaca. Li je bio u zaista velikom broju borbi, van ringa i u njemu, ali nikad ranije nije nikoga ubio. Dok je posmatrao leš, znao je da to nije bilo ništa na šta bi čovek trebalo da bude ponosan. Li je samo bio zahvalan što on nije ležao mrtav.

Sa mučninom u stomaku i odjednom osećajući potpunu jačinu bola u ranjenoj ruci, Li je podigao pogled na stepenice koje su vodile do kuća na plaži. Morao je da pobedi još samo dve zveri i tada bi mu bilo dosta za jedan dan. A ovo očigledno nisu federalci. Agenti FBI-ja ne idu unaokolo pokušavajući da ubiju ljude nekim modernim noževima i karate udarcima, oni izvuku svoje značke i pištolje i naredi ti da se zaustaviš tamo gde jesi. A ako si pametan, tako treba i da uradiš.

Ne, ovo su bili oni drugi tipovi. Roboti-ubice iz CIA. Potrčao je uz stepenice, pronašao svoj pištolj i odjurio što je brže mogao do kuće na

plaži, nadajući se uz svaki naporan udah da nije zakasnio.

Fejt se presvukla u farmerke i majicu i sedela je na krevetu zureći u bose noge. Zvuci motora su nestali i kao da su za sobom ostavili ogroman vakuum. Dok se osvrkala po sobi, izgledalo joj je kao da Li Adams nikad nije ni bio ovde, kao da nikad nije bio stvaran. Provela je toliko vremena i energije pokušavajući da se reši tog čoveka, a sad kad je otišao, čitav njen duh je naizgled bio uvučen u prazninu koja je za njim ostala.

Isprva je mislila da je zvuk koji je čula u kući Bjukenenovo komešanje. Zatim je pomislila da je to možda mogao biti Li koji se vraćao. Zvučalo je kao da je neko otvorio zadnja vrata. Dok je ustajala iz kreveta, palo joj je na pamet da to nije mogao biti Li pošto nije čula zvuk motora na prilazu kući, kad joj je ovo palo na pamet, njeno srce je počelo da nekontrolisano lupa.

Da li je zaključala vrata? Nije mogla da se seti. Znala je da nije uključila alarm. Da li je to možda samo Deni koji luta unaokolo. Iz nekog razloga, Fejt je znala da to nije on.

Polako je otišla do vrata i provirila napolje dok su se njene uši napinjale da čuju neki zvuk. Znala je da joj se buka nije pričinila. Neko je ušao u kuću, u to je bila sigurna. Neko se upravo nalazio u kući. Pogledala je niz hodnik. U spavaćoj sobi koju je Li koristio se nalazio još jedan kontrolni displej za alarm. Da li bi mogla da dođe do njega, da aktivira sistem i uključi detektore pokreta? Spustila se na kolena i ispuzala je u hodnik.

Koni i Rejnoldsova su ušli na sporedni ulaz i išli niz hodnik na donjem spratu. Koni je pred sobom držao pištolj. Rejnoldsova je bila odmah iza njega, osećajući se golom i beskorisnom bez pištolja. Polako su otvarali svaka vrata na donjem nivou i otkrili su da je svaka soba prazna.

„Mora da su na spratu“, prošaputala je Rejnoldsova u Konijevo uvo.

„Nadam se da ovde uopšte ima nekoga“, zauzvrat je on prošaputao, dok mu se u glasu osećao zlokoban ton.

Oboje su se zaledili kad su čuli zvuk koji je dolazio odnekud iz

kuće. Koni je prstom pokazao na sprat i Rejnoldsova je klimnula glavom u znak odobravanja. Prišli su stepenicama i krenuli na sprat. Stepenište je, srećom, bilo pokriveno tepihom koji je upio zvuk njihovih koraka. Stigli su do prvog odmorišta i zastali, napeto slušajući. Tišina. Ponovo su krenuli napred.

Porodični deo kuće je bio prazan, koliko su oni mogli da procene. Kretali su se duž jednog zida, pomerajući glave skoro sinhronizovanim pokretima.

Tačno iznad njih, u hodniku na spratu, Fejt je ležala stomakom okrenuta ka podu. Provirila je preko ivice i malo se opustila kad je videla da je to agent Rejnolds. Kad je videla drugu dvojicu ljudi koji su krenuli na stepenice sa donjeg sprata, njen strah se istog trenutka vratio.

„Pazite“, viknula je Fejt.

Koni i Rejnoldsova su se osvrnuli, pogledali u nju i videli su u kojem je pravcu pokazivala. Koni je uperio pištolj u pravcu dvojice ljudi koji su takode izvukli svoje pištolje i uperili ih pravo u agente.

„FBI!“ Rejnoldsova je dreknula na ljude u crnom. „Bacite oružje!“ Obično bi bila sigurna u povoljan odgovor kad bi ovo rekla. Sad, sa dva pištolja naspram jednog, nije bila ni blizu toliko sigurna.

Dvojica ljudi nisu ispustili svoje pištolje. Krenuli su nagore dok je Koni pomerao pištolj između njih dvojice.

Jedan od ljudi je pogledao u pravcu Fejt. „Sidite dole, gospođice Lokhart.“

„Ostani gore, Fejt“, viknula je Rejnoldsova. „Idi u svoju sobu i zaključaj vrata.“

„Fejt?“ Bjukenen se pojavio u hodniku, sa razbarušenom sedom kosom i trepući očima.

„I vi, Bjukenene. Odmah“, komandovao je isti čovek. „Ovamo dole.“

„Ne!“ rekla je Rejnoldsova pomerajući se napred. „Slušajte, jedna specijalna jedinica je upravo na putu ovamo. Očekujemo udar za otprilike dva minuta. Ako nećete da spustite oružje, onda vam predlažem da što pre odete odavde, osim ako ne želite da se suprotstavite tim momcima.“

Taj čovek je pogledao u nju i osmehnuo se. „Ne dolazi nikakva

specijalna jedinica, agente Reynolds.“

Rejnoldsova nije mogla da sakrije zapanjenost. Ona se nemerljivo povećala kada je čovek izgovorio sledeće reči.

„Agente Konstantinopl“, rekao je taj čovek, gledajući u Konija, „sad možete da idete. Imamo sve pod kontrolom, i cenimo vašu pomoć.“

Polako, Rejnoldsova se okrenula i pogledala u svog partnera, sa ustima otvorenim od apsolutnog šoka.

Koni joj je uzvratio pogled dok mu je na licu bio izraz rezignacije.

„Koni?“ Rejnoldsova je brzo udahnula vazduh. „To nije moguće, Koni. Molim te, reci mi da to nije moguće.“

Koni se igrao svojim pištoljem i slegnuo je ramenima. Njegova napeta poza se polako opustila. „Moj plan je bio da te izvučem živu iz ovoga i da ti se ukine suspenzija.“ Pogledao je u dvojicu ljudi. Jedan od njih je odlučno klimnuo glavom.

„Ti si krtica?“ rekla je Rejnoldsova. „Ne Ken?“

„Ken nije bio nikakva krtica“, rekao je Koni.

„Ali, šta je sa novcem u kutiji iz sefa?“

„To je zaradio pri menjanju svojih kartica i novčića. Radio je samo sa kešom. Čak sam i ja bio na nekima od tih izložbi zajedno sa njim. Znao sam za to. Varao je poreznike. Koga je za to bila briga? To je samo dokazivalo da je on pametniji. Većina toga je ionako išla u fond za koledž za njegovu decu.“

„Pustio si me da mislim da je on krtica.“

„Pa, nisam hteo da misliš da sam to ja. To, očigledno, ne bi bilo dobro.“

Jedan od ljudi je potrčao uza stepenice i vratio se noseći Bjukenenovu aktovku. Odveo je Fejt i Bjukenena niz stepenice. Otvorio je aktovku i iz nje izvadio kasetu. Pustio je deo kasete da bi se uverio šta se nalazi na njoj. Zatim je polomio kasetu, izvukao traku iz nje, bacio je u kamin i pritisnuo dugme na daljinskom upravljaču. Svi su u tišini posmatrali kako se kasete pretvara u tečnu masu.

Dok je gledala kako traka nestaje, Rejnoldsova nije mogla da se otme osećaju da je upravo prisustvovala prikazivanju narednih nekoliko minuta njenog života. Poslednjih minuta njenog života.

Rejnoldsova je pogledala u dvojicu ljudi, a zatim i u Konija. „Znači, oni su nas jednostavno pratili celim putem ovamo dole? Nikog nisam videla“, rekla je sa žaljenjem.

Koni je odmahnuo glavom. „U mojim kolima je bio prislušivač. Oni su ga slušali. Pustili su nas da pronađemo pravu kuću i zatim su krenuli.“

„Zašto, Koni? Zašto si postao izdajica?“

Konijev glas je bio zamišljen. „Birou sam pružio dvadeset i pet godina svog života. Dvadeset i pet prokleta dobrih godina, i još uvek se nalazim na početku, još uvek rintam na terenu. Imam dvanaest godina više iskustva od tebe, a ti si mi šef. Zato što nisam hteo da se igram političkih igara sa južne strane granice. Zato što nisam hteo da slažem i da ih podržim, zbog toga su mi uništili karijeru.“ Odmahnuo je glavom i spustio je pogled. Kad je ponovo pogledao u nju, izvinjavao se.

„Razumi me Bruk, ja nemam ništa protiv tebe. Ništa. Ti si jedan prokleta dobar agent. Nisam hteo da se sve ovako završi. Plan je bio da mi ostanemo u autu i da pustimo ove momke da obave svoj posao. Kada bih dobio signal da je sve čisto, onda bismo mi upali unutra i pronašli tela. Tebi bi bila skinuta ljaga sa imena i sve bi bilo u redu. Adams koji je odjurio kako već jeste je upropastio naš plan.“ Koni je uputio neprijateljski pogled ka čoveku obučenom u crno koji ga je prozvao po imenu. „Ali, da ovaj tip nije rekao ništa, možda bih ipak bio u stanju da smislim neki način da išetaš sa mnom.“

Čovek je slegnuo ramenima. „Izvini, nisam znao da ti je to bilo važno. Ali bolje bi bilo da kreneš. Počelo je da se razdanjuje napolju. Daj nam pola sata. Onda možeš da pozoveš policiju. Smisli neku priču za njih, kakvu god hoćeš.“

Rejnoldsova nije skidala oči sa Konija. „Pusti me da ja smislim priču umesto tebe, Koni. Ide otprilike ovako: Pronašli smo kuću. Ja sam krenula sa prednje strane, dok si ti pokrivao zadnju. Ja nisam izašla. Ti čuješ pucnje, ulaziš. Pronalaziš sve nas ubijene.“ Rejnoldsova je izgubila glas kad se setila svoje dece, i toga da ih nikada više neće videti. „Primetiš da neko izlazi, isprazniš pištolj u njegovom pravcu. Ipak promašuješ, kreneš za njim, umalo te ubiju, ali srećom jedva

preživljavaš. Zoveš policiju. Oni stižu ovde. Pozoveš i glavni štab, i obavestiš ih o tome šta se ovde desilo. Oni pošalju neke ljude. Malo te zezaju što si došao ovamo dole sa mnom, ali ti si samo podržao svog šefa. Lojalnost. Ko može za to da te krivi? Pokrenu istragu i nikako ne mogu da dođu do zadovoljavajućeg rezultata. Misle da sam verovatno ja bila krtica, i da sam došla ovamo da me isplate. Možeš da im kažeš da je bila moja ideja da dođemo ovamo, da sam ja tačno znala gde treba ići. Ulazim u kuću, ubijaju me. A ti, jadni nevini lakovernik, umalo takođe izgubiš život. Rešen slučaj. Kako ti to zvuči, agente Konstantinopl?“ Gotovo je ispljuvala ovaj poslednji deo.

Jedan od Tornhilovih ljudi je pogledao u Konija i osmehnuo se. „Meni zvuči dobro.“

Koni nije uopšte skidao oči sa Rejnoldsove. „Žao mi je, Bruk, stvarno mi je žao.“ Njene oči su se napunile suzama i glas joj se ponovo gubio kad je progovorila.

„Reci to En Njumen. Reci to mojoj deci, ti, prokletniče!“

Sa spuštenim pogledom, Koni je prošao pored njih i počeo da silazi niz stepenice.

„Sredićemo ih ovde, jedno po jedno“, rekao je prvi čovek. Pogledao je u Bjukenena. „Tebe ćemo prvog.“

„Pretpostavljam da je to bio poseban zahtev vašeg šefa“, rekao je Bjukenen.

„Koga? Želim da znam ime“, zahtevala je Rejnoldsova.

„Kakve to ima veze?“ rekao je drugi čovek. „Ionako nećeš poživeti da svedočiš...“ Istog trenutka kad je ovo izgovorio, metak ga je pogodio u potiljak.

Drugi čovek se brzo okrenuo pokušavajući da nacilja pištoljem, ali je zakasnio i primio je metak pravo u lice. Pao je, mrtav, do svog partnera.

Koni se vratio uz stepenice, dok se tračak dima još video na cevi njegovog pištolja. Spustio je pogled na dvojicu mrtvaca. „Ovo je bilo za Kena Njumena, seronje jedne.“ Podigao je pogled ka Rejnoldsovoj. „Nisam znao da su planirali da ubiju Kena, Bruk. Kunem se u gomilu Biblija. Ali nakon što se to desilo, ništa drugo nisam mogao da uradim

nego da čekam i da vidim šta će se dalje dešavati.“

„A, mene si pustio da jurcam za utvarama? Gledao si kako me suspenduju. Kako mi uništavaju karijeru.“

„Nisam mogao mnogo da uradim u vezi sa tim. Kao što sam rekao, moja namera je bila da te izvučem čitavu iz ovoga, da te vrate na tvoju poziciju. Da ti dozvolim da budeš heroj. Da Ken ispadne doušnik. On je već mrtav, njemu ne bi smetalo.“

„Smetalo bi njegovoj porodici, Koni.“

Koni se naljutio. „Slušaj, ja ne moram da stojim ovde i da objašnjavam bilo šta bilo kome. Nisam ponosan na ono što sam uradio, ali sam imao svoje razloge. Ne moraš da se složiš s njima, to i ne tražim od tebe, ali nemoj tu da mi stojiš i držiš predavanja o nečemu o čemu ništa ne znaš, gospođo. Hoćeš da pričamo o bolu i gorčini života? Toga imam petnaest godina više od tebe.“

Rejnoldsova je trepnula očima i udaljila se jedan korak, držeći pogled na pištolju.

„U redu, Koni, upravo si nam spasao živote. To će ti biti olakšavajuća okolnost.“

„Tako kažeš, je li?“

Izvukla je svoj mobilni telefon. „Pozvaću Mesija da pošalje jedan tim ljudi ovamo dole.“

„Skloni telefon, Bruk.“

„Koni...“

„Ostavi prokleti telefon. Odmah!“

Rejnoldsova je pustila telefon da sklizne na pod. „Koni, gotovo je.“

„Nikad nije gotovo, Bruk, znaš to. Stvari koje se dogode pre mnogo godina se vrate i proganjaju te i u budućosti. Neki ljudi otkriju neke stvari, pronađu te i iznenada je tvoj život gotov.“

„Da li si zbog toga bio umešan u ovo? Neko te je ucenjivao?“

Polako se osvrnuo oko sebe. „Kao da je to sada bitno.“

„Meni je bitno!“ rekla je Rejnoldsova.

Koni je duboko uzdahnuo. „Kada je moja žena obolela od raka, naše zdravstveno osiguranje nije moglo da pokrije sve specijalne tretmane. Doktori su smatrali da bi joj ti tretmani mogli dati šansu, još nekoliko

meseci života. Stavio sam celu kuću pod hipoteku. Očistio sam naše bankovne račune. To još nije bilo dovoljno. Šta je trebalo da uradim? Da je pustim da jednostavno umre?“ Koni je ljutito odmahnuo glavom. „Tako da su neki kokain i slične stvari nestajale iz sobe za dokaze. Neki ljudi su to kasnije otkrili. I odjednom sam imao novog poslodavca.“ Zastao je i na trenutak spustio pogled. „A, najgora prokleta stvar jeste to što je Džun ionako odmah umrla.“

„Mogu da ti pomognem, Koni. Ovo može odmah da se završi.“

Koni se mrzovoljno osmehnuo. „Niko ne može da mi pomogne, Bruk. Sklopio sam ugovor sa đavolom.“

„Koni, pusti ih. Sve je gotovo.“

Odmahnuo je glavom. „Došao sam ovde da obavim jedan posao. A, ti jako dobro znaš da ja uvek završim ono što započnem.“

„A šta onda? Šta ćeš da smisliš da se izvučeš iz ovoga?“ pogledala je u dvojicu mrtvaca. „A, sada planiraš da ubiješ još troje ljudi? To je ludo. Daj, molim te.“

„Nije toliko ludo kao da se predam i provedem ostatak života u zatvoru. Ili da odem na električnu stolicu.“ Slegnuo je svojim velikim ramenima. „Već ću smisliti nešto.“

„Molim te, Koni. Nemoj to da radiš. Ne možeš to da uradiš. Znam te. Ne možeš.“ Koni je pogledao u svoj pištolj, a zatim je podigao pištolj jednog od mrtvaca na kome je bio zakačen prigušivač. „Jednostavno moram. Žao mi je, Bruk.“

Svi su čuli škljocaj. Koni i Rejnoldsova su ga odmah prepoznali kao natezanje udarne igle poluautomatskog pištolja.

Li je dreknuo: „Baci pištolj. Odmah! Ili ću ti napraviti tunel kroz glavu.“ Koni se sledio i pustio je pištolj da padne na pod.

Li se popeo stepenicama i prislonio cev svog pištolja uz agentovu glavu. „Stvarno se nalazim u iskušenju da te ipak ubijem, ali jesi me spasao muke da se borim, sa još dve gorile.“ Li se okrenuo ka Rejnoldsovoj. „Agente Rejnolds, bilo bi dobro kad biste podigli pištolj i držali ga uperenog u ovog ovde vašeg dečka.“

Rejnoldsova je to uradila dok su joj oči neprestano bile u gorućem kontaktu sa očima njenog partnera. „Sedi, Koni. Odmah!“ naredila je.

Li je prišao Fejt i zagrlio je.

„Li“, bilo jedino što je ona uspjela da kaže, a zatim se naslonila na njega.

„Hvala Bogu što sam se vratio.“

„Može li neko da mi kaže o čemu se ovde dođavola radi?“ rekla je Rejnoldsova. Bjukenen je zakoračio napred. „Mogu ja, ali to sad ništa ne znači. Dokaz koji sam imao se nalazio na onoj traci. Planirao sam da napravim kopije, ali nisam uspeo u tome pre nego što sam napustio Vašington.“

Rejnoldsova je skrenula pogled na Konija. „Ti očigledno znaš šta se dešava. Ako budeš saradivao, to će ti pomoći pri određivanju kazne.“

„Isto tako mogu sam sebe da vežem za stolicu“, rekao je Koni.

„Ko? Dođavola, ko se nalazi iza svega toga čega se svako na smrt plaši?“

„Agente Rejnolds“, rekao je Bjukenen, „verujem da taj gospodin o kome se ovde radi očekuje da čuje kako se sve ovo završilo. Ako uskoro ne dobije izveštaj, poslaće još ljudi. Predlažem da to sprečimo.“

Rejnoldsova ga je pogledala. „Zašto bih vam verovala? Ono što ja treba da uradim jeste da pozovem policiju.“

Fejt se ubacila. „One noći kad je ubijen agent Njumen, rekla sam mu da želim da i Deni dođe da svedoči sa mnom. Njumen mi je rekao da to nikako ne može da se dogodi.“

„Pa, bio je u pravu.“

„Ali mislim da nećete razmišljati tako kad saznate sve činjenice. Ono što smo mi radili jeste bilo pogrešno, ali nije bilo drugog načina...“

„O da, to sve objašnjava“, odgovorila je Rejnoldsova.

„To može da sačeka“, rekao je Bjukenen sa žurbom u glasu. „Prvo moramo da se pobrinemo za čoveka koji se nalazi iza ovih ljudi.“ Pogledao je u mrtvace.

„Tome možete dodati još jednog“, rekao je Li. „Napolju je, kupa se u okeanu.“ Rejnoldsova je bila očajna. „Izgleda da svako osim mene zna sve.“ Okrenula se ka Bjukenenu uz namršten izraz lica. „U redu, slušam. Kakav je vaš predlog?“

Bjukenen je krenuo da odgovori kad su čuli zvuk aviona koji je

sletao. Oči su im se okrenule napolje ka prozoru, gde je već bilo svanulo.

„To je samo lokalni avion. Svanulo je. Ovo mu je prvi dnevni let. Pista se nalazi preko puta ulice“, objasnila je Fejt.

„Bar to znam“, rekla je Rejnoldsova.

„Predlažem da upotrebimo ovog ovde tvog prijatelja“, rekao je Bjukenen, glavom pokazujući na Konija, „da stupimo u vezu s tom osobom.“

„A šta ćemo mu reći?“

„Da je njegova operacija bila potpuno uspešna, izuzev toga što su njegovi ljudi ubijeni u toku bitke koja je usledila. On će to, naravno, razumeti. Gubici se dešavaju. Ali Fejt i ja smo ubijeni i kasete je uništena. Na taj način će se osećati sigurnim.“

„A, šta je sa mnom?“ rekao je Li.

Bjukenen je bacio pogled na njega. „Ti ćeš nam poslužiti kao adut.“

„A, zašto bih ja pristala na to?“ zahtevala je da zna Rejnoldsova. „Kad mogu da odvedem tebe, Fejt i njega“ pištoljem je pokazala na Konija, „u ispostavu FBI-ja u Vašingtonu, da dobijem nazad svoj posao i još da postanem heroj?“

„Zato što će onda čovek koji je pruzrokovao sve ovo ostati slobodan. Slobodan da ponovo uradi nešto slično ovom.“

Bjukenen ju je pažljivo posmatrao. „Na tebi je da odlučiš.“

Rejnoldsova je pogledala u svakoga od njih i njen pogled se zaustavio na Liju. Primetila je krv na njegovom rukavu, posekotine i modrice na njegovom licu.

„Vi ste nam svima spasili život. Verovatno ste najviše nevini od svih koji se nalaze u ovoj prostoriji. Šta vi mislite?“

Li je pogledao u Fejt, a zatim u Bjukenena pre nego što mu se pogled vratio na Rejnoldsovu. „Ne verujem da vam mogu dati neki jak razlog da to uradite, ali ako hoćete da poslušate moj osećaj, predložio bih vam da ih poslušate.“

Rejnoldsova je uzdahnula i okrenula se ka Koniju. „Da li postoji neki način na koji možeš da kontaktiraš to čudovište?“ Koni je ćutao. „Koni, radi sa nama na ovome i to će ti pomoći. Znam da si se upravo spremao

da nas sve pobiješ i da ne bi trebalo da me uopšte bude briga šta će se desiti sa tobom.“ Na tren je zastala i oborila pogled. „Ali ipak brinem. Ovo ti je poslednja šansa, Koni, šta kažeš?“

Koni je nervozno lomio prste na svojim velikim šakama. Pogledao je u pravcu Bjukenena. „Šta tačno želite da mu kažem?“

Bjukenen mu je detaljno odgovorio i Koni je seo na kauč, podigao slušalicu i ukucao broj. Kad se neko javio na telefon, rekao je: „Ovde...“ Koni je na trenutak izgledao kao da mu je nelagodno, „ovde Kec u rukavu.“ Nakon nekoliko minuta Koni je spustio slušalicu i pogledao u svakog njih. „U redu, uradio sam to.“

„Da li je izgledalo kao da je poverovao u priču?“ pitao je Li.

„Da, ali sa tim ljudima nikad ne možeš biti siguran.“

„To nam je dovoljno dobro, daće nam malo vremena“, rekao je Bjukenen.

„Pa dobro, trenutno moramo da obavimo i neke druge stvari“, rekla je Rejnoldsova. „Kao na primer, da se rešimo gomile leševa. A, ja moram da podnesem izveštaj. I da smestim tebe“ pogledala je u Konija „u ćeliju.“

Koni ju je besno pogledao. „Toliko o lojalnosti“, rekao je.

Ona mu je uzvratila besan pogled. „Sam si napravio svoj izbor. Ono što si uradio za nas, sigurno će ti pomoći. Ali ipak ideš u zatvor na jedno duže vreme, Koni. Bar imaš mogućnost da ostaneš živ. Ken nije imao mogućnost za taj izbor.“

Skrenula je pogled ka Bjukenenu. „Šta ćemo sad da radimo?“

„Predlažem da odmah odemo odavde. Kad se udaljimo odavde, možeš da pozoveš policiju. Kad se vratimo u Vašington, Fejt i ja ćemo se sastati sa ljudima iz FBI-ja i reći im sve što znamo. Ali, sve mora da bude u potpunoj tajnosti. Ako on sazna da radimo sa FBI-jom, nikad nećemo doći do dokaza koji nam je potreban.“

„Da li je taj čovek naručio ubistvo Kena Njumena?“

„Jeste.“

„Da li on radi za neku stranu vladu?“

„U stvari, oboje imate istog poslodavca.“

Rejnoldsova ga je zapanjeno pogledala. „Ujka Sema?“ polako je

izgovorila. Bjukenen je klimnuo glavom. „Ako mi budete verovali, učiniću sve što je u mojoj moći da vam ga dovedem. Imam neke nerešene lične račune da sredim sa njim.“

„A, šta tačno očekujete zauzvat?“

„Za mene? Ništa. Ako treba da idem u zatvor, ići ću u zatvor. Ali, Fejt mora da bude slobodna. Ukoliko ne možete to da mi garantujete, možete odmah pozvati policiju.“

Fejt ga je zgrabila za ruku. „Deni, neću ti dozvoliti da se žrtvuješ zbog ovoga.“

„Zašto ne bih? Ja sam sve to pokrenuo.“

„Ali tvoji razlozi...“

„Razlozi ne predstavljaju nikakvo za ovu mogućnost kad sam prekršio zakon.“

„Pa, i ja sam, dodavola!“

Bjukenen se ponovo okrenuo ka Rejnoldsovoj. „Jesmo li se dogovorili? Fejt neće završiti u zatvoru.“

„Stvarno nisam u poziciji da vam bilo šta ponudim.“ Razmišljala je o toj situaciji na trenutak. „Ali ovo mogu da vam obećam: ako ste iskreni sa mnom, učiniću sve što je u mojoj moći da Fejt bude slobodna.“

Koni se uspravio, iznenada prebledevši u licu. „Bruk, moram do toaleta, i to odmah.“ Nesigurno je stajao na nogama, jedan ruka mu se uputila ka grudima.

Sumnjivo ga je pogledala. „O čemu se radi?“ Pomno je posmatrala bledilo na njegovom licu. „Jesi li dobro?“

„Pravo da ti kažem, bio sam i bolje“, promrmljao je, dok mu se glava okrenula na jednu stranu, a leva strana se opustila.

„Idem ja s njim“, rekao je Li. .

Kad su njih dvojica krenuli uz stepenice, Koni je naizgled izgubio ravnotežu i pritisnuo je ruku na centar grudi, dok mu se lice grčilo od bola. „Sranje. O, bože!“ Pao je na jedno koleno, stenjući od bola, a pljuvačka mu je kapala iz usta, počeo je da se guši.

„Koni!“ Rejnoldsova je krenula ka njemu.

„Ima srčani udar“, uzviknula je Fejt.

„Koni!“ Rejnoldsova je rekla ponovo, posmatrajući svog povređenog

partnera, koji se brzo spuštao na pod dok mu se telo nekontrolisano uvijalo.

Pokret je bio brz. Činilo se da je i suviše brz za čoveka u pedesetim godinama, ali opet, očaj se u deliću sekunde pomeša sa adrenalinom.

Konijeva ruka je posegnula za njegovim člankom. Tamo se nalazio mali pištolj u futroli. Izvadio je pištolj i naciljao pre nego što je iko mogao da odreaguje. Koni je imao veliki izbor meta, ali je odabrao Denija Bjukenena i povukao obarač.

Jedina osoba koja je reagovala brzinom kojom je Koni reagovao bila je Fejt Lokhart.

Sa mesta gde je stajala pored Bjukenena, mogla je da pre svih ostalih vidi pištolj. Videla je da je cev bila uperena u njenog prijatelja. U glavi je mogla da čuje eksploziju koja će poslati metak koji će ubiti Bjukenena. Kako se tako brzo pokrenula, neobjašnjivo je.

Metak je pogodio Fejt u grudi, uzdahnula je jednom, a zatim je pala pred Bjukenenove noge.

„Fejt!“ kriknuo je Li. Umesto da se bacio na Konija, skočio je za njom.

Rejnoldsova je držala pištolj uperen u Konija. Dok je on okretao pištolj u njenom pravcu, kroz glavu joj je prošla slika gatara. I njena prekratka linija života. UBIJEN FEDERALNI AGENT, MAJKA DVOJE DECE. Mogla je jasno da vidi naslov u novinama, debelim slovima. Cela ta stvar ju je umalo paralisala. Umalo.

Ona i Koni su se pogledali u oči. Podizao je svoj pištolj, postavljajući ga u ravan sa njom. On će povući obarač, u to nije sumnjala. Očigledno je imao volju i hrabrost da je ubije. Da li je ona imala to isto? Njen prst se stegao oko obarača dok se ceo svet naizgled usporio na brzinu podvodnog sveta, gde ili nije bilo gravitacije ili je ona bila uvećana. Njen partner. Agent FBI-ja. Izdajica. Njena deca. Njen život. Sad ili nikad.

Rejnoldsova je povukla obarač jednom, a zatim i drugi put. Trzaj je bio kratak, a njeno ciljanje savršeno. Dok su meci ulazili u Konijevo telo, njegova masa je zadrhtala, a njegov mozak je verovatno još uvek slao poruke, ne shvatajući da je mrtav.

Rejnoldsovoj se pričinilo da je videla kako je Koni traži pogledom dok je padao, a pištolj mu ispadao iz ruke. Ta slika će je progoniti zauvek. Tek kad je agent Hauard Konstantinopl pao na pod i više se nije pomerio, Bruk Rejnolds je udahнула vazduh.

„Fejt, Fejt!“ Li je pocepao njenu košulju i otkrio užasnu krvavu ranu na njenim grudima. „O moj bože. Fejt.“ Bila je bez svesti i jedva je disala.

Bjukenen je spustio pogled obuzet krajnjim užasom. Rejnoldsova je kleknula pored Lija. „Koliko je loše?“ Li je podigao pogled u očajanju. Nije mogao da joj od govori.

Rejnoldsova je procenila ranu. „Loše“, rekla je. „Zrno se još nalazi u njoj. Rupa je odmah pored srca.“

Li je gledao u Fejt. Njena koža je već počela da gubi boju. Mogao je da oseti kako se životna toplota gubi iz nje sa svakim novim kratkim dahom koji bi uzela. „O, bože. Ne. Molim te!“ uzviknuo je.

„Moramo da je odvedemo do bolnice. I to brzo“, rekla je Rejnoldsova. Nije imala pojma gde se nalazila najbliža bolnica, a kamoli operaciona sala, a to je bilo ono što je stvarno bilo potrebno za Fejt. Kada bi krenuli u pretraživanje okoline kolima, to bi bilo isto kao da su potpisali nalog za njenu smrt. Mogla bi da pozove hitnu pomoć, ali ko zna koliko bi im trebalo da stignu do nje? Rika avionskih motora je privukla pažnju Rejnoldsove. Plan joj se stvorio u glavi u roku od nekoliko sekundi. Otrčala je do Konija i uzela je njegove isprave. Nakratko je pogledala u svog bivšeg kolegu. Ne bi trebalo da se oseća loše zbog onoga što je uradila. On je bio potpuno spreman da ubije nju. Pa, zašto se onda toliko kajala? Ali, Koni je mrtav. Fejt Lokhart nije. Bar još uvek nije. Rejnoldsova se brzo vratila do mesta na kome je Fejt ležala. „Li, idemo avionom. Požuri!“

Grupa ljudi je izjurila napolje, sa Rejnoldsovom na čelu. Mogli su čuti kako se zvuk motora pojačava dok se pripremao da uzleti. Rejnoldsova je krenula u sprint. Krenula je ka zidu od rastinja, dok je Li nije pozvao i pokazao joj put kolji je vodio ka pisti. Krenula je u tom pravcu i minut kasnije se našla na pisti. Pogledala je u suprotnom pravcu. Avion se okretao, spremao se da se sjuri niz pistu i da se

uzdigne u vazduh, njihova jedina nada će nestati za nekoliko sekundi. Potrčala je niz asfalt, mašući pištoljem, značkom i punim plućima vičući: „FBI!“ Avion je jurio ka njoj, kad su Bjukenen i Li koji su nosili Fejt upali na pistu.

Pilot je konačno obratio pažnju na ženu koja je išla ka njemu i mahala pištoljem. Povukao je ručicu i avion se zaustavio, motori su se polako gasili.

Rejnoldsova je stigla do aviona, pokazala značku i pilot je otvorio prozor na avionu.

„FBI“, rekla je promuklim glasom. „Imam jednu jako povređenu osobu. Moram da iskoristim vaš avion. Odvešćete nas do najbliže bolnice. Odmah.“

Pilot je pogledao u značku, pa u pištolj i zbunjeno je klimnuo glavom. „U redu.“

Svi su se popeli u avion, Li noseći Fejt u rukama. Pilot je još jednom okrenuo avion, vratio se na kraj piste i ponovo započeo uzletanje. Minut kasnije, avion se podigao u vazduh i brzo krenuo u zagrljaj nebu koje je postajalo sve svetlije.

Pilot je javio radiom i ambulantna kola sa sistemom za održavanje života su čekala na pisti u Manteu, koji je na sreću bio udaljen samo nekoliko minuta vožnje avionom. Rejnoldsova i Li su upotreбили neke zavoje iz opreme za prvu pomoć u avionu da bi zaustavili krvarenje, i Li je dao Fejt kiseonik iz male boce u avionu, ali ništa od toga nije imalo nekog efekta. Još nije povratila svest, jedva su joj uopšte osećali puls. Njeni udovi su počeli da se hlade, čak i pored toga što ju je Li stegao, pokušavajući da joj prenese toplotu svog tela, kao da je to moglo da pomogne.

Li se vozio u ambulantnim kolima sa Fejt na putu do bolničkog centra 'Plaža', koji je imao i operacionu salu i odeljenje za intenzivnu negu. Bjukenen i Rejnoldsova su išli kolima. Na putu za bolnicu, Rejnoldsova je pozvala Freda Mesija u Vašingtonu. Rekla mu je taman toliko da je odmah otrčao na jedan od aviona Biroa. Rejnoldsova je insistirala da dođe samo on, i niko drugi. Mesi je prihvatio ovaj uslov bez komentara. Možda je to bilo zbog nečeg u njenom glasu, ili jednostavno zbog zapanjujućeg sadržaja onih malo reči koje je izgovorila.

Fejt su odmah odveli u operacionu salu, gde su doktori radili na njoj skoro dva sata, pokušavajući da joj vrate vitalne funkcije, normalizuju rad srca i zaustave unutrašnje krvarenje. Ništa od toga nije izgledalo dobro. U jednom trenutku morali su da upotrebe čak i oživljavanje uz pomoć struje.

Li je ukočen od straha gledao kroz vrata kako se Fejt trzala pod udarima električne energije koja je išla kroz njeno telo. Pomerio se tek kad je na monitoru za srce video da se slika promenila iz ravne linije u pravilne vrhove i doline.

Jedva dva sata kasnije morali su da joj raseku grudni koš, rašire rebra i masiraju srce da bi ga pokrenuli. Izgledalo mu je da svaki novi sat donosi i novu krizu, dok se ona jedva držala u životu.

Li je neprestano šetao po hodniku, sa rukama u džepovima, ne želeći da priča ni sa kim. Izgovorio je svaku molitvu koje se mogao setiti. Čak

je izmislio i neke nove. Najviše ga je mučilo to što je on bio bespomoćan, što nije mogao da joj pomogne. Kako je mogao da dozvoli da se ovo desi? Kako je Konstantinopl, taj stari, krupni kurvin sin uspeo da puca iz tog pištolja? Dok je on stajao tačno pokraj njega? A Fejt, zašto je ona primila metak? Zašto? Bjukenen je trebalo da leži na tim kolicima i da se ljudi okupljaju oko njega, očajnički pokušavajući da ponovo ožive njegovo povređeno telo.

Li je pao na zid i skliznuo je niz njega na pod pokrivajući lice rukama dok se njegovo veliko telo treslo.

U posebnoj sobi, Rejnoldsova je sedela sa Bjukenenom, koji je jedva progovorio neku reč otkako je Fejt bila pogođena. Samo je sedeo i zurio u zid. Niko ko bi pogledao u Bjukenena ne bi pretpostavio da se u njemu skuplja bes: nemerljiva mržnja koju je osećao ka Robertu Tornhilu, čoveku koji je uništio sve što mu je bilo drago.

Otprilike u vreme kad je Fred Mesi stigao, Fejt je bila odvedena na intenzivnu negu. Doktor im je rekao da je njeno stanje za sad stabilno. Rekao je da je metak bio jedan od onih užasnih dum-dum metaka. Da je prošao kroz njeno telo kao loše bačena kugla na kuglanju i naneo znatnu štetu organima, tako da je unutrašnje krvarenje bilo obilno. Bila je jaka i za sad je bila živa. Ima šansu da preživi, ali to je sve, upozorio ih je. Uskoro će saznati više.

Kad se doktor odmakao, Rejnoldsova je stavila ruku na Lijevo rame i pružila mu šolju sveže kafe.

„Li, kad je preživela dosad, verujem da će ostati živa.“

„Nema garancija“, promrmljao je Li sebi u bradu. Nije mogao da pogleda u tu ženu.

Otišli su u odvojenu sobu gde je Rejnoldsova upoznala Mesija sa Bjukenenom i Lijem.

„Mislim da bi najbolje bilo da vam za početak gospodin Bjukenen ispriča svoju priču“, rekla je Rejnoldsova Mesiju.

„A, on je voljan da to uradi?“ upitao je Mesi skeptično.

Na ovo se Bjukenen uspravio. „I više nego voljan. Ali, pre nego što počnem, odgovorite mi na jedno pitanje. Šta vam je važnije? Ono što sam ja uradio, ili da uhapsite osobu koja vam je ubila agenta?“

Mesi se nagnuo napred. „Nisam siguran da sam spreman da razgovaram sa vama o bilo kakvoj vrsti dogovora.“

Bjukenen je stavio laktove na sto. „Kada vam ispričam svoju priču, bićete spremni. Ali, to ću uraditi samo pod jednim uslovom. Da pustite mene da se obračunam sa tim čovekom. Na moj način.“

„Agent Reynolds me je obavestila da ta osoba radi za našu vladu.“

„To je istina.“

„Pa, to je prilično prokleta neverovatno. Imate li dokaze?“

„Ako me pustite da ovo obavim na svoj način, dobićete dokaze.“

Mesi se okrenuo ka Reynoldsvoj. „Šta je sa leševima u kući? Da li smo saznali ko su oni?“

Odmahnula je glavom. „Upravo sam proverila telefonom. Policija i agenti iz Vašingtona, Rolija i Norfolka se nalaze na licu mesta. Ali, suviše je rano da bi mogli da imaju tu informaciju. Ali, sve je u najboljem redu. Lokalcima ništa nije saopšteno. Kontrolišemo sav protok informacija. Neće se pojaviti na vestima ništa što se tiče leševa ili toga da je Fejt živa i da je u ovoj bolnici.“

Mesi je klimnuo glavom. „Dobro obavljen posao.“ Kao da se iznenada setio nečega, otvorio je svoju aktovku, izvadio dva predmeta i pružio ih ka njoj.

Reynoldsova je gledala u svoj pištolj i isprave.

„Žao mi je što se išta od ovoga moralo da dogodi, Bruk“, rekao je Mesi. „Trebalo je da ti verujem, a nisam. Možda sam isuviše dugo odsutan sa terena. Toliko sam među papirima da više ne slušam svoje instinkte.“

Reynoldsova je stavila pištolj u futrolu, a isprave u tašnu. Ponovo se osećala kompletnom. „Možda bih i ja postupila slično da sam bila na tvom mestu. Ali, to je u prošlosti, Frede, treba da nastavimo dalje. Nemamo mnogo vremena.“

„Budite uvereni, gospodine Mesi“, rekao je Bjukenen, „da nikada nećete identifikovati te ljude. Ili da nećete moći da ih povežete sa osobom o kojoj ja govorim ako i uspete da ih identifikujete.“

„Kako možete biti toliko sigurni u to?“ hteo je da zna Mesi.

„Verujte mi, znam na koji način taj čovek radi.“

„Slušajte, zašto mi samo ne kažete o kome se radi pa ću ja preuzeti stvari odatle?“

„Ne“, čvrsto je rekao Bjukenen.“

„Kako to mislite, ne? Mi smo FBI, gospodine, mi od ovoga živimo. Ako hoćete da napravite neki dogovor...“

„Vi mene poslušajte.“ Bjukenen je jedva podigao glas, ali su njegove oči bile usmerene u Mesija sa takvom snagom da je ADIC zaboravio što je hteo da kaže pa je ućutao. „Imamo jednu šansu da ga uhvatimo. Samo jednu! Već je uspeo da se uvuče u FBI. Možda Konstantinopl nije jedina krtica. Moguće je da ima i drugih.“

„Čisto sumnjam da...“ počeo je Mesi.

Sad je Bjukenen povisio glas. „Da li možete da mi garantujete da ih nema? Možete li to da uradite?“

Mesi se naslonio na svoju stolicu i bilo mu je nelagodno. Bacio je pogled na Rejnoldsovu, koja je slegnula ramenima.

„Ako su mogli da obrate Konija, mogu da obrate bilo koga“, rekla je.

Mesi je izgledao očajno i polako je odmahivao glavom. „Koni... još uvek ne mogu da poverujem.“

Bjukenen je lupkao po površini stola. „Ako postoji još neki špijun u vašim redovima, a vi pokušate da uhvatite ovog čoveka na svoju ruku, bez sumnje nećete uspeti. A, vaša šansa će propasti. Zauvek. Da li stvarno želite da toliko rizikujete?“

Mesi je protrljao svoju glatku bradu, razmišljajući o tome. Kad je podigao glavu u pravcu Bjukenena, izraz njegovog lica je bio oprezan ali je i pokazivao interesovanje.

„Da li stvarno mislite da možete da sredite tog čoveka?“

„Spreman sam da umrem pokušavajući. A moram da okrenem telefonom i neke ljude. Da iskoristim pomoć nekih posebnih ljudi.“ Bjukenen se osmehnuo samom sebi. Lobista do samog kraja. Okrenuo se ka Liju. „I potrebna mi je vaša pomoć, Li. Ako ste voljni da mi pomognete.“

Li je izgledao iznenađeno. „Ja? Kako ja mogu da pomognem bilo kome?“

„Pričao sam sa Fejt o vama prethodne noći. Rekla mi je za vaše

'specijalne' sposobnosti. Rekla je da ste vi dobar čovek za loše situacije.“

„Pretpostavljam da je u tome pogrešila. Inače ne bi ležala tamo sa rupom na grudima.“

Bjukenen je stavio svoj dlan na Lijevu ruku. „Ja jedva mogu da živim od krivice koju osećam, zato što je ona stala ispred metka. Ali, to ne mogu više da promenim. Ono što mogu da uradim jeste da osiguram da ona nije reskirala svoj život bez razloga. Vi ste u velikoj opasnosti. Čak i ako uhvatimo ovog čoveka, on ima mnogo sledbenika. Uvek će neko od njih biti prisutan.“

Bjukenen se smestio u svoju stolicu i pomno je posmatrao Lija. Mesi i Rejnoldsova su takođe gledali u privatnog detektiva. Lijeve mišićave ruke i široka ramena bili su u izrazitom kontrastu sa krhkošću pogleda koji se nalazio duboko u njegovim očima.

Li Adams je duboko udahnuo. Ono što je stvarno želeo bilo je da stoji pored kreveta na kome je Fejt ležala i da se ne pomera dok se ona ne probudi, vidi ga, nasmeši se i kaže da će sa njom sve biti u redu. Ali, opet, i on bi to želeo. Ali, Li je to znao, čovek retko dobije ono što hoće u životu. Tako da je umesto toga pogledao u Bjukenena i rekao: „Izgleda da vam stojim na raspolaganju.“

Crni „sedan“ se parkirao ispred kuće. Robert Tornhil i njegova žena, obučeni u formalnu večernju odeću, izašli su na prednja vrata. Tornhil je zaključao kuću, a zatim su njih dvoje ušli u auto i odvezli se. Tornhilovi su bili pozvani na zvaničnu večeru u Belu kuću.

„Sedan“ je prošao pored kontrolne stanice za telefonske, linije kraja u kome su Tornhilovi živeli. Metalna kutija je bila velika, glomazna i ofarbana u svetlozelenu boju. Tu je bila postavljena pre otprilike dve godine kada je telefonska kompanija unapredila veze u ovom starom kraju. Metalna kutija je odmah počela da bode oči ljudima koji su bili ponosni na svoje veličanstvene kuće i na skupo plaćeno uređenje eksterijera. Stoga su stanovnici ovog kraja kupili nekoliko velikih grmova i posadili ih oko podnožja ove kutije. Ti grmovi su sada potpuno sakrivali kutiju od ulice, što znači da su serviseri telefona sada morali da joj prilaze sa zadnje strane, koja je bila okrenuta ka šumi. Pored toga što su bili prijatni za oko, ti grmovi su takođe bili jako pogodni za čoveka koji je posmatrao „sedan“ koji je odlazio i koji je zatim otvorio kutiju i počeo pažljivo da čačka po njenoj elektronskoj utrobi.

Li Adams je pronašao žicu koja je vodila do rezidencije Tornhilovih, uz pomoć specijalnog aparata koji je sam napravio. Isplatilo se njegovo poznavanje komunikacionog hardvera sa kojim je ranije radio. Dom Tornhilovih je bio dobro obezbeđen. Međutim, svaki sigurnosni sistem ima jednu Ahilovu petu: telefon. Uvek je to telefon. Hvala, gos'n Bel.

Li je prošao kroz korake u svojoj glavi. Kada uljez upadne u nečiji dom, oglasi se alarm i kompjuter zove glavni centar za praćenje da ga obavesti o provali. Zatim, osoba koja radi u centru pozove kuću da proveri da li je sve u redu. Ako se javi vlasnik, on mora da kaže svoju specijalnu šifru, ili će ovi poslati policiju. Ako se niko ne javi na telefon, policija se automatski šalje.

Jednostavno rečeno, Li se starao da kompjuterski poziv ovog sistema nikad ne dođe do centra za praćenje, a da kompjuter ipak misli da on jeste stigao. To je nameravao da postigne tako što će ugraditi jedan simulator telefonske linije. Odsekao je vezu Tornhilovog doma sa

spoljašnjim svetom. Sad je samo još morao da prevari kompjuter, tako da ovaj pomisli da postoji telefonski signal. Da bi u tome uspeo, ugradio je svoj simulator i uključio prekidač, i tako obezbedio signal na telefonu u kući Tornhilovih i liniju koja nije vodila baš nigde.

Takođe je otkrio da sigurnosni sistem Tornhilovih nije imao vezu preko mobilnog telefona, već samo običnu, preko fiksnog. To je bio veliki propust. Vezu preko mobilnog je nemoguće prevariti, pošto je to bežični sistem kod koga Li ne bi mogao da utiče na njegovu povezanost sa centrom za praćenje. Bukvalno, svi alarmni sistemi u zemlji imaju iste veze preko fiksnih telefona. I, shodno tome, svi oni imaju sporedni ulaz. Li je upravo otvorio svoj.

Spakovao je alat i prošao kroz šumu do zadnjeg dela kuće Tornhilovih. Kod sebe je imao plan donjeg sprata i raspored alarmnih senzora. To mu je nabavio Fred Mesi. Prolazeći kroz jedan prozor, mogao je da se dokopa kontrolnog displeja za alarmni sistem, koji se nalazio na spratu, a da ne prođe ni pored jedne od tačaka detektora za pokret.

Iz ranca je izvukao pištolj za omamljivanje i prislonio ga uz prozor. Svi prozori su bili povezani sa alarmnim sistemom, čak i oni na spratu. A kontakt je postojao na gornjem i na donjem delu prozora. Na većini kuća postoji kontakt samo na donjem delu prozora, da je takav slučaj ovde, Li bi jednostavno obio bravu i provukao se kroz gornji deo prozora, i ne bi prekinuo niti jedan kontakt.

Uključio je pištolj za omamljivanje, a zatim ga pomerio na drugu poziciju gde je mislio da se nalazi kontakt. Sve u svemu, ispalio je osam hitaca. Električni udar iz pištolja za omamljivanje istopiće kontakne tačke, i tako ih učiniti neupotrebljivim.

Obio je bravu na prozoru, zadržao dah i podigao prozor nagore. Alarm se nije oglasio. Brzo se popeo kroz prozor i zatvorio ga. Izvukavši malu baterijsku lampu iz džepa, pronašao je stepenice i krenuo je na sprat.

Odmah je primetio da su Tornhilovi živeli u priličnom luksuzu. Nameštaj je bio uglavnom antikvarni, na zidovima su visile autentične uljane slike, a njegove noge su upale u debeli i, pretpostavljao je,

ekstremno skupi tepih.

Kontrolni displej alarmnog sistema bio je gde su svi takvi kontrolni displeji bili smešteni, na spratu, u glavnoj spavaćoj sobi. Odšrafio je pločicu i pronašao žicu za zvuk. Dva seckanja, i alarmni sistem je iznenada dobio laringitis. Sada je mogao slobodno da luta. Sišao je niz stepenice i prošao ispred detektora za pokret, prkosno mašući rukom, čak mu pokazujući i srednji prst, dok se pretvarao da je to Tornhil koji ga je posmatrao i režao, nemoćan da uradi bilo šta povodom tog upada. Crveno svetlo se upalilo i aktivirao se alarmni sistem, mada se više nije mogao čuti pišteći zvuk. Kompjuter će uskoro pozvati glavni centar za praćenje, mada mu niko neće odgovoriti na pozive. Pozvaće broj osam puta, a kad mu niko ne odgovori prestaće da zove i isključiće se. U glavnom centru za praćenje sve će izgledati savršeno normalno: pravi san za provalnike.

Li je posmatrao kako se crveno svetlo na detektoru za pokret gasi. Doduše, svaki put kad ponovo prođe pored njega, ono će se upaliti i proći kroz istu proceduru, sa istim rezultatom. Osam puta će ih pozvati, a zatim će se zaustaviti.

Li se osmehnuo. Za sad je sve u redu. Pre nego što Tornhilovi dođu kući, ponovo će spojiti žice za zvuk: Tornhil bi odmah posumnjao kad se ne bi javio uobičajeni pištavi zvuk pri otvaranju vrata. Ali, za sad je Li imao drugog posla.

Večera u Beloj kući je predstavljala nešto nezaboravno za gospodu Tornhil. S druge strane, njen muž je radio. Sedeo je za dugačkim stolom i odgovarao kad bi ga nešto pitali, ali je uglavnom provodio vreme pažljivo slušajući ostale goste. Večeras je bilo prisutno i nekoliko gostiju iz inostranstva, a Tornhil je znao da se do korisnih informacija može doći i na neuobičajenim mestima, pa čak i na večeri u Beloj kući. Nije bio siguran da li su gosti iz inostranstva znali da on radi za CIA. To sasvim sigurno nije bilo javno poznato. Na listi gostiju koja će sledećeg jutra izaći u Vašingtonu, oni će biti navedeni samo kao gospodin Robert Tornhil sa gospođom.

Možda zvuči ironično, ali njihova pozivnica nije došla zbog Tornhilove pozicije u Agenciji. Ko je pozivan na ovakve događaje u Beloj kući, i zašto, bila je jedna od najvećih misterija u prestonici. Doduše, Tornhilovi su dobili svoju pozivnicu zbog dobro poznatog dobrotvornog rada njegove žene koja se brinula za siromašne u okrugu Kolumbija, što je bio dobrotvorni poduhvat kojim se i prva dama dosta bavila. A, Tornhil je morao priznati da je njegova žena bila posvećena ovoj stvari. Kad nije bila u kantri-klubu, naravno.

Tokom vožnje kući je bilo prilično nezanimljivo, pričali su o svakodnevnim stvarima, dok je Tornhilov um uglavnom bio koncentrisan na telefonski poziv Hauarda Konstantinopla. To što je izgubio ljude bio je veliki udarac za Tornhila, lično i profesionalno. Godinama je radio sa njima. Nije mogao da shvati kako se desilo da su sva trojica ubijena. Poslao je ljude u Severnu Karolinu, koji su upravo sada pokušavali da otkriju nešto više.

Konstantinopl mu se nije ponovo javio. Nije mu bilo poznato da li je pobjegao. Ali, Fejt i Bjukenen su bili mrtvi.

A, takođe, i drugi agent FBI-ja, Rejnolds. Odnosno, gotovo da je bio potpuno siguran da su mrtvi. Posebno ga je zabrinjavala činjenica da ni u jednim novinama nije izašao izveštaj o tome da je verovatno bar šest leševa pronađeno u kući na plaži u bogatom kraju Outer Benksa. Prošlo je već više od nedelju dana, i opet ništa. Moguće je da je za to bio

zaslužan Biro, da je pokušavao da sakrije ono što je za njih postajala prava noćna mora u odnosima sa javnošću. Da, to mu je izgledalo verovatno. Nažalost, bez Konstantinopla je ostao bez svojih očiju i ušiju u Birou. Moraće vrlo brzo da uradi nešto povodom toga. Biće potrebno vreme da se pronađe nova krtica, ali ništa nije nemoguće.

No, dobro, tragovi nikako ne mogu da ih dovedu do njega. Njegova tri operativca imala su tako dobro razvijene lažne identitete, da bi vlasti uz jako mnogo sreće uspele da otkriju tek prvi sloj. Posle toga, ne bi uspeli da pronađu više ništa. No, njih trojica su umrli herojskom smrću. On i njegove kolege su nazdravili u znak sećanja na njih u podzemnoj prostoriji nakon što su saznali za njihovu smrt.

Ali postojalo je nešto što ga je više zabrinjavalo: Li Adams. On se odvezao na svom motoru, pretpostavlja se u Sarlotsvil, da bi se uverio da je njegova ćerka na sigurnom. Nikad nije ni stigao u Šarlotsvil, to je Tornhil bez sumnje znao. Pa, gde je onda on? Da li se on vratio i uspeo da ubije Tornhilove ljude? Ali, ipak, da jedan čovek sredi njih trojicu, zvučalo je neverovatno. Ali, Konstantinopl nije pomenuo Adamsa u svom pozivu.

Dok se auto približavao kući, Tornhil je bio sve manje siguran nego što je to bio na početku večeri. Moraće vrlo pažljivo da prati razvoj stvari. Možda će ga kod kuće čekati neka poruka.

Dok je auto ulazio na prilaz kući, Tornhil je bacio pogled na sat. Bilo je kasno, a on je imao obaveze od ranog jutra. Sutradan je morao da svedoči pred odborom kojim je predsedavao Rasti Vord. Konačno je došao do odgovora na pitanja koja je senator postavio, što znači da se pripremio da im ispriča toliko sranja da će prostorija morati da se dobro provetri kada on završi.

Tornhil je isključio alarmni sistem, poljubio ženu za laku noć i posmatrao je dok se penjala uz stepenice do njene spavaće sobe. Još uvek je bila jako privlačna žena, vitka, lepo oblikovanih kostiju. On će uskoro u penziju. Možda to i neće biti tako loše. Imao je noćne more o penziji, u agoniji bi sedeo na partijama bridža, večerama u kantri-klubu i dobrotvornim večerama koje nisu imale kraj, ili bi neprestano igrao golf, ali loše, dok bi njegova žena stalno bila pored njega i konstantno mu

prigovarala.

Međutim, dok je posmatrao lepo oblikovanu pozadinu svoje žene kako se penje uza stepenice, Tornhil je odjednom video neke druge, privlačnije mogućnosti za svoje zlatne godine. Oboje su bili relativno mladi, a bili su i bogati, mogli bi da putuju svetom. Čak je pomislio na to da večeras ranije ode u krevet i iskoristi fizičke porive koje je osećao dok je gledao kako se gospođa Tornhil gracizno penje u spavaću sobu. Dopao mu se način na koji je skliznula iz svojih cipela sa visokim potpeticama, otkrivajući noge u crnim čarapama, zatim pomerila ruku uz svoj zaobljeni kuk, pustila kosu, dok su se mišići u njenim ramenima zatezali pri svakom pokretu. Svi ti sati u kantri-klubu očigledno nisu bili potpuno protraćeni. Samo će da skokne do radne sobe da presluša poruke i zatim da ode na sprat.

Upalio je svetlo u svojoj radnoj sobi i otišao do stola. Upravo je hteo da proveriti poruke na sigurnoj telefonskoj liniji kad je začuo buku. Okrenuo se ka vratima od stakla koja su se otvarala ka bašti. Vrata su se otvorila i jedan čovek je ušao unutra.

Li je stavio prst na usta i osmehnuo se, dok je njegov pištolj bio uperen pravo u Tornhila. Čovek iz CIA se ukočio, a njegove oči su šetale levo i desno, tražeći neki izlaz, ali njega nije bilo. Da je potrčao ili vrisnuo, bio bi mrtav, mogao je to da vidi u očima ovog čoveka. Li je zakoračio preko sobe i zatvorio, a zatim zaključao vrata na radnoj sobi. Tornhil ga je u tišini posmatrao.

Tornhil je doživeo drugi šok kad je još jedan čovek ušao na balkonska vrata i zatvorio ih i zaključao.

Deni Bjukenen je izgledao toliko mirno kao da je spavao, ali je u njegovim očima ipak igrala velika količina energije.

„Ko ste vi? Šta tražite u mojoj kući?“ zahtevao je Tornhil da mu kažu.

„Očekivao sam nešto originalnije, Bobe“, rekao je Bjukenen. „Koliko često ti se desi da vidiš duha iz nedavne prošlosti?“

„Sedi!“ naredio je Li Tornhilu.

Tornhil je još jednom pogledao u pištolj, a zatim je seo na kožni kauč okrenut ka njima dvojici. Odvezao je mašnu i bacio je na kauč,

pokušavajući, uz određene poteškoće, da proceni situaciju i da se odluči kako da odreaguje.

„Mislio sam da smo se dogovorili, Bobe“, rekao je Bjukenen. „Zašto si poslao svoj tim ubica na nas? Mnogo ljudi je bespotrebno izgubilo živote. Zašto?“

Tornhil je sumnjičavo pogledao u njega, a zatim u Lija.

„Nemam pojma o čemu pričate. Čak ne znam ni ko ste vi.“

Očigledno je bilo da je Tornhil ovako razmišljao: Li i Bjukenen su bili ozvučeni. Možda su sarađivali sa FBI-jom. I nalazili su se u njegovoj kući. Njegova žena je bila na spratu i skidala se dok su ova dvojica bili u njegovoj kući i postavljala mu razna pitanja. Pa, neće dobiti ništa za svoj trud.

„Ja sam“, Bjukenen je zastao i pogledao je u Lija „mi smo došli ovde, kao jedini preživeli, da vidimo oko čega možemo da se dogovorimo. Ne želim da se do kraja života osvrćem preko ramena.“

„Da se dogovorimo? Kako bi bilo da viknem svojoj ženi da pozove policiju? Da li vam se sviđa taj dogovor?“ Tornhil je pažljivo gledao Bjukenena i zatim se pravio kao da ga je prepoznao. „Znam da sam vas video negde ranije. U novinama?“

Bjukenen se osmehnuo. „Što se tiče one kasete za koju ti je agent Konstantinopl rekao da je uništena.“ Uvukao je ruku u džep kaputa i izvukao kasetu. „Pa, nije baš dobro pogodio.“

Tornhil je gledao u kasetu kao da je to plutonijum koji neko namerava da mu nagura u vrat. Posegnuo je rukom u svoj sako.

Li je podigao pištolj.

Tornhil ga je razočaravajuće pogledao i polako je izvadio lulu i upaljač, i odvojio trenutak da je upali. Posle nekoliko smirujućih dimova, ponovo je pogledao u Bjukenena.

„Pošto već ne znam o čemu to pričate, zašto mi ne biste pustili tu kasetu? Zanima me da saznam šta je na njoj. To bi moglo da objasni zašto su dva potpuna stranca provalila u moju kuću.“ A, da se na toj kaseti nalazi moje priznanje da sam ubio jednog agenta FBI-ja, niko od vas ne bi bio ovde i ja bih već bio uhapšen. Blef, blef, blef, Deni.

Bjukenen je polako lupkao kasetom o dlan, dok je Li izgledao

nervozno.

„Dajte sad, nemojte da me zezate sa nečim, a zatim da to sklanjate“, rekao je Tornhil.

Bjukenen je spustio kasetu na sto. „Možda kasnije. Prvo hoću da znam šta ćeš ti da uradiš za nas. Nešto što bi nas odvratilo od toga da se obratimo FBI-ju i da im kažemo šta znamo.“

„A šta to može da bude? Pričate o nekim ljudima koji su ubijeni. Da li insinuirate da sam ja možda ubio nekoga? Pretpostavljam da znate da ja radim za CIA. Da li ste vi agenti neke strane vlade koji pokušavaju da me uvuku u neku bizarnu šemu sa ucenjivanjem? Problem oko toga jeste da morate da imate nešto sa čim biste me ucenjivali.“

Li se ubacio: „Znamo dovoljno da te pokopamo.“

„Pa, onda predlažem da odete po svoje ašove i počnete da kopate, gospodine...?“

„Adams, Li Adams“, rekao je Li uz varnice koje su mu izletale iz očiju.

„Fejt je mrtva, to znaš, Bobe“, rekao je Bjukenen. Kad je ovo rekao, Li je oborio pogled. „Malo joj je falilo da se izvuče. Konstantinopl ju je ubio. On je takođe ubio i dvojicu tvojih ljudi. Naplatio je dug za ubistvo agenta FBI-ja.“

Tornhil je bio odgovarajuće iznenađen. „Fejt? Konstantinopl? O čemu to, dođavola, pričate?“

Li je prišao i stao direktno ispred Tornhila. „Ti, prokletniče! Ubijaš ljude kao što neki gaze mrave. Samo igra. Za tebe je to samo igra.“

„Molim vas, spustite pištolj i napustite moju kuću! Odmah!“

„Proklet bio!“ Li je naciljao pištoljem pravo u Tornhilovu glavu. Bjukenen se odmah stvorio pored njega.

„Li, molim te, nemoj. To neće ništa pomoći.“

„Poslušao bih vašeg prijatelja da se nalazim na vašem mestu“, rekao je Tornhil što je mirnije mogao. Bio je jednom ranije suočen sa pištoljem koji je bio uperen u njega, kada su pre mnogo godina u Istambulu provalili njegov identitet. Bio je dovoljno srećan da se izvuče živ. Pitao se da li će ga ta sreća pratiti i noćas.

„Zašto bih poslušao bilo koga?“ zarežao je Li.

„Li, molim te“, rekao je Bjukenen.

Lijev prst se neko vreme zadržao na obaraču, dok mu je pogled bio u ravni sa Tornhilovim. Konačno je polako spustio pištolj.

„Pa dobro, pretpostavljam da moramo da se obratimo federalcima sa onim što imamo“, rekao je Li.

„Samo želim da se izgubite iz moje kuće.“

„A, sve što ja želim“, rekao je Bjukenen, „jeste tvoje lično obećanje da niko drugi neće biti ubijen. Dobio si šta si hteo. Ne moraš da povrediš više nikoga.“

„U redu. U redu, kako god kažete. Neću da ubijem više nikoga“, rekao je Tornhil sarkastično. „A sad, molim vas, napustite moju kuću. Ne želim da uznemirim ženu. Ona nema pojma da se udala za masovnog ubicu.“

„Ovo nije šala“, rekao je Bjukenen ljutito.

„Ne, stvarno nije, i nadam se da ćete dobiti pomoć koja vam je tako očigledno potrebna“, rekao je Tornhil. „I, molim vas, pobrinite se da vaš prijatelj koji voli da mlati pištoljem ne povredi nekoga.“ To će baš lepo da zvuči na snimku. Brinem se za druge ljude.

Bjukenen je uzeo kasetu.

„Ne ostavljate iza sebe dokaze o mojim zločinima?“

Bjukenen se okrenuo i uputio mu je oštar pogled. „Pod vim okolnostima mislim da to neće biti potrebno.“

Izgleda kao da hoće da me ubije, razmišljao je Tornhil. Dobro, vrlo dobro.

Tornhil je posmatrao dvojicu ljudi dok su trčali niz prilaz njegovoj kući a zatim nestali u mračnoj ulici. Minut kasnije, čuo je zvuk paljenja auta. Odjurio je ka telefonu na svom radnom stolu, a onda se zaustavio. Da li su ga možda ozvučili? Da li je sve ovo bio samo trik koji je trebalo da ga natera da pogreši? Pogledao je kroz prozor. Da, možda su se upravo sad nalazili tamo. Pritisnuo je dugme ispod stola. Sve zavese u sobi su se spustile i pojavio se tihi šuštavi zvuk na svakom od prozora: beli šum. Otvorio je svoju fioku i izvukao sigurnu liniju. Na njemu je bilo toliko sigurnosnih dodataka koji su uticali na promenu glasa, da čak ni likovi iz NASA ne bi mogli iz vazduha da pokupe nijednu reč koja je

izgovorena preko njega. Slično tehnologiji koja se koristi na vojnim avionima, telefon je izbacivao elektronske šumove koji su blokirali svaki pokušaj da se presretne njegov signal. Toliko o elektronskom prisluškivanju, amateri.

„Bjukenen i Li Adams su bili u mojoj radnoj sobi“, rekao je u telefon. „Da, u mojoj kući, prokleti bili! Upravo su otišli. Hoću da pošalješ sve slobodne ljude. Nalazimo se na samo nekoliko minuta od Englija. Trebalo bi da uspete da ih pronađete.“ Zastao je da bi ponovo upalio lulu. „Pričali su mi neke gluposti o tome kako imaju kasetu na kojoj ja priznajem da sam naručio ubistvo jednog agenta FBI-ja. Ali, Bjukenen je samo blefirao. Kasetu je uništena. Pretpostavio sam da su bili ozvučeni, pa sam se pravio glup. To me je umalo koštalo života. Onaj idiot Adams je bio udaljen dve sekunde od toga da mi raznese mozak. Bjukenen je rekao da je Lokhartova mrtva, što je dobro za nas ako je istina. Ne znam da li na neki način rade sa FBI-jom. Ali, bez kasete nemaju nikakav dokaz o tome šta smo uradili. Molim? Ne, Bjukenen je praktično molio da ga ostavimo na miru. Da slobodno nastavimo sa ucenjivanjem, samo da ga pustimo da preživi. Bilo je prilično jadno, u stvari. U prvom trenutku kad sam ih video, pomislio sam da su došli da me ubiju. Taj Adams je opasan. I rekli su mi da je Konstantinopl ubio dvojicu naših ljudi. Konstantinopl je verovatno mrtav, tako da će nam biti potreban neki drugi špijun unutar FBI-ja. Ali uradi šta god moraš, samo ih pronađi. Ali ovaj put bez grešaka. Moraju biti mrtvi. A nakon toga, vreme je da se plan sprovede u delo. Ne mogu da dočekam da vidim one jadnike na Kapitol Hilu kad im dođem s ovim.“

Tornhil je spustio slušalicu i seo na sto. Bilo je smešno što su tako upali ovde. Očajnički potez. Očajnih ljudi. Zar su stvarno mislili da mogu da izblefiraju čoveka kao što je on? To ga je dosta vređalo. Ali, na kraju je pobedio. Stvarnost je bila takva da će oni biti mrtvi već sutra ili neki dan kasnije, a on neće.

Digao se sa stola. Bio je prilično hrabar, smiren pod pritiskom. Uspeh u borbi za opstanak uvek opija, razmišljao je Tornhil dok je gasio svetlo.

U Dirksen-zgradi sa kancelarijama Senata bilo je užurbano kao i obično i ovog svežeg jutra. Robert Tornhil je s posebnim razlogom hodao niz dugački hodnik, šmekerski njišući svoju aktovku. Prošla noć je bila stvarno nešto posebno, uspeh na više planova. Jedina loša stvar je bila što nisu uspeali da uhvate Bjukenena i Adamsa.

Ostatak noći je bio jednostavno fenomenalan. Gospođa Tornhil je bila oduševljena njegovim životinjskim nagonom. Čak je ustala rano i spremila mu doručak obučena u providni crni čipkani komplet. To se nije desilo već godinama ni doručak niti oblačenje takvog čipkanog kompleta.

Soba za saslušanje bila je na drugom kraju hodnika. To je bio mali posed Rastija Vorda, razmišljao je podrugljivo Tornhil. On je vladao južnjačkom šakom, što znači da je bila obučena u baršunastu rukavicu, ali su ispod bili granitni i zglobovi. Vord bi vas uspavao svojim smešnim slatkastim razvlačenjem i kad biste to najmanje očekivali, on bi vas zaskočio i samleo vas. Njegov oštar pogled i jako dobro odabrane reči mogle su da istope nekog neopreznog prestupnika tačno tamo gde je sedeo, u njegovom neudobnom vrućem sedištu koje je bilo vlasništvo vlade.

Sve oko Rastija Vorda je bolno smetalo Tornhilovom senzibilitetu stare škole i Ajvi lige. Ali, ovog jutra je bio spreman. Bio je spreman da priča o odredima smrti i o cenzurama dok kokoške ne odu na spavanje, da pozajmi jedan od Vordovih omiljenih izraza, a da senator na kraju ne zna ništa više nego na početku.

Pre nego što je ušao u prostoriju za saslušanja, Tornhil je duboko, okrepljujuće udahnuo. Zamislio je raspored koji će zateći iza vrata: Vord i njegovo društvo će sedeti za stolom, predsedavajući će popravljati čarape, njegovo debelo lice će gledati levo i desno dok bude pretraživao svoje papire, trudeći se da ne propusti ništa u svom malom patetičnom kraljevstvu. Kad Tornhil uđe, Vord će pogledati u njegovom pravcu, osmehnuti mu se, klimnuti glavom, uputiti mu neki nevini pozdrav smišljen da smekša Tornhilov odbrambeni stav, kao da je to uopšte bilo

moguće. Ali, pretpostavljam da mora da obavi svoje uobičajene radnje. Stari konj se ne uči novim stvarima. To je bio još jedan od Vordovih glupih izraza. Koliko je sve to dosadno.

Tornhil je otvorio vrata i samopouzvano ušetao niz prolaz između stolica u prostoriji za saslušanja. Otprilike na pola puta uvideo je da je u prostoriji bilo mnogo više ljudi nego obično. Mala prostorija je bila bukvalno prenatrpana ljudima. Dok je gledao oko sebe, primetio je brojna lica ljudi koja nije poznavao. Kad se približio stolu rezervisanom za svedoke, doživeo je još jedan šok. Tamo su već sedeli neki ljudi, njemu okrenuti leđima.

Pogledao je u pravcu odbora. Vord mu je uzvratio pogled. Nije bilo nikakvog smeška niti pozdrava od strane punijeg predsedavajućeg.

„Gospodine Tornhil, sedite u prvi red, ako vam nije problem. Jedna osoba će svedočiti pre vas.“

Tornhil je bio zgranut. „Molim?“

„Samo vi sedite, gospodine Tornhil“, Vord je ponovo rekao.

Tornhil je pogledao na svoj sat. „Bojim se da mi je danas vreme ograničeno, gospodine predsedavajući. I nije mi rečeno da će još neko svedočiti.“ Tornhil je skrenuo pogled ka ljudima za stolom za svedoke. Nije prepoznao nikoga od ljudi koji su tamo sedeli. „Možda bi trebalo da se dogovorimo za neki drugi put.“

Vord je gledao pored Tornhila. Ovaj se okrenuo i pratio njegov pogled. Uniformisani policajac Kapitol Hila je ceremonijalno zatvorio vrata prostorije za saslušanja i zatim se okrenuo svojim širokim leđima ka njima, kao da je izazivao nekoga da pokuša da prođe pored njega.

Tornhil se okrenuo ka Vordu. „Da li sam ja nešto propustio?“

„Ako jeste, sve će vam biti kristalno jasno za minut“, zlokobno je odgovorio Vord. Zatim se okrenuo ka jednom od svojih pomoćnika i dao mu znak glavom.

Pomoćnik je nestao kroz mala vrata iza odbora. Vratio se za nekoliko sekundi. A, onda je Tornhil doživeo ono što je predstavljalo najveći šok u celom njegovom životu, kad je Deni Bjukenen ušao kroz vrata i krenuo ka stolu za svedoke. Nije ni pogledao u Tornhila, koji je nepomično stajao nasred prolaza, sa aktovkom koja je sad mirno stajala uz njegovu

nogu. Ljudi koji su sedeli za stolom za svedoke ustali su i seli u publiku.

Bjukenen je zastao ispred stola za svedoke, podigao desnu ruku, zakleo se, a zatim je seo.

Vord se obratio Tornhilu koji se još nije pomerao.

„Gospodine Tornhil, da li biste seli, molim vas, tako da možemo da počnemo?“ Tornhil nije mogao da skrene pogled sa Bjukenena. Pomerio se napred ka jedinom preostalom slobodnom mestu u prvom redu. Krupni čovek koji je sedeo na kraju reda pomerio se da bi Tornhil mogao da prođe. Dok je sedao, Tornhil je bacio pogled na tog čoveka i našao se oči u oči sa Lijem Adamsom.

„Drago mi je što se ponovo srećemo“, tiho je rekao Li pre nego što se smestio u svoju stolicu i usmerio pažnju na prednji deo prostorije.

„Gospodine Bjukenen“, počeo je Vord. „Možete li da nam kažete zašto se vi danas nalazite ovde?“

„Da bih svedočio o šokantnoj zaveri u Centralnoj obaveštajnoj agenciji“, odvratio je Bjukenen mirnim i samouverenim glasom. Tokom godina je svedočio pred više odbora nego svi ljudi iz Votergejt afere zajedno. Teren mu je bio dobro poznat, a njegov najbolji prijatelj na svetu postavljao je pitanja. Ovo je bio njegov trenutak, Konačno.

„Onda smatram da bi trebalo da krenete od početka, gospodine.“

Bjukenen je uredno stavio jednu ruku preko druge, nagnuo se i počeo da govori u mikrofona.

„Pre otprilike petnaest meseci prišao mi je jedan visoki zvaničnik CIA. Taj gospodin je bio dobro upoznat sa mojom praksom lobiranja. Bio je svestan toga da sam dobro poznao mnoge političare na Kapitolu. Hteo je da mu pomognem sa jednim jako specijalnim projektom.“

„Kakvim tačno projektom?“ Vord se ubacio.

„Hteo je da mu pomognem da prikupi razne dokaze protiv kongresmena koji bi mu kasnije mogli poslužiti da ih ucenjuje.“

„Ucenjuje? Na koji način?“

„Znao je za moje poduhvate u lobiranju za siromašne zemlje i svetske humanitarne organizacije.“

„Svi smo mi svesni tih vaših poduhvata“, rekao je Vord velikodušno.

„Kao što možete da pretpostavite, to ovde teško prolazilo. Potrošio sam veliki deo sopstvenog novca za taj krstaški pohod. Taj čovek je znao i za to. Osetio je da sam očajan. Laka meta, verujem da su to bile njegove reči.“

„Kako je tačno trebalo da funkcioniše taj plan sa ucenjivanjem?“

„Ja bih prišao određenim kongresmenima i birokratama koji su mogli da utiču na priliv novca u fondove za pomoć inostranstvu i druge prekomorske humanitarne organizacije. Prišao bih samo onima kojima je novac bio potreban. Rekao bih im da će im nagrada za njihovu pomoć stići kad napuste službu. Oni toga nisu bili svesni, naravno, ali CIA bi sponzorovala njihove 'penzione' pakete. Ako bi se složili da pomognu, onda bih ja bio ozvučen opremom koju bi mi obezbedila CIA i snimao inkriminirajuće razgovore sa ovim muškarcima i ženama. A, oni bi takođe bili stavljeni i pod prismotru od strane CIA. Sve ove 'ilegalne' aktivnosti bi čuvao i kasnije iskoristio protiv njih taj čovek iz CIA.“

„Kako to?“

„Mnogi od tih ljudi koje sam morao da podmićujem zbog pomoći inostranstvu, takođe služe i u nekim odborima koji nadgledaju CIA. Na primer, dva člana ovog istog odbora, senatori Džonson i Maknamara, takođe rade i u odboru za dodelu sredstava za operacije u inostranstvu. Taj gospodin iz CIA mi je dao spisak ljudi koje je hteo da potražim. Na njemu su se nalazili i senatori Džonson i Maknamara. Plan je bio takav da se oni i ostali ucenjuju da bi pomogli poziciji CIA. Da se poveća budžet CIA, da im se da veća odgovornost, da ih Kongres manje nadgleda. Takve stvari. Zauzvrat, ja bih dobio veliku sumu novca.“

Bjukenen je pogledao u Džonsona i Maknamaru, ljude koje je tako lako regrutovao pre deset godina. Oni su mu uzvratili pogled sa tačno odmerenim izrazom šoka i besa. Tokom prethodne nedelje, Bjukenen se susreo sa svakim od ljudi koje je podmićivao i objasnio im je šta se dešava. Ako su želeli da prežive, morali su da podrže svaku reč laži koju je on trenutno izgovarao. Kakav su drugi izbor imali? Takođe su morali da nastave da podržavaju Bjukenenove ciljeve i da ne očekuju ništa od njega zauzvrat. Njihov rad će na kraju stvarno ispasti

'dobrotvoran'. Ima Boga.

A, takođe se poverio i Vordu. Njegov prijatelj je to primio bolje nego što je Bjukenen u svojim najluđim snovima to očekivao. Nije osudio Bjukenena zbog onoga što je on radio, već je odlučio da podrži starog prijatelja. Ima većih zločina koji se moraju kazniti.

„Sve ovo što govorite je istina, gospodine Bjukenen?“

„Da, gospodine“, rekao je Bjukenen sa svetačkim izrazom lica.

Tornhil se vrpolio na svom sedištu. Izraz njegovog lica je bio isti kao u osuđenika koji se nalazi na putu za gasnu komoru – mešavina gorčine, užasa i neverovanja. Bjukenen je očigledno napravio neki dogovor. Političari su podržavali njegovu priču. Mogao je to da primeti na licima Džonsona i Maknamare. Kako bi Tornhil mogao da napadne njihove tvrdnje, a da pri tom ne otkrije svoju umešanost? Nije baš mogao da skoči i da kaže: „To nije bilo tako. Bjukenen ih je i ranije podmićivao, ja sam ga jednostavno otkrio i upotrebio za sopstvene ucenjivačke namere.“ Njegova Ahilova peta. To mu nikad nije palo na pamet. Priča o žapcu i škorpionu, samo što će u ovom slučaju škorpion preživeti.

„I, šta ste vi uradili?“ pitao je Vord Bjukenena.

„Odmah sam otišao do ljudi sa te liste i rekao im šta se desilo, uključujući tu i senatore Džonsona i Maknamaru. Žao mi je što nismo mogli ranije da vas obavestimo o ovome, gospodine predsedavajući, ali potpuna tajnost bila je ključna stvar. Zajednički smo odlučili da napravimo neku vrstu zamke. Ja sam se pretvarao da sam pristao na plan, a i mete su se pretvarale da su i one deo tog plana. A onda, dok je CIA prikupljala svoj materijal za ucenjivanje, ja sam potajno skupljao dokaze protiv CIA. Planirali smo da se obratimo FBI-ju kada procenimo da imamo dovoljno jak slučaj.“

Vord je skinuo svoje naočare i mahnuo njima ispred lica. „Prokleta riskantan posao, gospodine Bjukenen. Da li je tu operaciju sa ucenjivanjem zvanično odobrila CIA, znate li to, možda?“

Bjukenen je odmahnuo glavom. „To je očigledno bilo delo samo jednog zvaničnika u toj agenciji.“

„Šta se zatim dogodilo?“

„Prikupio sam svoje dokaze ali je onda moj saradnik, Fejt Lokhart,

koja nije bila svesna ničega što sam ovde spomenuo, postala sumnjičava prema meni. Pretpostavljam da je mislila da sam ja umešan u taj plan sa ucenjivanjem. Ja, naravno, nisam mogao da joj se poverim. Ona se stoga obratila FBI-ju. Oni su započeli istragu. Taj čovek iz CIA je saznao za ovu istragu i naručio je ubistvo gospođice Lokhart. Ona je, srećom, uspela da pobegne, ali je pri tom stradao jedan agent FBI-ja.“

Na ovo se začulo komešanje u celoj prostoriji.

Vord se zagledao u Bjukenena. „Da li hoćete da mi kažete da je jedan zvaničnik CIA zaslužan za ubistvo jednog agenta FBI-ja?“

Bjukenen je klimnuo glavom. „Da. Posle su stradali još neki ljudi, uključujući tu i...“ Bjukenen je za trenutak oborio pogled, dok su mu usne drhtale „...Fejt Lokhart. To je bilo ono što me je nagnalo da se ovde danas pojavim. Da prekinem ubijanja.“

„Ko je taj čovek, gospodine Bjukenen?“ rekao je Vord onoliko radoznalo i zgroženo koliko je mogao da se pretvara.

Bjukenen se okrenuo i pokazao rukom pravo u Roberta Tornhila.

„Zamenik direktora Operacija, Robert Tornhil.“

Tornhil je skočio iz svoje stolice, ljutito mašući pesnicom po vazduhu i riknuo je:

„To je prokleta laž. Ceo ovaj događaj je cirkus, najodvratnija stvar kojoj sam ikad prisustvovao u celoj svojoj karijeri radeći za vladu. Dovedi ste me ovde uz pomoć lažnih razloga, a zatim me izložili apsurdnim, nečuvenim optužbama od strane ove osobe. Oni – oni su sinoć bili u mojoj kući. Taj Bjukenen i ovaj čovek!“ Tornhil je besno pokazao prstom na Lija. „Ovaj čovek je držao pištolj uperen u moju glavu. Pretili su mi sa tom istom besmislenom pričom. Tvrdili su da imaju dokaze za to, ali kada nisam pao na njihov blef, otrčali su. Zahtevam da ih smesta uhapsite. Nameravam da ih tužim. A sada, ako me izvinite, moram da prisustvujem nekim legitimnim poslovima.“

Tornhil je pokušao da prođe pored Lija, ali je privatni detektiv ustao i preprečio mu put.

Tornhil je pogledao u pravcu Vorda. „Ako nešto smesta ne uradite, gospodine predsedavajući, pozvaću policiju sa svog mobilnog telefona. Sumnjam da će to dobro izgledati u večernjim vestima.“

„Imam dokaz koji potkrepljuje sve što sam rekao“, rekao je Bjukenen.

„Šta“, uzviknuo je Tornhil, „onu smešnu kasetu kojom ste mi pretili prethodne noći? Ako je imate, dajte je. Ali, šta god da se nalazi na njoj, očigledno je montirano.“

Bjukenen je otvorio aktovku koja se nalazila na stolu ispred njega. Umesto audio-kasete, izvadio je video-kasetu i predao je jednom od Vordovih pomoćnika.

Svi u prostoriji gledali su dok je drugi pomoćnik ugurao unutra televizor sa videom i postavio ga u ugao prostorije gde su svi mogli da vide ekran. Pomoćnik je uzeo kasetu i ubacio je u video-rekorder, uključio video preko daljinskog i odmakao se. Svi su bez daha posmatrali kako ekran oživljava.

Na TV-u su bili Li i Bjukenen koji su upravo napuštali Tornhilovu radnu sobu. Zatim je Tornhil otišao do svog stola, posegnuo za telefonom, oklevao, a zatim iz fioke u stolu izvukao drugi telefon. Nervozno je pričao preko njega. Njegov razgovor od prethodne noći bio je pušten pred svim prisutnima u prostoriji. Njegov plan za ucenjivanje, ubistvo agenta FBI-ja, naredba za ubistvo Bjukenena i Lija Adamsa. Trijumfalni izraz na njegovom licu dok je spuštao slušalicu bio je u potpunom kontrastu sa onim koji mu je sada bio na licu.

Kad se ekran zatamnio, Tornhil je još uvek zurio u TV, sa blago otvorenim ustima, dok su se njegova usta pomerala, a nikakav zvuk nije izlazio iz njih. Njegova aktovka sa svim onim važnim papirima pala je na pod, zaboravljena.

Vord je lupkao olovkom po mikrofону, a njegove oči su bile usmerene pravo u Tornhila. Na senatorovom licu se moglo primetiti izvesno zadovoljstvo, ali ono nije moglo nadmašiti užas koji se tu takođe nalazio. Vord se gadio onoga što je upravo odgledao.

„Pretpostavljam da nećete tvrditi da je ovo montirano pošto ste već priznali da su ovi ljudi bili sinoć u vašoj kući, je li tako, gospodine Tornhil?“ rekao je Vord.

Deni Bjukenen je mirno sedeo za stolom, sa oborenim očima. Na licu mu se moglo pročitati olakšanje, pomešano s tugom, a u njegovom

držanju primećivao se umor. I njemu je, očigledno, bilo dosta svega.

Li je pažljivo posmatrao Tornhila. Drugi posao koji je obavio prethodne noći u Tornhilovoj kući bio je relativno jednostavan. Osnovna tehnologija je bila ista kao ona koju je Tornhil koristio da bi ozvučio kuću Kena Njumena. To je bio bežični sistem sa prenosnikom od 2,4 gigaherca, sakrivenom kamerom i antenom koje su bile ugrađene u uređaj koji je izgledao isto kao i uređaj za detekciju dima u Tornhilovoj radnoj sobi, i zapravo i obavljao funkciju pravog uređaja za detekciju dima, dok je istovremeno vršio i osmatranje. Sistem se napajao preko kućnog strujnog kruga i proizvodio je čistu i jasnu sliku i zvuk svega što je bilo u njegovom dometu. Tornhil je sprečio mogućnost da neko spolja snimi njegov inkriminirajući razgovor, ali mu nikad nije palo na pamet da se unutar njegove kuće nalazila neka vrsta minijaturnog Trojanskog konja.

„Slobodan sam da svedočim na suđenju“, rekao je Deni Bjukenen. Ustao je, okrenuo se i krenuo niz prolaz između sedišta.

Li je stavio ruku na Tornhilovo rame. „Izvinite me“, rekao je učtivo. Tornhil ga je zgrabio za ruku.

„Kako ste to uradili?“ rekao je Tornhil.

Li se polako odvojio od njegovog stiska i pridružio se Bjukenenu. Njih dvojica zajedno tiho su išetali napolje.

Tačno mesec dana nakon Bjukenenovog svedočenja pred Vordovim odborom, Robert Tornhil se sjurio niz stepenice savezne sudnice u Vašingtonu, ostavljajući svoje advokate iza sebe. Auto ga je čekao. Ušao je u njega. Odobrili su mu kauciju, nakon četiri nedelje koje je proveo iza rešetaka. Sad je bilo vreme da se baci na posao. Sad je napokon došlo vreme za osvetu.

„Da li su svi obavešteni?“ pitao je Tornhil vozača.

Čovek je klimnuo glavom. „Svi su već tamo. Čekaju vas.“

„A, Bjukenen i Adams? Kakav je njihov status?“

„Bjukenen se nalazi u programu zaštite svedoka, ali imamo izvesne tragove. Adams se nalazi na otvorenom. Možemo da ga skinemo kad god hoćemo.“

„Lokhartova?“

„Mrtva je.“

„Je li to sigurno?“

„Nismo baš iskopali njeno telo, ali sve ostalo ukazuje na to da je umrla od rana u bolnici u Severnoj Karolini.“

Tornhil se naslonio na sedište. „Imala je sreće.“

Auto se parkirao u jednoj javnoj garaži i Tornhil je tu napustio vozilo. Odmah je ušao u kombi koji ga je tamo čekao, koji je zatim izašao iz garaže i krenuo u suprotnom pravcu. Toliko što se tiče nekoga iz FBI-ja ko ih je verovatno pratio.

Kroz četrdeset i pet minuta se našao u malom napuštenom tržnom centru. Ušao je u lift i brzo se spustio na desetine metara ispod zemlje. Što je niže silazio, Tornhil se osećao bolje. Ova pomisao ga je jako zabavljala.

Vrata su se otvorila i on je bukvalno izleteo iz lifta. Ljudi, njegove kolege, svi su bili prisutni. Njegova stolica u čelu stola bila je prazna. Njegov verni prijatelj Filip Vinslou sedeo je u stolici desno od njegove. Tornhil se zadovoljno osmehnuo. Ponovo je bio u poslu, spreman da krene.

Seo je i osvrnuo se oko sebe.

„Čestitam ti na tome što su ti odobrili kauciju, Bobe“, rekao je Vinslou.

„Nakon četiri nedelje“, rekao je Tornhil s gorčinom u glasu. „Mislim da Agencija mora da poboljša svoj advokatski kadar.“

„Pa, onaj video-snimak je prilično otežavao stvari“, rekao je Aron Rojs, mladi čovek koji se prepirao sa Tornhilom na prethodnom sastanku. „U stvari, iznenađen sam što su ti uopšte odobrili kauciju. I, najiskrenije, čudi me što je Agencija uopšte odlučila da ti obezbedi pravne savetnike.“

„Naravno da je otežavao stvari“, prezrivo je rekao Tornhil. „A, Agencija mi je obezbedila pravne savetnike zbog lojalnosti. Ona ne zaboravlja svoje ljude. Međutim, to nažalost znači da moram da nestanem. Advokati smatraju da možda imamo šansu da opovrgnemo onaj snimak, ali mislim da će se svi složiti da je, i pored nekih tehničkih pravnih nedostataka, materijal koji se nalazi na kaseti malo suviše detaljan da bih ja mogao da nastavim da živim kao i ranije.“

Tornhil je iznenada izgledao tužno. Njegova karijera je bila završena, ali ne na način na koji je on planirao. Ali, potom su njegove crte lica ponovo poprimile svoj uobičajeni čelični izgled, njegova odlučnost se u njega vratila kao nalet nafte na bušotini. Trijumfalno se osvrnuo po sobi.

„Ali, komandovaću bitkom sa udaljenosti. I, dobićemo rat. Sad, koliko sam shvatio, Bjukenen se sakrio. Ali, Adams nije. Krenućemo linijom manjeg otpora.“

Prvo ćemo srediti Adamsa. Zatim Bjukenena. Hoću da se kontaktira neko u kancelariji saveznog šerifa. Imamo tamo neke ljude. Pronaći ćemo starog dobrog Denija i lišićemo ga života. Potom, želim da budem prokleta siguran da je Fejt Lokhart gotova.“ Pogledao je u Vinsloua. „Da li su moja dokumenta za put spremna, File?“

„U stvari, nisu, Bobe“, polako je rekao Vinslou.

Rojs je posmatrao Tornhila. „Ova operacija nas je suviše koštala“, rekao je. „Tri operativca su mrtva. Ti si osuđen. Agenciju su okrenuli naglavačke. FBI je posvuda. To je sveobuhvatna i potpuna katastrofa. Zbog ovoga, ona situacija sa Oldričom Ejmsom izgleda kao ček koji nije prošao.“

Tornhil je primetio da je svaki čovek u sobi, uključujući i Vinsloua, gledao u njega sa vrlo neprijateljskim izrazom lica.

„Preživemo ovo, nemojte da sumnjate u to“, rekao je Tornhil ohrabrujućim glasom.

„Prilično sam siguran da ćemo mi to preživeti“, glasno je rekao Rojs.

Rojs je definitivno počinjao da ide na živce Tornhilu. Pokazivao je da ima jaku kičmu i to na taj način da je brzo morao da se pobrine za njega. Ali, za sad je Tornhil odlučio da ga ignoriše.

„Prokleti FBI“, žalio se Tornhil. „Ozvučili su mi kuću. Zar nema nešto u ustavu što može da se primeni protiv njih?“

„Hvala Bogu što nisi pomenuo moje ime tokom razgovora te noći“, rekao je Vinslou.

Tornhil se ponovo okrenuo ka njemu, iznenađen neobičnim tonom u glasu njegovog prijatelja. „Što se tiče mojih dokumenata... trebalo bi da se pripremim da napustim zemlju što je pre moguće.“

„To neće biti neophodno, Bobe“, rekao je Rojs. „I, istini za volju, pored tvojih stalnih ukazivanja na drugačije stanje, mi smo zapravo imali dobre radne odnose sa FBI-jom sve dok ti nisi sve upropastio. Saradnja je danas ključna stvar. U borbama oko prevlasti, svi su gubitnici. Napravio si od nas dinosauruse i sve nas vučeš u blato zajedno sa sobom.“

Tornhil ga je zapanjeno pogledao i zatim je skrenuo pogled ka Vinslou. „File, stvarno nemam vremena za ovo. Ti se pobrini za njega.“

Vinslou se nervozno nakašljao. „Bojim se da je on u pravu, Bobe.“

Tornhil se na trenutak sledio, a zatim je pogledao u ljude oko stola pre nego što je ponovo usmerio pogled na Vinsloua. „File, hoću moja dokumenta i lažni identitet, i to odmah.“

Vinslou je pogledao u Rojsa i lagano je klimnuo glavom.

Aron Rojs je ustao iz svoje stolice. Nije se smeškao, nije pokazivao nikakve znake uspeha. Baš kako je bio obučen.

„Bobe“, rekao je, „došlo je do nekih promena u planovima. Neće nam više biti potrebna tvoja pomoć u vezi sa ovim stvarima.“

Tornhilovo lice se zacrvenelo od besa. „O čemu to, dodavola, govorite? Ja sam na čelu ove operacije. I hoću da se ubiju Bjukenen i

Adams. I to odmah!“

„Neće više biti ubijanja“, rekao je Vinslou oštro. „Nema više ubijanja nedužnih ljudi“, tiho je dodao.

Ustao je. „Žao mi je, Bobe. Stvarno mi je žao.“

Tornhil se zagledao u njega, dok su mu prvi delići istine ulazili u glavu. Fil Vinslou je bio njegov kolega sa Jejla, bili su zajedno u bratstvu. Njih dvojica su bili članovi Lobanja i Kostiju. Vinslou je bio njegov venčani kum. Celog života su bili prijatelji.

„File?“ oprezno je rekao Tornhil.

Vinslou je pokrenuo ostale ljude, koji su takođe ustali. Svi su krenuli ka liftu.

„File?“ ponovo je rekao Tornhil dok su mu se usta sušila.

Kad su stigli do lifta, Vinslou se osvrnuo. „Ne smemo da dozvolimo da se ovo nastavi. Ne smemo da dozvolimo da dođe do suđenja. A, takođe, ne možemo da ti dozvolimo ni da pobegneš. Nikad ne bi prestali da te traže. Moramo da zatvorimo ovu priču, Bobe.“

Tornhil je napola ustao iz stolice. „Onda možemo da lažiramo moju smrt. Moje samoubistvo.“

„Žao mi je, Bobe. Treba nam potpun i pošten kraj.“

„File!“ vrisnuo je Tornhil. „Molim te!“

Kad su svi ljudi ušli u lift, Vinslou je poslednji put pogledao u svog prijatelja.

„Žrtve su ponekad neophodne, Bobe. Ti to znaš bolje nego iko drugi. Za dobrobit zemlje.“

Vrata od lifta su se zatvorila.

Li je pažljivo držao korpu sa cvećem obema rukama dok je hodao niz bolnički hodnik. Kad je Fejt prikupila dovoljno snage, bila je prebačena u bolnicu van Ričmonda, u Virdžiniji. Doduše, tamo se vodila pod lažnim imenom i jedan naoružani stražar je neprekidno stajao pred njenim vratima. Smatrali su da je ova bolnica bila dovoljno udaljena od Vašingtona da bi se njeno prebivalište održalo u potpunoj tajnosti, a opet dovoljno blizu da Bruk Rejnolds može pomno da pazi na nju.

Ovo je bilo prvi put da su Liju dozvolili da je vidi, uprkos njegovim očajničkim zahtevima koje je upućivao Rejnoldsovoj. Bar je bila živa. I bilo joj je bolje sa svakim novim danom, kako mu je bilo rečeno.

Stoga je bio jako iznenađen kad se približio njenoj sobi pred kojom nije bilo stražara. Pokucao je na vrata, sačekao, a zatim ih i otvorio. Soba je bila prazna, a krevet namešten. U stanju šoka šetao je po sobi, a zatim je istrčao napolje u hodnik gde se sudario sa medicinskom sestrom. Zgrabio ju je za ruku.

„Pacijent iz sobe 212? Gde se ona nalazi?“ pitao je.

Sestra je bacila pogled na praznu sobu, a zatim na njega, sa tugom na licu. „Da li ste vi član porodice?“

„Da“, slagao je.

Pogledala je u cveće koje je držao i zatim je njen izraz lica postao još više uznemiren. „Zar vas niko nije pozvao?“

„Pozvao? Zbog čega?“

„Preminula je prošle noći.“

Li je prebledeo. „Preminula“, tiho je rekao. „Ali, bila je van opasnosti. Trebalo je da se izvuče. O čemu to, doda vola, pričate – preminula?“

„Molim vas, gospodine, ovde ima i drugih pacijenata.“ Uzela ga je za ruku i odvušla ga od sobe. „Ne znam sve detalje. Nisam tad bila dežurna. Mogu da vas uputim na nekoga ko može da odgovori na vaša pitanja.“

Li je oslobodio ruku. „Slušajte, ona ne može da bude mrtva, u redu? To je samo tako smišljeno. Da bi ona bila sigurna.“

„Molim?“ Žena je bila zbunjena.

„Ja ću odavde preuzeti stvar“, rekao je jedan glas.

Oboje su se okrenuli i videli Bruk Reynolds koja je stajala iza njih. Pokazala je svoju značku medicinskoj sestri. „Ja ću odavde preuzeti stvar“, ponovo je rekla. Medicinska sestra je klimnula glavom i brzo se udaljila.

„Šta se to kog đavola dešava?“ zahtevao je Li da zna.

„Hajde da odemo na neko mirno mesto i da porazgovaramo.“

„Gde je Fejt?“

„Li, nećemo ovde! Dodavola, zar hoćeš sve da upropastiš?“ Povukla ga je za ruku, ali se on nije pomerao, a ona je znala da nije mogla fizičkom snagom da ga natera da se pomeri.

„Zašto bih pošao sa tobom?“

„Zato što ću ti ja reći istinu.“

Ušli su u njen auto i Reynoldsova je izašla sa parkirališta.

„Znala sam da ćeš danas doći i planirala sam da budem u bolnici pre tebe, da te sačekam. Nisam baš uspela. Žao mi je što si morao da čuješ o tome od medicinske sestre, to nije ono što sam planirala.“ Reynoldsova je pogledala u cveće koje je on još uvek čvrsto držao u rukama i otvorila mu je srce. U tom trenutku nije bila agent FBI-ja – bila je, jednostavno, drugo ljudsko biće koje je sedelo pored nekog čije se srce upravo cepalo, znala je to. A, ono što je nameravala da mu kaže, samo će pogoršati stvari.

„Fejt je ubačena u program zaštite svedoka. Kao i Bjukenen.“

„Molim? Za Bjukenena mogu da razumem! Ali, Fejt nije nikakav svedok!“ Lijevo olakšanje je moglo da se poredi samo sa njegovim izlivom besa. Ovo je bilo pogrešno.

„Ali joj je potrebna zaštita. Ako bi određeni ljudi saznali da je još uvek živa – pa, znaš šta bi moglo da se desi.“

„Kad je to prokleta suđenje?“

„U stvari, neće biti suđenja.“

Okrenuo je glavu ka njoj i zagledao se u nju. „Nemoj mi reći da je onaj kurvin sin Tornhil uspeo nekako da se nagodi. Nemoj mi to reći.“

„I nije.“

„Pa, zašto onda nema suđenja?“

„Zato što na suđenju mora da postoji optuženi.“ Rejnoldsova je lupkala prstima po volanu, a zatim je stavila naočare na oči. Nastavila je da se igra sa grejanjem u autu.

„Još čekam“, rekao je Li. „Ili me nećeš udostojiti objašnjenja?“

Rejnoldsova je uzdahnula i uspravila se. „Tornhil je mrtav. Pronašli su ga u autu na jednom zabačenom putu van grada sa ranom od metka u glavi. Samoubistvo.“

Li je ćutao od iznenađenja. Nakon jednog minuta uspeo je da promrmlja:

„Kukavički izlaz.“

„Zapravo, mislim da je svima laknulo. Znam da jeste ljudima u CIA. Kad bih rekla da ih je ova stvar potresla sve do njihovih supertajnih kostiju, bila bih daleko od istine. Mislim da je za državu bolje da se rešila jednog dugačkog i sramotnog suđenja.“

„Da, prljavi veš i slično“, rekao je Li kiselo. „Ura za državu.“ Li je imitirao pozdrav zastavi koja se nalazila ispred pošte pored koje su prošli. „Znači, ako Tornhil više ne predstavlja pretnju, zašto je Fejt u programu za zaštitu svedoka?“

„Znaš odgovor na to. Kada je Tornhil umro, odneo je identitete svih koji su bili umešani u ovo zajedno sa njim u grob. Ali oni se nalaze tamo negde, to znamo. Sećaš li se video-snimka koji ste namestili? Tornhil je pričao sa nekim preko tog telefona, a taj neko je još slobodan. CIA je sprovela međunarodnu istragu da bi ih isterala napolje, ali ja ne očekujem neke rezultate. A, ti znaš da će ovi ljudi uraditi sve što je u njihovoj moći da se dokopaju Fejt i Bjukenena. Ako ne zbog nečeg drugog, onda samo zbog osvete.“ Dotakla je njegovu ruku. „A, takođe i tebe, Li.“

Skrenuo je pogled ka njoj, čitajući joj misli. „Ne. Nema šanse da ja uđem u program za zaštitu svedoka. Ne mogu da se navikavam na novo ime. Imam dovoljno problema pokušavajući da zapamtim i svoje pravo ime. Mogu i da sačekam na Tornhilove pomoćnike. Bar ću malo da se zabavim pre nego što umrem.“

„Li, ovo nije šala. Ako se ne sakriješ, bićeš u velikoj opasnosti. A,

mi ne možemo da te pratimo unaokolo dvadeset i četiri sata.“

„Ne? Nakon svega što sam učinio za Biro? Da li to znači da neću dobiti ni prsten sa znakom FBI-ja, niti besplatnu majicu?“

„Zašto se praviš mnogo pametan?“

„Možda zato što me više nije briga, Bruk. Ti si jedna pametna dama, zar ti to nije dosad palo na pamet?“

Narednih nekoliko milja niko nije progovorio ni reč.

„Da je do mene, ti bi dobio sve što želiš, uključujući i sopstveno ostrvo sa slugama, ali nije do mene“, rekla je konačno Rejnoldsova.

On je slegnuo ramenima. „Rizikovaću. Ako žele da me se dočepaju, neka im bude. Otkriće da sam malo teži zalogaj nego što su se nadali.“

„Zar ne postoji ništa što bih mogla reći da bi ti promenio mišljenje?“

Podigao je cveće. „Reci mi gde se nalazi Fejt.“

„To ne mogu da uradim. Znaš da to ne mogu da uradim.“

„Ma daj, sigurno možeš. Samo treba da to izgovoriš.“

„Li, molim te...“

Udario je svojom velikom pesnicom o kontrolnu tablu i polomio je. „Dođavola, Bruk, ne razumeš. Moram da vidim Fejt. Moram!“

„Grešiš, Li, razumem te. I zato je sve ovo jako teško za mene. Ali ako ti to kažem i ti odeš do nje, to nju dovodi u opasnost. A i tebe. Svestan si toga. Time se krše pravila. A, ja neću to da uradim. Žao mi je. Ne znaš kako se ja užasno osećam zbog svega ovoga.“

Li je naslonio glavu na sedište i njih dvoje su ponovo ćutali nekoliko minuta, dok je Rejnoldsova vozila auto bez cilja.

„Kako joj je?“ konačno je tiho upitao.

„Neću da te lažem. Onaj metak je mnogo toga uništio. Oporavlja se, ali polako. Gotovo su je izgubili još nekoliko puta.“

Li je stavio ruku na lice i polako odmahivao glavom.

„Ako ti to predstavlja neku utehu, i ona je bila nesrećna koliko i ti zbog ovakvog aranžmana.“

„Čoveče“, rekao je Li, „to baš rešava sve moje probleme. Postao sam jebeni kralj sveta.“

„Nisam tako mislila.“

„Ti stvarno nećeš da mi dozvoliš da je vidim, je l' tako?“

„Da, stvarno je tako.“

„Onda možeš da me ostaviš ovde na čošku.“

„Ali, tvoj auto je tamo kod bolnice.“

Otvorio je vrata pre nego što se zaustavila. „Ići ću pešice.“

„Ali, do tamo ima nekoliko kilometara“, rekla je Rejnoldsova povišenim glasom.

„A, napolju je da se smrzneš. Li, pusti me da te odvezem. Hajdemo do nekog kafića. Da još malo popričamo o ovome.“

„Treba mi svežeg vazduha. I o čemu da pričam? Ja sam svoje ispričao. Možda više nikad neću pričati.“ Izašao je napolje, a zatim se nagnuo unutra. „Doduše, postoji nešto što možeš da uradiš za mene.“

„Samo reci.“

Pružio joj je cveće. „Postaraj se da Fejt ovo dobije. Biću ti zahvalan.“ Li je zatvorio vrata i udaljio se.

Rejnoldsova je stegla cveće i gledala u Lija koji je polako gazio napred, sa spuštenom glavom i rukama u džepovima. Primetila je da mu se ramena tresu. A onda se Bruk Rejnolds naslonila na svoje sedište i suze su počele da joj se slivaju niz lice.

Devet meseci kasnije, Li je bio u zasedi pred jednom kućom u gradu koja je služila kao skrovište čoveku koji će uskoro biti umešan u jednu neprijatnu brakorazvodnu parnicu sa svojom ženom, koju je već toliko puta prevario. Ta jako sumnjičava žena unajmila je Lija da prikupi prljavštinu o njenom mužiću i njemu nije bilo potrebno mnogo vremena da njome napuni nekoliko torbi, dok je posmatrao paradu mladih zgodnih devojaka koje su se šetkale unaokolo. Žena je htela da dobije od njega finansijsku odštetu sa velikim brojem nula, jer je taj tip otprilike oko pet miliona dolara u akcijama na berzi, zahvaljujući nekom visoko tehnički razvijenom uređaju za internet čiji je on bio autor, zajedno sa još jednim čovekom. A, Li je vrlo rado pristao da joj pomogne da dođe do toga. Taj preljubnički muž ga je podsećao na Edija Stipovica, muža-milijardera njegove bivše žene. Skupljajući dokaze protiv ovog tipa, pomalo se osećao kao da je bacao kamenje na Edijevu prenaduvanu glavu.

Li je izvadio fotoaparata i napravio nekoliko snimaka visoke plavuše u mini-suknji koja je polako išla ka kući. Fotografija tipa sa golim grudima koji je stajao na vratima i iščekivao je, sa konzervom piva u rukama i luckastim, pohotnim osmehom na licu, predstavljaće dokaz numero uno za advokate njegove žene. Razvodi koji su se završavali bez krivice su ozbiljno umanjili posao privatnih detektiva što su trčali okolo pokušavajući da pronađu neku prljavštinu, ali kad se radi o podeli bračnog plena, podmukli trikovi su još bili na ceni. Niko ne voli da se priča o takvim stvarima. Pogotovo kad su umešana deca, kao što je to ovde bio slučaj.

Dugonoga plavuša nije mogla da ima više od dvadeset godina, otprilike isto onoliko kao i njegova ćerka, Rene, dok je mužić gurao pedesetu. Bože, akcije na berzi. Mora da je to nešto predivno. Ili je to možda zbog njegove ćelave glave, niskog rasta i mekanog stomaka. Neke žene baš ne možeš da razumeš. Ma jok, verovatno se tu radi o lovi, rekao je Li sam sebi. Ostavio je aparat na stranu.

Sada je u Vašingtonu bio avgust, što je značilo da su gotovo svi, osim muževa koji su varali svoje žene i njihovih kurvica, bili negde van

grada. Vreme je bilo vrelo, lepljivo, očajno. Li je spustio prozor, nadajući se makar najmanjem naletu vazduha, dok je jeo grickalice i pio vodu iz flaše. Najteža stvar kod ovakve vrste posmatranja jeste što ne postoje pauze za ve-ce. Zato je Li koristio flaširanu vodu. Prazne plastične flaše su mu mnogo puta dobro poslužile.

Proverio je vreme na svom satu, bila je skoro ponoć. Većina svetala u stanovima i kućama u ovom kraju već su se odavno ugasila. I sam je razmišljao o tome da se uputi kući. Nakupio je već prilično mnogo stvari u prethodnih nekoliko dana, uključujući i neke posebno neprijatne snimke razuzdane zabave kasno noću u otvorenom đakuziju, tako da je imao dovoljno da natera tog tipa da vrlo lako ispljune tri četvrtine svoje vrednosti. Dve gole devojke koje su izgledale dovoljno mlade da razmišljaju o srednjoškolskoj maturi, koje skakuću po vodi sa mehurićima, sa tipom koji je dovoljno star da zna da to ne bi trebalo da čini – to verovatno neće lepo izgledati uglednim akcionarima muževljevog malog koncerna visoke tehnologije, pretpostavio je Li.

Njegov sopstveni život upao je u rutinu koja se graničila sa monotonijom, ili ga je on bar tako procenio. Ustajao je rano, naporno vežbao, udarao u džak, radio trbušnjake i dizao tegove dok ne bi pomislio da će njegovo telo da podigne belu zastavu i zatim da mu saopšti da ima aneurizmu. Posle toga je odlazio na posao i na njemu je ostajao sve dok se ne bi jedva dovukao na večeru do Mekdonaldsovog drajvina blizu njegovog stana, koji je radio do kasno u noć. Nakon toga bi otišao kući, gde je bio sam i pokušavao da zaspi, ali je otkrio da nikada nije mogao da postigne baš potpuno nesvesno stanje. Tako bi onda šetao po stanu, gledao kroz prozor, razmišljao o gomili raznih stvari povodom kojih nije mogao da uradi ništa. Ispunio je knjigu svog života zaduženu za „šta-ako“ situacije. Mora da ode i da kupi novu.

Postojale su tu i neke pozitivne strane. Bruk Reynolds se trudila da mu pošalje što više posla i sve su to bili dobri poslovi, sa dobrom platom. Ponekad mu je slala i bivše kolege iz FBI-ja, koji su mu nudili zaposlenje u svojim firmama koje su se bavile obezbeđenjem, sa svim beneficijama i, naravno, akcijama na berzi. Sve ih je odbio. Zahvalio se Reynoldsovoj na gestu, ali on je radio sam. On nije bio tip čoveka koji

nosi odelo. Nije voleo da jede hranu koja zahteva upotrebu pribora za jelo. Stvari koje obično prate uspeh, bez sumnje bi štetile njegovom zdravlju.

Dosta se viđao sa Rene i svaki put bi se njihov odnos poboljšavao. Otprilike mesec dana nakon što se sve sredilo, jedva je odlazio od nje, brinući se da joj se ništa ne desi zbog Roberta Tornhila i njegove družine. Nakon što se Tornhil ubio, njegove brige su splasnule, mada ju je uvek upozoravao da bude oprezna. Trebalo je da svrati u posetu do njega pre nego što ponovo krene u školu. Možda bi mogao da pošalje Triš i Ediju razglednicu i da im kaže da su je jako dobro vaspitali. A, možda i ne bi.

Život ti je dobar, stalno je sebi govorio. Posao je išao dobro, bio je zdrav, njegova ćerka se vratila u njegov život. Nije se nalazio dva metra pod zemljom i pomagao travi da raste. A, i uradio je nešto dobro za svoju zemlju. Sve je bilo savršeno. Stoga se pitao zašto je bio tako nesrećan, zašto se do te mere osećao jadno. U stvari, znao je odgovor na to pitanje, ali nije bilo ničega što je on mogao da učini povodom toga.

Zar to nije baš smešno? To je bila priča njegovog života. Znao je gde su bili problemi, ali jednostavno nije mogao da utiče na to da se oni reše.

Svetla automobila bljesnula su o njegov retrovizor. Pogled mu se odmah prebacio na auto koji se upravo parkirao iza njegovog. Nije se radilo o policajcu koji se pitao zašto je on tu bio parkiran već nekoliko sati. Namrštio se i skrenuo pogled ka kući. Pitao se da ga nije možda nevaljali tehnološki mogul primetio i odlučio da pozove pojačanje da bi malo naučio pameti radoznalog privatnog detektiva. Li se nadao da je to bio slučaj. Njegov pajser se nalazio na sedištu do njegovog. To bi zapravo moglo da bude zabavno. Možda bi lečenju njegove depresije pomoglo kad bi nekoga izudarao, da malo pokrene svoje endorfine. Ako ništa, makar će mu noć brže proći.

Bio je iznenađen kad je samo jedna osoba izašla iz auta sa suvozačeve strane i uputila se u njegovom pravcu. Ta osoba je bila mala, vitka i obučena u kaput sa kapuljačom koji se spuštao sve do članaka, što nije baš preporučljiva odeća za temperaturu od preko trideset stepeni i sto posto vlažnosti vazduha. Stegnuo je ruku oko

pajsera. Kad je ta osoba prišla suvozačevim vratima, zaključao je vrata. U sledećem trenutku njegova pluća su se stegla i on se borio da dođe do vazduha.

Lice koje ga je posmatralo bilo je bledo i jako ispijeno. I vrlo nalik na Fejt Lokhart. Otključao je vrata i ona se uvukla unutra.

Pogledao je u nju i konačno je pronašao svoj glas negde kod svojih nogu. „Bože, da li si to stvarno ti?“

Nasmešila se i odjednom nije bila tako bleđa, tako iscrpljena i tako krhka. Skinula je svoj dugački kaput sa kapuljačom. Ispod je nosila majicu kratkih rukava i bež šorc. Na nogama je imala sandale.

Njene noge su bile vrlo blede i mršavije nego što ih se sećao, celo telo joj je bilo mršavije. Shvatio je da je to bila posledica meseci koje je provela u bolnici. Kosa joj je porasla i bila je dosta duža, mada je još bila daleko od svoje prvobitne dužine. Mnogo joj je bolje stajala njena prirodna boja, razmišljao je. U stvari, on bi je prihvatio i da je bila ćelava.

„To sam ja“, rekla je tiho. „Ili bar ono što je ostalo od mene.“

„Da li je ono pozadi Rejnoldsova?“

„Koja je nervozna i uznemirena što sam je nagovorila na ovo.“

„Izgledaš predivno, Fejt.“

Umorno se nasmešila. „Lažove jedan. Izgledam užasno. Ne smem ni da pogledam u svoje grudi. Bože!“ Izgovorila je te reči šaljivim tonom, ali je Li mogao da oseti bol koji se krio u tim bezbrižnim rečima.

Vrlo nežno je dlanom dotakao njeno lice. „Ne lažem, i ti to znaš.“

Stavila je svoju ruku na njegovu i stegla je neverovatnom snagom. „Hvala.“

„Kako se stvarno osećaš? Hoću da čujem činjenice i ništa osim njih.“

Polako je ispružila svoju ruku, dok joj se na licu mogao primetiti bolan grč, čak i zbog tako jednostavnog pokreta. „Zvanično sam se povukla sa vežbanja aerobika, ali se držim. Zapravo, svaki dan se osećam sve bolje. Doktor očekuju da ću se potpuno oporaviti. Dobro, bar tu negde oko devedeset posto.“

„Nisam mislio da ću te ikad ponovo videti.“

„Nisam mogla da dozvolim da se to desi.“

Približio joj se i zagrlio je. Malo se trgnula kad je to uradio i on se brzo povukao.

„Izvini, Fejt, izvini.“

Nasmešila se i vratila je njegovu ruku oko nje, pri tom je tapšući. „Nisam ja baš tako krhka. A onaj dan kad ti više ne budeš mogao da me zagliš, biće poslednji dan mog života.“

„Pitao bih te gde živiš, ali ne želim da uradim bilo šta što bi moglo da ti ugrozi život.“

„Odličan način da se živi, zar se ne slažeš?“ rekla je Fejt.

„Da.“

Naslonila se na njega, položivši glavu na njegova prsa. „Videla sam Denija ubrzo nakon što sam izašla iz bolnice. Kada su nam rekli da je Tornhil izvršio samoubistvo, mislila sam da nikada neće prestati da se smeška.“

„Ne mogu da kažem da sam se ja osećao nešto drugačije.“ Pogledala je u njega. „Kako si ti, Li?“

„Ja! Meni se ništa nije desilo. Niko me nije pogodio metkom. Niko mi ne kaže gde moram da živim. Dobro mi ide. Prošao sam najbolje od svih.“

„Je li to laž ili istina?“

„Laž“, tiho je rekao.

Razmenili su brz poljubac, a zatim i jedan duži. Njihovi pokreti bili su tako normalni, Li je razmišljao, glave su im se postavljale tačno u prave uglove, ruke se kretale telom onog drugog bez suvišnih pokreta, kao delovi slagalice koju je neko sastavljao. Kao da su se probudili u kući na plaži, samo jedno jutro kasnije. Kao da se ta noćna mora nije nikada ni desila. Kako je moguće poznavati neku osobu tako kratko vreme i pri tom se osećati kao da je znaš nekoliko životnih vekova? Bog stvori takve stvari samo jednom, ako ikad i stvori. A u Lijeovom slučaju, Bog je to i oduzeo. To nije bilo fer, to nije bilo u redu. Prislonio je svoje lice uz njenu kosu, upijajući svaki delić njenog mirisa.

„Koliko dugo ostaješ ovde?“ pitao je.

„Šta imaš na umu?“

„Ništa posebno. Večera u mom stanu, da malo porazgovaramo. Da

mi dozvoliš da te držim cele noći.“

„Koliko god to divno zvučalo, nisam sigurna da sam već dovoljno jaka za taj poslednji deo.“

Pogledao je u nju. „Mislio sam bukvalno, Fejt. Samo hoću da te držim u rukama. To je sve. To je sve o čemu sam mislio svih ovih meseci. Da samo mogu da te zagrlim.“

Fejt je izgledala kao da će početi da plače. Umesto toga je obrisala suzu koja se spuštala niz Lijevo lice.

Li je bacio pogled na retrovizor. „Ali pretpostavljam da se to ne uklapa u planove Rejnoldsove, je l' tako?“

„Sumnjam da se uklapa.“

Ponovo je pogledao u nju. „Fejt“, nežno je rekao, „zašto si se bacila na putanju onog metka? Znam da voliš Bjukenena i sve ostalo, ali zašto?“

Kratko je udahnula. „Kao što sam već rekla, on je jedinstven, ja sam obična. Nisam mogla da dozvolim da umre.“

„Ja to, na tvom mestu, ne bih uradio.“

„Da li bi to uradio za mene?“ pitala ga je.

„Da.“

„Žrtvuješ se za ljude koje voliš. A, ja mnogo volim Denija Bjukenena.“

„Pretpostavljam da je na to trebalo da mi ukaže činjenica da si se obratila FBI-ju da bi spasla Bjukenena kad si imala sva sredstva da nestaneš – lažne isprave, račun u švajcarskoj banci, kuću za koju niko nije znao.“

Uhvatila ga je za ruku. „Ali sam preživela. Izvukla sam se. Možda me to makar malo čini neobičnom, na neki način?“

Obuhvatio je njeno lice dlanovima. „Sad kad si ovde, Fejt, stvarno ne želim da odeš odavde. Dao bih sve što imam s i uradio sve što mogu samo da ne moraš da me napustiš.“

Pronašla je njegova usta uz pomoć svojih prstiju, poljubila njegove usne, gledala ga u oči, koje su čak i u tami u sebi imale zaslepljujući sjaj sunca. Mislila je da nikad više neće videti te oči, možda je činjenica da bi to moglo da se desi ako bi preživela, bila jedina stvar koja ju je

održala u životu, koja joj nije dopustila da umre. Trenutno nije znala zbog čega je drugog imala da živi. Osim zbog očigledno beskrajne ljubavi prema ovom čoveku. A, u ovom trenutku, to joj je predstavljalo sve.

„Upali auto“, rekla je.

Bio je zbunjen, pogledao je u nju ali nije rekao ništa. Okrenuo je ključ u bravi i ubacio auto u brzinu.

„Kreni napred“, rekla je Fejt.

Odvojio je auto od ivičnjaka i vozilo iza njih je odmah učinilo isto. Vozili su se, a auto ih je sledio.

„Rejnoldsova mora da čupa kosu s glave“, rekao je Li.

„Oporaviće se.“

„Gde ćemo?“ rekao je.

„Koliko goriva imaš u autu?“ pitala je Fejt.

Izgledao je iznenađeno. „Bio sam u zasedi. Pun rezervoar.“

Privila se uz njega, obuhvatila ga rukom oko pojasa, dok ga je njena kosa gicala po nosu, mirisala je tako divno da se Li osećao opijeno.

„Mogli bismo da se odvezemo do osmatračnice kod autoputa.“ Pogledala je u nebo ispunjeno zvezdama. „Mogla bih da ti pokažem neka sazvežđa.“

Pogledao je u nju.

„Da li si to jurila za zvezdama u skorije vreme?“ Nasmejala mu se. „Uvek.“

„A nakon toga?“

„Ne mogu me držati u programu za zaštitu svedoka protiv moje volje, zar nije tako?“

„Tako je. Ali, bila bi u opasnosti.“

„A, kako bi bilo da zajedno budemo u opasnosti?“

„Evo odmah, Fejt. Odmah. Ali, šta ćemo kad nam ponestane goriva?“

„Za sad, samo vozi.“

I upravo to je i učinio.

KRAJ

Zahvaljujem se

Mojoj dragoj prijateljici Dženifer Stajnberg, zato što mi je pribavila veoma mnogo informacija za mene. Bila bi odličan privatni detektiv!

Mojoj ženi Mišel, koja mi uvek govori istinu o mojim knjigama.

Nilu Šifu iz FBI-ja, za njegovu neprekidnu pomoć i saradnju u vezi sa mojim romanima.

Posebno se zahvaljujem specijalnom agentu FBI-ja Šonu Henriju, koji je bio vrlo velikodušan kada je reč o njegovom vremenu, stručnosti i entuzijazmu i koji mi je pomogao da izbegnem neke ozbiljne greške u priči. Šone, tvoji komentari su učinili knjigu mnogo boljom!

Marti Poup za njeno značajno i veliko znanje o stvarima vezanim za Kapitol Hil i za strpljenje sa jednom političkom nezalicom. Marta, ti bi bila odličan učitelj!

Bobiju Rozenu, Dajen Djuherst i Martiju Paoniju, zato što su podelili sa mnom svoja iskustva i sećanja iz službe.

Tomu DePontu, Don Dejl-Bartou i Čarlsu Nelsonu iz Nejšns banke, za pomoć u stvarima vezanim za finansije i porez.

Džou Dafiju zbog toga što me je prosvetlio u vezi sa politikom i postupcima oko pomoći inostranstvu. Hvala i njegovoj ženi En Veksler, zato što je podelila sa mnom svoje dragoceno vreme i shvatanja.

Veoma, veoma se zahvaljujem mom prijatelju Bobu Sulu, što je učinio više i išao dalje od onoga što dužnost zahteva pomažući mi dok sam pisao ovu knjigu, jer ne samo što me je snabdeo izvanrednim detaljima o svojoj dugoj i istaknutoj karijeri u Vašingtonu, već je i angažovao prijatelje i kolege da bi mi pomogao da bolje razumem politiku, lobiranje i to kako Vašington stvarno funkcioniše. Bobe, ti si divan prijatelj i pravi profesionalac!

Kongresmenu Rodu Blagojeviću (okrug Ilinoj), koji mi je dozvolio da bacim pogled na život jednog člana kongresa.

Kongresmenu Toniju Holu (okrug Ohajo), koji mi je pomogao da bolje razumem položaj siromašnih u svetu i način na koji se to pitanje rešava (ili ne rešava) u Vašingtonu.

Mom dobrom prijatelju i članu porodice, kongresmenu Džonu

Baldačiju (okrug Mejn), za njegovu podršku i pomoć u vezi sa ovim projektom. Kada bi svi u Vašingtonu bili kao Džon, zaplet ove knjige bi se činio potpuno neverovatnim.

Leriju Benoi i Bobu Binu za njihovu pomoć u vezi sa raznim stvarima, od lobiranja i praktičnih aspekata vladanja, do otkrivanja svakog kutka'zgrade Kapitola. Oni su zaslužni za jednu od mojih omiljenih scena u knjizi.

Marku Džordanu iz firme „Baldino“ za proizvodnju brava i ključeva, zato što me je podučio o stvarima u vezi sa obezbeđenjem i telefonskim sistemima i načinima na koji se u njih provaljuje. Mark, najbolji si!

Stivu Dženingsu koji je, kao i obično, pročitao svaku reč i pomogao da se one izmene nabolje.

Mojim dragim prijateljima Dejvidu i Ketrin Brum, zato što su mi otkrili predele Severne Karoline i zato što su mi stalno pružali podršku i bodrili me.

Svim ostalim ljudima koji su doprineli nastanku ovog romana, ali iz raznih razloga žele da ostanu anonimni. Ne bih to mogao da uradim bez svih vas.

Mom uredniku i prijatelju Franses Žalet-Miler. Njeno umeće, podrška i dobronamerno nagovaranje su sve ono što jedan pisac može poželeti od urednika. Da izdamo još mnogo knjiga zajedno, Frensi!

Lizi Erbah-Vens, iz agencije Aron Prist, zato što je tako velikodušno posvetila mnogo pažnje mojim knjigama.

I na kraju, ali zato ne manje važnima, Leriju, Morin, Džejmiju, Tini, Emi, Džonatanu, Karen Tores, Marti Otis, Džeki Džojner i Džeki Mejer, Brusu Ponesi i Piteru Moseriju i svima ostalima iz porodice Vornor knjiga. Svi smo mi zaslužni što se ovo ostvarilo.

Svi ljudi koji su gore navedeni su mi pružili potrebno znanje i pomogli mi da napišem ovaj roman. To kako sam ja iskoristio tu podršku da smislim razne vrste trikova, zlodela, pravih zločina i opisa zločinačkih i zavereničkih duša u knjizi SPASITI FEJT je, međutim, u potpunosti moja odgovornost.

Beleška o piscu

Dejvid Baldači je rođen u Virđžiniji 1960. gde i sada živi. Ima dve fakultetske diplome, političkih nauka i prava. Bavio se pravom devet godina u Vašingtonu. Objavio je osam romana: Apsolutna moć, Potpuna kontrola, Prosta istina, Sačuvati Fejt, Želim ti sve najbolje, Poslednji preživeli i Božični voz. Napisao je kratku priču pod naslovom Moćni Džons objavljenu 2000. godine u okviru evropske antologije krimi-priče.

Radovi Dejvida Baldačija su objavljeni u mnogim časopisima, novinama, žurnalima i publikacijama širom sveta. Autor je šest scenarija. Njegove knjige su prevedene na preko 30 jezika i objavljivane u više od 80 zemalja sveta. Sve njegove knjige su postali nacionalni i međunarodni bestseleri. U svetu je odštampano preko 33 miliona primeraka njegovih knjiga.

Trenutno radi sa producentima Li Ričom na serijama televizijskih misterija. Imao je puno nastupa na televiziji i radiju.

On je ambasador svoje zemlje u nacionalnom udruženju bolesnika od multipleskleroze i učestvuje u brojnim dobrotvornim manifestacijama uključujući fondaciju Barbara Bus i i u američkom društvu za borbu protiv raka. Zauzima počasno mesto u nekoliko značajnih humanitarnih organizacija za borbu protiv raznih bolesti.